

Giới thiệu Thái Cực Đồ

Thái Cực Đồ, trong âm có dương, trong dương có âm, mà âm dương chính là lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, bát quái lại sinh vạn vật. Có thể nói, thấu hiểu được Thái Cực Đồ thì có thể nắm trong tay cả trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Thiên Nhất Bang đất bằng dậy sóng - Tu La Viện mãn địa huyết lưu

Với địa hình hiểm trở, lưng tựa vào vách núi cao sừng sững, phía bên tả là một dòng sông nước cuộn cuộn chảy, phía bên hữu là một khu rừng ẩn tàng những thế trận kỳ môn, mặt chính diện luôn có người canh gác bố phòng. Lối giang hồ đồn đại, cho rằng Thiên Nhất Trang là nơi bất khả xâm phạm quả không sai không ngoa.

Điều này dễ dàng chứng minh khi bất ngờ có một người chạy loạn choạng trên lối đi được rải sỏi dẫn vào Thiên Nhất Trang.

Thịch...thịch....

Sự xuất hiện đột ngột của một bóng người nếu có làm kích động bọn thuộc hạ Thiên Nhất Trang đang có phận sự tuần phòng, thì những bước chân loạn choạng của bóng người khiến bọn chúng nghi ngờ.

Từ nơi mai phục, một tên thuộc hạ Thiên Nhất Trang lẩm bẩm:

- Bước chân di chuyển quá nặng nề, người đang chạy đến nhất định không phải là hạng cao thủ, nếu không muốn nói y có võ công quá kém.

Một tên khác ậm ừ:

- Y phục của y quá nhàu nát, y lại loạn choạng ngã nghiêng, đích thị y đã quá kiệt lực vì không chịu nổi những đói khát, nhất là dưới cái nắng như thế này.

Lời này vừa dứt liền có thanh âm khác vang lên, cảnh tỉnh cả hai:

- Hai người chớ suy bụng ta ra bụng người! Nhân vật đang chạy đến nếu không phải đang mang nội thương trầm trọng, dù có thêm hai người hợp lực, bản lãnh một Tổng quản như ta vẫn không phải là đối thủ.

Hai tên thì thâm, sau khi nghe xong liền tỏ ý kinh ngạc:

- Diên tổng quản sao biết y đang mang nội thương?

Thanh âm kia đáp và lời đáp dĩ nhiên vẫn vang lên từ chỗ mai phục, do chưa đến lúc xuất đầu lộ diện:

- Mục lực hai người còn kém, đâu thể nhìn thấy những gì như ta đã nhìn? Mà này, hai người vẫn cứ tạm thời án binh bất động. Chờ xem thái độ của nhân vật đó ra sao, tự ta sẽ có cách ứng phó. Hãy yên lặng nào!

Thịch...thịch...

Tuy vẫn bước đi bằng những bước chân loạn choạng nhưng sau cùng người không được mời mà đến vẫn bước đến đủ gần để bắt đầu bật lên những tiếng gào:

- Đại ca....! Là đệ đây! Hãy mau cho người tiếp cứu đệ....!

Từ chỗ mai phục, Diên Tổng quản buộc phải lên tiếng:

- Đến Thiên Nhất Trang gây náo động, cho hỏi tôn giá là ai? Và ai ở Thiên Nhất Trang vừa được tôn giá gọi là đại ca?

Nhân vật nọ vẫn tiếp tục di chuyển bằng những bước chân loạn choạng, dường như có phần khẩn trương hơn, miệng lại gào:

- Diên Trung? Có phải là Diên Trung không? Ta đây! Là ta Tôn Nhất Bình đây!

Vút!

Từ chỗ ẩn, Điền Trung, Tổng quản Thiên Nhất Trang, khẽ lạng người và xuất đầu lộ diện.

Nhìn chăm chăm vào nhân vật tự xưng là Tôn Nhất Bình, Điền Trung khẽ cau mặt:

- Tôn giá là Tôn Nhất Bình, sư đệ của Trang chủ tề trang trước kia đã bị trục xuất? Diện mạo của tôn giá sao lại thay đổi như thế này? Điền mỗ cũng không thể nhận ra.

Cùng với sự xuất hiện của Điền Trung, hai gã thuộc hạ Thiên Nhất Trang khi nãy cũng lần lượt xuất hiện.

Không quan tâm đến ánh mắt ngỡ ngàng của hai gã thuộc hạ trước một diện mạo kỳ quái của nhân vật vừa tự xưng là Tôn Nhất Bình, Điền Trung càng thêm chau mày nhìn hai gã nọ:

- Hai người sao dám tùy tiện xuất hiện? Sự khinh xuất của hai người, nếu đến tai Trang chủ, hậu quả sẽ như thế nào hai người có biết hay không?

Hai gã nọ rung mình hoảng sợ, vội lùi lại. Trong khi đó Tôn Nhất Bình bỗng kêu lên:

- Không lẽ người không nhận ra ta là Tôn Nhất Bình thật sao? Nếu đại ca ta biết được chuyện này, Điền Trung chính người phải lãnh hậu quả!

Điền Trung xạ ánh mắt, nhìn ngay vào một bên mặt của Tôn Nhất Bình vốn đang có năm chấm sẹo hình thù như một đoá mai hoa, làm cho diện mạo trở nên kì quái:

- Cho dù tôn giá có thật sự là Tôn Nhất Bình đi nữa, thi lượng thứ, nếu chưa có lệnh của Trang chủ, Điền mỗ cũng phải thi hành đúng chức trách của bản thân, ngăn cản bất cứ ai có ý đồ xâm nhập vào tề trang.

Tôn Nhất Bình thêm phần nộ:

- Dấu sao ta vẫn là sư đệ của Trang chủ Thiên Nhất Trang, người...Oe!

Câu quát tháo của Tôn Nhất Bình phải đột ngột chấm dứt bằng một tiếng hô lên với một búng huyết bị thổ ra.

Điền Trung vẫn điềm nhiên, nhìn Tôn Nhất Bình đang lắc lư thối mất, là dấu hiệu của người sắp khụy xuống và kiệt lực. Đã thế Điền Trung còn đồng dục, nói rõ từng tiếng:

- Mười năm trước lúc Trang chủ có lệnh trục xuất tôn giá ra khỏi tề trang Điền mỗ vẫn còn nhớ rõ nghiêm lệnh của Trang chủ: Ai khác thì được, riêng tôn giá, đến nửa bước cũng không cho đặt chân vào Thiên Nhất Trang. Hy vọng tôn giá hiểu cho và lượng thứ.

Bằng những cố gắng tốt cùng, Tôn Nhất Bình lập tức đứng thẳng người, không cho thân hình phải khụy xuống như đáng lý phải vậy:

- Nếu Điền Trung người nhớ rõ từng lời nói của Trang chủ đến vậy, ắt người cũng nhớ những lời nói sau cùng của ta trước lúc ly khai Thiên Nhất Trang?

Điền Trung giật mình:

- Tôn giá đã có cách biện minh, bản thân tôn giá không phải là hung thủ hãm hại lão Trang chủ?

Tôn Nhất Bình nhếch môi cười nhạt:

- Ngay từ đầu ta đã khẳng khái chối bỏ lời buộc tội, nhưng Trang chủ của các người nhất quyết cho ta là một nghịch đồ, có hành vi khi sư diệt tổ. Lần này ta quay lại, ta tin chắc mọi chân tướng sẽ được phơi bày, trả lại sự trong sạch cho Tôn Nhất Bình ta.

Điền Trung trầm giọng với thái độ thật dè dặt:

- Kẻ nào hãm hại lão Trang chủ?

Sắc mặt của Tôn Nhất Bình vụt thay đổi, biểu lộ sự đau đớn có lẽ do vết nội thương đang mang trong người hoành hành:

- Hãy mau... mau đưa ta đến gặp Trang chủ. Nếu không, e... e muộn mất.

Điền Trung sau một thoáng đắn đo, bỗng ném cho Tôn Nhất Bình một hoàn linh đan.

- Điền mỗ chưa thể đưa tôn giá vào nếu chưa có lệnh của Trang chủ. Hoàn linh đan này có thể giúp tôn giá duy trì thêm ít lâu.

Chờ khi Tôn Nhất Bình nuốt xong hoàn linh đan, Điền Trung bỗng gọi:

- Hà Tam!

Một trong hai gã thuộc hạ khi nãy bước ra:

- Điền Tổng quản có thể yên tâm vào thỉnh ý Trang chủ. Mọi việc ở ngoài này, thuộc hạ tự liệu có thể đảm trách!

Nhưng lệnh của Điền Trung hoàn toàn ngược lại:

- Không phải ta, mà chính là ngươi phải vào bẩm báo với Trang chủ. Đi đi! Những gì ngươi đã nghe thấy, nhất định đều phải thuật lại để trang chủ dễ bề định liệu.

Hà Tam bỏ đi trong tiếng cười khẩy của Tôn Nhất Bình:

- Ngươi vẫn luôn là một tổng quản tốt như ta đã từng biết. Khá lắm!

Điền Trung ung dung giữ nguyên khoảng cách an toàn với Tôn Nhất Bình.

- Thiên Nhất Trang chưa một lần đối xử tệ với Điền Mỗ, việc Điền mỗ phải tận trung là điều đương nhiên!

Tôn Nhất Bình xạ mắt nhìn chằm chằm Điền Trung:

- Nói như ngươi, giả sử Thiên Nhất Trang đối đãi không tốt với ngươi...

Điền Trung bật cao giọng:

- Đó chỉ là cách nói của mỗ, kẻ vô biên, hoàn toàn không bao hàm ẩn ý như tôn giả đang nghĩ! Tôn giả đang mang thương thế trầm trọng, cần được nghỉ ngơi, sao không lúc này lo điều nguyên dương thân? Cần gì phải bắt bẻ từng câu chữ của Điền mỗ với một dụng ý nào đó?

Tôn Nhất Bình thu ánh mắt về và buông tiếng thở dài:

- Ngươi nói đúng lắm! Chi tiếc rằng, dù ta có muốn dưỡng thân đi nữa vị tất đã có đủ thời gian.

Điền Trung động tâm, buột miệng hỏi:

- Tại sao?

Cùng một lúc với Điền Trung, thanh âm của một câu hỏi tương tự cũng bất ngờ vang lên từ khu rừng có ẩn tàng kỳ môn trận thế:

- Không sai! Tại sao ngươi bảo ngươi không có đủ thời gian?

Nghe thanh âm này, Tôn Nhất Bình bị chấn động phải buông người té khụy xuống:

- Đại ca đến rồi ư? Đệ... đệ...

Vút!

Ngay khi Tôn Nhất Bình khụy xuống, một nhân vật có tướng mạo uy nghi, phù hợp với niên kỷ trạc tứ tuần lập tức xuất hiện ngay bên cạnh.

Vừa đưa tay đỡ lấy Tôn Nhất Bình, nhân vật nọ vừa cất giọng ôn nhu hỏi:

- Kẻ nào đã thương ngươi? Nghe nói, ngươi cũng đã tìm ra kẻ đã hãm hại sư phụ khiến ngươi phải chịu hãm hoan suốt mười năm qua? Sự thật là thế nào?

Thái độ của nhân vật này tuy bề ngoài tỏ ra ân cần, nhưng thật ra vẫn có phần dè dặt với họ Tôn.

Hiểu rõ điều đó, Tôn Nhất Bình cố tự đứng lên, như không muốn đón nhận sự thương hại của nhân vật được y gọi là đại ca:

- Lúc sư phụ chết, toàn bộ kinh mạch đều bị tổn thương. Đại ca nghĩ như thế nào nếu biết được đó là do thần công tuyệt thế của Tu La Viện gây ra?

Nhân vật nọ đang đưa tay đỡ Tôn Nhất Bình đứng dậy – cho dù họ Tôn không hề muốn – nghe họ Tôn nói thế bỗng rụt tay về:

- Là Tu La Viện? Không thể nào...

Điền Trung đứng cạnh đó cũng kinh nghi:

- Nhất định không phải là do Tu La Viện!

Không còn người đón đỡ, Tôn Nhất Bình do chân lực không còn lẽ đương nhiên phải khụy xuống.

Vừa bức tức vì không được ai tin, vừa phẫn nộ vì bị té ra ngoài ý muốn, Tôn Nhất Bình bật rít lên:

- Sao đại ca không chịu tin đệ? Đại ca hãy nhìn lại diện mạo của đệ xem, chẳng phải một bên mặt của đệ đã bị Tu La Mai Hoa Ấn của Tu La Viện Viện

chủ phá hủy sao? Còn nữa, kinh mạch của đệ... cũng là do Tu La.... Ồ!

Một lần nữa, lời nói của Tôn Nhất Bình phải đột ngột chấm dứt do bị một búng huyết bất ngờ dâng lên và trào ra ngoài cửa miệng.

Là đại ca của Tôn Nhất Bình, mười phần đủ mười nhân vật mới xuất hiện chính là Trang chủ đương nhiệm của Thiên Nhất Trang. Do đó, thân thủ của nhân vật này đương nhiên là vừa nhanh nhẹn vừa rất chuẩn xác.

Chộp thật nhanh vào uyển mạch của Tôn Nhất Bình, nhân vật nọ sau khi xem qua mạch tượng của họ Tôn đột nhiên cảm phần kêu lên:

- Quả nhiên đây là hiện trạng sư phụ đã từng bị. Người nói xem, phải chăng chính là Viện chủ Tu La Viện đã hạ thủ người?

Tuy còn muốn hỏi nữa và hỏi cho thật rõ nhưng do nhìn thấy Tôn Nhất Bình đã hôn mê trầm trọng, nhân vật nọ đành phải ngừng lời.

Phát hiện nhân vật nọ như có ý định là sẽ đưa Tôn Nhất Bình vào trong để trị thương. Điền Trung bước vội đến:

- Trang chủ! Giữa Tu La Viện và bốn trang..

Xua tay ngăn lại, Trang chủ Thiên Nhất Trang trầm giọng:

- Bốn trang chủ nào phải hạ người cả tin? Tuy nhiên, y đã như thế này, nếu muốn mình bạch hù thực, trước hết bốn Trang chủ cần phải giúp y trị thương.

Điền Trung bước lùi lại và khẽ khom người:

- Đã vậy, thuộc hạ nào dám lăm lòi! Chỉ mong Trang chủ đừng bao giờ khinh suất!

Trang chủ Thiên Nhất Trang gật đầu:

- Bốn Trang chủ thừa hiểu mỗi ưu tư của Điền Tổng quản, ta sẽ cẩn thận.

Đưa mắt nhìn theo vị Trang chủ đang đưa Tôn Nhất Bình vào trong Điền Tổng quản cố hỏi thêm một câu:

- Trang chủ có cần thuộc hạ đi theo để giám sát?

Câu hỏi của Điền Trung lập tức bị thanh âm ném lại của vị Trang chủ cắt ngang:

- Không cần đâu! Và lại, nơi bốn trang chủ định đưa y đến, Điền Tổng quản có muốn vào cũng không được.

Điền Trung thờ dài lẩm bẩm:

- Họa từ tâm họa mà ra! Mật thất của Thiên Nhất Trang dù có là trọng địa nhưng đâu thể ngăn được mối họa từ tâm phúc.

oOo

Không thể chịu nổi sự im lặng kéo dài khá lâu, sau tiếng thờ dài của Điền Trung, gã thiếu niên ngồi bên cạnh chợt lên tiếng thúc hỏi:

- Sau đó điều gì đã xảy ra, bá bá?

Sắc mặt lộ vẻ phẫn uất, Điền Trung rít qua kẽ răng cứ nghiêng chặt:

- Tiếp đó là đến lượt Trang chủ Thiên Nhất Trang phải chết một cách bất minh.

Gã thiếu niên giật mình:

- Đại sư bá đã chết? Phải chăng hạ thủ chính là nhị sư bá Tôn Nhất Bình?

Hâm bạnh ra, Điền Trung nói với khốc môi giần giật:

- Lúc đó, vì ta không đi theo chân Trang chủ nên mọi việc diễn biến ra sao ta không thể biết tường tận. Tuy nhiên, ta vẫn ngờ chính là Tôn Nhất Bình đã hãm hại Trang chủ.

Gã thiếu niên cau mày:

- Không có bằng cứ sao, bá bá?

Điền Trung thoáng ngờ ngẩn, sau đó mới lắc đầu:

- Cũng có thể có! Nhưng, một là ta không thể lưu lại Thiên Nhất Trang, ngay khi được tin Trang chủ tạ thế, hai là Tôn Nhất Bình đã khéo léo che đậy

hành vi nên lúc này nào có ai dám tin vào lời nói của ta?

Gã thiếu niên nghi ngờ:

- Sao bá bá lại tự ý ly khai Thiên Nhất Trang? Là Tổng quản, đáng lý bá bá phải lưu lại và giúp cho mọi người tìm ra nguyên ủy dẫn đến cái chết của đại sư bá mới đúng!

Điền Trung cười nhạt:

- Sau này ta có lén tìm gặp những thuộc hạ thân tín của bổn Trang, họ cũng hỏi ta như ngươi vừa hỏi. Và câu đáp của ta trước sau chỉ có một, nếu ta không kịp ly khai, tức là không kịp đến Tu La Viện để đưa ngươi đi, thử hỏi, khi Tu La Viện bị Tôn Nhất Bình đưa toàn bộ Thiên Nhất Trang đến hủy diệt, liệu có buông tha cho ngươi không? Hay để trăm thảo trừ căn, Tôn Nhất Bình phải giết ngươi, khiến họ Văn hoàn toàn tuyệt tự?

Gã thiếu niên giật mình:

- Tu La Viện của gia mẫu đã bị tiêu diệt? Đó chính là nguyên nhân khiến năm năm qua bá bá cố trì hoãn không hề đưa tiểu diệt quay lại Tu La Viện?

Điền Trung gật đầu:

- Không sai! Nếu không phải ngươi cứ bức bách ta, buộc ta phải đưa ngươi về Tu La Viện, những điều này thật ra vẫn chưa đến lúc thổ lộ cho ngươi biết.

Gã thiếu niên động tâm:

- Vậy còn gia mẫu, phải chăng cũng đã bị Tôn Nhất Bình...

Điền Trung xua tay:

- Ngươi yên tâm! Năm năm qua ta vẫn không ngớt dò tìm tung tích lệnh đường. Tuy chưa tìm thấy, nhưng ta tin chắc lệnh đường hãy còn tại thế. Vì ngay khi Tu La Viện bị hủy diệt, ta được tin không một ai tìm thấy thi thể lệnh đường.

Gã thiếu niên lộ vẻ bồn chồn:

- Nếu gia mẫu còn sống và đã năm năm trôi qua không một lần xuất hiện, phải chăng gia mẫu đã biết chết của nội tổ chính là do Tu La Viện gây ra như Tôn Nhất Bình đã nói?

Điền Trung xua tay:

- Tôn Nhất Bình là hạng giáo hoạt, lời của y tuyệt đối không đáng tin. Ngươi thử nghĩ xem, giữa Thiên Nhất Trang và Tu La Viện đã có tình thông gia, Viện chủ Tu La Viện là ngoại tổ của ngươi, lão Trang chủ Thiên Nhất Trang là nội tổ của ngươi, song phương đâu có lí do gì để trở mặt thành thù? Theo ta Tôn Nhất Bình khi nêu ra việc Tu La Viện có khả năng là hung thủ hãm hại lão Trang chủ, y muốn Trang chủ - đại sư bá ngươi vì phân tâm phải bắt phòng đề y để bẻ hạ thù. Và y đã đạt được điều đó.

Gã thiếu niên giận dữ:

- Đã biết như thế tại sao bá bá không hợp lực với mọi người trong Trang vạch mặt Tôn Nhất Bình?

Điền Trung thở dài:

- Ngươi đừng quên những gì ta vừa nói, y vốn là kẻ giáo hoạt, biết cách che đậy những hành vi mờ ám. Nếu không phải thế, tại sao năm năm qua y vẫn vững như bàn thạch, nắm giữ cương vị Trang chủ Thiên Nhất Trang và được quần hùng các võ phái xưng tụng là Vô Lâm Nhất Hiệp?

Phẫn hận, gã thiếu niên nghiêng răng rít lên:

- Thiên Nhất Trang là của họ Văn! Gia phụ yếu mạng, chẳng may mất sớm, nhưng hãy còn Văn Quy Nguyên tiểu diệt đây. Nhất định tiểu diệt phải bắt Tôn Nhất Bình giao hoàn Thiên Nhất Trang cho tiểu diệt, không thể để y cứ mãi đắc ý.

Điền Trung gật đầu:

- Đó cũng là di ý của Văn lão Trang chủ đại sư bá của ngươi đã từng bộc lộ với ta, chờ khi ngươi thực sự trưởng thành, đại sư bá ngươi sẽ thoái vị, giao Thiên Nhất Trang cho ngươi chấp chương. Nhưng với Tôn Nhất Bình, ta e không dễ thực hiện điều này. Trừ phi ngươi thật sự có bản lĩnh đã bại y, vừa là báo thù cho Văn lão Trang chủ, vừa gạt bỏ mối hiểm nghi của quần hùng dành cho Tu La Viện.

Văn Quy Nguyên thoáng lo ngại:

- Theo bá bá, tiểu diệt nên làm gì?

Điền Trung nói thật quả quyết:

- Năm năm qua, vì người mãi hoãn hoãn nên không được chuyên cần trong việc khổ luyện công phu, từ nay người phải thay đổi tập tính đó.

Văn Quy Nguyên có vẻ hối lỗi:

- Tiểu diệt quyết sẽ không phụ lòng kỳ vọng của bá bá.

Điền Trung mỉm cười:

- Khá lắm! Còn đây là cơ hội dành cho người, vẫn có câu: Hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm. Ta hy vọng người sẽ đặc kỳ sở nguyện.

Văn Quy Nguyên háo hức:

- Là cơ hội gì, bá bá?

Điền Trung hạ thấp giọng:

- Ta được tin quần hùng đang lũ lượt tiến đến núi Võ Di, tương truyền đó là nơi diễn ra trận tử chiến cuối cùng giữa Ma Trung Tử và Vô Danh kỳ nhân trăm năm trước.

Văn Quy Nguyên dễ dàng lĩnh hội ẩn ý của Điền Trung:

- Phải chăng mọi người đến vì hy vọng sẽ phát hiện di học của Vô Danh kỳ nhân?

Điền Trung đưa mắt xa xăm:

- Họ cũng đâu ngại tìm kiếm sở học một đời của Ma Trung Tử? Ta nghĩ, chỉ có người ác chứ không có loại võ công ác, đây là điều người không thể ngộ nhận. Một người có tâm địa xấu xa thì loại võ công nào trong tay họ cũng là phương tiện cho họ làm ác, như Tôn Nhất Bình nhị sư bá người chẳng hạn.

Văn Quy Nguyên gật đầu:

- Tiểu diệt hiểu rồi. Bá bá định lúc nào chúng ta lên đường?

Điền Trung bảo:

- Để tránh hành tung không bị bại lộ ta và người không thể đi chung đường. Người nay đã mười sáu, kẻ như sắp thành nhân, ta hy vọng người có thừa bản lãnh, tự tìm đường đến Võ Di Sơn an toàn. Chỉ cần người ghi nhớ rõ hai điều đừng bao giờ phạm vào, thứ nhất: không để lộ thân phận cũng như lai lịch của người cho bất kỳ ai. Thứ hai: nếu vạn bất đắc dĩ phải cùng người động thủ, người chỉ được dùng công phu võ học do ta truyền thụ, không được để lộ Tu La công phu.

Văn Quy Nguyên hoang mang:

- Nhờ tiểu diệt chạm phải cường địch thì sao? Không được vận dụng Tu La công phu khác nào tiểu diệt cứ bó tay chịu chết?

Nhìn Văn Quy Nguyên bằng cái nhìn nghiêm khắc, Điền Trung bảo:

- Bằng mọi giá người phải nhẫn nhịn. Người nên nhớ rằng chỉ cần biết người là hậu nhân duy nhất của Tu La Viện lập tức mọi người sẽ xem người là công địch vô lâm. Đến lúc đó người có hối cũng quá muộn.

Thấy Văn Quy Nguyên đang quá khiếp hãi, Điền Trung liền nhẹ giọng trấn an:

- Chỉ cần người ghi nhớ rõ những lời ta dặn, luôn nhẫn nhịn trong mọi tình huống, nhất định sẽ không gặp chuyện hung hiểm. Thôi, người hãy mau thu xếp hành trang và lên đường ngay, muộn lắm rồi.

Tuy đã mười sáu nhưng đầu sao Văn Quy Nguyên vẫn chỉ là một đứa bé không hơn không kém.

Do đó, Văn Quy Nguyên không thể tránh khỏi tâm trạng nôn nao lo sợ của người lần đầu tiên phải đơn thân độc lực dấn bước giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Võ di sơn lôi cuốn quần hùng - vì di học quần long hội

Lọc cọc... lọc cọc...

Tiếng vó câu dồn dập vang lên từ phía sau như thúc hối những ai đang đi trên sơn đạo này hãy mau mau nhường bước.

Lúc này, trên lối sơn đạo dẫn đến Võ Di Sơn đã chiều về nhưng vẫn có năm bảy người hiện diện. Họ cũng đang rào bước, hy vọng kịp tìm một chỗ trú chân trước khi trời tối.

Họ vội, nhưng những tiếng vó câu ở phía sau như càng vội hơn.

Lọc cọc... lọc cọc...

Thanh âm của những tiếng vó câu cứ dồn dập vang lên, chứng tỏ chủ nhân của những thót tuấn mã kia vẫn ung dung ra roi giục ngựa, không hề nghĩ đến việc trên sơn đạo nhỏ hẹp đang có người dẫn bước. Hay nói đúng hơn những nhân vật đang giục tuấn mã chạy nhanh có lẽ đang có ý nghĩ dù trên sơn đạo đang có người dịch chuyển thì chỉ cần nghe tiếng vó ngựa từ xa những người này thế nào cũng phải nhường bước tránh đường, nếu họ không muốn bị những cước chân rắn chắc của những con tuấn mã giẫm phải.

Căn cứ vào những tiếng vó câu dồn dập này, những nhân vật đang dẫn bước trên sơn đạo như thừa hiểu chỉ ý của bọn đang điều động những thót tuấn mã.

Một người trong bọn họ bỗng chép miệng:

- Đành rằng trên sơn đạo thường vắng người nhưng với lối phi ngựa nhanh như vậy, những tay kỵ mã này đúng là liều lĩnh quá.

Đã có người thứ nhất lên tiếng ắt phải có những lời tiếp theo của những nhân vật còn lại.

Và người thứ hai lên tiếng này chính là người có niên kỷ thấp nhất trong những nam nhân đang dẫn bước trên sơn đạo. Khuôn mặt tuấn tú của người này chột đánh lại cùng với một câu nói hàm chứa sự bức tức.

- Đại sư huynh nghĩ xem, có nên cho bọn này một bài học chẳng? Nhờ chúng ta không phải là những người đã từng luyện võ, hoặc chúng ta chỉ là những gã lộ hiệp bình thường, lối phi ngựa của bọn chúng có khác nào hành vi của lũ mục hạ vô nhân?

Người đi bên cạnh nhân vật lên tiếng đầu tiên tuy chưa phải là người cao niên nhất nhưng xem ra lại có công phu hàm dưỡng như người đã đứng tuổi.

Người này ôn tồn bảo:

- Hoa Sơn Thất Nghĩa chúng ta lần này đến Võ Di Sơn là chấp nhận những cuộc đối đầu ngoài ý muốn. Do đó. Hứa ngũ sư đệ à, nếu chưa đến lúc thật sự cần thiết, tiểu huynh nghĩ, có tránh được thì cứ tránh. Không việc gì phải tự mua họa vào thân.

Nhân vật lên tiếng đầu tiên giờ lại nói:

- Nhị sư đệ nói rất phải, ngũ sư đệ bất tất phải đề tâm rồi sinh điều bất bình. Có câu nói: “tránh voi chẳng xấu mặt nào”, chúng ta cứ nhường đường cho họ, xem như không nhìn thấy và cũng không nghe thấy gì cả.

Lúc đó, tiếng vó ngựa đã vang đến thật gần. Người đứng hạng thứ hai trong bảy người đương diện liền trầm giọng hô lên:

- Tất cả nhảy tránh về bên tả nào!

Ngay sau tiếng hô hoán, cả bảy người bọn họ gồm năm nam hai nữ liền đồng loạt nhảy tránh qua một bên.

Và lần lượt sáu thót tuấn mã lao vun vút qua, phả vào bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa những luồng gió nóng hổi mang theo mùi vị hăng nồng của những con tuấn mã đang thấm đượm mồ hôi sau chặng đường dài tung vó.

Đồng thời với những bóng ngựa lướt qua, một câu nói mai mỉa cũng lọt vào tai Hoa Sơn Thất Nghĩa:

- Trâu chậm uống nước đục, hoá ra tề phái vẫn không phải người chậm nhất!

Nghe rõ câu này, vị ngũ sư đệ họ Hứa trong Hoa Sơn Thất Nghĩa càng thêm hậm hực:

- Lại là bọn Côn Luân! Đại sư huynh, tiểu đệ không thể nhẫn nhịn được nữa rồi.

Dứt lời, bóng dáng của vị ngũ sư đệ lập tức lao bắn theo những thót tuấn mã.

Vút!

Vị đại sư huynh động dung, vừa vẫy tay ra hiệu cho những người còn lại, vừa gọi với theo:

- Hứa Thanh! Sao sư đệ vội mạnh động, không chờ lệnh của ta? Hãy đợi ta nào.

Vút! Vút!

Là sơn đạo đương nhiên lối đi không phải lúc nào cũng thẳng tắp.

Bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa đuổi theo Hứa Thanh vừa lao qua một khúc ngoặt đã nhìn thấy điều mà họ có thể lường trước.

Ồ đó, cả sáu thót tuấn mã đều dừng lại. Và bên vệ đường, cạnh chân thót tuấn mã thứ hai là hình hài lấm đầy bụi đất của một gã thiếu niên. Gã đang dùng tay này đỡ vào khuỷu tay bên kia với nét mặt nhăn nhó vì đau đớn.

Điều đã xảy ra càng được giải thích rõ hơn nhờ vào tiếng gầm thét tức giận của Hứa Thanh đang vang lên:

- Suýt nữa bọn người đã sát hại người vô tội. Đây là Võ Di Sơn, đâu phải là Côn Luân sơn. Nếu bọn người muốn nhắm mắt chạy bừa chỉ ít bọn người phải đợi về Côn Luân đã. Đâu lại có thói mực hạ vô nhân, muốn hoành hành bá đạo như thế nào cũng được?

Cả sáu nhân vật Côn Luân phái vẫn ung dung ngồi chễm chệ trên lưng những tuấn mã. Và một người trong họ bỗng lên tiếng nói với gã thiếu niên:

- May mà bọn ta kịp dừng ngựa. Tiểu tử kia, lần sau nếu có muốn chết hãy tìm một vách núi nào đó đâm đầu vào. Vô ngựa của bọn ta đâu thể phải dừng lại vì một kẻ vô dụng như người?

Gã thiếu niên nọ đến giờ vẫn còn khiếp hãi. Y lắp bắp mãi mới thốt nên lời nói:

- Sơn đạo... sơn đạo vốn hẹp, nếu chư vị đại gia cứ giục ngựa nhanh như thế này, tiểu nhân... tiểu nhân dù có muốn tránh cũng không kịp.

Người ngồi trên thót tuấn mã cạnh gã thiếu niên bật cười:

- Được rồi! Người không việc gì kể ra cũng tốt! Bằng không, bọn ta lại mang tiếng sát hại người vô tội.

Nói xong, người này liền thúc gót chân vào mình ngựa, như muốn tiếp tục hành trình.

Hứa Thanh bật quát:

- Chậm đã! Các hạ nếu muốn bỏ đi chỉ ít cũng phải xem qua thương thế của tiểu huynh đệ kia.

Người nọ khẽ xoay mình trên lưng ngựa, xạ ánh mắt giận dữ nhìn Hứa Thanh.

- Ta không đâm ngựa vào người đứng không? Vậy hà tất người phải đa sự lo việc không phải của người.

Hứa Thanh lách người bước đến đưa tay đỡ gã thiếu niên kia đứng dậy:

- Không phải Hứa Thanh ta đa sự, nhưng các hạ xem đây, khuỷu tay của vị tiểu huynh đệ này đã bị sai khớp. Hậu quả này phải chăng các hạ không có trách nhiệm?

Nhân vật nọ sầm nét mặt:

- Lúc bị ngựa đâm vào, rõ ràng y vẫn bình yên vô sự, khuỷu tay bị sai khớp kia phải chăng là do người gây ra, rồi cố tình vu họa cho bọn ta?

Hứa Thanh phẫn nộ:

- Là nam tử hán đại trượng phu sao các hạ không dám thừa nhận việc các hạ đã làm? Hay các hạ cho rằng Hoa Sơn Thất Nghĩa chỉ là những chữ hư danh, muốn đổ tội như thế nào cũng được?

Dường như đã phát hiện ra Hoa Sơn Thất Nghĩa đang có mặt đông đủ, nhân vật nọ hừ lạnh:

- Có là hư danh hay không, chờ một hai ngày nữa sẽ biết. Còn việc tiểu tử kia bị sai khớp, tuy không phải do ta gây ra nhưng để chữa trị nào phải là khó. Trừ phi người không biết cách để điều trị nên cố tình vu họa cho ta với ý đồ lên học thủ thuật của bốn phái. Nếu là vậy, hừ, xem đây!

Dứt lời, hữu thủ của người nọ chợt chớp động, bật ra một thanh âm như tiếng gió rít.

Véo...

Phát hiện đó là ngọn trường tiên được đánh ra bằng thủ pháp khá lợi hại, Hứa Thanh lập tức hoành tay định bạt kiếm.

Bất ngờ có tiếng quát ngăn Hứa Thanh:

- Long Vỹ Tiên Pháp này không có địch ý, ngũ sư đệ chớ vội động thủ!

Như sợ Hứa Thanh vẫn quyết liệt ra chiêu, người vừa bật lên tiếng quát còn nhanh chân lao đến gần và kịp thời giữ tay Hứa Thanh lại.

Vút!

Đúng với nhận định của tiếng quát kia, ngọn trường tiên nọ do không bị lực đạo nào ngăn cản đã dễ dàng quật trúng vào khuỷu tay của gã thiếu niên nọ.

Chát!

Phản vì bất ngờ, phản vì đau, gã thiếu niên nọ phải kêu lên:

- Ôi chao!

Trong Hoa Sơn Thất Nghĩa ngoài năm vị nam nhân còn có hai nữ nhân nữa cho đủ bảy. Hai vị nữ nhân này vì bất bình trước hành vi của nhân vật Côn Luân phái kia, đã không chữa trị cho gã thiếu niên còn dùng trường tiên quật vào, cả hai cùng lao đến:

- Không ngờ Cửu Vĩ Tiên Định Hành các hạ thành danh chỉ nhờ vào việc hà hiếp người không có năng lực hoàn thủ. Bỏ cô nương thật sự bất phục! Đờ!

Vù! Vù...

Vù... vù...

Ngọc thủ của hai nàng vừa loáng lên, người đã từng ngăn cản Hứa Thanh liền hô hoán:

- Lục sư muội, thất sư muội mau dừng tay. Dừng tiếp tục ngộ nhận nữa!

Nghe thế, cả hai tuy hoang mang nhưng vẫn phải dừng tay.

Chính lúc đó, nhân vật đã sử dụng tiên pháp bỗng buông ra tràng cười:

- Vẫn nghe Hà lão nhị là túi không của Hoa Sơn Thất Nghĩa nay mới biết là lời đồn đó không hề sai. Thế nào, bọn ta đi được rồi chứ? Ha... Ha...

Tuy không chịu nổi tràng cười đầy ngạo mạn của Cửu Vĩ Tiên Định Hành, nhưng người vừa ngăn cản hai nữ nhân kia cũng phải lên tiếng:

- Cũng vậy, tiên pháp của Dịch Hành huynh quả là danh bất hư truyền! Chuyện hôm nay có thể tạm dừng lại. Chư vị muốn đi, xin cứ tùy tiện. Hà mỗ không tiện tiễn chân

Có phần đắc ý trước lời nói nhân nhượng của họ Hà, cả sáu thót tuấn mã đều bỏ đi và lưu lại sáu tràng cười vang lộng lộng.

- Ha... ha...

- Ha... ha...

Không cần nói cũng đủ biết bảy người Hoa Sơn Thất Nghĩa phải phần uất như thế nào trước thái độ quá khinh miệt của bọn Côn Luân phái. Tuy nhiên, một lần nữa vị họ Hà chợt lên tiếng:

- Dẫu sao chúng ta vẫn phải nhân nhượng họ. Vì xét cho cùng, nếu không có chúng ta ra mặt đầu dễ gì gã họ Dịch kia chịu dùng tiên pháp chữa trị khuỷu tay bị sai khớp của vị tiểu huynh đệ này?

Hứa Thanh kinh ngạc nhìn gã thiếu niên kia, giờ không còn dùng tay ngời đỡ vào khuỷu tay kia nữa:

- Y đã dùng tiên pháp để nắn lại khớp xương thật sao? Ái chà! Công phu quá lợi hại!

Cũng kinh ngạc như vậy, người có niên kỷ nhỏ nhất trong hai nữ lang kia vội chạy đến gã thiếu niên:

- Nhân huynh thử cử động cánh tay xem nào. Liệu đã ổn thật sự chưa?

Nghe thế, gã thiếu niên vừa bối rối vừa thử cử động cánh tay.

Phát hiện những cử động của gã đều dễ dàng, vị sư huynh chợt trầm giọng:

- Dùng Tiên pháp và biết ước lượng một lực đạo vừa phải xem ra Cửu Vĩ Tiên Định Hành không hổ danh là đại đệ tử của Côn Luân phái. Đường như y đã học hết chân truyền của chương môn phái Côn Luân, bọn ta tuyệt nhiên không thể xem thường y.

Vị họ Hà gật đầu:

- Do đệ đã nhận ra điều này nên không muốn cùng họ động thủ quá sớm. Chúng ta càng tỏ ra nhân nhượng thì vì cao ngạo họ càng xem nhẹ chúng ta.

Chỉ đến lúc cần thiết, chúng ta mới cho họ ném mùi lợi hại.

Hứa Thanh như đã hiểu ẩn ý của nhị sư huynh nên kêu lên:

- Tiểu đệ hiểu rồi. Hay lắm! Chờ khi tìm thấy di học của Ma Trung Tử và Vô Danh Kỳ Nhân, nhất định tiểu đệ sẽ cho bọn Côn Luân phải biết sự lợi hại của Hoa Sơn Thất Nghĩa.

Câu nói của Hứa Thanh không hiểu sao làm cho gã thiếu niên nọ phải giật mình.

Phát hiện điều đó, vị nhị sư họ Hà chợt hỏi:

- Tiểu huynh đệ sao lại giật mình? Phải chăng tiểu huynh đệ đã từng nghe nói đến danh xưng Ma Trung Tử?

Gã thiếu niên nọ bối rối, đưa mắt nhìn lần lượt bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa.

- Những ngày qua có rất nhiều người tìm đến đây, hoá ra chư vị đều muốn tìm di học của Ma Trung Tử?

Vị họ Hà động tâm:

- Đúng vậy! Phải chăng tiểu huynh đệ cũng có ý này?

Gã thiếu niên càng bối rối hơn:

- Đó là di ý của tiên mẫu. Thật ra, tiểu nhân không hiểu tìm để làm gì. Và lại, đã ba năm rồi kiếm tìm, tiểu nhân nào thấy có di học gì ở đây.

- Ba năm? Tiểu huynh đệ đã tìm những ba năm? Cho hỏi, lệnh đường thuở sinh thời có danh xưng như thế nào? Vì sao tiểu huynh đệ phải tìm di học của Ma Trung Tử và Vô Danh Kỳ Nhân?

Gã thiếu niên lắc đầu:

- Tiên mẫu chưa lần nào đề cập đến tính danh. Còn việc tìm kiếm kia như tiên mẫu bảo là để báo thù cho tiên phụ.

Vị họ Hà càng lúc càng kinh ngạc:

- Lệnh tiên tôn là ai? Có mối thù gì? Với ai?

Gã thiếu niên lại lắc đầu:

- Tiên mẫu cũng không hề đề cập đến danh tính của tiên phụ. Những gì đại gia vừa hỏi, chính tiểu nhân cũng đang muốn biết.

Nhìn gã thiếu niên bằng ánh mắt dò xét, vị họ Hà trầm giọng:

- Đừng gọi ta là đại gia. Ta họ Hà, tên Thiên Lượng. Cứ gọi ta là Hà huynh hay Hà lão nhị cũng được. Còn tiểu huynh đệ, cao danh quý tính là...

Gã thiếu niên vẫn cứ lắc đầu:

- Đến danh tính của gia phụ, tiểu nhân còn chưa biết, đâu thể biết đại tánh của tiểu nhân là gì. Tiểu nhân chỉ nghe tiên mẫu gọi là Tiểu Bất Thông, không hiểu đó là do tiểu nhân ngu muội, tìm mãi vẫn không thấy di học của Ma Trung Tử nên bị gọi là Bất Thông hay đó là tên thật sự của tiểu nhân, tiểu nhân không biết.

Hà Thiên Lượng gật đầu:

- Ta tin lời nói thành thực của tiểu huynh đệ. Bây giờ điều ta muốn biết là trước khi tiểu huynh đệ đi đến đây, tiểu huynh đệ và lệnh đường thực sự đã lưu ngụ ở đâu?

Tiểu Bất Thông cười ngây ngô:

- Trước khi đến đây ư? Như tiểu nhân nhớ tiên mẫu thường đưa tiểu nhân đi khắp nơi, khó có thể biết đâu là nơi lưu ngụ đích thực.

Hà Thiên Lượng cau mày:

- Không có nơi lưu ngụ nhất định ư? Còn ở đây thì sao?

Tiểu Bất Thông mỉm cười:

- Lúc đến đây, tiên mẫu vẫn không có nơi lưu ngụ nhất định. Nhưng lúc tiên mẫu quá vắng, tiểu nhân vì không muốn rời xa nên đã lấy động khẩu, nơi an táng tiên mẫu làm nơi lưu ngụ.

Chợt đưa tay chỉ về bên tả, nơi mơ hồ có một lối đi, Tiểu Bát Thông đột nhiên hỏi:

- Đêm cũng đã đến, chừ vị thì chưa có chỗ nghỉ chân. Nếu chừ vị không ngại, sao không cùng đến nơi ở của tiểu nhân?

Đưa mắt nhìn quanh quẩn, và khi biết lúc này thật khó tìm nơi nghỉ chân như Tiểu Bát Thông vừa nói, Hà Thiên Lượng gật đầu:

- Đã vậy, nếu tiểu huynh đệ không ngại việc bọn ta đến sẽ khuấy phá nơi yên nghỉ của lệnh đường, bọn ta đành quấy quá một đêm.

Hón hờ, Tiểu Bát Thông bảo:

- Chừ vị đã là ân nhân của Tiểu Bát Thông, đừng nói là một đêm, dù có lâu hơn nữa cũng không sao. Tiểu nhân xin đi trước dẫn đường.

Chậm rãi đi theo Tiểu Bát Thông tuy không ai nói ra, nhưng nhất nhất bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa đều có những bước chân dè dặt như sẵn sàng đối phó nếu đây là kế trá ngụy của Tiểu Bát Thông, một gã thiếu niên có quá nhiều điều kỳ lạ.

Nhưng, bọn họ cẩn trọng quá thừa!

Xoạch!

Ngay khi Tiểu Bát Thông đánh đá lửa và thắp sáng một ngọn đuốc, với những cái nhìn đầu tiên bọn Hà Thiên Lượng gần như phải tin vào những gì Tiểu Bát Thông đã nói:

Tất cả bọn họ đang đứng ở trong một động khẩu to lớn.

Nằm lộ lộ ở phần cuối khẩu động là một ngôi thanh mộ vốn được vun cao bằng những phiến đá to nhỏ đủ loại.

Trên bề mặt đen to rộng của một phiến đá lớn nhất, là phiến đá được dùng thay cho một mộ bia, bọn Hà Thiên Lượng đọc được hàng chữ, ghi bằng những mẫu than vụn:

Mẫu thân Vô Danh Thị chi mộ

Lập mộ Bất hiếu tử

Tiểu Bát Thông

Vậy là đã rõ, mẫu thân của Tiểu Bát Thông quả nhiên đến lúc chết vẫn không lưu lại danh tính. Và đương nhiên, việc Tiểu Bát Thông không hề biết tính danh thật sự của bản thân là gì cũng là sự thật.

Hơn nữa, với những vết cháy xém có khắp nơi trong lòng động, chứng tỏ là khẩu động này là nơi Tiểu Bát Thông từng lưu ngụ cũng là một sự thật hiển nhiên.

Thông hiểu những sự thật này, Hà Thiên Lượng bỗng lên tiếng nêu nghi vấn:

- Nếu không phải nhân vật giang hồ, lệnh đường không khi nào bảo tiểu huynh đệ phải tìm di học của Ma Trung Tử và Vô Danh Kỳ Nhân. Tại sao lệnh đường quá thần bí trước khi chết không tỏ bày mọi sự thật với tiểu huynh đệ?

Tiểu Bát Thông cười ngượng trong khi vẫn luôn tay tìm cách đốt lên một đồng lửa để sưởi ấm:

- Tiểu nhân cũng đã tự hỏi như vậy không biết bao nhiêu lần. Và tiểu nhân hiểu rằng, nếu muốn minh bạch sự việc trừ phi phải tìm ra di học của Ma Trung Tử, như lời căn dặn của tiên mẫu.

Hà Thiên Lượng chợt hỏi, sau khi đã giúp Tiểu Bát Thông làm cho đồng củi lửa cháy bùng lên:

- Ở Võ Di Sơn này nếu có lưu lại di học thì là di học của hai nhân vật Ma Trung Tử và Vô Danh Kỳ Nhân. Có sao ta chỉ nghe tiểu huynh đệ nhắc đến một Ma Trung Tử?

Tiểu Bát Thông lại cười gượng gạo:

- Như tiên mẫu nói lại, Vô Danh Kỳ Nhân là một nhân vật phi phạm, đầu dễ gì cùng chết với Ma Trung Tử ở đây. Và lại, suốt ba năm qua, dù tiểu nhân đã cố tìm kiếm nhưng ngoài chút ít bút tích do chính Ma Trung Tử lưu lại, hoàn toàn không hề có dấu vết gì cho thấy Vô Danh Kỳ Nhân đã lưu di học ở đây.

Hà Thiên Lượng giật mình:

- Tiểu huynh đệ đã nhìn thấy bút tích của Ma Trung Tử? Đó là bút tích gì? Sao khi này tiểu huynh đệ bảo ở đây không hề có di học nào lưu lại?

Tiểu Bát Thông chợt xua tay và giải thích không hề bối rối:

- Bút tích thì có, nhưng đi học gì đó thì không. Nếu cần, tiểu nhân xin đưa chư vị đi đến đó ngay bây giờ.

Hứa Thanh nôn nóng:

- Nhị sư huynh! Chúng ta nên đi xem ngay thì hơn, kéo muộn mất.

Hà Thiên Lượng đưa mắt nhìn vị sư huynh:

- Không ngờ vì chúng ta có ân giải cứu Tiểu Bát Thông nên có sự may mắn bất ngờ này. Đại sư huynh nghĩ sao, chúng ta nên đi ngay hay phải chờ chừng môn lão nhân gia đến?

Vị đại sư huynh lưỡng lự:

- Nhị đệ sao lại hỏi ta? Nhị đệ thừa biết đối với những việc quan trọng như thế này những chủ trương của ta thường không phù hợp và sau đó vẫn khiến sư phụ phiền lòng. Nhị sư đệ nên tự quyết định thì hơn.

Hà Thiên Lượng cau mặt, đưa mắt nhìn Tiểu Bát Thông:

- Nơi có bút tích của Ma Trung Tử cách chỗ này bao xa và có địa hình như thế nào?

Tiểu Bát Thông đáp ngay, không một chút chần chừ hoặc ngần ngại:

- Đó là một vách núi thẳng đứng và chỉ cách nơi này không quá một tầm tên bay.

Hà Thiên Lượng dù đã có ý dò xét nhưng vẫn không phát hiện ở Tiểu Bát Thông có sự giả dối nào. Điều này buộc Hà Thiên Lượng phải hiểu rằng tất cả những gì Tiểu Bát Thông nói đều là sự thật: có nghĩa là bọn Hà Thiên Lượng đang phải đối mặt với một cơ hội chưa từng có và cơ hội này nếu gặp phải ai khác chắc chắn họ không bỏ qua.

Hà Thiên Lượng lại nhìn vị đại sư huynh:

- Theo đệ, đây là thời cơ không thể bỏ qua. Nếu chúng ta chần chừ và sau cùng khiến đi học của Ma Trung Tử rơi vào tay kẻ khác, hậu quả thật khó lường!

Có phần miễn cưỡng, vị đại sư huynh bảo:

- Được rồi! ta nghĩ, chúng ta dù có đến và nhìn qua một lúc cũng không sao. Không lẽ điều đó lại dẫn đến hệ quả nghiêm trọng?

Hà Thiên Lượng mỉm cười với Tiểu Bát Thông:

- Đã thế này, ta đành phải phiền tiểu huynh đệ một lần nữa vậy!

Tiểu Bát Thông nhanh tay cầm lấy ngọn đuốc:

- Đó là chủ ý của tiểu nhân và là do tiểu nhân tự nguyện, nào có gì là phiền?

Một lần nữa bọn họ lại nối đuôi nhau bước đi với ánh đuốc lập loè của Tiểu Bát Thông dẫn đường.

Tiểu Bát Thông nói không sai, họ tuy đi loanh quanh theo một lối sơn đạo nhỏ hẹp chỉ có một mình Tiểu Bát Thông biết nhưng nếu tính theo đường thẳng thì rõ ràng chưa hết một tầm tên bay họ đã nhìn thấy một vách núi đá dựng đứng.

Và trên vách núi đá, nhờ ánh hoả quang từ ngọn đuốc soi rọi, tất cả nhìn thấy một dòng chữ được khắc thật sâu vào và rất rõ nét.

Không ai trong bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa lên tiếng. Tuy nhiên, xung quanh họ bỗng có những tiếng xầm xì và dường như có người cổ tình đọc lên thật to dòng chữ được khắc sâu vào vách đá.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Dòng chữ bí ẩn ở Ma Thạch - Một tiểu tử lai lịch bất minh

Ma Thạch Trung Khai Tử Lộ? Ai đã khắc câu này? Và câu này có hàm ý gì? Sau âm thanh này, những tiếng xầm xì như được vang lên lớn hơn. Và

trong số đó, Hà Thiên Lượng cùng bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa không thể không nghe một câu mai mỉa dành cho họ:

- Tuồng bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa vừa đến nơi đã có những phát hiện hay ho, không ngờ chỉ là một dòng chữ nhảm nhí. Chỉ uống cho bọn ta phí công vô ích. Hừ!

Với tâm trạng ngượng ngùng, Hứa Thanh quay đầu lại nhìn Tiểu Bất Thông:

- Sao tiểu huynh đệ biết đây là bút tích của Ma Trung Từ?

Tiểu Bất Thông chợt hỏi với sắc mặt hoảng hốt:

- Dường như đang có quá nhiều người đứng quanh chúng ta? Họ là ai? Sao tiểu nhân chỉ nghe tiếng mà không nhìn thấy họ?

Lập tức từ bóng đêm có tiếng người hô hoán:

- Ô hay, sao lại là y, tiểu tử mà chúng ta đã gặp lúc chiều?

Cùng với tiếng hô hoán này những bóng nhân ảnh lần lượt xuất hiện và lộ rõ dưới ánh hoả quang duy nhất của một bó đuốc do Tiểu Bất Thông đang cầm trên tay.

Vút! Vút!

Phát hiện những người vừa xuất hiện chính là bọn lúc chiều đã phi ngựa và suýt nữa đã làm cho bản thân mất mạng, Tiểu Bất Thông sợ hãi bước lùi vào giữa bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa.

Hà Thiên Lượng vội lên tiếng trấn an:

- Đã có bọn ta đây, tiểu huynh đệ đừng sợ! Riêng việc có quá nhiều người ở đây là do bọn ta khinh suất, chính ánh đuốc đã làm kinh động đến họ.

Thái độ của Tiểu Bất Thông và câu nói trấn an của Hà Thiên Lượng, cả hai đã làm cho người của phái Côn Luân nghi ngờ:

- Hóa ra chính tiểu tử đã phát hiện nơi này, không phải do Hoa Sơn phái các người. Hãy giải thích xem nào, tiểu tử. Dựa vào đâu người bảo đây là bút tích của Ma Trung Từ?

Đây là câu Hứa Thanh cũng vừa hỏi, Tiểu Bất Thông không muốn bị khinh miệt, vội giải thích:

- Không cần đề cập đến nguyên nghĩa của dòng chữ kia, cứ chữ cách chữ mà đo chẳng phải sẽ có ba chữ Ma Trung Từ sao?

Hà Thiên Lượng giật mình, đưa mắt nhìn lại dòng chữ trên vách đá và lẩm nhẩm đọc theo sự phát hiện của Tiểu Bất Thông:

“Ma Trung Từ, khai thạch lộ? Hoá ra đây chính là ẩn ngữ thật sự của Ma Trung Từ?”

Cũng nhận ra điều đó, Cửu Vỹ Tiên Địch Hành bất ngờ cười lớn:

- Thì ra muốn tìm thấy di học của Ma Trung Từ cần phải phá vỡ vách đá này. Hay lắm, phá thì phá. Xem đây! Ha...ha...

Véo...

Ngon trường tiên trên tay Địch Hành vừa chớp động lập tức có tiếng người quát, ngăn cản Địch Hành:

- Dừng tay mau! Không được hành động càn rỡ!

Vút!

Người vừa quát còn có thân thủ thật lợi hại. Chỉ cần khoa nhẹ cánh tay vào vùng tiên ảnh, người đó đã ung dung chộp cứng vào trường tiên, không cho tiên pháp của Địch Hành kịp quạt vào và phá huỷ vách đá sừng sững.

Như đã nhận ra người đó là ai, Địch Hành không những không dám giật ngon trường tiên về còn tự ý buông tay, bước lùi về phía sau mấy bước:

- Sư phụ đã đến! Đệ tử chậm nghinh tiếp, mong sư phụ xá tội.

Dưới ánh sáng mập mờ, người vừa chụp vào ngon trường tiên của Địch Hành đã để lộ khí phách của bậc tôn sư qua thủ pháp vừa rồi, tuy người đó đã có niên kỷ xấp xỉ lục tuần.

Ném trả ngon trường tiên cho Địch Hành, nhân vật nọ bảo:

- Người là đại đệ tử, những khi ta vắng mặt, người có quyền định đoạt mọi việc chính là người. Nhưng lần này, xem ra người đã làm ta phải thất vọng. Hừ!

Địch Hằng cả sợ, vội quỳ xuống:

- Mong sư phục khai ân, điểm hóa cho đệ tử biết đệ tử đã sai phạm ở điều gì?

Nhân vật nọ chưa kịp giải thích, một thanh âm hòa sáng bỗng vang lên từ một nơi lẩn khuất cạnh đó:

- Sa lão huynh bắt tất phải giận dữ. Đầu phải ai thoát nhìn qua cũng hiểu ngay tà ý của đại ma đầu Ma Trung Từ?

Thanh âm vang lên càng lúc càng gần, và khi dứt lời giữa vùng hóa quang của ngọn đuốc liền xuất hiện một nhân vật trung niên với một thanh kiếm giắt xéo sau lưng.

Vừa nhìn thấy nhân vật này Địch Hành mừng rỡ kêu lên:

- Hoa thúc thúc cũng đã đến rồi ư? Xin hãy giải thích cho tiểu đệ hiểu, đây là tà ý gì của Ma Trung Từ?

Nhân vật họ Sa, sư phụ của Địch Hành bỗng nghiêm mặt:

- Nào phải chỉ có ta và Hoa thúc thúc của ngươi, chương môn Điểm Thương phái cũng đến? Quanh ngươi bây giờ còn các vị chương môn của những phái còn lại, có cả bang chủ Cái Bang Bạch bang chủ. Và nhất là sự hiện diện của Vô Lâm Nhất Hiệp, Trang chủ Thiên Nhất Trang Tôn Nhất Bình. Với bằng ấy người và đều là nhất môn chí chủ, nếu ta thôi không kịp ngăn ngươi lại, thử hỏi, nếu có hậu quả gì xảy ra, liệu Côn Luân phái chúng ta có dám đương nổi hay không?

Địch Hành thêm ngờ ngác vì không hiểu lời nói của sư phụ là muốn ám chỉ điều gì.

Như hiểu rõ tâm trạng của Địch Hành, từ một nơi tối tăm cạnh đó một bóng người khoan thai bước ra, vừa đi vừa phát thoại:

- Rốt cuộc Địch thế huynh vẫn chưa hiểu Ma Trung Từ lưu lại dòng chữ kia là có tà ý gì, phải thế không?

Không chờ câu đáp lại của Địch Hành, nhân vật này chợt vòng tay thi lễ với vị họ Sa:

- Sa chương môn! Vẫn có câu: không biết là không có tội, nếu Sa chương môn không ngại, Tôn mô xin Sa chương môn xá tội cho lệnh đồ. Đồng thời cho phép Tôn mô được thay lời, giải thích rõ nguyên ủy với lệnh đồ.

Vị chương môn nhân họ Sa cũng khiêm tốn thủ lễ:

- Đã có lời của Trang Chủ Thiên Nhất Trang, một Vô Lâm Nhất Hiệp danh chấn giang hồ, Sa Hồng Cát mô cung kính không bằng tuân lệnh.

Vô Lâm Nhất Hiệp Tôn Nhất Bình mỉm cười xua tay:

- Sa chương môn quá lời rồi. Danh chấn giang hồ phải nói là thất vị chương môn thất đại môn phái, vô hình chung đều có mặt ở đây. Tôn mô sao kham nổi những lời tán tụng của Sa chương môn?

Miệng nói như vậy nhưng khi vừa dứt lời, Vô Lâm Nhất Hiệp Tôn Nhất Bình vẫn thân nhiên bảo Địch Hành:

- Lệnh sư kể như đã tha thứ, sao Địch huynh không mau đáp lại?

Cửu Vỹ Tiên Địch Hành vội đứng lên, sau khi kịp vờn tay nhặt lại ngọn trường tiên đã bị sư phụ vấp ở bên cạnh:

- Những lời giáo huấn của sư phụ và Tôn Trang chủ, kẻ dưới là Địch Hành nguyện khắc cốt ghi tâm.

Với uy phong凛凛, xứng danh với thanh danh một Trang chủ Thiên Nhất Trang, Tôn Nhất Bình tuân tự đưa mắt nhìn từ những chỗ sáng đến những nơi tối tăm, nhưng thật ra là chỗ ẩn của nhiều người hiện giờ chưa ra mặt. Và thật đồng dục, Tôn Nhất Bình lên tiếng:

- Ma Trung Từ vốn là một đại ma đầu mà ác danh từ trăm năm trước cho đến nay vẫn còn truyền tụng. Qua dòng chữ kia - Tôn Nhất Bình đưa tay chỉ vào vách đá sừng sững phía trước _ “Ma Thạch Trung Khai Từ Lộ” với hàm ý thật rõ ràng: đây là phiến đá ma (ma thạch) nếu phá hủy hoặc khai thông nó thì ở phía sau ắt phải có tử lộ. Thử hỏi, chư vị tìm đến đây phải chăng là muốn tìm di học của Ma Trung Từ và Vô Danh Kỳ Nhân? Nếu là vậy, ở sau phiến đá này, một là không hề có di học thì ai trong chư vị dám nói trước ở sau phiến đá này có những gì đang chờ đợi chúng ta?

Thoáng ngừng lời và bắt đầu đảo ánh mắt, Tôn Nhất Bình bỗng dừng mắt ngay vào Tiểu Bát Thông, người duy nhất ở đây có ngọn đuốc cháy sáng trên tay:

- Là ngươi! Phải chăng chính ngươi đã cố tình dẫn dụ quần hùng đến đây? Và những dòng chữ kia là do ngươi hoặc trưởng bối của ngươi đã tạo ra với mưu đồ gây bất lợi cho quần hùng?

Bỗng không bị kết tội, Tiểu Bát Thông kinh hoàng, đến nỗi ngọn đuốc trên tay y cứ run lên bần bật và suýt nữa phải rơi xuống.

Đứng ngay bên cạnh, Hà Thiên Lượng vội lên tiếng giải thích thay cho Tiểu Bát Thông:

- Tôn Trang chủ xin đừng vội hiểu lầm. Đây là nơi vị tiểu huynh đệ đây đã tìm thấy sau nhiều năm dò tìm nơi ẩn giấu di học của Ma Trung Tử. Hơn nữa, vị tiểu huynh đệ đây phần thì không biết võ công, phần thì không có ai là trưởng bối, muốn ngụy tạo dòng chữ này đâu phải là điều dễ dàng.

Tôn Nhất Bình đưa mắt nhìn Hà Thiên Lượng:

- Thế huynh đây là...

Một bóng nhân ảnh chớp động rồi xuất hiện. Và lập tức câu nói vang ra, cũng là do nhân vật mới xuất hiện thốt lên:

- Mong Tôn Trang chủ lượng thứ. Y họ Hà, tên Thiên Lượng, là đệ tử đứng hàng thứ 2 của Gia Cát Phàm này.

Vừa thấy nhân vật này xuất hiện Hà Thiên Lượng vội khom người với sắc mặt hớn hờ:

- Chúng đồ nhi xin tham kiến sư phụ!

Tôn Nhất Bình mỉm cười:

- Gia Cát chương môn đâu cần phải xin tội cho lệnh đồ. Lời nói của Tôn mỗ thật ra không hề có ý trách Thiên Lượng. Có chăng...

Tôn Nhất Bình một lần nữa đưa mắt nhìn Tiểu Bát Thông:

- Có chăng Tôn mỗ chỉ lấy làm ngạc nhiên tại sao lệnh đồ vốn có danh Thần Toán Tử nhưng lại dễ dàng tin vào những lời nói mơ hồ kỳ quái của tiểu tử kia? Y không biết võ công thì cần gì phải truy tìm di học của Ma Trung Tử? Nói cách khác, y tìm di học là muốn có một thân võ học hơn người, phải chăng y và trưởng bối của y cũng là nhân vật thuộc giới giang hồ? Nếu là vậy, tại sao khi tìm thấy dòng chữ này, y không giữ kín cho riêng y? Trái lại y cố tình để lộ ra và sau đó dẫn dụ tất cả chúng ta cùng đến nơi này? Gia Cát chương môn nghĩ sao?

Gia Cát Phàm thoáng cau mặt:

- Chuyện là thế nào, Thiên Lượng?

Hà Thiên Lượng bị sư phụ cật vấn, tuy có phần hoảng sợ nhưng vẫn cố trấn tĩnh giải thích:

- Không thể nói đây là hành vi muốn dẫn dụ mọi người của vị tiểu huynh đệ đây. Mọi việc đều do sự chú ý của đệ tử.

Hà Thiên Lượng lược thuật những gì đã xảy ra, khiến cho Hoa Sơn Thất Nghĩa tình cờ có dịp kết thân với Tiểu Bát Thông. Cuối cùng, Hà Thiên Lượng bẩm báo:

- Chỉ tiếc mẫu thân của Tiểu Bát Thông không hề lưu lại tính danh nên lai lịch của y có phần mơ hồ. Tuy vậy việc tìm kiếm di học của Ma Trung Tử, đối với Tiểu Bát Thông cũng là hành vi chính đáng. Chúng ta đâu thể quy kết Tiểu Bát Thông có mưu đồ bất lợi cho quần hùng.

Nghe xong, Gia Cát Phàm kinh ngạc:

- Nói vậy, Tiểu Bát Thông đã lưu ngụ ở đây khá lâu và vẫn không tìm thấy gì ngoài dòng chữ này?

Được hỏi, Tiểu Bát Thông vội đáp:

- Điều này tiểu nhân đã giải thích với Hà nhị huynh. Tiểu nhân nào dám đối trá dù chỉ là nửa lời.

Gia Cát Phàm gật đầu và quay sang Tôn Nhất Bình:

- Tôn trang chủ nghĩ như thế nào? Chúng ta nên hay không nên phá hủy phiến đá kia để tìm hiểu rõ chân tướng?

Tôn Nhất Bình tỏ vẻ lo ngại:

- Theo thiên ý của Tôn mỗ, dường như dòng chữ này vẫn là một âm mưu nào đó rất có thể gây họa cho chúng ta.

Liền lúc đó có hai bóng người cùng sánh vai bước ra từ một chỗ tối cạnh đó:

- A di đà phật! Lời nói của Tôn đại hiệp cũng có ý nghi ngờ, không hiểu sau bằng ấy năm nhưng đến giờ mới có tin đồn về di học của Vô Danh Kỳ Nhân?

Hai nhân vật vừa bước ra nếu một vị là tăng nhân và là người vừa lên tiếng thì người còn lại là một vị đạo nhân cùng lên tiếng tiếp nói:

- Vô lượng thọ phật! Đây là điều đã được bản đạo và Hư Tử long phương trượng cùng suy nghĩ suốt thời gian đi đến Vô Di Sơn này, kẻ đã loan tin về di học thượng thừa đang được ẩn giấu ở đây phải chăng đã cố ý sắp bày một đại âm mưu nhằm gây náo loạn khắp giang hồ?

Cùng một lúc được một vị tăng nhân và một vị đạo nhân lên tiếng tán đồng, Tôn Nhất Bình nhoen cười nói:

- Quả nhiên đây là một đại âm mưu. Không chỉ riêng Tôn mỗ nhìn ra mà còn có phương trượng Thiếu Lâm phái Hư Tướng đại sư và Vân Huyền đạo trưởng, chương môn nhân Vô Đương phái cũng nhìn thấy. Nếu là vậy, chur vị có tán thành chủ ý của Tôn mỗ, chúng ta không nên phá hủy phiến đá này, nghĩa là không tự ý bước vào cạm bẫy mà chúng ta phát hiện?

Sa Hồng Cát, chương môn nhân Côn Luân bắt đầu cười lớn:

- Quả nhiên Tôn Trang chủ không hổ danh là Vô Lâm Nhất Hiệp. Biết nghĩ đến đại cục và lo lắng cho giang hồ, lời của Tôn Trang chủ lẽ nào Sa mỗ không nghe theo? Ha...ha...

Hoa Vô Sắc, chương môn nhân phái Điểm Thương cũng nói:

- Đã biết đây là một đại âm mưu, lẽ nào Hoa mỗ cứ nhắm mắt đưa chân bước càn?

Nhìn mọi người, Hoa Vô Sắc chột vẩy tay:

- Nếu như không còn gì để nói, Hoa mỗ và toàn bộ đệ tử Điểm Thương phái xin lui chân cáo biệt.

Hành động của Hoa Vô Sắc vô hình chung như là một hiệu lệnh dành cho những nhân vật còn lại, tất cả tuân tự bỏ đi, không một ai có bất kỳ dấu hiệu nào tỏ ý nuối tiếc khi phải rời bỏ một nơi rất có thể là ẩn tàng những di học thượng thừa.

Cũng vậy, đi theo chân Tiểu Bát Thông, bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa và chương môn Hoa Sơn phái là Gia Cát Phàm đang chậm rãi quay lại chỗ lưu ngụ của Tiểu Bát Thông, chỉ cách nơi có vách đá sừng sững có một tầm bắn.

Về đến nơi, Hứa Thanh liền thở hắt ra một hơi dài:

- Hà...! Chỉ là công dã tràng. Vừa uống phí những ngày dài kiên trì vất vả vừa mất đi gần ba canh giờ đáng lý được nghỉ ngơi thanh nhàn.

Gia Cát Phàm sau cái nhìn lướt qua khẩu động, với cảm nhận có thể tin vào Tiểu Bát Thông, liền mỉm cười:

- Từ đây đến sáng hãy còn ba canh giờ. Nào có ai cấm người tùy tiện tìm chỗ nghỉ? Bọn người đi nghỉ cả đi, đêm nay không cần thức để canh phòng.

Bọn Hứa Thanh lập tức tản ra tìm chỗ nghỉ. Và tuy không có lệnh nhưng bọn họ dường như cố ý nhường động khẩu, là nơi duy nhất có thể che kín sương đêm và có cả củi lửa ấm áp cho Gia Cát Phàm.

Biết rõ tâm ý của bọn đệ tử, Gia Cát Phàm lặng lẽ ngồi cạnh đồng lửa và ái ngại nhìn Tiểu Bát Thông phải thu người nằm nép sát vào vách đá, như không muốn quấy rầy sự yên tĩnh của Gia Cát Phàm.

Gia Cát Phàm khẽ gọi:

- Tiểu Bát Thông.

Tiểu Bát Thông ngồi bật dậy:

- Đương nhiên là ám ức rồi! Tiền bối thử nghĩ xem, vị đại gia họ Tôn kia sao cứ dễ quyết đây là âm mưu do tiểu nhân sắp bày? Dòng chữ kia do tiểu nhân phát hiện, tính đến nay đã là ba năm. Từ đó đến nay nào có ai khác nhìn thấy. Như vậy, nếu đó là âm mưu thì âm mưu đó định nhằm vào ai khác. Không lẽ nhắm vào tiểu nhân vốn chỉ là đứa bé mười ba tuổi vào thời điểm phát hiện dòng chữ đó?

Gia Cát Phàm thờ người:

- Lúc phát hiện, người chỉ mười ba tuổi? Như vậy, tính đến nay người được mười sáu tuổi? Ngay khi Tiểu Bát Thông gật đầu, Gia Cát Phàm có phần nôn nóng hỏi tiếp:

- Theo như Hà Thiên Lượng kể lại, người đã từng cùng lệnh đường đi chu du khắp nơi, sau đó mới đến đây?

Tiểu Bát Thông lại gật đầu:

- Đúng vậy! Có điều gì không ổn sao, tiền bối?

Gia Cát Phàm chột nghiêm giọng:

- Có thể ta sẽ đoán biết trước lai lịch của người nếu người nhớ rõ thời điểm đã cùng lệnh đường đi chu du khắp nơi.

Khấp khởi mừng vì điều vừa nghe, Tiểu Bát Thông đáp vội:

- Như tiểu nhân nhớ không sai, gia mẫu bắt đầu đưa tiểu nhân đi lúc tiểu nhân được mười một tuổi.

- Mười một? Vậy là đã năm năm kể từ lúc người được lệnh đường đưa đi? Trước đó nữa, người và lệnh đường thường sinh sống ở đâu?

Tiểu Bất Thông lắc đầu:

- Tiểu nhân chỉ nhớ là một trang viện rộng lớn. Còn cụ thể ở đâu, tiểu nhân hoàn toàn không có chút ấn tượng nào.

Gia Cát Phàm bỗng có sắc mặt thật khác lạ:

- Vậy là đúng rồi! Ta đã đoán ra lai lịch của ngươi. Thảo nào năm năm trước không còn ai nhìn thấy dấu tích của mẫu thân ngươi và kể cả ngươi nữa!

Tiểu Bất Thông lo lắng:

- Lai lịch của tiểu nhân là thế nào, Gia Cát tiên bối?

Gia Cát Phàm định nói, nhưng lúc đó ở phía xa xa bỗng có một tiếng chấn kinh vọng đến.

À...m...!

Gia Cát Phàm càng thêm kinh tâm khi nhìn thấy Hà Thiên Lượng từ ngoài lao vào với vẻ mặt thật khẩn trương:

- Sư phụ! Như có người đang cố tình phá vỡ vách đá kia.

Gia Cát Phàm cười lạnh:

- Ta cũng ngờ trước, điều này thế nào cũng xảy ra. Thiên Lượng, ta giao Tiểu Bất Thông cho ngươi chăm sóc. Bất luận nguy hiểm thế nào ngươi cũng phải bảo toàn tánh mạng cho Tiểu Bất Thông.

Vút!

Vừa dứt lời, Gia Cát Phàm liền động thân lao đi và hoàn toàn biến mất trước ánh mắt ngỡ ngàng của Tiểu Bất Thông.

Lúc đó, bọn Hứa Thanh cũng chạy vào và nhao nhao hỏi:

- Điều gì đã xảy ra? Sư phụ đi đâu, Hà nhị sư huynh?

Hà Thiên Lượng giải thích:

- Tiếng chấn kinh vừa rồi dường như là do ai đó cố tình phá hủy Ma Thạch. Tuy sư phụ không nói ra nhưng ta ngờ rằng đó là hành vi của Tôn Trang chủ.

Hứa Thanh bật kêu:

- Là lão? Không phải lão đã bảo là có âm mưu gì đó sao?

Hà Thiên Lượng bĩu môi:

- Sau cái chết bất ngờ của Vân Lão Trang chủ, tiếp đó là đến lượt vị đại ca của lão họ Tôn bị chết một cách bất minh, trên giang hồ có mấy ai lại tin vào Tôn Nhất Bình. Còn nữa, việc hủy diệt Tu La Viện, thảm án này cho đến nay phần đông các võ phái đều có ý nghi ngờ động cơ ám muội của họ Tôn. Qua đó đủ biết, khi lão họ Tôn tỏ ý ngăn cản mọi người, bảo đừng phá hủy Ma Thạch, ta có ý nghi ngờ, lão không muốn di học rơi vào tay ai khác ngoài lão. Chỉ có điều, lão đã quá ngông cuồng, dám thực hiện hành vi đó vào lúc này, khi người của các môn phái vẫn còn ở đây. Ta...

Hà Thiên Lượng bỗng bỏ ngang câu nói và hốt hoảng hỏi:

- Tiểu Bất Thông đâu? Sư phụ giao y cho ta chăm sóc, y đã lên bờ đi từ lúc nào vậy?

Bọn Hứa Thanh cũng vì mãi nghe Hà Thiên Lượng giải thích nên không trong bọn họ nhìn thấy Tiểu Bất Thông.

Sực nhớ lại, Hà Thiên Lượng cuống quýt kêu:

- Mẫu thân y dặn y phải tìm cho được di học của Ma Trung Từ, nhất định y đã chạy đến Ma Thạch. Chúng ta đuổi theo mau!

Vậy là lần thứ hai, chỉ nội trong một đêm, bọn Hoa Sơn Thất Nghĩa lại phải chạy đến chỗ có vách đá dựng đứng, nơi có lưu dòng chữ bí ẩn: Ma Thạch Trung Khai Từ Lộ...

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Rõ âm mưu nhưng vẫn lao vào - tham võ học sẵn sàng trở mặt

Lúc bọn Hà Thiên Lượng chạy đến, dù quanh họ vẫn là bóng đêm đen vĩnh hằng nhưng tất cả cũng đủ mục lực để nhìn thấy cảnh náo loạn đang xảy ra tại phiến đá Ma Thạch có dòng chữ bí ẩn.

Phiến đá không hiểu đã bị ai đó dùng chường phá huỷ, để lộ ra một cốc khẩu đen ngòm.

Và từ cốc khẩu đó có rất nhiều bóng nhân ảnh đang nhón nháo chạy ra chạy vào. Đồng thời với cảnh náo loạn cũng có nhiều người thi triển sở học để động thủ loạn xạ vào nhau, tạo thành đủ loại âm ba chấn kinh vang dội.

Vù... Ầm!

Ào... Ào... Ầm!

Choang... Choang...

Keng... Keng...

Xen lẫn vào đó là những tiếng la hét khá vô nghĩa:

- Đây là vật do ta tìm thấy, sao ngươi dám chiếm đoạt? Đờ!

Vù... Ầm!

- Ái chà! Lão Hư Tướng cũng muốn tranh phần sao? Vậy đừng trách ta vô tình! Đờ!

Vù... Ầm!

- Vô lượng thọ phạt! Chư vị hãy bình tâm, đừng roi vào cạm bẫy của... Ôi chao!

Ào... Ầm!

Trong đó, Hà Thiên Lượng và mọi người đều nghe rõ nhiều nhất là những tiếng quát phần nộ hướng vào Tôn Nhất Bình:

- Tôn Nhất Bình cẩu tặc! Ta phải giết lão. Đờ!

Vù... Vù...

Và Hà Thiên Lượng không thể không thất kinh khi nghe Tôn Nhất Bình gầm lên kinh ngạc:

- Tu La Mai Hoa Án! Tiểu tử ngươi là ai? Sao lại am tường công phu Tu La Viện?

Đột ngột, có một tia lửa chợt nhoáng lên và Tiểu Bát Thông với ngọn đuốc cháy sáng trong tay bỗng gào lên giận dữ:

- Tất cả bọn ngươi đều là hạng vô si! Miệng thì bảo ở đây không hề có di học nhưng lại ngấm ngầm tìm cách chiếm đoạt, không kể gì đến ta là người đầu tiên tìm đến nơi này.

Tìm thấy Tiểu Bát Thông và biết y vẫn bình yên vô sự, Hà Thiên Lượng cả mừng, vội lách người lao vào cốc khẩu, nơi có quá nhiều người đang mang về mặt bần lên ngượng ngùng.

Nhanh hơn Hà Thiên Lượng một bước, Cừu Vỹ Tiên Dịch Hành bắt ngờ quật ngọn trường tiên vào Tiểu Bát Thông:

- Tiểu tử to gan! Ngươi là ai mà dám mở miệng mắng người? Ngươi muốn chết!

Véo...

Hà Thiên Lượng phần nộ, vẩy xạ hữu kinh vào bóng tiên ảnh của Dịch Hành:

- Hạ thủ một người không biết võ công, Dịch Hành ngươi đáng bị mắng là vô si! Đờ!

Vù...

Ầm!

Bị chuông kinh của Hà Thiên Lượng chặn đứng, Định Hành bật cười cao ngạo:

- Ngươi muốn đối đầu với ta thật sao? Càng tốt, để xem công phu Hoa Sơn phái có điểm nào lợi hại. Xem chiêu!

Véo... Véo...

Nhìn Định Hành vũ lộng trường tiên và đánh ra toàn những chiêu sát thủ, Hà Thiên Lượng cười nhạt:

- Công phu bốn phái tuy không thật sự lợi hại nhưng để đối phó với Long Vũ Tiên Pháp thì có thừa năng lực. Xem đây!

Vù...

Hà Thiên Lượng vừa tung chuông liền nghe tiếng gầm thịnh nộ của Sa Hồng Cát, chuông môn phái Côn Luân và cũng là sư phụ của Định Hành:

- Hóa ra công phu của phái Hoa Sơn lợi hại đến thế sao? Gia Cát Phàm! Sa mỗ rất muốn được lĩnh giáo tuyệt học! Đờ!

Vù... Vù...

Bất ngờ bị Sa Hồng Cát lao vào động thủ, Gia Cát Phàm bật cười:

- Sa chuông môn lúc nào cũng nhanh tay nhanh chân. Thảo nào lúc Gia Cát mỗ chạy đến đây đã nhìn thấy Sa chuông môn có mặt, chẳng hiểu Sa chuông môn đã đắc thủ được bí kíp gì khi vội vã giấu vào bọc áo? Ha... Ha...

Sa Hồng Cát chợt đỏ mặt và sau đó đổi thành sắc giận:

- Nào chỉ có ta là nhanh chân? Nhanh chân nhất là phải kể đến Tôn Nhất Bình. Ta và Hoa chuông môn tuy nhanh nhưng vẫn sau họ Tôn và lão Thạch, chuông môn Không Động phái. Chớ nhiều lời, đờ!

Vù... Vù...

Ầm!

Sau câu nói có phần nào thừa nhận của Sa Hồng Cát, một gã thiếu niên vô danh đang bị Tôn Nhất Bình luôn để mắt dò xét bỗng gào lên:

- Ma Thạch là do ta phá hủy, bọn người nữ nào chiếm đoạt kinh văn võ học đáng lẽ thuộc về ta? Tôn lão cầu! Ta phải giết lão! Đờ!

Với năm ngón tay chợt khum lại, gã thiếu niên nọ hất mạnh ra một ngọn kinh ẩn tàng năm luồng lực đạo quái dị lao vào Tôn Nhất Bình.

Vù... Vù...

Tôn Nhất Bình dường như đang chờ đợi điều này nên đành giọng quát:

- Quả nhiên là Tu La Mai Hoa Ẩn! Người là Văn Quy Nguyên, hậu nhân duy nhất của Văn gia bấy lâu nay ta vẫn kiếm tìm?

Miệng hỏi, hữu thủ của Tôn Nhất Bình cũng khoa lên, tạo một lực đạo nhu hoà để tìm cách hoá giải chiêu Tu La Mai Hoa Ẩn của gã thiếu niên vô danh nọ.

Ào...

Ầm!

Gã thiếu niên bị chấn lùi nên càng thêm tức giận. Ý chủ động lao đến với toàn bộ chân lực:

- Nếu đã biết ta là hậu nhân duy nhất của Văn gia, sao lão cầu người không mau giao trả Thiên Nhất Trang cho ta? Đờ!

Vù... Vù...

Khẽ mỉm cười, Tôn Nhất Bình bằng một chiêu thức hết sức kỳ ảo bất ngờ tóm chặt uyển mạch của gã thiếu niên:

- Đã tìm thấy Văn thiếu Trang chủ rồi, đương nhiên Tôn mỗ sao lại không giao hoàn toàn bộ Thiên Nhất Trang cho thiếu Trang chủ? Hãy dừng tay nào!

Hự!

Bị bóp chặt uyển mạch, toàn bộ chân lực của gã thiếu niên như bị tan biến đi.

Tuy đau, nhưng gã vẫn cứ hoang mang khi mở miệng nói:

- Gã thật sự sẽ giao Thiên Nhất Trang cho ta?

Miệng vẫn mỉm cười, Tôn Nhất Bình vừa buông tay gã thiếu niên vừa bước lùi lại:

- Thứ nhất ta là nhị sư bá của ngươi. Thứ hai, Thiên Nhất Trang là tâm huyết bao đời nay của Văn gia, đương nhiên Tôn mỗ không đủ tư cách để chấp chưởng một Thiên Nhất Trang không do Tôn mỗ sáng lập.

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của nhiều người, Tôn Nhất Bình đồng dục nói:

- Năm năm trước, do dùng toàn lực chữa thương cho Tôn mỗ, tề đại ca phải kiệt lực mà chết. Đối với Tôn mỗ, mọi chuyện công tư đều phải phân minh. Tu La Viện đã hãm hại gia sư Văn lão Trang chủ, Tôn mỗ phải hủy diệt Tu La Viện để báo thù. Tuy nhiên, cốt nhục duy nhất của Văn gia khi đó lại được Tu La Viện cứu mang nuôi dưỡng, lúc Tôn mỗ tiến đến Tu La Viện cũng thăm có ý định đưa Văn thiếu Trang chủ về chấp chưởng Thiên Nhất Trang. Chỉ tiếc rằng, Văn thiếu Trang chủ đã thất tung, đến cả tung tích của Đồng hoàng Yến, thân mẫu của Văn thiếu Trang chủ, Tôn mỗ cũng không tìm thấy. Đó là lý do khiến cho những năm qua tạm thời Tôn mỗ phải đảm trách cương vị Trang chủ Thiên Nhất Trang.

Sau một thoáng ngừng lời, Tôn Nhất Bình đã làm quãng hùng kinh ngạc qua một câu cả quyết:

- Nay, đã có Văn thiếu Trang chủ xuất hiện, việc chấp chưởng Thiên Nhất Trang từ bây giờ sẽ do Văn Quy Nguyên, Trang chủ danh chính ngôn thuận của bốn Trang đảm nhận.

Những diễn biến xảy ra hoàn toàn bất ngờ, nhất là đối với Văn Quy Nguyên, kẻ vừa để lộ cho quần hùng thấy công phu tuyệt học của Tu La Viện, chứng tỏ Văn Quy Nguyên chính thật là hậu nhân của Văn gia và cũng là hậu nhân duy nhất của Tu La Viện, đã bị Tôn Nhất Bình hủy diệt năm năm trước.

Hành vi quang minh lỗi lạc của Tôn Nhất Bình khiến cho Sa Hồng Cát phải lên tiếng tán dương:

- Lúc nào cũng hắc bạch phân minh, hành vi của Tôn Trang chủ, à không Tôn lão huynh khiến Sa mỗ là người đầu tiên ngưỡng mộ. Xem ra bốn chữ Vô Lâm Nhất Hiệp được gán cho Tôn lão huynh là hoàn toàn xứng hợp.

Hoa Vô Sắc, chủ môn phái Điểm Thương cũng phụ họa:

- Gieo gió phải gặt bão, việc Tôn lão huynh hủy diệt Tu La Viện quả nhiên chỉ vì muốn báo thù cho Văn lão Trang chủ. Điều này, nếu Văn Quy Nguyên thể diệt thật sự chấp chưởng Thiên Nhất Trang cần phải cân nhắc và chớ để tâm, xem lệnh sư bá như kẻ thù.

Văn Quy Nguyên thật sự hoang mang không biết phải tin vào lời của ai. Vì Điểm Trung thì bảo Tôn Nhất Bình là kẻ giao hoạt, rất có thể chính Tôn Nhất Bình là kẻ hãm hại Văn lão Trang chủ, chính thái độ của Tôn Nhất Bình lúc này, vô hình chung đã bác bỏ những lời định tội của Điểm Trung.

Nếu nghĩ về điều này, Văn Quy Nguyên hoàn toàn quên mục đích của y khi đến núi Vô Di, là kiếm di học của Ma Trung Tử.

Văn Quy Nguyên hầu như thụ động khi nghe Tôn Nhất Bình bảo:

- Việc chấp chưởng Thiên Nhất Trang là điều hệ trọng, Trang chủ nghĩ sao nếu ngay bây giờ chúng ta lập tức quay về bốn Trang?

Văn Quy Nguyên không thể không đáp:

- Quay về ư? Đương nhiên phải như vậy rồi. Nhị sư bá cũng phải về thôi. Tiểu đệ vẫn cần sự chỉ dạy của nhị sư bá.

Mỉm cười, Tôn Nhất Bình ung dung cùng Văn Quy Nguyên bỏ đi.

Không bỏ lỡ cơ hội, Sa Hồng Cát, Hoa vô Sắc, cả hai cùng đưa môn nhân đệ tử của họ, là hai phái Côn Luân và Điểm Thương rời đi.

Tiểu Bát Thông với sự phấn nộ tột cùng bỗng có những phản ứng ngoài ý nghĩ của Hà Thiên Lượng đang đứng ngay bên cạnh.

Tiểu Bát Thông bất chợt chạy về phái Sa Hồng Cát:

- Bọn ngươi không thể bỏ đi nếu không giao trả cho ta những gì bọn ngươi lấy ở đây.

- Súc sinh! Ai lấy gì của ngươi chứ? Cút!

Vù...

Không thể trơ mắt nhìn Tiểu Bát Thông chắc chắn phải chết nếu bị ngọn kinh đầy uy lực của Sa Hồng Cát quét vào, Hà Thiên Lượng vội quát:

- Y không biết võ công, sao Sa chủ môn nỡ nhẫn tâm...

Tiếng quát của Hà Thiên Lượng bỗng ngưng lại, vì lúc đó chợt có một bóng nhân ảnh lao thẳng vào ngọn kinh của Sa Hồng Cát kèm theo tiếng hô hoán:

- Sa chủ môn hạ thủ lưu tình!

Và lập tức, ngọn kinh của Sa Hồng Cát liền bị hoá giải, chỉ lưu lại mỗi một tiếng chấn kinh với âm ba vang dội.

Àm!

Do sức chấn động của âm ba, ngọn đuốc trên tay Tiểu Bất Thông phải rơi xuống.

Phụp!

Ngọn đuốc duy nhất đem lại nguồn sáng cho bao người đương diện vì thế phải tắt ngấm khiến cho Tiểu Bất Thông dù cố công đưa mắt nhìn vẫn không thể nhận ra ai là người vừa ra tay giải nguy cho bản thân. Cũng vậy, Tiểu Bất Thông cũng không thể nhận thấy bọn Sa Hồng Cát, Hoa Vô Sắc đã bỏ đi hay vẫn còn đứng nguyên vị.

Tiểu Bất Thông chỉ sực tỉnh khi có người chạm tay vào và nói với y bằng giọng an ủi:

- Võ học của Ma Trung Tử không đến được tay ngươi, biết đâu đó lại là điều may mắn cho ngươi? Thôi nào, nếu ngươi thật sự muốn luyện võ hoàn thành di ý của mẫu thân ngươi, ta Gia Cát Phàm sẽ không ngại thu nhận ngươi là đệ tử.

Biết rõ những lời nói này là do Gia Cát Phàm nói với thành ý, Tiểu Bất Thông mấp máy môi định nói lời cảm tạ.

Nhưng, chợt nhớ đến một việc Tiểu Bất Thông bỗng bật lên câu hỏi:

- Gia Cát tiên bối vẫn chưa nói rõ lai lịch của tiểu nhân?

Tuy không thể nhìn thấy Gia Cát Phàm vì bị bóng đêm bao phủ nhưng Tiểu Bất Thông vẫn có thể mừng rỡ trông ra khuôn mặt thất vọng của Gia Cát Phàm lúc đáp lời:

- Ta những tưởng ta đã đoán biết lai lịch của ngươi, nhưng hóa ra không phải.

Chuyện là thế này, cũng năm năm trước lúc Tôn Nhất Bình dốc toàn bộ lực lượng Thiên Nhất Trang để huỷ diệt Tu La Viện, những ai có liên quan đến Tu La Viện đều bị sát hại, chỉ trừ hai người đột nhiên thất tung.

Tiểu Bất Thông vỗ lên:

- Tiên bối muốn nói đó là mẫu tử Văn Quy Nguyên, như lão họ Tôn vừa nói?

Có tiếng Gia Cát Phàm thở dài:

- Không sai! Chuyện xảy ra thật ngẫu hợp, đã trùng với thời điểm ngươi được mẫu thân ngươi đưa đi. Và càng trùng hợp hơn là ngươi và Văn Quy Nguyên lại có cùng niên kỷ. Do đó, vừa nghe ngươi kể xong ta liền tưởng chính ngươi là hậu nhân của Văn gia. Cũng may Văn Quy Nguyên xuất hiện thật đúng lúc và y cũng đã có công phụ Tu La Viện đó để mình chứng thân phận của y. Hà...! Hoá ra ta đã có những nhận định sai lầm.

Tuy thất vọng không ít nhưng Tiểu Bất Thông bỗng hỏi:

- Tu La Viện tọa lạc ở địa phương nào?

Hiểu ý của Tiểu Bất Thông, Gia Cát Phàm bảo:

- Ngươi muốn kiểm chứng lại ký ức, xem nơi ngươi đã từng lưu ngụ và Tu La Viện có phải là một hay không? Như vậy cũng tốt!

Chờ khi Gia Cát Phàm chỉ điểm rõ nơi tọa lạc của Tu La Viện, Tiểu Bất Thông lại hỏi:

- Lúc tiên bối chạy đến nơi này, thật sự điều gì đã xảy ra? Có phải đúng như Văn Quy Nguyên nói, những di học của Ma Trung Tử có lưu ở đây và đã bị bọn người kia đắc thủ?

Gia Cát Phàm phát ra tiếng hừ lạnh và khô khan:

- Lúc ta đến, Ma Thạch đã bị phá huỷ! Và sự việc xảy ra đúng như lời Sa Hồng Cát thú nhận, di học của Ma Trung Tử hiện đang lọt vào tay bốn người. Đó là: Tôn Nhất Bình, Sa Hồng Cát, Hoa Vô Sắc và chương môn Không Động phái Thạch Phủ Văn.

Nói đến đây Gia Cát Phàm bỗng đổi giọng thành lo lắng:

- Ngươi hỏi để làm gì? Bọn họ đều thuộc hàng cao nhân đương đại, cho dù ngươi am hiểu võ công cũng không phải đối thủ của họ. Ngươi đừng đại tìm đến họ để phải nhận cái chết.

- Tiểu nhân hỏi như thế chỉ vì thuận miệng. Và lại, cứ như tiên bối vừa nói, biết đâu vì không có di học của Ma Trung Tử trong tay, tiểu nhân xem ra đã gặp may.

Gia Cát Phàm nhẹ nhõm:

- Ngươi nghĩ thấu đáo như thế là tốt! Vẫn có câu, tiểu nhân tuy vô tội nhưng do giữ báu vật mà thành ra có tội. Vậy còn việc bá sư như ta vừa đề xuất?

Tiểu Bất Thông chột lác đầu:

- Hào ý của tiền bối, tiểu nhân chỉ dám xin tâm lãnh.

Gia Cát Phàm kinh ngạc:

- Tại sao chứ?

Tiểu Bất Thông cười buồn:

- Tiểu nhân không hoàn thành di ý của gia mẫu, càng nghĩ càng hổ thẹn. Đợi sau này, lúc tiểu nhân thật sự bình tâm và suy nghĩ lại, nếu tiền bối vẫn giữ nguyên ý định như hôm nay, có thể tiểu nhân sẽ tự khấu đầu, xin bá tiền bối làm sư phụ.

Gia Cát Phàm cười thành tiếng:

- Như vậy cũng được. Hậu bối hữu kỳ, nếu có kỳ duyên, ta và ngươi nhất định sau này sẽ gặp lại! Ha... ha...

Tuy không nhìn thấy gì, nhưng qua tràng cười của Gia Cát Phàm càng lúc càng xa, Tiểu Bất Thông biết tất cả đã đi khỏi. Chung quanh hoàn toàn vắng lặng, người duy nhất còn lại ở nơi này có lẽ chính là Tiểu Bất Thông với nhiều suy nghĩ nung nấu tâm can.

Hồi thứ năm

Chốn Hoang Sơ Gặp Lão Ăn Mày

Một Già Một Trẻ Đùa Bỡn Nhau

- Ôi... Có ai không? Làm ơn cứu lão với.

Thoạt đầu, Tiểu Bất Thông mãi cảm cúi bước đi trong tâm trạng thất vọng nào nề nên dường như không nghe thấy lời cầu cứu này.

Nhưng một lúc sau, do tiếng kêu càng lúc càng lớn và vì ở một khoảng cách khá gần, Tiểu Bất Thông phải động tâm chạy đến.

Tiếng kêu một lần nữa vang lên và lần này cho biết đích xác địa điểm phát ra tiếng gọi khẩn trương kia:

- Có người nào không? Hãy mở lượng hải hà, làm ơn làm phúc đưa lão thoát khỏi nơi quái quỷ này. Có ai không?

Vắt bỏ tay nải, là hành trang duy nhất qua một bên, Tiểu Bất Thông vội khom người, dùng tay vạch những cành lá um tùm của bụi cây dại đang che kín nơi vừa phát ra những thanh âm kêu cứu.

Tiếng cành lá lao xao làm cho ở bên dưới phần khếch và càng kêu gào nhiều hơn:

- Tiên thần thánh phật ơi! May quá, có người đến rồi. Ân nhân ơi ân nhân. Làm ơn đưa lão lên khỏi nơi hôi hám này. Chao ôi, kêu đến khản giọng rồi cuộc cũng có người nghe thấy. Nam mô a di đà phật!

Khi những cành lá um tùm đã bị Tiểu Bất Thông vừa bẻ vừa vén qua một bên, một hố đất khá sâu liền lộ rõ. Qua đó, Tiểu Bất Thông nhìn thấy một lão ăn mày chẳng hiểu đi đứng thế nào lại rơi đúng vào hố đất.

Lão cũng nhìn thấy một Tiểu Bất Thông nên mừng rỡ xua tay loạn xạ:

- Tiểu oa nhi! Ngươi còn chờ gì nữa không giúp ta leo lên chỗ quái quỷ này?

Đưa mắt ước lượng độ sâu của hố đất, Tiểu Bất Thông vội trấn an lão:

- Hố đất này là do bọn hiệp bộ quanh đây đào để bẫy thú. Tuy lâu không dùng đến nhưng hố này còn khá sâu. Lão trọng cứ yên tâm và chờ vãn bối thêm một lúc nữa. Vãn bối lập tức đi tìm...

Lão ăn mày xem ra có tính khí thật nóng nảy. Lão hét toáng lên:

- Ngươi định đùa hay sao mà bảo ta phải yên tâm và cứ ở dưới này chờ đợi? Nghe đây, tuy ta chưa đủ già để làm nội tổ của ngươi nhưng chí ít cũng là bậc cao niên, ngữ ngươi có làm nhi tử của ta vẫn chưa xứng. Ngươi dám nói những lời như vậy không nếu ngươi rơi xuống hố đất quái quỷ này không phải ta mà là phụ thân ngươi? Ngươi có muốn chờ thì cứ xuống đây mà chờ.

Chưa từng gặp qua người nào đáng lý phải có lời mềm mỏng van xin thì lại có những lời quát tháo trịch thượng như lão ăn mày này, Tiểu Bất Thông tức giận, phất tay đứng lên:

- Có muốn mắng ít ra lão trượng cũng phải có cái nhìn thông tình đạt lý mới đúng. Hố đất sâu như thế này, nếu văn bối không có những vật dụng cần thiết, như một sợi dây rừng hoặc một nhánh cây tương đối dài chẳng hạn, văn bối dù muốn kéo lão trượng lên cũng vô phương. Lão trượng không muốn chờ cũng phải chờ.

Sợ Tiểu Bát Thông vì quá giận sẽ bỏ đi, lão ăn mày vội đổi giọng:

- Là lão không đúng, xin tiểu hữu đừng giận. Đổi lại là tiểu hữu, nếu phải kêu gào gần hai canh giờ như lão, có lẽ tiểu hữu hoảng sợ và có những lời thất ngôn như lão thôi! Tiểu hữu đừng bỏ đi, hãy giúp lão với.

Tiểu Bát Thông vừa cười vừa lắc đầu:

- Có đi, văn bối chỉ tìm vật dụng nào đó thôi. Văn bối đâu ngờ thấy lão trượng lâm nạn mà không cứu.

Lập tức, lão ăn mày lại nổi đoá:

- Ngốc ơi là ngốc! Ngươi cần gì phải đi tìm những vật dụng gì đó như ngươi nói? Nghe này, chỉ cần ngươi cúi khom người xuống và đưa tay ra cho ta. Ta tuy già nhưng không lẽ không thể nhảy lên và nắm được tay ngươi sao? Đó là phương cách dễ nhất và mau lẹ nhất, không lẽ ngươi không nghĩ ra?

Tiểu Bát Thông thờ dãi, như muốn dùng tiếng thờ dãi này để giải toả bớt những nỗi hậm hực vì cứ bị lão ăn mày mắng và mắng phi lý.

- Lão trượng có biết làm như thế là rất mạo hiểm không? Nhờ văn bối không đủ lực để kéo lão trượng lên, ngược lại còn bị lão trượng lôi luôn xuống dưới, khi đó chẳng phải hai người chúng ta cùng lâm nạn như nhau sao?

Lão ăn mày giậm chân giận dữ:

- Roi làm sao được mà roi? Có chăng, chỉ vì ngươi không có khí phách như một nam tử hán đại trượng phu đích thực nên ngươi mới cho đây là hành động mạo hiểm. Xem ngươi thế này mà lại kém đom lợc, chẳng khác nào bọn nữ nhi liễu yếu đào tơ.

Tuy bị khích nộ nhưng Tiểu Bát Thông vẫn mỉm cười:

- Lão trượng muốn nói thế nào cũng được. Những gì văn bối tự cho là đúng, văn bối cứ thế mà làm. Lúc này đâu phải là lúc mạo hiểm chỉ để được tiếng đom lợc hơn người?

Thấy Tiểu Bát Thông xoay người bỏ đi thật, lão ăn mày một lần nữa van xin:

- Ngươi đừng bỏ đi. Là lão không đúng, lão hoàn toàn sai. Hãy quay lại cứu lão với. Lão sẽ gọi ngươi là tiểu gia, à không, sẽ gọi là đại gia, đại đại gia.

Tiểu Bát Thông bất ngờ quay người lại:

- Nếu văn bối đưa tay xuống liệu lão trượng có đủ lực để nhảy lên không?

Lão cả mừng:

- Ngươi không đi tìm những vật dụng gì đó như vừa nói sao?

Tiểu Bát Thông lắc đầu:

- Văn bối đã kịp nhìn qua địa hình nơi đây rồi, không thể dễ dàng tìm một mẩu dây rừng hay một nhánh cây tương đối vững chắc. đành phải dùng theo phương cách lão trượng vừa nói vậy.

Lão toét miệng cười:

- Thì ta đã bảo mà. Ngươi yên tâm, nhảy lên khỏi hố đất này chưa biết ra sao, nhưng để nhảy lên và nắm đúng tay ngươi, ta tự tin là ta làm được.

Tiểu Bát Thông sau khi nằm phục xuống đất và chồm gần nửa người vào miệng hố, vừa đưa tay xuống thật sâu, thật hết tâm với, miệng vừa bảo:

- Lão trượng không nên dùng lực nhiều. Chỉ cần nắm được tay văn bối là đủ. Đến lúc đó, văn bối sẽ lựa thế tìm cách kéo lão trượng lên.

Tiểu Bát Thông vừa dứt lời, đã nghe lão ăn mày hét lên một tiếng thất dưng mãnh:

- Lên này!

Lập tức, tay của Tiểu Bát Thông liền bị lão nắm chặt. Và không hiểu lão đã làm cách nào mà thân hình của Tiểu Bát Thông tuy bị lôi mạnh xuống dưới nhưng phần lão thì cứ thoăn thoắt leo lên khỏi hố đất.

Đến lúc Tiểu Bát Thông nhận ra sự thế, thì

Huych!

Có rơi vào hố đất, Tiểu Bất Thông mới hiểu tại sao lão ăn mày đã gọi đây là nơi hôi hám.

Nhìn bãi phân vừa vô tình đạp vào, Tiểu Bất Thông nhăn mặt và không hiểu đây là phân người hay phân thú.

Lúc đó, từ bên trên có tràng cười của lão ăn mày vọng xuống:

- Đây, ta đã báo mà. Nơi này đúng là nơi hôi hám. Nếu ngươi đừng nhắm mắt nhắm mũi thì đâu đã giẫm phải bãi phân kia? Nhìn ngươi nhăn nhó thật tức cười. Ha... ha...

Nghe lão cười, Tiểu Bất Thông nuốt nửa buột miệng thóa mạ.

Kịp nghĩ lại, Tiểu Bất Thông vội gọi lão:

- Tại sao lão trượng kéo mạnh quá khiến vãn hồi phải rơi xuống. Bây giờ đến lượt lão trượng, hãy kéo vãn bối lên với.

Lão lắc đầu nguầy nguậy:

- Không được! Nhờ ngươi lại lỗi ta xuống thì sao?

Tiểu Bất Thông cố nén giận:

- Vãn bối biết tự lượng sức, sẽ không dùng quá lực như lão trượng đâu.

Lão vẫn lắc đầu:

- Ta cũng biết tự lượng sức như ngươi vậy! Nhất định là không được, ngươi đành phải chờ ta một lúc thôi.

Tiểu Bất Thông lo lắng:

- Lão định tìm dây rừng ư? Mãi ở chân núi mới có mọc những loại dây rừng cần thiết!

Lão thở dài thiếu não:

- Ta đâu nói là sẽ tìm dây rừng? Ta đang đói, đói đến tứ chi cũng bủn rủn. Ta đâu còn sức lực để kéo ngươi lên. Ngươi hãy chờ ta tìm cái gì bỏ bụng đã.

Biết lão cố tình giờ trò. Tiểu Bất Thông bảo:

- Trong tay nải của vãn bối có chút ít lương khô. Nếu lão trượng không ngại...

Chưa nói dứt lời, Tiểu Bất Thông đã nghe lão reo lên:

- Có lương khô à? Sao ngươi không nói sớm? Đâu để ta xem thử.

Bóng lão biến mất khỏi miệng hố. Thay vào đó, Tiểu Bất Thông nghe tiếng sột soạt, chứng tỏ lão ăn mày đang xúc tìm phần lương khô trong tay nải vốn của nó.

Không bao lâu, Tiểu Bất Thông phải bất ngờ khi nghe tiếng lão trách cứ:

- Hừ! sao chỉ là những mẫu bánh khô cứng như thế này? Ta tuy là kẻ khát thực nhưng những thứ lương khô mà ta muốn ám chỉ đến phải là những tảng thịt rừng đã được hơ qua lửa và phải phơi thật khô. Những thứ này làm sao ta nuốt cho trôi đây, tiểu tử?

Vẫn phải nhẫn nhục, Tiểu Bất Thông nói vọng lên:

- Những mẫu bột đó nếu được nhúng qua nước cũng đâu phải khó nuốt? Lão trượng xin đừng làm khó vãn bối nữa!

Đáp lại, Tiểu Bất Thông nghe những tiếng nuốt khó khăn của lão ăn mày, kèm theo là những tiếng nấc nghẹn khó nghe:

- Ợc...! Nước! Ta...ta...! Ợc! Ta phải đi tìm nước đây! Ôi chao...! A ết ẹn ất...(ta chết nghẹn mất).

Và Tiểu Bất Thông liền nghe tiếng bò chạy của lão ăn mày.

Sợ lão phải chết vì nghẹn thật sự, Tiểu Bất Thông vội gào lên thật to, hy vọng sẽ kịp đến tai lão:

- Lão trượng cứ nhắm chân núi mà chạy đến. Ở đó có một dòng suối. Lão trượng có nghe vãn bối nói không?

Không nghe tiếng đáp lại của lão, Tiểu Bất Thông càng thêm sợ.

Tiểu Bát Thông vội đưa mắt nhìn quanh như muốn tìm cách tự thoát khỏi nơi này.

Cái hố mà lão ăn mày và Bát Thông rơi vào vốn sâu độ ba trượng, nhưng do thời gian đất cát rơi xuống nên chỉ còn tầm hai trượng. Tuy khoảng cách hai trượng vẫn là quá lớn để Bát Thông nhảy lên nhưng Bát Thông đã nghĩ ra cách khác.

Hố tuy sâu nhưng không quá rộng so với sải chân của chàng. Tiểu Bát Thông bèn hít một hơi nhảy lên, dang hai chân tì vào hai bên mép hố. Sau khi đã giữ được thăng bằng, Tiểu Bát Thông lại dùng hết sức nhảy lên.

Lần này thì hai tay của Tiểu Bát Thông đã bám được vào thành hố, qua đó Tiểu Bát Thông đã có thể trườn người lên trên miệng hố. Vốn đang lo lắng cho lão ăn mày nên vừa thò đầu lên Tiểu Bát Thông đã định cất tiếng gọi. Nhưng chàng bỗng giật mình vì một bóng ảnh vụt qua trước mặt.

Mắt của Tiểu Bát Thông chợt hoa lên và dường như vừa có ai đó đang ngồi cách hố đất không xa nhưng bây giờ thì không còn nữa.

Không nghĩ đó là bóng ma và càng không dám nghĩ đến những gì vừa thoáng nhìn thấy là thật. Tiểu Bát Thông sau khi thót người khỏi miệng hố liền đưa mắt về phía chân núi Võ Di để kiểm tìm.

Núi Võ Di là nơi Tiểu Bát Thông từng lưu ngụ và chỉ sáng nay Tiểu Bát Thông mới quyết định bỏ đi, do đó địa hình ở chốn này đối với Tiểu Bát Thông rất quen thuộc.

Và Tiểu Bát Thông không khỏi mừng thầm vì ở phía xa, đúng hơn là hướng có dòng suối như lời Tiểu Bát Thông vừa điểm chỉ, lão ăn mày đang tắt tả chân thấp chân cao chạy lại.

Lão cũng đã nhìn thấy Tiểu Bát Thông. Vì thế, khi lên tiếng cho dù lão chưa kịp đi đến nơi. Tiểu Bát Thông một lần nữa nghe lão trách mắng:

- Uy! Ngươi tự leo lên được ư? Hừ! sao ngươi không chịu nói sớm cho ta biết? Báo hại, ta vừa phải vội đi tìm nơi có nước như ngươi đã chỉ, vừa phải vất chân lên cổ để sớm quay lại với ngươi. Ngươi có biết, hí lộng một người cao niên, nhất là người ngang cùng với thúc bá của ngươi là mang tội bất kính hay không? Nhờ ta do vội phải chạy đến dứt hơi mà chết, một mạng của ngươi đổi được mạng cả ta không, hừ?

Lần này, thay vì giận hoặc bỏ qua lời trách mắng sa sã của lão ăn mày, Tiểu Bát Thông bất chợt lạnh giọng nói với lão:

- Lão mắng đủ chưa? Nếu đã đủ, phần lương khô của ta đâu, mau trả lại đây!

Thái độ của Tiểu Bát Thông khiến lão ăn mày giật chân đùng đùng như dưới chân lão là lửa đỏ:

- Thiên địa quý thần ơi, hãy đưa mắt nhìn xuống nè. Lão thì lo lắng cho y cứ vội vội vàng vàng nghĩ cách cứu y. Đổi lại, y chỉ nghĩ đến chỗ lương khô của y. Đời thử nào lại có chuyện gieo ân mắc oán như vậy chứ. Hãy xuống đây mà xem nè, thiên địa quý thần ơi.

Tiểu Bát Thông càng thêm lạnh giọng:

- Lão có kêu suốt ngày cũng không có trời đất nào nghe thấy cho lão. Nghe ta hỏi một lần nữa, lương khô của ta đâu, trả lại đây. Chỗ lương khô đó ta cần dùng đến chí ít là cho mười ngày đi đường. Một mình lão không thể ăn hết ngần ấy được.

Lão phùng má, giận dữ:

- Muốn có đủ lực để kéo ngươi lên, ta đã dùng hết chỗ lương khô đó rồi. Xi! Ngươi đừng tưởng vì lương khô của ngươi quá ngon nên ta ăn hết. Ngon gì thứ lương khô làm bằng bột vừa nhạt vừa cứng, lại còn hôi mùi ẩm mốc nữa.

Tiểu Bát Thông nhếch môi, cười nửa miệng:

- Có nhạt, có mốc đối với ta vẫn ngon gấp mấy lần những thứ ta phải ngửa tay đi xin của người. Lão đã vất đi đâu? Chỉ cần lão nói ra tự ta sẽ đi nhặt lại.

Lão vẫn không đáp ngay vào điều Tiểu Bát Thông quan tâm. Trái lại, lão trợn mắt giận dữ:

- Cái gì? Ngươi dám xiên xéo ám chỉ ta là người chỉ biết ngửa tay đi xin của người? Hay thật, nếu ta còn cường tráng như ngươi bây giờ, lời nói này của ngươi nhất định sẽ bị ta đấm cho vỡ mặt.

Tiểu Bát Thông chợt cau mặt và có phần nào áy náy:

- Ta... hừ! Văn bối không hề có ý ám chỉ như vậy. Văn bối muốn nói, nếu không có lương khô mang theo, văn bối đâu thể ngửa tay đi xin của người.

Chép miệng Tiểu Bát Thông tiếp:

- Thôi được! Nếu lão trượng đã ăn hết chỗ lương khô đó thì thôi, văn bối cũng sẽ có cách tự lo liệu bản thân.

Dứt lời, Tiểu Bát Thông khom người nhặt lấy tay nải và rào bước bỏ đi.

Thanh âm của lão ăn mày vẫn neohéo bám theo:

- Sao? Ngươi muốn bỏ đi thật sao? Dễ ợt vậy? Muốn ta bỏ qua câu nói lỡ lời của ngươi ư? Nào ngươi cũng phải có lời xin lỗi. Nếu ngươi không xin lỗi, ta sẽ dai dẳng bám theo ngươi. Và hề gặp ai, lập tức ta hô hoán lên, bảo ngươi ý sức trẻ hiếp già, một lão già như ta.

Tiểu Bát Thông vẫn rảo bước:

- Lão muốn làm thế nào tùy lão. Lão đừng tưởng ta không biết sức của lão còn mạnh khỏe hơn ta bội phần. Ta không để lão gạt một lần nữa đâu.

Lão dai dẳng bám theo Tiểu Bát Thông thật. Không những thế, lão còn tru tréo:

- Ngươi có mắt trí không vậy? Một lão già như ta sao lại có sức khỏe hơn ngươi? Hay ngươi nghĩ ta vì lỡ tay làm ngươi phải rơi xuống hố nên cho ta khỏe hơn ngươi?

Tiểu Bát Thông dừng lại và quay người về phía sau thật nhanh:

- Ta không hề nghĩ đó là lão lỡ tay. Không những thế, ta còn có bằng chứng, đủ để nói lên thật sự lão còn khỏe hơn ta.

Lão ăn mỳ có vóc hình trung bình, so với Tiểu Bát Thông là một thiếu niên tuổi độ mười sáu và đang đà phát triển, cả hai có chiều cao ngang nhau. Do đó, khi Tiểu Bát Thông quay người lại cũng vừa vặn lão ăn mỳ bước đến đụng mặt. Mặt lão nhăn nhó, hai mắt hấp háy, lão căng căng mặt như thách thức Tiểu Bát Thông:

- Ngươi có bằng chứng gì bảo ta có sức khỏe hơn ngươi?

Tiểu Bát Thông cười giễu:

- Lão có biết, muốn chạy đi rồi quay về từ chỗ có hố đất đến nơi có dòng suối, một người đang trẻ khỏe như ta phải mất gần một canh giờ không? Đã vậy, không những lão kịp đi và về trong khoảng thời gian ít hơn một canh giờ, lão còn đủ thời gian để dùng hết chỗ lương khô phải năm bảy người cùng ăn mới hết. Lão nói đi, không khỏe hơn ta, điều này làm sao xảy ra?

Lão cười hi hi:

- Do vội cứu ngươi đương nhiên ta phải chạy cật lực và chạy cho thật nhanh rồi. Còn nữa, chỗ lương khô kia, hi... hi... ta làm sao ăn hết?

Tiểu Bát Thông liền xòe tay ra:

- Lão không ăn hết vậy là lão vẫn còn cất giữ trong người. Đưa đây! Sau khi đưa ra, lão đường lão, ta đường ta, ta và lão hết ân hết nợ.

Lão nhăn nhó:

- Đương nhiên là ta hãy còn cất giữ. Nhưng không lẽ ngươi không tặng hết cho ta, gọi là lễ vật đền ân?

- Đền ân? Lão có ân gì bảo ta phải đền?

Lão cười nham nhở:

- Còn ân gì nếu không là ân ta cứu ngươi?

- Lão cứu ta hồi nào?

Lão chun mũi:

- Ta có ý định cứu ngươi, đúng chưa? Vì muốn cứu ngươi ta cần phải có sức, ta đã ăn một ít lương khô của ngươi đúng chưa? Do vội, ta bị nghẹn và suýt chết, đúng chưa? Rồi cũng do ngươi chỉ, ta phải ba chân bốn cẳng chạy đến suối nước, sau đó phải vội chạy về. Bao nhiêu đó công sức ta đã bỏ ra có lý nào không đáng cho ngươi phải có hành vi gì cụ thể đáp tạ?

Tiểu Bát Thông lùi lại, tránh xa lão ăn mỳ. Sau đó, vừa quay lưng vừa tiếp tục bước đi, Tiểu Bát Thông bảo:

- Được rồi! Ta cứu lão, lão không tính, lão chỉ muốn tính với ta về hành vi lão chỉ mới có ý định và chưa thực hiện. Lão muốn giữ chỗ lương khô còn lại, tùy lão. Cứ kể như ta không hề có là xong. Cáo biệt!

Lão ăn mỳ đuổi theo:

- Ê... ê...! Nhờ ngươi nhắc ta mới nhớ. Đây này, ta chia cho ngươi nửa phần lương khô, gọi là đền ân ngươi đã kéo ta lên khỏi hố đất.

Tiểu Bát Thông đi nhanh hơn:

- Lão cứ giữ hết cho lão. Quân tử thì ân bất cần báo. Ta tuy bé nhưng vẫn biết rõ điều đó. Lão không phải bận tâm và cũng đừng bám theo ta nữa.

Nhưng, ở phía sau bỗng có tiếng kêu kinh hoàng của lão ăn mày:

- Ôi chào! Cứu ta với tiểu tử! Nhanh lên, hãy cứu ta nào, tiểu tử.

Tuy ngờ đây là trò đùa của lão nhưng do tâm tính nhân hậu, Tiểu Bát Thông nhăn nhó quay lại:

- Lão đừng đùa nữa mà...

Chỉ mới nói đến đây, Tiểu Bát Thông phải dừng lời. Và nhanh thật nhanh Tiểu Bát Thông chạy đến với lão.

Lão ăn mày đang tròn tròn hai mắt, sợ hãi nhìn một con rắn với thân hình mang màu hồng óng ánh cứ chập chòn chuẩn bị mổ vào lão.

Lúc Tiểu Bát Thông chạy đến cũng là lúc con rắn phóng người lao nhanh vào lão ăn mày.

Vù...

Nhưng, Tiểu Bát Thông đã nhanh hơn và kịp chộp vào đuôi con rắn.

Vốn quen xử trí với những tình huống tương tự, Tiểu Bát Thông vẫn giữ chặt đuôi rắn và quay tít thành nhiều vòng trên không.

Ào... ào...

Lượng đã đủ, Tiểu Bát Thông bèn theo đà quay, quét luôn thân hình con rắn vào nền đất cứng thật mạnh.

Bộp!

Lập tức có tiếng thờ phào của lão ăn mày vang lên:

- Đa tạ trời phật! Nếu không có người...

Tiểu Bát Thông vụt đưa ngón tay lên môi:

- Lão trượng đừng vội lên tiếng.

Lão ăn mày tròn to hai mắt, có ý giận dữ. Và trước khi lão mấp máy môi định mở miệng quát mắng vì hành vi của Tiểu Bát Thông là quá phi lý, lão bỗng nín im và đưa mắt nhìn thái độ kỳ quặc của Tiểu Bát Thông đang cân trọng khom người và từ từ tiến đến một bụi cây um tùm cách đó không xa.

Lão ăn mày kinh nghi, cũng lò dò bước khẽ theo chân Tiểu Bát Thông.

Đang chú tâm dõi nhìn vào bụi cây, Tiểu Bát Thông suýt nữa giật mình vì nghe thanh âm của lão ăn mày rớt nhẹ vào tai:

- Còn một con nữa sao, tiểu tử?

Tiểu Bát Thông khẽ nhăn mặt, quay lại nhìn lão:

- Lũ rắn này thường đi thành đôi. Con còn lại thường nguy hiểm đó.

Hoảng sợ, lão ăn mày nhảy lùi về phía sau thật nhanh.

Tiếng động do lão ăn mày gây ra không ngờ đã che lấp đi tiếng động sột soạt thật khẽ phát ra từ giữa bụi cây.

Vì không nghe được tiếng động này, Tiểu Bát Thông hoàn toàn bất ngờ khi có một ánh hồng óng ánh từ giữa bụi cây lao ra.

Vù...

Kinh tâm, Tiểu Bát Thông vội khom người và ánh hồng kia cứ thế lao vượt qua mặt Tiểu Bát Thông.

Vù...

Nhìn thấy ánh hồng kia sau khi lao sượt qua Tiểu Bát Thông đang vun vút lao về phía mình, lão ăn mày kinh hoàng kêu lên bài hải:

- Ôi chào!

Không ngờ chỉ vì một chú sơ tâm đã gây ra mối kinh hoàng có thể dẫn đến cái chết cho lão ăn mày, Tiểu Bát Thông dùng hết sức chồm người theo và tìm cách chộp vào đuôi con rắn thứ hai.

Chính lúc nắm được đuôi rắn, mắt của Tiểu Bát Thông bỗng hoa lên và hình ảnh của một nắm tay uy dũng lẫn cái đầu hình ba góc của con rắn cứ loang loáng trước mặt Tiểu Bát Thông.

Không kịp nhận định rõ nắm tay kia là của ai và tại sao con rắn phải quay đầu trở lại, Tiểu Bát Thông liền có cảm nhận ở khuỷu tay chột đau nhói.

Phập!

Biết đã bị rắn cắn, Tiểu Bát Thông cố nhịn đau, cố quật con rắn xuống nền đất. Nhưng nắm tay kia một lần nữa lại xuất hiện và một lực đạo uy mãnh liền dòn dập đổ vào thân hình nhỏ bé của con rắn.

Ào... Ào...

Vào lúc này, do đã nhận ra nắm tay kia là của ai, Tiểu Bát Thông kinh hoàng kêu lên vội vã:

- Đừng giết con rắn! Vẫn bói cần sinh mạng của nó.

Có phần muộn, tiếng kêu của Tiểu Bát Thông vừa dứt tiếng thì tiếng kinh lực quật vào thân rắn cũng vang lên.

Bình!

Đưa mắt nhìn và phát hiện thân rắn hãy còn ngo ngoe, chưa chết hẳn, Tiểu Bát Thông bắt kẻ thân hình đang cứng dần, vội chộp vào con rắn và đưa lên miệng.

Lão ăn mày thất kinh:

- Đây, đó là độc xà. Người mà ăn nó tất phải vong mạng!

Tiểu Bát Thông không những bỏ ngoài tai lời nói của lão ăn mày mà còn cả quyết ngoạm một cái thật mạnh vào thân rắn, đúng vào chỗ chỉ cách đầu rắn độ một gang tay.

Miệng dính đầy máu rắn, Tiểu Bát Thông sau khi ném bỏ con rắn sang một bên cứ thế mà kêu lão ăn mày:

- Lão trượng hầy... hừ... hừ..., hầy nhặt con rắn khi nãy và, hừ... hừ..., đưa cho vãn... Hự!

Hai mắt Tiểu Bát Thông bỗng trợn ngược và lập tức ngã vật qua một bên, hôn mê trầm trầm...

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chốn hoang sơ gặp lão ăn mày - một già một trẻ đùa bốn nhau

- Ối... Có ai không? Làm ơn cứu lão với.

Thoạt đầu, Tiểu Bát Thông mãi cầm cúi bước đi trong tâm trạng thất vọng nào nề nên dường như không nghe thấy lời cầu cứu này.

Nhưng một lúc sau, do tiếng kêu càng lúc càng lớn và vì ở một khoảng cách khá gần, Tiểu Bát Thông phải động tâm chạy đến.

Tiếng kêu một lần nữa vang lên và lần này cho biết đích xác địa điểm phát ra tiếng gọi khẩn trương kia:

- Có người nào không? Hãy mở lượng hải hà, làm ơn làm phúc đưa lão thoát khỏi nơi quái quỷ này. Có ai không?

Vắt bỏ tay nải, là hành trang duy nhất qua một bên, Tiểu Bát Thông vội khom người, dùng tay vạch những cành lá um tùm của bụi cây đại đang che kín nơi vừa phát ra những thanh âm kêu cứu.

Tiếng cành lá lao xao làm cho ở bên dưới phấn khích và càng kêu gào nhiều hơn:

- Tiên thần thánh phật ơi! May quá, có người đến rồi. Ân nhân ơi ân nhân. Làm ơn đưa lão lên khỏi nơi hôi hám này. Chao ôi, kêu đến khản giọng rồi cuộc cũng có người nghe thấy. Nam mô a di đà phật!

Khi những cành lá um tùm đã bị Tiểu Bát Thông vừa bẻ vừa vén qua một bên, một hố đất khá sâu liền lộ rõ. Qua đó, Tiểu Bát Thông nhìn thấy một lão ăn mày chẳng hiểu đi đứng thế nào lại rơi đúng vào hố đất.

Lão cũng nhìn thấy một Tiểu Bát Thông nên mừng rỡ xua tay loạn xạ:

- Tiểu oa nhi! Ngươi còn chờ gì nữa không giúp ta leo lên chỗ quái quỷ này?

Đưa mắt ước lượng độ sâu của hố đất, Tiểu Bất Thông vội trấn an lão:

- Hố đất này là do bọn hiệp bộ quanh đây đào để bẫy thú. Tuy lâu không dùng đến nhưng hố này còn khá sâu. Lão trượng cứ yên tâm và chờ văn bối thêm một lúc nữa. Văn bối lập tức đi tìm...

Lão ăn mày xem ra có tính khí thật nóng nảy. Lão hét toáng lên:

- Ngươi định đùa hay sao mà bảo ta phải yên tâm và cứ ở dưới này chờ đợi? Nghe đây, tuy ta chưa đủ già để làm nội tổ của ngươi nhưng chí ít cũng là bậc cao niên, ngữ ngươi có làm nhĩ tử của ta vẫn chưa xứng. Ngươi dám nói những lời như vậy không nếu người rơi xuống hố đất quái quỷ này không phải ta mà là phụ thân ngươi? Ngươi có muốn chờ thì cứ xuống đây mà chờ.

Chưa từng gặp qua người nào đáng lý phải có lời mềm mỏng van xin thì lại có những lời quát tháo trịch thượng như lão ăn mày này, Tiểu Bất Thông tức giận, phải tay đứng lên:

- Có muốn mắng ít ra lão trượng cũng phải có cái nhìn thông tình đạt lý mới đúng. Hố đất sâu như thế này, nếu văn bối không có những vật dụng cần thiết, như một sợi dây rừng hoặc một nhánh cây tương đối dài chẳng hạn, văn bối dù muốn kéo lão trượng lên cũng vô phương. Lão trượng không muốn chờ cũng phải chờ.

Sợ Tiểu Bất Thông vì quá giận sẽ bỏ đi, lão ăn mày vội đổi giọng:

- Là lão không đúng, xin tiểu hữu đừng giận. Đổi lại là tiểu hữu, nếu phải kêu gào gần hai canh giờ như lão, có lẽ tiểu hữu hoảng sợ và có những lời thất ngôn như lão thôi! Tiểu hữu đừng bỏ đi, hãy giúp lão với.

Tiểu Bất Thông vừa cười vừa lắc đầu:

- Có đi, văn bối chỉ tìm vật dụng nào đó thôi. Văn bối đâu ngờ thấy lão trượng lâm nạn mà không cứu.

Lập tức, lão ăn mày lại nổi đoá:

- Ngốc ơi là ngốc! Ngươi cần gì phải đi tìm những vật dụng gì đó như ngươi nói? Nghe này, chỉ cần ngươi cố khom người xuống và đưa tay ra cho ta. Ta tuy già nhưng không lẽ không thể nhảy lên và nắm được tay ngươi sao? Đó là phương cách dễ nhất và mau lẹ nhất, không lẽ ngươi không nghĩ ra?

Tiểu Bất Thông thờ dãi, như muốn dùng tiếng thờ dãi này để giải toả bớt những nỗi hậm hực vì cứ bị lão ăn mày mắng và mắng phi lý.

- Lão trượng có biết làm như thế là rất mạo hiểm không? Nhờ văn bối không đủ lực để kéo lão trượng lên, ngược lại còn bị lão trượng lôi luôn xuống dưới, khi đó chẳng phải hai người chúng ta cùng lâm nạn như nhau sao?

Lão ăn mày giẫm chân giận dữ:

- Rơi làm sao được mà rơi? Có chẳng, chỉ vì ngươi không có khí phách như một nam tử hán đại trượng phu đích thực nên ngươi mới cho đây là hành động mạo hiểm. Xem ngươi thế này mà lại kém đom lợc, chẳng khác nào bọn nữ nhi liễu yếu đào tơ.

Tuy bị khích nộ nhưng Tiểu Bất Thông vẫn mỉm cười:

- Lão trượng muốn nói thế nào cũng được. Những gì văn bối tự cho là đúng, văn bối cứ thế mà làm. Lúc này đâu phải là lúc mạo hiểm chỉ để được tiếng đom lợc hơn người?

Thấy Tiểu Bất Thông xoay người bỏ đi thật, lão ăn mày một lần nữa van xin:

- Ngươi đừng bỏ đi. Là lão không đúng, lão hoàn toàn sai. Hãy quay lại cứu lão với. Lão sẽ gọi ngươi là tiểu gia, à không, sẽ gọi là đại gia, đại đại gia.

Tiểu Bất Thông bất ngờ quay người lại:

- Nếu văn bối đưa tay xuống liệu lão trượng có đủ lực để nhảy lên không?

Lão cả mừng:

- Ngươi không đi tìm những vật dụng gì đó như vừa nói sao?

Tiểu Bất Thông lắc đầu:

- Văn bối đã kịp nhìn qua địa hình nơi đây rồi, không thể dễ dàng tìm một mẫu dây rừng hay một nhánh cây tương đối vững chắc. đành phải dùng theo phương cách lão trượng vừa nói vậy.

Lão toét miệng cười:

- Thì ta đã bảo mà. Ngươi yên tâm, nhảy lên khỏi hố đất này chưa biết ra sao, nhưng để nhảy lên và nắm đúng tay ngươi, ta tự tin là ta làm được.

Tiểu Bất Thông sau khi nằm phục xuống đất và chồm gần nửa người vào miệng hố, vừa đưa tay xuống thật sâu, thật hết tầm với, miệng vừa bảo:

- Lão trượng không nên dùng lực nhiều. Chỉ cần nắm được tay văn bối là đủ. Đến lúc đó, văn bối sẽ lựa thế tìm cách kéo lão trượng lên.

Tiểu Bất Thông vừa dứt lời, đã nghe lão ăn mày hét lên một tiếng thất dũng mãnh:

- Lên này!

Lập tức, tay của Tiểu Bất Thông liền bị lão nắm chặt. Và không hiểu lão đã làm cách nào mà thân hình của Tiểu Bất Thông tuy bị lôi mạnh xuống dưới nhưng phần lão thì cứ thoăn thoắt leo lên khỏi hố đất.

Đến lúc Tiểu Bất Thông nhận ra sự thế, thì.

Huych!

Có rơi vào hố đất, Tiểu Bất Thông mới hiểu tại sao lão ăn mày đã gọi đây là nơi hôi hám.

Nhìn bãi phân vừa vô tình đạp vào, Tiểu Bất Thông nhăn mặt và không hiểu đây là phân người hay phân thú.

Lúc đó, từ bên trên có tràng cười của lão ăn mày vọng xuống:

- Đây, ta đã bảo mà. Nơi này đúng là nơi hôi hám. Nếu ngươi đừng nhắm mắt nhắm mũi thì đâu đã giẫm phải bãi phân kia? Nhìn ngươi nhăn nhó thật tức cười. Ha... ha...

Nghe lão cười, Tiểu Bất Thông suýt nữa buột miệng thóa mạ.

Kịp nghĩ lại, Tiểu Bất Thông vội gọi lão:

- Tại sao lão trượng kéo mạnh quá khiến văn bối phải rơi xuống. Bây giờ đến lượt lão trượng, hãy kéo văn bối lên với.

Lão lắc đầu nguây nguẩy:

- Không được! Nhờ ngươi lại lôi ta xuống thì sao?

Tiểu Bất Thông cố nén giận:

- Văn bối biết tự lượng sức, sẽ không dùng quá lực như lão trượng đâu.

Lão vẫn lắc đầu:

- Ta cũng biết tự lượng sức như ngươi vậy! Nhất định là không được, ngươi đành phải chờ ta một lúc thôi.

Tiểu Bất Thông lo lắng:

- Lão định tìm dây rừng ư? Mãi ở chân núi mới có mọc những loại dây rừng cần thiết!

Lão thở dài thiếu não:

- Ta đâu nói là sẽ tìm dây rừng? Ta đang đói, đói đến tứ chi cũng bủn rủn. Ta đâu còn sức lực để kéo ngươi lên. Ngươi hãy chờ ta tìm cái gì bỏ bụng đã.

Biết lão có tình giờ trò. Tiểu Bất Thông bảo:

- Trong tay nải của văn bối có chút ít lương khô. Nếu lão trượng không ngại...

Chưa nói dứt lời, Tiểu Bất Thông đã nghe lão reo lên:

- Có lương khô à? Sao ngươi không nói sớm? Đâu để ta xem thử.

Bóng lão biến mất khỏi miệng hố. Thay vào đó, Tiểu Bất Thông nghe tiếng sột soạt, chứng tỏ lão ăn mày đang xục tìm phần lương khô trong tay nải vốn của nó.

Không bao lâu, Tiểu Bất Thông phải bắt ngờ khi nghe tiếng lão trách cứ:

- Hừ! sao chỉ là những mẩu bánh khô cứng như thế này? Ta tuy là kẻ khát thực nhưng những thứ lương khô mà ta muốn ám chỉ đến phải là những tảng thịt rừng đã được hơ qua lửa và phải phơi thật khô. Những thứ này làm sao ta nuốt cho trôi đây, tiểu tử?

Vẫn phải nhẫn nhục, Tiểu Bát Thông nói vọng lên:

- Những mẫu bột đó nếu được nhúng qua nước cũng đâu phải khó nuốt? Lão trượng xin đừng làm khó vãn bối nữa!

Đáp lại, Tiểu Bát Thông nghe những tiếng nuốt khó khăn của lão ăn mày, kèm theo là những tiếng nấc nghẹn khó nghe:

- Ưc...! Nước! Ta...ta...! Ưc! Ta phải đi tìm nước đây! Ôi chao...! A ết ẹn ắt...(ta chết nghẹn mất).

Và Tiểu Bát Thông liền nghe tiếng bỏ chạy của lão ăn mày.

Sợ lão phải chết vì nghẹn thật sự, Tiểu Bát Thông vội gào lên thật to, hy vọng sẽ kịp đến tai lão:

- Lão trượng cứ nhắm chân núi mà chạy đến. Ở đó có một dòng suối. Lão trượng có nghe vãn bối nói không?

Không nghe tiếng đáp lại của lão, Tiểu Bát Thông càng thêm sợ.

Tiểu Bát Thông vội đưa mắt nhìn quanh như muốn tìm cách tự thoát khỏi nơi này.

Cái hố mà lão ăn mày và Bát Thông rơi vào vốn sâu độ ba trượng, nhưng do thời gian đất cát rơi xuống nên chỉ còn tầm hai trượng. Tuy khoảng cách hai trượng vẫn là quá lớn để Bát Thông nhảy lên nhưng Bát Thông đã nghĩ ra cách khác.

Hố tuy sâu nhưng không quá rộng so với sải chân của chàng. Tiểu Bát Thông bèn hít một hơi nhảy lên, dang hai chân tì vào hai bên mép hố. Sau khi đã giữ được thăng bằng, Tiểu Bát Thông lại dùng hết sức nhảy lên.

Lần này thì hai tay của Tiểu Bát Thông đã bám được vào thành hố, qua đó Tiểu Bát Thông đã có thể trườn người lên trên miệng hố. Vốn đang lo lắng cho lão ăn mày nên vừa thò đầu lên Tiểu Bát Thông đã định cất tiếng gọi. Nhưng chàng bỗng giật mình vì một bóng ảnh vụt qua trước mặt.

Mắt của Tiểu Bát Thông chợt hoa lên và dường như vừa có ai đó đang ngồi cách hố đất không xa nhưng bây giờ thì không còn nữa.

Không nghĩ đó là bóng ma và càng không dám nghĩ đến những gì vừa thoáng nhìn thấy là thật. Tiểu Bát Thông sau khi thót người khỏi miệng hố liền đưa mắt về phía chân núi Vô Di để kiểm tìm.

Núi Vô Di là nơi Tiểu Bát Thông từng lưu ngụ và chỉ sáng nay Tiểu Bát Thông mới quyết định bỏ đi, do đó địa hình ở chốn này đối với Tiểu Bát Thông rất quen thuộc.

Và Tiểu Bát Thông không khỏi mừng thầm vì ở phía xa, đúng hơn là hướng có dòng suối như lời Tiểu Bát Thông vừa điểm chỉ, lão ăn mày đang tắt tà chân thấp chân cao chạy lại.

Lão cũng đã nhìn thấy Tiểu Bát Thông. Vì thế, khi lên tiếng cho dù lão chưa kịp đi đến nơi. Tiểu Bát Thông một lần nữa nghe lão trách mắng:

- Uy! Ngươi tự leo lên được ư? Hừ! sao ngươi không chịu nói sớm cho ta biết? Báo hại, ta vừa phải vội đi tìm nơi có nước như ngươi đã chỉ, vừa phải vất chân lên cổ để sớm quay lại với ngươi. Ngươi có biết, hí lộng một người cao niên, nhất là người ngang cùng với thúc bá của ngươi là mang tội bất kính hay không? Nhờ ta do vội phải chạy đến dứt hơi mà chết, một mạng của ngươi đổi được mạng cả ta không, hử?

Lần này, thay vì giận hoặc bỏ qua lời trách mắng sa sã của lão ăn mày, Tiểu Bát Thông bắt chợt lạnh giọng nói với lão:

- Lão mắng đủ chưa? Nếu đã đủ, phần lương khô của ta đâu, mau trả lại đây!

Thái độ của Tiểu Bát Thông khiến lão ăn mày giật mình như dưới chân lão là lửa đỏ:

- Thiên địa quỷ thần ơi, hãy đưa mắt nhìn xuống nè. Lão thì lo lắng cho y cứ vội vàng vàng nghĩ cách cứu y. Đổi lại, y chỉ nghĩ đến chỗ lương khô của y. Đòi thưởng nào lại có chuyện gieo ân mắc oán như vậy chứ. Hãy xuống đây mà xem nè, thiên địa quỷ thần ơi.

Tiểu Bát Thông càng thêm lạnh giọng:

- Lão có kêu suốt ngày cũng không có trời đất nào nghe thấy cho lão. Nghe ta hỏi một lần nữa, lương khô của ta đâu, trả lại đây. Chỗ lương khô đó ta cần dùng đến chí ít là cho mười ngày đi đường. Một mình lão không thể ăn hết ngần ấy được.

Lão phùng má, giận dữ:

- Muốn có đủ lực để kéo ngươi lên, ta đã dùng hết chỗ lương khô đó rồi. Xí! Ngươi đừng tưởng vì lương khô của ngươi quá ngon nên ta ăn hết. Ngon gì thứ lương khô làm bằng bột vừa nhạt vừa cứng, lại còn hôi mùi ẩm mốc nữa.

Tiểu Bát Thông nhếch môi, cười nửa miệng:

- Có nhạt, có mốc đối với ta vẫn ngon gấp mấy lần những thứ ta phải ngửa tay đi xin của ngươi. Lão đã vất đi đâu? Chỉ cần lão nói ra tự ta sẽ đi nhặt lại.

Lão vẫn không đáp ngay vào điều Tiểu Bát Thông quan tâm. Trái lại, lão trợn mắt giận dữ:

- Cái gì? Ngươi dám xiên xéo ám chỉ ta là người chỉ biết ngửa tay đi xin của người? Hay thật, nếu ta còn cường tráng như ngươi bây giờ, lời nói này của ngươi nhất định sẽ bị ta đấm cho vỡ mặt.

Tiểu Bát Thông chột cau mặt và có phần nào áy náy:

- Ta... hừ! Văn bối không hề có ý ám chỉ như vậy. Văn bối muốn nói, nếu không có lương khô mang theo, văn bối đâu thể ngửa tay đi xin của người.

Chép miệng Tiểu Bát Thông tiếp:

- Thôi được! Nếu lão trượng đã ăn hết chỗ lương khô đó thì thôi, văn bối cũng sẽ có cách tự lo liệu bản thân.

Dứt lời, Tiểu Bát Thông khom người nhặt lấy tay nải và rào bước bỏ đi.

Thanh âm của lão ăn mày vẫn neho neho bám theo:

- Sao? Ngươi muốn bỏ đi thật sao? Dễ ợt vậy? Muốn ta bỏ qua câu nói lỡ lời của ngươi ít nào ngươi cũng phải có lời xin lỗi. Nếu ngươi không xin lỗi, ta sẽ dai dẳng bám theo ngươi. Và hề gặp ai, lập tức ta hô hoán lên, bảo ngươi ý sức trẻ hiệp già, một lão già như ta.

Tiểu Bát Thông vẫn rào bước:

- Lão muốn làm thế nào tùy lão. Lão đừng tưởng ta không biết sức của lão còn mạnh khoẻ hơn ta bội phần. Ta không để lão gạt một lần nữa đâu.

Lão dai dẳng bám theo Tiểu Bát Thông thật. Không những thế, lão còn tru tréo:

- Ngươi có mắt trí không vậy? một lão già như ta sao lại có sức khoẻ hơn ngươi? Hay ngươi nghĩ ta vì lỡ tay làm ngươi phải rơi xuống hố nên cho ta khoẻ hơn ngươi?

Tiểu Bát Thông dừng lại và quay người về phía sau thật nhanh:

- Ta không hề nghĩ đó là lão lỡ tay. Không những thế, ta còn có bằng chứng, đủ để nói lên thật sự lão còn khoẻ hơn ta.

Lão ăn mày có vóc hình trung bình, so với Tiểu Bát Thông là một thiếu niên tuổi độ mười sáu và đang đã phát triển, cả hai có chiều cao ngang nhau. Do đó, khi Tiểu Bát Thông quay người lại cũng vừa vịn lão ăn mày bước đến đụng mặt. Mặt lão nhăn nhăn, hai mắt hấp háy, lão căng căng mặt như thách thức Tiểu Bát Thông:

- Ngươi có bằng chứng gì bảo ta có sức khoẻ hơn ngươi?

Tiểu Bát Thông cười giễu:

- Lão có biết, muốn chạy đi rồi quay về từ chỗ có hố đất đến nơi có dòng suối, một người đang trẻ khoẻ như ta phải mất gần một canh giờ không? Đã vậy, không những lão kịp đi và về trong khoảng thời gian ít hơn một canh giờ, lão còn đủ thời gian để dùng hết chỗ lương khô phải năm bảy người cùng ăn mới hết. Lão nói đi, không khoẻ hơn ta, điều này làm sao xảy ra?

Lão cười hi hi:

- Do vội cứu ngươi đương nhiên ta phải chạy cật lực và chạy cho thật nhanh rồi. Còn nữa, chỗ lương khô kia, hi... hi... ta làm sao ăn hết?

Tiểu Bát Thông liền xoè tay ra:

- Lão không ăn hết vậy là lão vẫn còn cất giữ trong ngươi. Đưa đây! Sau khi đưa ra, lão đường lão, ta đường ta, ta và lão hết ân hết nợ.

Lão nhăn nhó:

- Đương nhiên là ta hãy còn cất giữ. Nhưng không lẽ ngươi không tặng hết cho ta, gọi là lễ vật đền ân?

- Đền ân? Lão có ân gì bảo ta phải đền?

Lão cười nham nhó:

- Còn ân gì nếu không là ân ta cứu ngươi?

- Lão cứu ta hồi nào?

Lão chun mũi:

- Ta có ý định cứu ngươi, đúng chưa? Vì muốn cứu ngươi ta cần phải có sức, ta đã ăn một ít lương khô của ngươi đúng chưa? Do vội, ta bị ghen và

suýt chết, đứng chưa? Rồi cũng do nguoi chỉ, ta phải ba chân bốn cẳng chạy đến suối nước, sau đó phải vội chạy về. Bao nhiêu đó công sức ta đã bỏ ra có lý nào không đáng cho nguoi phải có hành vi gì cụ thể đáp tạ?

Tiểu Bất Thông lùi lại, tránh xa lão ăn mày. Sau đó, vừa quay lưng vừa tiếp tục bước đi, Tiểu Bất Thông bảo:

- Được rồi! Ta cứu lão, lão không tính, lão chỉ muốn tính với ta về hành vi lão chỉ mới có ý định và chưa thực hiện. Lão muốn giữ chỗ lương khô còn lại, tùy lão. Cứ kể như ta không hề có là xong. Cáo biệt!

Lão ăn mày đuổi theo:

- Ê... ê...! Nhờ nguoi nhắc ta mới nhớ. Đây này, ta chia cho nguoi nửa phần lương khô, gọi là đền ân nguoi đã kéo ta lên khỏi hố đất.

Tiểu Bất Thông đi nhanh hơn:

- Lão cứ giữ hết cho lão. Quân tử thì ăn bất cần báo. Ta tuy bé nhưng vẫn biết rõ điều đó. Lão không phải bận tâm và cũng đừng bám theo ta nữa.

Nhưng, ở phía sau bỗng có tiếng kêu kinh hoàng của lão ăn mày:

- Ôi chao! Cứu ta với tiểu tử! Nhanh lên, hãy cứu ta nào, tiểu tử.

Tuy ngờ đây là trò đùa của lão nhưng do tâm tính nhân hậu, Tiểu Bất Thông nhăn nhó quay lại:

- Lão đừng đùa nữa mà...

Chỉ mới nói đến đây, Tiểu Bất Thông phải dừng lại. Và nhanh thật nhanh Tiểu Bất Thông chạy đến với lão.

Lão ăn mày đang trợn tròn hai mắt, sợ hãi nhìn một con rắn với thân hình mang màu hồng óng ánh cứ chập chờn chuẩn bị mổ vào lão.

Lúc Tiểu Bất Thông chạy đến cũng là lúc con rắn phóng người lao nhanh vào lão ăn mày.

Vù...

Nhưng, Tiểu Bất Thông đã nhanh hơn và kịp chộp vào đuôi con rắn.

Vốn quen xử trí với những tình huống tương tự, Tiểu Bất Thông vẫn giữ chặt đuôi rắn và quay tít thành nhiều vòng trên không.

Ào... ào...

Lượng đã đủ, Tiểu Bất Thông bèn theo đà quay, quật luôn thân hình con rắn vào nền đất cứng thật mạnh.

Bộp!

Lập tức có tiếng thờ phào của lão ăn mày vang lên:

- Đa tạ trời phạt! Nếu không có nguoi...

Tiểu Bất Thông vụt đưa ngón tay lên môi:

- Lão đừng đừng vội lên tiếng.

Lão ăn mày trợn to hai mắt, có ý giận dữ. Và trước khi lão mấp máy môi định mở miệng quát mắng vì hành vi của Tiểu Bất Thông là quá phi lý, lão bỗng nín im và đưa mắt nhìn thái độ kỳ quặc của Tiểu Bất Thông đang cẩn trọng khom người và từ từ tiến đến một bụi cây um tùm cách đó không xa.

Lão ăn mày kinh nghi, cũng lò dò bước khẽ theo chân Tiểu Bất Thông.

Đang chú tâm dõi nhìn vào bụi cây, Tiểu Bất Thông suýt nữa giật mình vì nghe thanh âm của lão ăn mày rớt nhẹ vào tai:

- Còn một con nữa sao, tiểu tử?

Tiểu Bất Thông khẽ nhăn mặt, quay lại nhìn lão:

- Lũ rắn này thường đi thành đôi. Con còn lại thường nguy hiểm đó.

Hoảng sợ, lão ăn mày nhảy lùi về phía sau thật nhanh.

Tiếng động do lão ăn mày gây ra không ngờ đã che lấp đi tiếng động sột soạt thật khẽ phát ra từ giữa bụi cây.

Vì không nghe được tiếng động này, Tiểu Bất Thông hoàn toàn bất ngờ khi có một ánh hồng óng ánh từ giữa bụi cây lao ra.

Vù...

Kinh tâm, Tiểu Bát Thông vội khom người và ánh hồng kia cứ thế lao vượt qua mặt Tiểu Bát Thông.

Vù...

Nhìn thấy ánh hồng kia sau khi lao sượt qua Tiểu Bát Thông đang vun vút lao về phía mình, lão ăn mày kinh hoàng kêu lên bãi hải:

- Ôi chao!

Không ngờ chỉ vì một chú sớ tâm đã gây ra mối kinh hoàng có thể dẫn đến cái chết cho lão ăn mày, Tiểu Bát Thông dùng hết sức chồm người theo và tìm cách chộp vào đuôi con rắn thứ hai.

Chính lúc nắm được đuôi rắn, mắt của Tiểu Bát Thông bỗng hoa lên và hình ảnh của một nắm tay uy dũng lần cái đầu hình ba góc của con rắn cứ loang loáng trước mặt Tiểu Bát Thông.

Không kịp nhận định rõ nắm tay kia là của ai và tại sao con rắn phải quay đầu trở lại, Tiểu Bát Thông liền có cảm nhận ở khuỷu tay chột đau nhói.

Phập!

Biết đã bị rắn cắn, Tiểu Bát Thông cố nhịn đau, cố quật con rắn xuống nền đất. Nhưng nắm tay kia một lần nữa lại xuất hiện và một lực đạo uy mãnh liền dòn dập đổ vào thân hình nhỏ bé của con rắn.

Ào... Ào...

Vào lúc này, do đã nhận ra nắm tay kia là của ai, Tiểu Bát Thông kinh hoàng kêu lên vội vã:

- Đừng giết con rắn! Vẫn bồi cần sinh mạng của nó.

Có phần muộn, tiếng kêu của Tiểu Bát Thông vừa dứt tiếng thì tiếng kinh lực quật vào thân rắn cũng vang lên.

Bình!

Đưa mắt nhìn và phát hiện thân rắn hãy còn ngo ngoe, chưa chết hẳn, Tiểu Bát Thông bất kể thân hình đang cứng dần, vội chộp vào con rắn và đưa lên miệng.

Lão ăn mày thất kinh:

- Đây, đó là độc xà. Người mà ăn nó tất phải vong mạng!

Tiểu Bát Thông không những bỏ ngoài tai lời nói của lão ăn mày mà còn cả quyết ngoạm một cái thật mạnh vào thân rắn, đứng vào chỗ chỉ cách đầu rắn độ một gang tay.

Miệng dính đầy máu rắn, Tiểu Bát Thông sau khi ném bỏ con rắn sang một bên cứ thế mà kêu lão ăn mày:

- Lão trượng hầy... hừ... hừ..., hãy nhặt con rắn khi nãy và, hừ... hừ..., đưa cho vãn... Hự!

Hai mắt Tiểu Bát Thông bỗng trợn ngược và lập tức ngã vật qua một bên, hôn mê trầm trầm...

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Muốn báỉ sư cũng phải chọn người - những điều bí ẩn ở văn gia

Câu đầu tiên Tiểu Bát Thông nghe thấy sau khi tìm lại nhận thức, không ngờ lại là câu nói quen thuộc:

- Đa tạ trời phạt! Rốt cuộc ngươi cũng tỉnh lại. Thiên địa quý thần ơi! Vậy mà ta cứ lo đến phát sốt, những tướng ngươi phen này khó toàn mạng.

Tiểu Bát Thông gượng ngồi dậy. Bên cạnh đồng lửa thật to đang toả sáng. Nhìn Tiểu Bát Thông không thể không nhìn thấy thân hình con rắn đã bị ai đó xé phanh ra:

- Hoá ra lão trượng đã kịp mổ lấy mật rắn (hoàng đởm) và cho vào miệng vãn bối.

Vòng tay thủ lễ, Tiểu Bát Thông hướng về lão ăn mày:

- Lần này mới đích thực lão trượng đã có ân cứu mạng, xin nhận của vãn bối một lạy.

Lão ăn mày thờ phỉ phì:

- Bình thường ta rất sợ những giống vật có lớp da lạnh tanh như lũ quỷ này. Cứu được ngươi, chỉ lạy một lạy làm sao đủ, tiểu tử?

Tiểu Bát Thông phì cười:

- Thôi mà! Lão trượng còn giấu vãn bối làm gì nữa? Một cao nhân như lão trượng đừng nói là một con rắn, dù năm bảy mãnh hổ có xuất hiện lão trượng cũng thừa năng lực diệt trừ. Chỉ tại vãn bối có mắt như mù, ngờ lão trượng bị nguy hiểm thật nên mới mạo hiểm nuốt nửa mật mạng.

Lão nhăn nhó, trông điệu bộ thật khổ sở:

- Ngươi lại xiên xéo ta? Gọi là lão nhân còn dễ nghe, cao nhân gì thứ ăn mày như ta?

Tiểu Bát Thông vẫn mỉm cười:

- Trong những nhân vật giang hồ đã vi di học của Ma Trung Tử phải tìm đến Võ Di Sơn này, vãn bối từng nghe lão Sa Hồng Cát đề cập đến một nhân vật gọi là bang chủ Cái Bang. Lão trượng mang dáng dấp như một khát cái, với thân thủ bất phàm, đã hai phen khiến cho vãn bối cứ ngỡ như gặp ma, lão trượng đây chính là bang chủ Cái Bang. Vãn bối đoán không lầm đấy chứ?

Lão nhăn nhó, nhấp nháy hai mắt:

- Là hai lần nào, ngươi nói rõ hơn xem?

Tiểu Bát Thông kể:

- Lần thứ nhất, lúc vãn bối tìm được cách leo lên khỏi hồ đất, vì không muốn vãn bối phát hiện lão trượng vẫn ở gần đó, không hề dám bỏ đi tìm dòng suối, phải chăng lão trượng đã dùng võ công và nhanh nhẹn bỏ đi? Sau đó, lão trượng đã chạy trở lại vờ như đang từ dòng suối quay về?

Lão bĩu môi:

- Ngươi mơ mộng nhiều quá nên đã tưởng tượng ra. Còn lần thứ hai?

- Cứ nhìn cái đầu nát bét của con rắn này là rõ. Đây là lần thứ hai lão trượng buộc phải để lộ võ công. Phải chăng vì không muốn vãn bối bị rắn cắn, lão trượng phải dùng công phu võ học để quật nát đầu rắn?

Lão nhún vai:

- Trí tưởng tượng của ngươi không ngờ lại phong phú đến vậy. Thôi bắt tất phải phí lời. Ta đang đói bụng đây, có lẽ ngươi cũng vậy vì ngươi đã hôn mê gần trọn một ngày. Ta không cần ngươi nói lời đáp tạ suông, ngươi nên tìm cho ta một chút vật thực thì hơn.

Vẫn tin chắc điều đã nhận định. Tiểu Bát Thông vừa mỉm cười vừa lôi hai con rắn lại gần:

- Loại rắn này tuy rất hiếm thấy ở Võ di Sơn, nhưng cũng như bao con rắn khác, bất luận có độc hay không có độc, thịt của nó nếu nướng lên cũng rất thơm. Và khi ăn nó vào vừa ngon vừa ngọt. Lão trượng xem đây!

Miệng thì nói và hai tay của Tiểu Bát Thông cứ nhanh nhẹn lật ngửa thân hình hai con rắn vào đồng lửa đỏ:

Xèo... Xèo...

Mùi thơm của thịt nướng liền bốc lên, phả vào mùi thơm ngát.

Thấy lão ăn mày cứ nuôi nước bọt ừng ực. Tiểu Bát Thông cười tươi hơn:

- Chưa đâu! Mỡ chúng đang chảy ra nếu được vãn bối rưới vào chỗ lương khô vốn có của vãn bối, nó sẽ mềm lại. Và khi ăn với thịt rắn mới cảm nhận hết cái béo và độ giòn của loại lương khô đó.

Bị Tiểu Bát Thông dẫn dụ mà không biết, lão ăn mày cho tay vào bọc áo và lôi ra một nắm tương chính là chỗ bột mạch khô Tiểu Bát Thông mang theo:

- Ngươi làm thử xem, liệu có như lời ngươi vừa nói không?

Nhận lấy nắm bột, Tiểu Bát Thông bẻ ra hai mảnh.

Và sau khi cho mỡ rán nhiều ngay vào hai mảnh bột như đã nói. Tiểu Bát Thông suýt xoa:

- Được rồi đây! Lão trượng dùng thử xem nào.

Lão nhận lấy phần của lão và đưa ngay lên miệng:

- Chà... chà...

Nhìn lão ăn ngon miệng, Tiểu Bát Thông đưa luôn phần còn lại cho lão.

Không khách sáo, lão ăn hết, không chừa cho Tiểu Bát Thông dù là một mẩu nhỏ.

Đến khi ăn hết, lão mới vờ vĩnh:

- Ôi chao! Ta đã ăn hết phần ngươi rồi?

Tiểu Bát Thông mỉm cười:

- Không sao! Vẫn còn chỗ lương khô này, vãn bối ăn đã quen nên đâu ngại.

Chờ Tiểu Bát Thông ăn xong, lão ăn mảy xoa hai tay vào nhau:

- Được rồi! Ta đúng là cao nhân như ngươi nói thì sao? Không lẽ ngươi sẽ trách ta vì ta mãi già vờ khiến ngươi suýt mất mạng?

Tiểu Bát Thông nghiêm mặt:

- Vãn bối nào dám! Ý định của vãn bối là...

Lão xua tay, không chờ Tiểu Bát Thông nói hết câu:

- Đây, ngươi đừng nói là ngươi muốn bái ta làm sư phụ nha. Phần của ngươi đã được Gia Cát Phàm định đoạt rồi.

Tiểu Bát Thông lắc đầu:

- Tuy chưa biết mối thù của vãn bối là thế nào, kẻ thù là ai, nhưng vãn bối muốn đối phó với Tôn Nhất Bình, Hoa Vô Sắc, Sa Hồng Cát và Thạch Phù Vân nên không thể bái Gia Cát Phàm làm sư phụ.

Lão nheo mắt:

- Tại sao?

- Vì bản lĩnh của Gia Cát Phàm như không đủ để đối phó với những nhân vật này.

- Hừm! Ngươi biết gì mà nói? Gia Cát Phàm đâu sao cũng là chương môn của một đại phái như những nhân vật kia, sao lại không có đủ bản lĩnh?

Tiểu Bát Thông thoáng thử người:

- Vãn bối tuy không biết võ công, nhưng qua diễn biến lúc đó, Gia Cát Phàm tiền bối không muốn cùng Sa Hồng Cát động thủ, chứng tỏ bản lĩnh của Hoa Sơn không thể cao hơn Côn Luân phải.

- Nhận định của ngươi chưa chắc đã đúng. Biết đâu chưa phải lúc Gia Cát Phàm ra tay?

Tiểu Bát Thông lại lắc đầu:

- Khi sinh mạng của vãn bối bị uy hiếp, có lẽ nào đó chưa phải là lúc cho Gia Cát tiền bối ra tay? Nói đúng hơn. Gia Cát tiền bối thực sự muốn ra tay nhưng do không có phản ứng nhanh nhạy bằng nhân vật khác.

- Nhân vật nào?

- Là lão trượng?

Lão kinh ngạc:

- Là ta? Ta ra tay hồi nào? Ngươi lại tự tưởng tượng ra đó à?

Tiểu Bát Thông nhìn ngay vào mắt lão:

- Văn bói nói điều này là đích xác. Gia mẫu từng dạy, hữu ân tất báo. Vì thế, lúc được cứu mạng, tuy văn bói không thấy gì nhưng qua thanh âm do lão trượng phát ra, bây giờ nhớ lại văn bói biết nhân vật đó không ai khác ngoài lão trượng.

Sắc mặt lão ăn mày có phần kinh dị:

- Người có thể ghi nhớ một cách chuẩn xác như vậy sao?

Biết đã đoán đúng, Tiểu Bát Thông kêu lên:

- Lão trượng xin hãy thu nhận văn bói làm đệ tử!

Lão xoa tay:

- So về bản lĩnh, ta còn chưa dám nhận mình là cao minh hơn Gia Cát Phàm, người...

Tiểu Bát Thông vẫn nài nỉ:

- Bất luận thế nào, văn bói chỉ muốn được lão trượng thu nhận.

Lão bĩu môi:

- Ta là một khát cái, chuyên ngửa tay xin người, người không ngại ư?

Tiểu Bát Thông lắc đầu:

- Văn bói chỉ lỡ lời, lão trượng hà tất cứ để tâm rồi sinh giận.

Lão nhìn Tiểu Bát Thông:

- Xem tướng người chưa chắc đã chịu nổi những nhọc nhằn khi phải khổ luyện công phu, ta...

Tiểu Bát Thông sụp người xuống:

- Khổ nhọc thế nào văn bói cũng cam chịu. Mong sư phụ thu nhận!

Lão bất ngờ vẫy tay và một luồng lực đạo nhu hoà bỗng xuất hiện, đỡ Tiểu Bát Thông ngồi lên:

- Được rồi! Ta cần phải thử thách sức chịu đựng của người. Khi thấy người thật sự hợp các, ta mới thu nhận. Ngồi lên nào.

Tuy đó chỉ là một lời hứa nhưng đối với Tiểu Bát Thông kể như lão đã nhận lời.

Nhưng mãi sau này, Tiểu Bát Thông cứ luôn thất vọng.

Vì bất chấp những công sức bỏ ra để khổ luyện, Tiểu Bát Thông vẫn cứ nghe lão nói kèm theo những cái lắc đầu:

- Kém thế này, người đâu đủ tư cách làm đệ tử ta.

Cứ thế, luyện hết môn công phu này đến môn công phu khác, mãi mãi Tiểu Bát Thông vẫn không được lão ăn mày cho là hợp cách!

Cạch!

Giữa đêm khuya thanh vắng, một tiếng động dù khẽ vẫn đủ làm kinh động đến bất kỳ ai nếu người đó vì những nguyên nhân riêng phải ngủ trong tâm trạng nôn nao bồn chồn.

Bị tiếng động đánh thức, người bên trong tịnh phòng vụt nhô người lên và ngưng thần nghe ngóng.

Sau một lúc ngẩn ngui đủ để nhận định phương hướng phát ra tiếng động, người này tự mỉm cười và len lén bước đến nép người sau khung cửa.

Sau cái đẩy nhẹ nhàng, giống như làn gió thoảng người này lách qua cánh cửa vừa hé mở và hoà lẫn vào bóng đêm, lao vun vút về phía vờn phát ra tiếng động kỳ lạ lúc này.

Vút!

Người này chỉ dừng lại khi đi đến một thư phòng với cánh cửa do ai đó khép vội hãy còn hé hé mở.

Đưa mắt nhìn qua khe hở, người này dù căng hết mục lực vẫn chỉ nhìn thấy bên trong thư phòng như đang có một bóng đen khó thể phân biệt được là ai.

Phải chú mục thêm một lúc lâu nữa cho mắt quen dần với bóng đêm, người này mới sững sờ kêu khẽ:

- Điền bá bá!

Lập tức, bóng đen ở trong thư phòng liền chớp động và người ở bên ngoài nhìn vào chưa kịp có phản ứng gì thì đã thấy cánh cửa bỗng mở toang ra, đồng thời là một bóng chường tay chọt xuất hiện ngay tầm mắt và uy hiếp sinh mạng.

Vù...

Thất kinh, người này há hốc mồm kêu lên:

- Điền...

Thật nhanh, bóng chường tay nọ vụt chuyển đổi từ vùng tâm thất lên đến ngang miệng và người này tuy không công bị uy hiếp sinh mạng nữa nhưng miệng đã bị tay của bóng đen chặn ngang khiến tiếng kêu kia vừa thốt ra nửa vội phải bị nghẹn lại.

Tiếp đó, bên tai của người này liền nghe tiếng rít hời thật khẽ của bóng đen kia:

- Văn Quy Nguyên?

Miệng vẫn bị bịt kín nên người này chỉ còn cách duy nhất là gật đầu thay cho lời đáp cũng là lời thừa nhận.

Bóng đen lập tức thu tay về. Và trước khi tung người bỏ đi, bóng đen còn nói vào tai Văn Quy Nguyên:

- Hãy theo ta, mau!

Vút!

Do bóng đen là người dẫn đường nên Văn Quy Nguyên tuy nhận ra bóng đen đang cố tình đi về phía chân núi, là phía hậu của Thiên Nhất Trang, vẫn lẳng lặng chạy theo.

Lọt vào một hang động sức mùi ẩm mốc, bóng đen nọ vội đứng lại và đưa tay gỡ bỏ túi vải trùm đầu.

Đến lúc này, do nhìn rõ diện mạo của bóng đen, Văn Quy Nguyên mới thảng thốt kêu lên:

- Chính là Điền bá bá! Sao bá bá dám mạo hiểm tự ý xông vào Thiên Nhất Trang? Bá bá không sợ Tôn Nhất Bình phát hiện sao?

Điền bá bá mà Văn Quy Nguyên gọi chính là Điền Trung. Lão đáp:

- Ta mạo hiểm là để tìm ngươi. Và lại, dù sao trước kia ta cũng là một Tổng quản của Thiên Nhất Trang, với địa hình hầu như thông thuộc, Tôn Nhất Bình đâu dễ gì phát hiện ra ta?

Văn Quy Nguyên thở hắt ra một hơi dài nhẹ nhõm:

- Nhưng dấu sau hành vi của bá bá vẫn là mạo hiểm. cũng may, Tôn Nhất Bình đêm nay không có ở trong trang, bằng không, với tiếng động khi này mà bá bá vô ý gây ra, người đầu tiên bá bá đối mặt không còn là tiểu diệt, mà chính là Tôn Nhất Bình.

Đôi mắt Điền Trung bỗng chớp nhẹ:

- Tôn Nhất Bình không ở trong trang, lão đi đâu?

Văn Quy Nguyên lắc đầu:

- Những lúc gần đây lão vẫn thường bỏ đi như vậy, nhưng tiểu diệt có hỏi vẫn không nghe lão đáp.

Điền Trung bỗng vô cớ khẽ gật đầu hỏi:

- Tiếng động do ta gây ra thật sự rất nhỏ, ngươi làm sao nghe được?

Văn Quy Nguyên bối rối:

- Như tiểu diệt vừa nói, mấy lúc gần đây hành vi của Tôn Nhất Bình rất kỳ lạ. vì muốn dò xét lão nên đầu có đêm nào tiểu diệt dám ngủ say.

Điền Trung lại gật đầu:

- Ngươi nghỉ ngơi điều gì ở Tôn Nhất Bình?

Văn Quy Nguyên bồng cúi mặt:

- Trước kia, như bá bá thường nói, ở Thiên Nhất Trang có một nơi vốn được xem là trọng địa, rất có thể là nơi ẩn tàng toàn bộ sở học của Văn gia, tiểu diệt vì không muốn sở học này rơi vào tay ngoại nhân, nhất là Tôn Nhất Bình, thế cho nên... cho nên...

Văn Quy Nguyên càng ngắc ngứ, Điền Trung càng thúc hối:

- Cho nên như thế nào?

Ngước mắt nhìn lên, Văn Quy Nguyên hỏi:

- Bá bá có giận tiểu diệt vì chưa qua ý của bá bá, tiểu diệt đã tự tiện ưng thuận theo Tôn Nhất Bình về trang?

Điền Trung nói mà không cười:

- Ta sẽ không giận ngươi nếu ngươi giải thích rõ nguyên nhân đó và nguyên do phải thật chính đáng.

Văn Quy Nguyên giải thích ngay và giải thích thật sôi nổi:

- Hai năm trước, lúc tiểu diệt theo lời bá bá và tìm đến Võ Di Sơn, do tiểu diệt chậm chân nên di học của Ma Trung Tử đã rơi vào tay bốn người, trong đó có lão Tôn Nhất Bình.

Điền Trung xua tay:

- Điều này sau đó ta đã nghe, ngươi không cần phải kể lại.

Không hề mất hứng vì bị Điền Trung cắt ngang, Văn Quy Nguyên tiếp:

- Như vậy có lẽ bá bá cũng đã nghe về hành vi quá giáo hoạt của Tôn Nhất Bình? Cũng lần đó khi nhận ra tiểu diệt chính là Văn Quy Nguyên, không những lão không hạ thủ mà còn chứng tỏ một tâm cơ hơn người bằng cách đứng giữa quần hùng giao việc chấp chương Thiên Nhất Trang cho tiểu diệt. Điều này khiến cho...

Một lần nữa Điền Trung ngắt lời Văn Quy Nguyên:

- Ngươi bị bắt ngờ, ta biết! Và phải chăng đó là nguyên do khiến ngươi tự ý ưng thuận mà không cần đếm xỉa đến ta?

Văn Quy Nguyên lo lắng:

- Nguyên nhân đó chỉ là thứ yếu thôi. Điều làm cho tiểu diệt phải tự ý quyết định là không muốn để lỡ cơ hội thu hồi lại sở học của Văn gia một cách danh chính ngôn thuận.

Lần đầu tiên Điền Trung mỉm cười:

- Kết quả thế nào? Mật thất của Văn gia ở đâu? Trong đó bao gồm những sở học gì?

Không sao cười nổi, Văn Quy Nguyên trái lại đang hậm hực:

- Lão Tôn Nhất Bình đúng là giáo quyệt! Do tiểu diệt cứ hỏi mãi, lão đành dẫn tiểu diệt vào mật thất đúng một lần duy nhất.

Điền Trung bất ngờ để lộ nét mặt căng thẳng:

- Nơi đó là nơi nào? Ngươi đã thấy gì dưới mặt đất?

Văn Quy Nguyên thất vọng:

- Mật thất đó ở ngay phía sau thư phòng, nơi khi này bá bá đã đến. Còn ở bên trong mật thất ư? Tiểu diệt chỉ thấy một vách đất, trên đó khắc một hình thái cực choáng hết cả bề mặt vách đá.

Điền Trung cau có:

- Phía sau vách đá mới chính là trọng địa của Thiên Nhất Trang. Sao ngươi không bảo Tôn Nhất Bình phát động cơ quan và dẫn ngươi vào?

Văn Quy Nguyên nhăn nhó:

- Tiểu diệt cũng ngờ như vậy. Nhưng khi tiểu diệt bảo, lão chỉ mỉm cười và nói...

- Nói thế nào?

Văn Quy Nguyên bữu môi:

- Lão nói lão đã thử nhưng không thể khai mở. Còn nữa, lão còn cảm tiểu diệt không được tự ý xông vào mật thất nếu không được lão chấp thuận.

Điền Trung vội hỏi:

- Còn lão, lão có thương ra vào mật thất không?

Văn Quy Nguyên lắc đầu:

- Cũng như đêm nay, tiểu diệt vẫn thường để tâm dò xét lão. Như tiểu diệt thấy, có vẻ như lão đã cố tìm nhưng chưa có cách nào khai mở vách đá kia, thay vào đó, lão chỉ vào mật thất để luyện môn công phu gì đó của lão.

- Không phải là công phu Văn gia?

- Có lúc là công phu Văn gia, có lúc là những công phu gì đó kỳ lạ lắm.

- Kỳ lạ như thế nào?

Văn Quy Nguyên thở dài:

- Bá bá phải tận mắt nhìn thấy mới nhận ra chỗ kỳ lạ, tiểu diệt thật khó giải thích rõ. Tự trung lại, lão cứ toạ công là nhiều. Dường như ngoài tâm pháp Văn gia, lão còn biết một loại tâm pháp nội công khác nữa.

Điền Trung nhíu mày nhăn trán:

- Ngươi có nhìn thấy lão luyện chiêu thức không? Đó là những chiêu thức gì?

Văn Quy Nguyên chột phi cười:

- Điều này thì có. Ngoài những chiêu thức võ học của Văn gia như bá bá cũng thấy và cũng biết, lão còn luyện những chiêu thức hết sức quái lạ. Lão hết chộp đông rồi lại chộp tây, chiêu thức nửa như trào nửa như cầm nã, càng nhìn càng dễ tức cười.

Nhưng Điền Trung lại không hề cười:

- Đó là Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo, một trong những độc môn công phu trăm năm trước đã làm cho Ma Trung Tử vang danh thiên hạ. Ngươi nói đúng tại Võ Di Sơn, di học của Ma Trung Tử quả nhiên đã rơi vào tay Tôn Nhất Bình một phần.

Văn Quy Nguyên kinh ngạc:

- Sao bá bá biết đó chính là công phu của Ma Trung Tử?

Điền Trung lạnh giọng:

- Là người luôn phải bốn tẩu trên giang hồ đương nhiên cần phải có kiến văn uyên bác. Ngươi cũng vậy, đến lúc nào ngươi thật sự chấp chương Thiên Nhất Trang, từ từ ngươi cũng tự thu thập cho ngươi những điều cần thiết.

Văn Quy Nguyên động tâm:

- Bá bá muốn ám chỉ hiện giờ tiểu diệt vẫn chưa thật sự chấp chương Thiên Nhất Trang?

Điền Trung cười nhẹ:

- Ngươi biết nói Tôn Nhất Bình là kẻ giáo hoạt, có lẽ nào ngươi không nhận ra ý đồ của lão qua việc giao Thiên Nhất Trang cho ngươi?

Văn Quy Nguyên hoang mang:

- Chẳng phải lão muốn khoá lấp việc lão đã hãm hại gia nội tổ và sau khi vu hoạ cho Tu La Viện đã ngang nhiên huỷ diệt Tu La Viện sao?

Điền Trung lắc đầu:

- Điều đó là đương nhiên rồi. nhưng ngươi thử nghĩ xem vì cái gì khiến cho Tôn Nhất Bình phải tính cách hãm hại nội tổ của ngươi, Văn lão trang chủ?

- Chẳng phải vì muốn chiếm đoạt Thiên Nhất Trang sao?

- Ở Thiên Nhất Trang có điều gì khiến lão muốn chiếm đoạt?

- Điều gì ư? Không lẽ là...

Điền Trung gật đầu.

- Chính xác là võ học của Văn gia. Như ta đã từng kể với ngươi, lúc được tin đại sư bá ngươi bị thoát lực và phải chết vì mải lo dồn lực cứu mạng Tôn Nhất Bình, ta lập tức bỏ đi, không cho Tôn Nhất Bình tìm đến hành xử, phải một tuần trăng sau đó, Tôn Nhất Bình mới tiến hành huỷ diệt Tu La Viện. Tại sao lão phải chậm trễ, mà không tiến hành điều đó ngay sau khi tiếp nhận Thiên Nhất Trang?

Văn Quy Nguyên ngơ ngác:

- Bây giờ có nghe bá bá nói tiểu diệt mới nhìn ra điều này. Tại sao chứ?

Điền Trung mỉm cười:

- Ngươi sẽ hiểu nếu ta nói rằng Tôn Nhất Bình muốn huỷ diệt Tu La Viện là để bắt giữ ngươi và hoặc mẫu thân ngươi?

- Bắt giữ? Có nghĩa là hiện giờ tiểu diệt đang bị bắt giữ?

- Không sai! Theo ta đoán, ngay sau khi chiếm được Thiên Nhất Trang, do không thể khai mở trọng địa Thiên Nhất Trang để chiếm đoạt sở học Văn gia, Tôn Nhất Bình mới nghĩ chỉ có ngươi hoặc mẫu thân ngươi biết cách khai mở. Lão nghĩ như vậy vì phụ thân ngươi lúc đột tử chỉ có ngươi và mẫu thân ngươi ở bên cạnh, có thể phụ thân ngươi đã nói tất cả cho ngươi hoặc cho mẫu thân ngươi biết.

Văn Quy Nguyên cười thật gượng:

- Nếu lão nghĩ như vậy là lão đã lầm. Gia phụ bị đột tử khi có việc phải xuất viện. lúc gia mẫu được tin chạy đến, gia phụ chỉ còn là cái xác không hồn.

Điền Trung nhìn ngay vào mắt Văn Quy Nguyên:

- Trước kia ta không nghe nói về điều này, tại sao vậy?

Văn Quy Nguyên thở dài:

- Bá bá không hỏi, có lý do nào tiểu diệt tự khơi lại sự đau buồn?

- Không còn nguyên nhân nào khác nữa ư?

Văn Quy Nguyên cau mày:

- Như bá bá có ý nghi ngờ tiểu diệt đã biết cách khai mở trọng địa Văn gia nhưng cố tình giấu bá bá?

Điền Trung cười xoà:

- Ta cần gì phải nghi ngờ? Có chăng, đó là điều Tôn Nhất Bình đã và đang nghi ngờ. Vì ngờ như vậy nên lão mới quyết lòng tìm kiếm ngươi và mẫu thân ngươi. Ta nói thật, tuy lão cấm ngươi không được lai vãng đến mật thất nhưng thật ra lão vẫn ngấm ngầm dò xét ngươi.

Thấy Văn Quy Nguyên có ý sợ, Điền Trung nói thêm:

- Nhưng ngươi yên tâm, nếu ngươi thật sự không biết cách khai mở trọng địa, nghĩa là cả phụ thân ngươi lẫn nội tổ ngươi do cùng đột tử nên không hề có lời nào trời lại, Tôn Nhất Bình càng nghi ngờ ngươi càng có lợi. Tóm lại, vì muốn chiếm đoạt sở học của Văn gia, lão phải tỏ ra có hảo ý với ngươi. Lão sẽ không trở mặt chừng nào lão chưa biết ngươi không hề biết cách khai mở trọng địa. Ha... ha...

Đang cười, Điền Trung bỗng lắc người lao đi, và dường như không muốn nghe câu hỏi bỗng buột ra từ miệng Văn Quy Nguyên:

- Võ học của Văn gia lợi hại như thế nào đến nỗi Tôn Nhất Bình phải...

Hỏi chưa dứt câu, Điền Trung đã đi mất, Văn Quy Nguyên thật sự hoang mang về hành vi kỳ lạ của Điền Trung.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Nhận truyền thụ, không nhận bá sư - nơi hoang miếu lần đầu chạm địch

Tiểu Bất Thông càng lúc càng tự giận thân vì dù tu luyện thế nào cũng bị lão ăn mày cho là kém quá kém. Không chịu được, có lần Tiểu Bất Thông hỏi thẳng thừng:

- Rốt cuộc là do văn bối kém hay do lão trượng không có ý thu văn bối làm truyền nhân?

Lão ăn mày nhướng mắt:

- Vì ngươi kém nên ta không thu, ta không thu vì ngươi không hợp cách! Sao? Ngươi không phục à? Không phục điểm nào? Nói?

Tiểu Bất Thông càng thêm âm ức:

- Nếu văn bối thật sự kém thì tại sao, đối với môn công phu nào cũng vậy, văn bối chỉ cần luyện qua vài lượt đã là tinh thông? Và hai năm qua, lão trượng có thấy môn công phu nào của văn bối không luyện đến nơi đến chốn chưa?

Lão trợn mắt:

- Tinh thông thì sao? Luyện đến nơi đến chốn thì sao? Ta hỏi ngươi, ngươi có nhìn thấy cách ăn của những kẻ phàm ăn chưa?

Đang nói chuyện vô công lão bỗng đổi sang chuyện ăn uống, Tiểu Bất Thông ngờ ngác:

- Những người phàm ăn đã ăn như thế nào?

Lão làm bộ dạng của người phàm ăn, tay này vờ như đang đưa thức ăn vào miệng, tay kia lại chuẩn bị chộp lấy mẫu thức ăn khác. Sau đó, lão giải thích:

- Ăn như thế gọi là: thực bất tri kỳ vị. Ngươi cũng vậy, chưa luyện đến mức uyên ảo của môn công phu này đã nôn nóng hỏi ta là đã được chưa. Khi ta bảo chưa, ngươi lại hỏi thúc ta dạy cho ngươi môn công phu khác. Cuối cùng là thế nào? Môn công phu nào ngươi cũng biết nhưng không hề có môn nào là sở trường. Ngươi thử nhớ xem, luyện như thế đến lúc nào mới có quyền bàn đến chuyện đối phó với bọn Sa Hồng Cát. Đó là chưa nói đến bản lĩnh của Tôn Nhất Bình vốn là cao thâm hơn bọn Sa Hồng Cát, Hoa Vô Sắc nhiều, ngươi càng không thể vọng tưởng đến việc đối phó.

Kính nghị, Tiểu Bất Thông vụt hỏi:

- So với họ, bản lĩnh của lão trượng là thế nào?

Lão ngưng thần sắc:

- Ta biết ngươi muốn ám chỉ điều gì. Có điều này ta không thể không nói với ngươi, cao nhân tất hữu cao nhân tri, không có môn công phu nào được xem là thiên hạ đệ nhất công phu. Vì thế, ngươi cũng nên hiểu, không hề có thứ bậc cho các loại công phu. Ý ta thế nào, có lẽ ngươi đã hiểu?

Tiểu Bất Thông bối rồi và muốn lẩn tránh câu đáp.

Tuy nhiên dưới áp lực đang phát ra từ đôi mắt của lão ăn mày, cuối cùng Tiểu Bất Thông cũng phải thừa nhận điều đang làm hấn bối rồi:

- Văn bối hiểu! Phải chăng lão trượng có ý trách hành vi của văn bối, đã khước từ lời thu nhận của Gia Cát Phàm nhưng sau đó lại nhất mực nài nỉ lão trượng thu nhận văn bối làm đệ tử?

Lão ăn mày đột nhiên mỉm cười:

- Ngươi hiểu như vậy là tốt! Ta còn muốn nói thêm điều này nữa, khi ta nói không hề có thứ bậc cho các loại công phu thì ngươi phải hiểu rằng tùy theo tư chất của mỗi người và tùy theo mức độ khổ luyện của người đó ắt sẽ có sự phân biệt cao thấp cho từng người. Và khi ngươi đã hiểu tự ngươi sẽ tìm ra câu trả lời cho câu ngươi vừa hỏi: Bản lĩnh của ta so với bọn Sa Hồng Cát là thế nào?

Tĩnh ngộ, Tiểu Bất Thông nói với thái độ chín chắn, nghiêm trọng:

- Đa tạ sự chỉ giáo của lão trượng. Từ nay văn bối sẽ không xem thường bất kỳ ai khác hoặc bất luận loại công phu nào. Và ngược lại, cũng không quá khiếp hãi cho dù gặp phải công phu di học của Ma Trung Từ hay những công phu hữu danh khác.

Bật cười thành tràng dài, lão ăn mày bảo:

- Hóa ra ngươi cũng là một tiểu tử dễ dạy bảo. Không tính đến những sở học ta đã truyền thụ cho ngươi, chỉ riêng lời dạy bảo vừa rồi, nếu sau này ngươi luôn ghi nhớ, giả như có ai đó hỏi ngươi là đệ tử của ai và ngươi xưng là đệ tử của ta, Nhất Bổng Đảo Càn Khôn Bạch Kiếm Nhật ta cũng không vì thế mà hổ thẹn! Ha...ha...

Nghe lão nói và cười đắc ý, Tiểu Bất Thông cảm thấy phấn chấn khiến khắp người cứ nổi gai. Vì như vậy, chẳng phải lần này lão đã có lời ưng nhận Tiểu Bất Thông là truyền nhân đó sao?

Do đó, ngay khi lão dứt tiếng cười, Tiểu Bất Thông vội phục người xuống trước mặt lão.

Đúng lúc Tiểu Bất Thông định hành lễ bái sư, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện.

Vụt!

Thoạt nhìn qua trang phục của người này, Tiểu Bất Thông biết ngay đó chính là đệ tử của Cái Bang.

Và điều đó được chứng minh qua thái độ của người đó đối với lão ăn mày:

- Bẩm bang chủ. Đúng như bang chủ dự kiến, Tôn Nhất Bình đã...

Lão ăn mày xua tay:

- Ta hiểu rồi, ngươi không phải nói gì thêm. Xem ra lần này phải đích thân ta đi mới được.

Sợ lão đi ngay thì hỏng việc, Tiểu Bất Thông nôn nóng lên tiếng cắt ngang, không những thế, lão còn có sắc mặt giận dữ:

- Ta không phải sư phụ của ngươi. Điều này thiết tưởng ta nói với ngươi nhiều lần rồi, không lẽ ngươi cố ý quên?

Không lường trước thái độ này của lão, Tiểu Bất Thông sau một lúc bối rối bỗng xa ánh mắt tức giận về phía người kia.

Hiểu rõ tâm trạng của Tiểu Bất Thông, lão ăn mày hát hăm:

- Không liên quan gì đến Du Thừa Phong. Ngươi đừng nghĩ vì có sự xuất hiện của y nên ta có thái độ vừa rồi. Lại đây!

Lão đưa tay ngoắc, Tiểu Bất Thông dù hãy còn hậm hực vẫn phải tiến đến.

Chờ Tiểu Bất Thông tiến đến và đứng ngang hàng với Du Thừa Phong, lão ăn mày chột nghiêm giọng:

- Đã đến lúc ta và ngươi phải chia tay, vì thế...

Kinh hoàng, Tiểu Bất Thông há miệng chực nói. Nhưng ánh mắt uy lực của lão làm cho Tiểu Bất Thông phải ngậm miệng lại.

- Ngươi hãy nghe cho rõ, Du Thừa Phong chính là đệ tử của ta. Khác với ngươi, Du Thừa Phong còn là đệ tử Cái Bang và hiện đang đảm trách cương vị một trưởng lão tám túi. Từ nay về sau, ta không cần biết giữa ngươi và Du Thừa Phong có hay không có thiện cảm, nhưng ta tuyệt đối cấm những ác cảm xảy ra giữa hai người.

Quay sang Du Thừa Phong lão bảo:

- Ngươi nghe ta nói gì rồi chứ? Vì y chưa rõ lai lịch, ngươi cứ gọi y là Bất Thông, hãy cư xử với nhau như bằng hữu, như thủ túc.

Du Thừa Phong lập tức xoay nửa người, để đối diện với Tiểu Bất Thông

- Bất Thông huynh!

Đã hai năm kề cận và được sự giáo dục của lão ăn mày, tâm tính của lão thế nào ít nhiều Bất Thông cũng hiểu. Vì thế, một khi lão cứ khẳng khái, không chịu thu nhận Tiểu Bất Thông làm truyền nhân, theo Tiểu Bất Thông đoán, thế nào cũng phải có nguyên nhân. Không phải Tiểu Bất Thông không hợp cách như lão bảo, đó chỉ là cách nói của lão. Bằng không lão đâu thể phí công hai năm trời và truyền thụ hầu như toàn bộ sở học của lão cho Tiểu Bất Thông và lão cũng đâu có lời nói đặc ý như mới rồi.

Hiểu thông điều này, Tiểu Bất Thông hoàn toàn tự nguyện và lên tiếng cắt ngang lời nói của Du Thừa Phong:

- Niên kỷ của đệ hãy còn kém Du huynh. Nếu Du huynh không chê hãy cho phép đệ được gọi là đại huynh.

Du Thừa Phong mỉm cười và những lời nói hào sảng liền được Du Thừa Phong tuôn ra:

- Hay lắm! Phải nói chính ta là người có nhiều phúc phận mới được Bất Thông sư đệ gọi là đại huynh. Hà... hà... Đột nhiên có vị tiểu đệ như thế này, càng nghĩ Du Thừa Phong ta càng cảm thấy hồ thẹn. Chà... chà...! Đôi mắt của Bạch lão nhân gia quả là tinh tường một khi đã nhìn thấy người nhất định không hề sai. Hảo tiểu đệ! Hảo tiểu đệ! Ha... ha...

Câu nói của Du Thừa Phong và nhất là tràng cười sáng khoái của y sau đó, đương nhiên đã xóa bỏ tất cả những mặc cảm, những ngăn cách giữa Du Thừa Phong và Tiểu Bất Thông. Vì cả hai tuy đều được lão ăn mày truyền thụ y bát nhưng một người là đệ tử danh chính ngôn thuận và một còn lại thì dù muốn vẫn không phải là một đệ tử đích thực.

Nhận ra tâm trạng phấn chấn của Tiểu Bất Thông, lão ăn mày mừng vui gật đầu:

- Tiểu Bất Thông! Ngoại trừ Đả Cầu Bổng pháp là môn công phu chỉ có đệ tử bản bang mới được luyện, toàn bộ sở học của ta ngươi đều luyện cả. Do vậy, hy vọng ngươi không làm ta phải thất vọng.

Tiểu Bất Thông cúi đầu:

- Nhất định văn bói sẽ không phụ lòng kỳ vọng của lão trượng.

Lão ăn mày xua tay:

- Bây giờ ta phải lo việc của bốn bang, ngươi không thể theo chân và cũng không cần phải lưu lại đây làm gì. Ngươi cũng có việc của ngươi vậy.

Tiểu Bất Thông ngạc nhiên:

- Việc của văn bói ư? Là việc gì?

Lão ăn mày phì cười:

- Chẳng phải trước kia ngươi từng nói với Gia Cát Phàm, ngươi sẽ đến Tu La Viện một lần sao?

Tiểu Bất Thông à lên:

- Thì ra những gì văn bói nói, lão trượng đã nghe tất cả?

Lão ăn mày bĩu môi:

- Là do ngươi nói quá lớn, tình cờ lọt vào tai ta. Ngươi đừng nghĩ lão ăn mày này dư thời gian, chuyên nghe lén chuyện kín của kẻ khác. Hừ! Nghe ngươi nói thật tức cười. Ta mà nghe lén chuyện của ngươi?

Vút!

Thấy lão bỏ đi trong trạng thái có phần giận dữ, Tiểu Bất Thông lung túng nhìn Du Thừa Phong:

- Đệ nói có gì không đúng ư?

Du Thừa Phong nheo mắt:

- Đệ may mắn hơn ta, được lão nhân gia cận kề suốt hai năm liền. Tính khí của lão nhân gia nếu đệ không hiểu thì ta, năm thì mười họa mới được người ân từ dạy cho một chiêu, chỉ một thức, làm sao ta hiểu?

Tiểu Bất Thông hoang mang:

- Thật đúng như Du huynh nói ư?

- Sự thật gì?

Tiểu Bất Thông bối rối:

- Về việc Bạch tiền bói đã ưu đãi tiểu đệ?

Du Thừa Phong bật cười:

- Về việc đó ư? Tự đệ sau này hãy tìm hiểu, ta không thể nói nhiều hơn. Bằng không...

Từ xa, có tiếng lão ăn mày réo:

- Du Thừa Phong! Ngươi còn để ta chờ đến bao giờ?

Du Thừa Phong thề lời:

- Đừng tưởng những gì ta vừa nói, lão nhân gia không nghe thấy. Ta lén cho đệ biết điều này, đừng đại mà làm cho lão nhân gia nổi giận. Ngược lại, đối với người không được lòng lão nhân gia, người cứ âm hồn bất tán, quấy nhiễu mãi không thôi.

Thính âm của lão ăn mày lại vọng đến:

- Ngươi nói xấu gì ta đó, Du Thừa Phong?

Du Thừa Phong xanh mặt:

- Đệ tử nào dám!

Nháy mắt với Tiểu Bất Thông, Du Thừa Phong vừa bỏ đi vừa nói:

- Đừng quên những gì ta vừa nói.

Vút!

Ngơ ngác nhìn theo, Tiểu Bát Thông mơ hồ cảm nhận dường như Du Thừa Phong và lão ăn mày đang cố tình làm ra vẻ thần bí. Nhưng thần bí để làm gì, Tiểu Bát Thông hoàn toàn không hiểu.

Tiểu Bát Thông bỗng cảm thấy tâm can rung động. Vì thế, chàng nhìn không chớp mắt vào điều đang diễn ra trên một khoảng đất trống nằm ngay phía sau một ngôi sơn miếu đã bị bỏ hoang.

Được một rặng liễu dài che kín, ánh mắt nhìn chăm chăm của Tiểu Bát Thông dành cho nữ lang xuân sắc đang thán nhiên ngắm nhìn áng mây trôi bàng bạc vừa lướt qua vầng minh nguyệt không hề bị nữ lang họ phát hiện.

Đây không phải là lần đầu tiên Tiểu Bát Thông nhìn thấy nữ nhân và nữ nhân đang tuổi xuân thì.

Hai năm trước, tại Vô Di Sơn, lúc Tiểu Bát Thông chạm mặt Hoa Sơn Thất Nghĩa, trong bọn họ cũng có nữ nhân. Và dung mạo của hai nữ nhân này đâu phải là không kiều diễm?

Thế nhưng, không như lúc đối mặt với hai nữ nhân nọ, diện mạo của nữ lang đang ngắm nhìn vầng minh nguyệt kia không hiểu sao làm cho nhịp tim của Tiểu Bát Thông phải bị hụt hẫng.

Tự hỏi bản thân về điều này, không những Tiểu Bát Thông không thể tìm ra lời giải thích thoả đáng mà ngược lại còn làm cho nhịp hô hấp của chàng trĩu trĩu hơn. Đến nỗi, Tiểu Bát Thông có ý sợ, không khéo tiếng hô hấp trĩu trĩu của chàng sẽ làm cho nữ lang họ phát hiện.

Sợ thì sợ nhưng Tiểu Bát Thông vẫn không tránh khỏi điều đó.

Nữ lang họ bỗng quát tướng lên:

- Kê nào dám dò xét bốn cô nương?

Tiểu Bát Thông kinh hãi và phải xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh:

Lộ diện hay tiếp tục ẩn thân xem như chuyện không có liên can đến mình?

Nghĩ lại, là nam tử hán đại trượng phu cần phải có hành vi quang minh lỗi lạc, Tiểu Bát Thông cố trấn tĩnh khi lách người bước ra từ hàng liễu kín đáo:

- Tại hạ...

Lời nói của Tiểu Bát Thông không ngờ lại bị một tràng cười cuồng dại vang lên che át:

- Ha...ha...ha...! Thật không hổ danh là ái nữ của một nhân vật nhất môn chi chủ. Thính lực quả nhiên tinh tướng.

Vút!

Thế là, chỉ sau một câu quát hỏi của nữ lang, khoảng đất trống phía sau ngôi sơn miếu bỗng trở nên chật hẹp.

Đó là do sự xuất hiện của hai người. Một là Tiểu Bát Thông với sắc mặt lúng túng và một người kia thì một vuông vải che kín đầu nên không thể trông rõ diện mạo.

Sự xuất hiện cùng lúc của họ không những nữ lang họ sùng sốt, điều này được thể hiện rõ qua ánh mắt hết nhìn người này đến nhìn người kia của nữ lang mà còn làm cho bản thân Tiểu Bát Thông và nhân vật che kín chân diện kia cũng phải ngạc nhiên.

Tiểu Bát Thông liền mất đi sự lúng túng vì nghĩ câu quát hỏi của nữ lang là dành cho nhân vật kỳ bí kia.

Trái lại, hắc y nhân cũng cười gằn:

- Hoá ra là do tiểu tử ngươi gân kinh động, làm hỏng hết đại sự của ta.

Nói, người là ai? Đến đây với ý đồ gì?

Bỗng dung bị mắng và còn bị cất ván nữa, Tiểu Bát Thông phải quắc mắt nhìn đối phương.

Thế nhưng, chàng chưa kịp nói lời nào dù là lời biện bạch, hắc y nhân bỗng cười rộ:

- Ta hiểu rồi. Hóa ra quý cô nương đây cũng chẳng có gì tốt đẹp! Ha...ha...ha...! Trăng thanh gió mát, dùng nơi kín đáo để bày tỏ tâm sự, bọn mèo mả gà đồng các ngươi kẻ ra cũng khéo léo trong việc tìm vui. Ha...ha...

Phần nộ, Tiểu Bát Thông quát:

- Câm ngay những lời vô sĩ.

Cùng lúc đó, nữ lang kia cũng phần hận quát:

- Cuồng đồ đồn mặt! Dám khinh thường bổn cô nương thế sao?

Do cùng quát lên tiếng quát của cả hai vô hình chung che át lẫn nhau.

Điều đó khiến hắc y nhân lại được dịp mỉa mai:

- Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu. Được! Đã vậy hai người đành phải chịu chung số phận cho tương xứng! Xem chiêu!

Hắc y nhân mới quát xong chưa kịp xuất chiêu, Tiểu Bát Thông đã chủ động xông đến:

- Thất phu vô lễ! Xem chiêu!

Ào... ào...

Và trước khi nữ lang nộ kịp phản ứng, một tiếng chấn kinh đã vang lên.

Ầm!

Tiểu Bát Thông bị chấn động mạnh khiến thân hình cứ phải lao đảo lắc lư.

Một chiêu chưa thể khống chế Tiểu Bát Thông, hắc y nhân gầm lên ngạo nghễ:

- Xem ra cũng có đôi chút bản lĩnh. Thử một chiêu nữa nào!

Vù... vù...

Lần đầu xuất trận không ngờ lại gặp phải tay cao thủ, Tiểu Bát Thông nộ khí xung thiên, tung ra một loạt ba chiêu liên hoàn:

- Một chiêu thì có sá gì! Xem đây.

Ào...

Ào...

Lúc đó, như đã minh định lập trường, nữ lang nộ bất ngờ lên tiếng:

- Các hạ đến diện mạo còn che giấu, nhất định cũng không dám xưng danh. Sau đây hai canh giờ, bổn cô nương sẽ chờ các hạ tại khu rừng trước mặt. Nếu các hạ không dám đến hãy nói ngay vào lúc này để bổn cô nương khỏi phí công chờ đợi.

Nàng vừa dứt lời cũng là lúc tiếng chấn kinh vang lên.

Ầm! Ầm! Ầm!

Và không lý gì đến Tiểu Bát Thông đang dự kinh chuẩn bị lùi nhiều bước, hắc y nhân lao vọt đến nữ lang:

- Ta cần gì chờ đợi thêm hai canh giờ nữa, hãy ngoan ngoãn bó tay, chịu sự sai xử của ta thì hơn.

Vút!

Nữ lang nộ liền bật nhanh ngọc thủ, quật ra một loạt kinh:

- Đó là do các hạ tự chọn lựa, chớ trách bổn cô nương đã dùng xa luân chiến đấu các phái chuốc lấy thất bại! Đờ!

Vù... Vù...

Hắc y nhân lao đến đứng tầm cũng ra tay:

- Tiệt tỳ nguoi chưa đáng nói với ta câu này! Xem chiêu!

Ào... Ào...

Àm!

Nhìn họ có phần nào bình thủ sau tiếng chạm kinh, Tiểu Bát Thông vừa thẹn vì không bằng nữ nhân vừa giận vì để đối phương xem thường. Chàng lao đến:

- Ta và ngươi còn chưa phân thắng bại, chớ vội tỏ ra cao ngạo! Đờ!

Vút!

Vù... Vù...

Bị Tiểu Bát Thông quật kinh từ phía sau, hắc y nhân động nộ, quay phắt lại:

- Ta phải hóa kiếp ngươi trước đã! Xem đây!

Vù... Vù...

Àm! Âm!

Sau tiếng chấn kinh, tuy thấy đối phương phải chao đảo nhưng Tiểu Bát Thông thừa biết đó là do chàng ra tay trước với nội lực đầy đủ hơn so với đối phương phải ứng phó trong tình thế bị động.

Vì thế chàng thật sự cẩn trọng trong loạt chiêu tiếp theo:

- Muốn hoá kiếp ta, ngươi cần phải dụng lực nhiều hơn mới mong đạt được ý nguyện! Đờ!

Vù... Vù...

Àm

Và hắc y nhân thực sự ngạc nhiên khi phát hiện lần này tuy y đã dốc toàn lực nhưng kết quả vẫn không như ý muốn. Đã thế, Tiểu Bát Thông còn cười nụ:

- Ta đã bảo ngươi phải dụng lực nhiều hơn kia mà? Thử một lần nữa xem nào! Đờ!

Cùng với sự kinh ngạc vì sự chống trả kiên cường của Tiểu Bát Thông, nữ lang nọ sau khi bước lùi về phía sau cứ đưa mắt dõi nhìn trận chiến. Và nàng nghe tiếng gầm phẫn uất của hắc y nhân:

- Tiểu tử quá ngông cuồng! Đánh chết!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Nhìn hắc y nhân tung chưởng và trong chưởng có ẩn tàng một thức kỳ bí giống như trảo nhưng không hẳn là trảo, Tiểu Bát Thông biết đối phương đang vận dụng tuyệt kỹ với ý đồ kết thúc sớm trận chiến. Chàng nghiêng rãnh và xuất kỵ bất ý tung luôn tả chưởng để bộ trợ thêm cho hữu chưởng vừa tung ra.

Ào... Ào...

Àm!

Àm!

Phát hiện tả chưởng của chàng tuy xuất phát sau nhưng khi hợp với hữu chưởng lại tạo ra một uy lực lợi hại, hắc y nhân đột ngột kêu tướng lên:

- Tầng Long Phi Hồ Thức? ngươi là Du Thừa Phong, đệ tử của Bạch Nhật Kiếm, lão ăn mày gàn dở?

Không ngờ sở học bí truyền của Bạch bang chủ lại có chỗ lợi hại, Tiểu Bát Thông cười thành tiếng:

- Kể ra ngươi cũng có kiến thức. Rất tiếc, nếu ta mà là Du Thừa Phong, ngươi phải cúi đầu nhận bại từ lâu rồi.

Xem chiêu! Ha... ha...

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Nhìn thật kỹ, vẫn thấy Tiểu Bát Thông dùng song chưởng, tuy một trước một sau nhưng lại phối hợp với nhau tạo thành một uy lực khó có thể ngờ, hắc y

nhân gầm lên như sấm động:

- Đây là Du Thừa Phong cũng không là đối thủ của ta, nói chi ngươi! Đờ!

Ào... Ào...

Lần này hắc y nhân đã đổi đấu pháp. Y dùng trao thay cho chưởng và trao của y tuy chỉ một nhưng lại ngấm ngầm để lộ nhiều sự biến hoá không thể lường.

Và sự biến hoá đó lập tức thể hiện qua cách chạm chiêu liên tục với song chưởng của Tiểu Bát Thông.

Àm!

Àm!

Nhận ra chiêu của đối phương nhờ có sự biến hoá kỳ ảo đã nghiệm nhiên biết từ một thành hai ung dung hoá giải song chưởng một trước một sau của bản thân, Tiểu Bát Thông buột miệng kêu:

- Hảo công phu! Ta...

Như sự biến hoá của chiêu trao kia chưa phải hết. Hắc y nhân bỗng quát:

- Đã hết đâu, tiểu tử!

Vù...

Thất kinh vì không ngờ đối phương sau khi chạm kinh vẫn còn dư lực để đưa chiêu trao đến tiếp cận, Tiểu Bát Thông đành phải ngã nửa người về phía sau, hy vọng kịp thời lách tránh chiêu trao kia cứ chiếu vào tâm thất.

Vút!

Phản ứng của Tiểu Bát Thông dù nhanh vẫn nằm trong sự tiên liệu của đối phương. Hắc y nhân vừa kéo mạnh ngũ trao xuống phía dưới, uy hiếp phần trung bản của Tiểu Bát Thông đang để lộ hoàn toàn, vừa cười khàn khặc:

- Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ đầu của ngươi! Vĩnh biệt! hất... hất...

Nhưng, từ tư thế Thiết Bản Kiềm, hai cước của Tiểu Bát Thông bất ngờ bật liên hoàn:

- Đâu dễ như vậy! hãy xem Vỹ Hồ Xuyên Vân!

Bốp! Bốp!

Với hai cước, một hất văng ngũ trao của đối phương, một giáng mạnh vào đầu vai còn lại khiến cho đối phương phải chấn lùi, Tiểu Bát Thông sau khi uốn ngược người thành vòng đã an nhiên đứng nhìn đối phương đang còn loạng choạng:

- Thế nào? Ngươi còn khoác lác nữa thôi?

Hắc y nhân nhờ Tiểu Bát Thông không tiếp tục ra tay nữa nên dễ dàng ổn định cước bộ.

Và thay vì đáp lại lời mỉa mai của Tiểu Bát Thông lại bất ngờ lao về phía nữ lang nọ.

- Tiệp tỳ hãy ngoan ngoãn đi theo ta!

Vút!

Do y lao đến bất ngờ nên khi từ tả thủ của y bỗng loang ra một màn vân vụ trắng xoá thì nữ lang nọ hoàn toàn bị màn bạch vụ bao phủ.

Không ngờ hắc y nhân có thái độ này, Tiểu Bát Thông giận dữ tung người lao đến:

- Cậu tặc dám dùng thủ đoạn bất minh! Xem ám khí của ta.

Vù... vù... nói phóng là phóng, Tiểu Bát Thông vừa ném vừa tiếp tục lao đi. Và chàng kịp vẫy tay phát xạ lực đạo cuốn toàn bộ số bạch vụ kia lên trên không.

Vù...

Bị uy hiếp từ phía sau, hắc y nhân do lỡ đà phải xoay ngược tay hất ra phía sau một chưởng.

Ào... Ào...

Bộp!

Và y hoàn toàn bất ngờ khi nghe Tiểu Bát Thông cười khoái trá:

- Ta đang suy nghĩ, không biết phải làm bằng cách gì để thu hồi chiếc giày. Đa tạ người đã nương tay, không nỡ huỷ hoại chiếc giày đã quá cũ nát của ta. Ha... ha...

Biết đã bị Tiểu Bát Thông hí lộng, hắc y nhân ra nữ lang kia vẫn chưa bị màn bạch vụ không chế, y vội quay lại:

- Tiểu tử người...

Câu nói của y phải đột ngột dừng lại vì trước mặt y chính là chiếc giày đang được Tiểu Bát Thông quật đến.

Bộp!

Y còn nghe Tiểu Bát Thông quát:

- Nghĩ lại, ta và người vô thù vô oán. Một đòn này chỉ là để cảnh cáo người. Nếu bất phụ, hãy ném thêm một lần nữa.

Vù...

Lại bị Tiểu Bát Thông dùng chiếc giày như bản quạt vào, hắc y nhân động nộ vùng tay xuất thủ:

- Hãy xem Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo!

Ào... Ào...

Nhưng, Tiểu Bát Thông như đã đoán biết được phản ứng của đối phương, chân bất ngờ thu chiếc giày về và còn thần tốc xoay ngược người về phía sau.

Chính lúc đó, hai cước chân của chàng liền được tung ngược về phía sau:

- Song Long Bái Vỹ! đỡ!

Bộp! Bộp!

Song phương đứng quá gần nhau và hai cước của Tiểu Bát Thông lại quá nhanh, khiến hắc y nhân dù muốn tránh cũng không tránh kịp.

Bị lãnh trọn vẹn hai cước chân vào vùng đan điền, hắc y nhân quá đau cứ phải khom người và thở hồng hộc.

Tiểu Bát Thông quay lại:

- Ta tạm lưu mạng cho người đó. Cút! Lăn sao chó đẻ Tiểu Bát Thông này thấy mặt.

Phần thì đau phần thì bên cạnh Tiểu Bát Thông hãy còn có nữ lang kia với thân thù không hề kém, hắc y nhân đành hậm hực chạy đi.

Vút!

Đánh đuổi được đối phương, Tiểu Bát Thông phấn chấn đưa mắt nhìn nữ lang nọ.

Chàng chưa kịp nói lời nào thì nữ nhân nọ bỗng lên tiếng chê bai:

- Sao các họ vội buông tha y? Diện mạo của y ra sao, các hạ không lẽ không muốn biết?

Chàng bối rối:

- Song phương vô thù vô oán, tại hạ nghĩ...

Nữ lang nọ thở dài:

- Các hạ sai rồi. y thực sự muốn giết các hạ. Hơn nữa, y phải có ý đồ gì đó khi cứ khẳng khẳng muốn bắt giữ ta. Mà thôi, người là do các hạ không chết, tha hay không là quyền của các hạ. ta không tiện xen vào và cũng không tiện tiến chân, xin các hạ cứ tùy tiện.

Lời đuổi khéo của nữ lang khiến Tiểu Bát Thông ngỡ ngàng.

Như hiểu rõ tâm trạng của Tiểu Bát Thông và cũng không muốn song phương lâm vào cảnh khó xử, nữ lang nói thêm:

- Nam nữ cần phải hữu biệt, những lời nói khó nghe vừa rồi của kẻ cuồng đồ có lẽ các hạ hãy còn nhớ? Nếu lần sau hữu duyên, giữa các hạ và ta sau này lo gì không có ngày gặp lại? Lời ta là lời chân thành. Mong các hạ hiểu cho.

Mim cười, Tiểu Bất Thông bảo:

- Đã là vậy, cô nương xin hãy bảo trọng. Cáo biệt!

Đi được một hồi xa, Tiểu Bất Thông mới sực nhớ là chưa kịp thỉnh giáo tính danh của nữ lang, chàng ngần ngừ dừng lại...

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Vương độc mê hồn suýt vong mạng - chạm trán nhiếp tâm quỷ ảnh trảo

Bóng dáng của Tiểu Bất Thông vừa khuất dạng, nữ lang bỗng đưa hai tay ôm đầu và lao đảo.

E không thể tri tri được lâu, nữ lang vừa ngồi xuống vừa lẩm bầm:

“Mê Hồn Vụ quả nhiên lợi hại, có thể thâm nhập qua thất khiếu?”

Nàng vừa dứt lời, bên tai liền nghe thanh âm trầm trầm của hắc y nhân khi này:

- Đã hiểu như vậy ngươi đừng phí công vô ích. Ngươi càng vận công càng giúp Mê Hồn Vụ mau phát tán. Hãy ngoan ngoãn đi theo ta nào!

Không ngờ hắc y nhân chưa thực sự bỏ đi, nữ lang đứng lên, cố quật ra hai chưởng, nhằm thẳng vào bóng nhân ảnh của hắc y nhân bây giờ cứ mờ mờ ảo ảo:

- Cầu tặc! Ta...

Vù...

Chưởng của nữ lang vừa xuất hiện và không hề gặp phải lực đối kháng nào cũng tự nhiên tan biến. Biết Mê Hồn Vụ đã phát tán nhân lúc vận công xuất chiêu, nữ lang tuyệt vọng đưa mắt nhìn về hướng Bất Thông vừa bỏ đi.

Hắc y nhân rít qua kẽ răng:

- Ngươi đừng mơ mộng hão huyền! Dù y có quay lại sinh mạng của ngươi vẫn do ta phát lạc. Đi thôi!

Y vươn tay định chộp vào uyển mạch của nữ lang.

Bất ngờ có tiếng quát:

- Hoá ra trên đời này vẫn còn những phường hạ lưu mặt hạng như ngươi! Hãy buông tay nào.

Cùng với tiếng quát là một đạo lực cuộn thẳng vào hậu tâm hắc y nhân.

Vù...

Hắc y nhân vẫn giữ nguyên ý định, vừa chộp vào uyển mạch tay của nữ lang kia vừa ngoặt cánh tay còn lại về phía sau:

- Tiểu tử phen này đừng mong hý vọng được ta! Đờ!

Vù...

Điều bất ngờ liền xảy ra. Cùng với tiếng chấn kinh vang lên, hắc y nhân còn cảm thấy cái chộp của y đang nhắm vào nữ lang kia như đang chạm phải một ngọn kim hết sức quái dị.

Ầm!

Bộp! Soạt!

Nhìn lại khuỷu tay, nơi vừa bị ngón kinh kia giật đứt ống tay áo, hắc y nhân buột miệng kêu thảng thốt:

- Tu La Mai Hoa Ân ?

Mắt y hoa lên và khi chưa kịp định thần, trước mặt y không phải là Tiểu Bất Thông như y lầm tưởng. Trái lại, người vừa xuất hiện trước mắt y tuy cũng là trang nam nhân tuấn tú nhưng nhờ có y phục hoa lệ hơn nên phong thái của nam nhân này có phần uy vệ hơn Tiểu Bất Thông bội phần.

Vội tả thủ đưa cao và năm ngón tay lúc nào cũng nửa chụm nửa khoằm, trang nam nhân tuấn tú lạnh lùng bảo hắc y nhân:

- Người tự ý đưa giải dược hay đợi Văn Quy Nguyên này dùng Tu La Mai Hoa Ân đoạt lấy?

Khí thế của Văn Quy Nguyên và có lẽ do tả thủ đang hờm sẵn chiêu Tu La Mai Hoa Ân, đã làm cho hắc y nhân hoảng sợ. Y riu riu đưa ra một hoàn giải dược, miệng thì cảm như hén, đến nửa lời cũng không dám nói ra.

Văn Quy Nguyên dùng hữu thủ chộp lấy hoàn giải dược và khẽ co tay búng hoàn giải dược bay đi.

Véo...

Ngay khi hoàn giải dược nhờ thủ pháp ảo diệu của Văn Quy Nguyên rơi đúng vào miệng nữ lang, Văn Quy Nguyên lại hỏi:

- Phải mất bao lâu hoàn giải dược do người đưa ra mới có hiệu lực?

Hắc y nhân khiếp hãi thực sự? Y không những không thốt nên lời mà cánh tay đang đưa ra để chỉ về phía nữ lang cũng cứ run lên bần bật.

Đôi mắt dõi theo hướng tay chỉ của y, phát hiện nữ lang đang nhấp nháy mắt, chứng tỏ hoàn giải dược đã có công hiệu, Văn Quy Nguyên cười khẩy, thu tả thủ về:

- Cút!

Hắc y nhân vội tung người lao đi.

Vút!

Nhưng lại có tiếng quát:

- Đứng lại!

Tiếng quát này không phải do Văn Quy Nguyên phát ra. Vì ngay sau đó, Văn Quy Nguyên mới quát:

- Kề nào dám xen vào?

Âm thanh của tiếng quát khi này vang đến gần hơn và dường như là ở ngay bên cạnh Văn Quy Nguyên:

- Ta!

Vút!

Diễn biến xảy ra tuy nhanh nhưng cũng đủ thời gian cho gã hắc y nhân kia khuất dạng.

Văn Quy Nguyên đưa mắt nhìn người mới xuất hiện:

- Các hạ là ai? Người là do tại hạ không chế, tại hạ đã cho đi sao các hạ còn cố tình ngăn lại?

Thất vọng vì không kịp ngăn hắc y nhân, người vừa đến liền trút hận sang Văn Quy Nguyên:

- Các hạ tuy không biết ta nhưng ta thừa biết các hạ là ai. Không ngờ chỉ vì một chút hư danh, muốn làm Trang chủ một Thiên Nhất Trang hiển hách trên giang hồ, các hạ đang tâm bỏ qua cho Tôn Nhất Bình, kẻ đã tiêu diệt Tu La Viện vốn là nơi cư mạng các hạ.

Văn Quy Nguyên tái mặt:

- Tại hạ phải hiểu lời nói của các hạ như thế nào đây? Là thành ý chỉ giáo hay mai mỉa châm biếm?

Lúc đó, nữ lang kia dường như đã hoàn toàn hồi phục chân lực, nàng lên tiếng, nửa như muốn dẫn kiến cả hai, nửa như ngăn sự xung đột sắp xảy ra giữa hai người:

- Hoá ra người vừa ra tay giải cứu tiểu nữ chính là Trang chủ Thiên Nhất Trang Văn Quy Nguyên thiếu hiệp. Còn vị này là Bất Thông thiếu hiệp, khi này cũng đã có ân tiếp trợ tiểu nữ.

Văn Quy Nguyên bắt đầu đưa mắt nhìn Tiểu Bất Thông khắp lượt:

- Hai năm trước, người đã phát hiện ra Ma Thạch...

Tiểu Bất Thông cướp lời:

- Chuyện đã qua, Văn Trang chủ hà tất phải nhắc lại. Nếu không ta không thể không nghĩ đó là Văn Trang chủ cố tình đem ta ra làm trò cười?

Văn Quy Nguyên bước lùi lại:

- Tại hạ xin ghi nhớ điều này. Ngược lại, tại hạ cũng mong các hạ giải thích rõ lời nói lúc nãy, ẩn ý các hạ là...

Xua tay, Tiểu Bất Thông bảo:

- Các hạ muốn hiểu lời nói của ta như thế nào cũng được. Hoặc có thái độ ra sao, Bất Thông ta sẵn sàng hầu tiếp.

Như đã đoán được tại sao Tiểu Bất Thông lại có thái độ này, nữ lang kia chợt hỏi:

- Bất Thông các hạ sao bỗng dưng quay lại?

Thái độ của Bất Thông liền thay đổi, chàng lúng túng giải thích:

- Tại hạ đi chưa được bao xa bỗng dưng nghe ở phía này có tiếng huyền não. Cũng may gã hắc y nhân kia vẫn chưa gây tổn hại gì cho cô nương.

Nữ lang nọ đưa mắt nhìn Văn Quy Nguyên:

- Cũng là do Văn Trang chủ kịp thời tiếp trợ tiểu nữ Thạch Bích Vân xin tạ ân tình của Văn Trang chủ.

Không như Tiểu Bất Thông có ý mừng vì cuối cùng cũng biết rõ tính danh của nữ lang, Văn Quy Nguyên có phản ứng khá kì quặc:

- Cô nương chính là Thạch Bích Vân? Chưông môn Không Động phái Thạch Phù Vân chính là...

Thạch Bích Vân kinh nghi:

- Đó chính là gia phụ. Như Văn Trang chủ có phần hồ nghi thân phận của tiểu nữ?

Văn Quy Nguyên không đáp lại. Trái lại, vừa thi lễ với Bất Thông, Văn Quy Nguyên vừa bảo:

- Tại hạ không thể nán nã ở đây lâu hơn. Hậu hội lưỡng kỳ, nhị vị, tại hạ xin đi trước một bước!

Vút!

Văn Quy Nguyên bỏ đi thật bất ngờ, điều đó khiến ánh mắt Thạch Bích Vân tối sầm lại.

Có cảm nhận giữa Văn Quy Nguyên và xuất thân của Thạch Bích Vân như có điều gì bất ổn, Bất Thông lên tiếng:

- Cô nương...

Nào ngờ, Thạch Bích Vân cũng có phản ứng kỳ quặc:

- Ta cũng có việc cần phải đi. Cáo biệt!

Bất Thông lo lắng:

- Đêm hãy còn dài, cô nương vội gì phải...

Nhưng nàng đã đi khuất, lời nói của Bất Thông rốt cuộc chỉ là luồng gió thoảng vào hư không.

Thờ dãi, Bất Thông cũng đi và đi theo đúng hành trình chàng đã định.

Ầm! Ầm! Những tiếng trấn kinh thoát đầu vang lên mơ hồ sau cứ rõ dần khiến đôi chân của Bất Thông càng lúc càng di chuyển nhanh hơn.

Vút!

Vừa vượt qua một trũng núi, một cảnh giao chiến không cân sức bỗng hiện ra trước mắt Bất Thông.

Phần nộ, Bất Thông lập tức lao vào:

- Lũ cường đồ vô sỉ. Bọn nguoi chỉ giỏi hiệp đáp nữ nhân thôi sao? Hãy đỡ!

Vút!

Vù... Vù...

Khi đó, năm tên hắc y nhân với chân diện hoàn toàn che kín đang dồn bức hai nữ nhân vào đường cùng. Nghe tiếng quát vang đến và đồng thời là những luồng lực đọa uy mãnh xuất hiện, cả năm tên hắc y nhân đều đưa mắt nhìn Bất Thông.

Và một tên trong bọn chúng bất ngờ gầm lên phần nộ:

- Lại là nguoi, tên đồ đệ của lão ăn mày họ Bạch? Lần này là nguoi tự đến nạp mạng!

Y lao đến với hai chiêu trào đầy biến ảo.

Vút!

Ào... Ào...

Nhờ câu nói của đối phương, Bất Thông lập tức đoán ra ý đồ của y khi lao đến cùng chàng giao chiến.

Chàng bỗng cười phá lên:

- Nguoi và ta quả có duyên, đi đến đâu cũng chạm trán! Nhưng lần này dường như ta không còn hứng thú để giao đấu với nguoi nữa. Cáo biệt!

Miệng nói, chân dịch chuyển và khi chàng dứt lời thì bóng nhân ảnh của chàng đã thực sự rời xa gã hắc y nhân.

Vút!

Không tưởng chàng đến rồi lại bỏ đi một cách dễ dàng, gã hắc y nhân vội thu chiêu. Và cũng vội như vậy, gã lao theo chàng bén gót.

Vút!

Có lao theo gã mới biết mưu đồ của Bất Thông là gì. Gã giận dữ hô hoán:

- Bọn nguoi hãy mau thu thập hai ả kia. Đừng để tiểu tử kịp...

Đã muộn. Lời hô hoán của gã bị tiếng gầm thịnh nộ của Bất Thông che lấp:

- Hãy xem tuyệt học của Bất Thông ta!

Cùng với tiếng gầm, chàng xuất kỳ bất ý vung đủ song thủ và song cước, phát xạ hai loạt chưởng kinh và cũng hất bay đôi giày đã cũ nát của chàng về phía bốn gã hắc y nhân nộ.

Ào... Ào...

Véo... Véo...

Biết bị tập kích, cả bốn gã cùng quay lại. Và như tâm ý liên thông bốn gã cùng vận dụng những chiêu thức giống nhau, đó là những chiêu trào kì lạ ẩn tàng nhiều biến ảo:

- Tiểu tử muốn chết!

- Đỡ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Khi đã xuất chiêu rồi, hai trong bốn gã mới biết là chúng bị mắc lừa. Vì không như hai gã đồng bọn, được giao đấu thật sự với chưởng lực của Bất Thông, phần của chúng chỉ là hai chiếc giày nhor bản.

Hai gã thoáng khựng lại.

Bấy nhiêu đó đã đủ cho Bất Thông, chàng quát:

- Nhị vị cô nương còn chờ gì nữa? Đánh!

Lời đề tỉnh của chàng tuy muộn nhưng cũng kịp cho hai nữ lang kia phản ứng.

Và đúng lúc hai nàng xuất chiêu đánh vào hậu tâm của hai gã vừa khựng lại, chưởng của Bất Thông và trảo của hai gã kia cũng đến lúc chạm nhau.

Ầm! Ầm!

Thân thủ của hai gã này tuy có phần kém hơn gã hắc y nhân đầu tiên nhưng do hai gã cũng hiệp lực nên nghiêm nhiên chiếm phần thắng.

Bất Thông tuy bị chấn kinh bức lùi nhưng miệng lại cười vang:

- Bọn ngươi không hiệp đáp nữ nhân cũng là dựa vào số đông để thủ thắng. Xem ra ta mắng bọn ngươi vô si cũng không phải oan uổng. Tiếp chiêu! Ha... ha...

Vù... Vù...

Nhìn Bất Thông cứ thản nhiên để chân trần mà không biết ngưng, gã hắc y nhân đầu tiên mất lộ hung quang lao đến:

- Xem bộ dạng của ngươi đã quen ở bản chưởng khác nào lũ ăn mày hôi thối. Hãy xem Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo của ta đưa hồn ngươi về chốn cửu tuyền.

Vù... Vù...

Song trảo của gã vừa chập chòn xuất hiện từ đỉnh một tảng đá ở trên cao bỗng có tiếng gầm vọng xuống:

- Bọn ngươi cũng biết đến Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo ư? Ta muốn biết bọn ngươi là ai, sao lại am tường công phu này! Đờ!

Tiếng gầm vang lên đã bất ngờ mà sự xuất hiện của nhân vật đó càng là một sự bất ngờ trên chỗ tưởng.

Bất Thông vừa nghe thanh âm của tiếng gầm đã đoán biết là ai nên kêu lên:

- Văn Quy Nguyên?

Cũng như Bất Thông, gã hắc y nhân đang cùng chàng giao chiến cũng nhận biết thanh âm của Văn Quy Nguyên:

- Sao lại là ngươi?

Trong khi đó, do đối tượng vừa bị Văn Quy Nguyên truy kích chính là hai gã hắc y nhân đang quần thảo với hai nữ lang nọ, hai gã vì đang chiếm lợi thế nên hoàn toàn bất ngờ khi biết Văn Quy Nguyên chọn chúng làm đối tượng.

Vì thế, khi phát hiện sự thể và quay lại, hai gã chỉ kịp thảng thốt kêu lên một câu:

- Tu La Mai Hoa Ân!

Đòn sát thủ của Văn Quy Nguyên ngay tức khắc tiếp cận hai gã nọ.

Bốp! Bốp!

Dùng song thủ với đủ mười đầu ngón tay cùng khum lại, tuyệt kỹ Tu La Viện là Tu La Mai Hoa Ân của Văn Quy Nguyên cùng một lúc đập vỡ Thiên Linh Cái hai gã hắc y nhân xấu số.

Vẫn giữ nguyên mười đầu ngón tay khum khum, Văn Quy Nguyên túm luôn hai vuông lụa vốn được hai gã nọ dùng để che kín chân diện.

Vì thế, lúc hai gã nọ khụy xuống, do hai vuông lụa bị Văn Quy Nguyên giữ lại, diện mạo của hai gã liền lộ rõ.

Nhìn vào hai diện mạo này, Văn Quy Nguyên lâm bầm những lời nói vô nghĩa:

- Không phải như ta nghĩ!

Trong lúc những diễn biến này xảy ra, mức độ lợi hại đủ để làm cho gã hắc y nhân đang cùng Bất Thông giao chiến phải nao núng. Bất Thông không bỏ lỡ cơ hội, nhấn thêm chân lực vào chiêu chưởng đã phát đi.

Ầm!

Hự!

Gã hắc y nhân chỉ vì một phút phân tâm phải đã bị Bất Thông quật vào một chân kinh sấm sét.

Càng thêm nao núng, gã hắc y nhân lại thêm kinh hoàng khi nghe Văn Quy Nguyên quát hỏi hai gã hắc y nhân còn lại:

- Nói! Bọn ngươi thực sự là môn hạ của ai? Nhân vật nào đã truyền thụ Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo cho bọn ngươi?

Hai gã nọ trước cái chết thảm của đồng bọn bỗng phần nộ gầm vang:

- Giết người phải đền mạng. Ngươi hãy xuống hỏi lão Diêm vương. Đờ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Trước phản ứng của hai gã, Văn Quy Nguyên cười lạnh:

- Người dù tư cách nói câu đó chính là ta, không phải bọn ngươi! Xem chừng!

Vù... Vù...

Bất ngờ, hai nữ lang nọ đồng loạt kêu lên, mỗi người nói một phách:

- Hoá ra là bọn chúng. Tứ Ác Kim Lăng?

- Văn Trang chủ đề phòng chúng dùng Độc Tiêu.

Bị hai nữ lang cáo giác thân phận, hai gã cùng cười sặc sụa:

- Không sai! Hãy xem Độc Tiêu đây!

Vù... Vù...

Sợ Văn Quy Nguyên không đủ lực đối phó cùng một lúc hai tên và có cả ám khí tẩm độc kèm theo, Bất Thông tràn người lao đến:

- Dùng thủ đoạn ám muội để hại người, bọn ngươi phải chết! Xem Tàng Long Phi Hồ Thức.

Vút!

Vù...

Vù...

Có thêm Bất Thông, uy lực của hai gã trong Tứ Ác Kim Lăng đương nhiên phải bị phân khai.

Ầm! ầm!

Ầm! Ầm!

Hai gã trợn to mắt, giận dữ nhìn Văn Quy Nguyên và Bất Thông nhờ may mắn cũng thoát khỏi những mũi Độc Tiêu lợi hại.

Trong khi Văn Quy Nguyên và Bất Thông thoáng sững sờ vì không ngờ có được sự may mắn đó, hai gã nọ không hiểu sao bỗng kêu học lên:

- Hự!

- Ngô Công Phi Độc? Hự!

Hai gã ngã vật ra, điều đó khiến Văn gia động tâm.

Chàng đưa mắt nhìn khắp lượt, phát hiện gã hắc y nhân đầu tiên không hiểu sao đã bỏ chạy từ lúc nào.

Hoang mang chàng lắm bả:

“Ai đã lên hạ độc thủ chúng?”

Không nói một lời, Văn Quy Nguyên thân nhiên tiến đến và cùng một lúc chộp mạnh vào hai vương lụa che kín chân diện của hai gã vừa đột tử.

Vút!

Bất ngờ, một trong hai nữ lang nọ kêu lên kinh hãi:

- Đừng vội chạm vào!

Giật mình, Văn Quy Nguyên vừa thu tay về vừa đưa ánh mắt dò hỏi nhìn vào nữ lang vừa hô hoán.

Nữ lang nọ hít mạnh một hơi:

- Nếu đúng là hai gã bị Ngô Công Phi Độc sát hại, toàn thân chúng hiện giờ đâu đâu cũng có độc. Loại độc này chỉ có vùng Miêu Cương, rất khó tìm thuốc giải.

Bán tin bán nghi, Văn Quy Nguyên vội nhặt một nhánh cây và dùng nhánh cây đó lột bỏ vương lụa của gã thứ nhất.

Soạt!

Định tiếp tục làm như vậy với gã còn lại, Văn Quy Nguyên phải kinh hoàng khi nghe nữ lang khi nãy tiếp tục hô hoán:

- Mau ném bỏ nhánh cây. Vì nó cũng bị nhiễm độc!

Tuy giật mình nhưng phản ứng của Văn Quy Nguyên cũng chứng tỏ một tâm cơ sắc sảo. Thay vì ném nhánh cây về một phía nào đó bất kỳ, Văn Quy Nguyên nửa như vờ ý nửa như cố tình khi ném nhánh cây cho rơi đúng vào mặt của một trong hai gã đã chết trước đó.

Véo...

Bất Thông gật gù tán dương:

- Hào thù pháp!

Ngược lại, Văn Quy Nguyên bất ngờ kêu lên hốt hoảng:

- Quả nhiên nhánh cây đã bị nhiễm độc.

Đưa mắt nhìn diện mạo đang dần dần đen sạm của thi thể kia do bị nhánh cây nhiễm độc chạm vào. Bất Thông thè lưỡi:

- Ngô Công Phi Độc không ngờ quá lợi hại!

Đến lúc này Văn Quy Nguyên mới chịu lên tiếng nói lên lời cảm kích đối với nữ lang hai lần đề tỉnh:

- Tại hạ là Văn Quy Nguyên, đa tạ sự chỉ giáo của cô nương!

Nữ lang nọ khẽ cúi đầu:

- Văn Trang chủ quá lời rồi. Nếu không có Văn Trang chủ kịp thời tiếp trợ, tỷ muội tiểu nữ e khó toàn mạng vì đầu ngón đối thủ lại là Tứ Ác Kim Lăng.

Nữ lang còn lại vừa đưa mắt nhìn Bất Thông vừa có ý nhắc nữ lang kia:

- Lục sư tỷ đừng quên chính vị thiếu hiệp kia đã giúp chúng ta trước. Nếu không phải như vậy có lẽ muội và sư tỷ đã bị bọn chúng bắt giữ rồi.

Bất Thông động tâm:

- Cô nương vừa nói, bọn chúng có ý định bắt giữ nhị vị? Để làm gì?

Hai nữ lang chưa kịp đáp, Văn Quy Nguyên đột nhiên cau mày:

- Vẫn là ý định này? Bọn chúng thật sự là ai? Dường như đang có ý cùng thất đại phái đối đầu?

Nữ lang được gọi là Lục sư tỷ tỏ ý kinh ngạc:

- Văn công tử muốn ám chỉ điều gì khi bảo vẫn là ý định ấy?

Bất Thông lên tiếng:

- Cách đây hai ngày, cũng gã hắc y nhân khi nãy đã có hành vi tương tự. Và người y định bắt giữ là Thạch cô nương, ái nữ của chương môn Không Động phái.

Nữ lang nọ giật mình:

- Thảo nào Văn Trang chủ phải nói lên nhận định đó. Lại thật, chúng hết nhắm vào Không Động phái lại nhắm đến tệ phái Hoa Sơn, và đối tượng đều là phận nữ nhi. Thật ra chúng muốn gì? Và chúng thuộc môn bang phái nào?

Văn Quy Nguyên kinh ngạc:

- Nhị vị cô nương là đệ tử Hoa Sơn phái?

Bất Thông cười nhẹ:

- Các hạ chưa biết điều này sao? Vậy mà ta nghĩ vì đã biết nên các hạ mới ra tay tương trợ.

Đưa mắt nhìn Bất Thông, Văn Quy Nguyên bảo:

- Tại hạ nào có may mắn như các hạ, đã được gặp Hoa Sơn Thất Nghĩa từ trước?

Hai nữ lang kinh nghi nhìn Bất Thông:

- Thiếu hiệp đã gặp bọn tiểu nữ rồi?

Trong khi Bất Thông gật đầu thì Văn Quy Nguyên đã nhanh miệng lên tiếng:

- Nhị vị cô nương thử nhớ lại xem, hai năm trước, tại Võ Di Sơn...

Không chờ Văn Quy Nguyên nói hết, một trong hai nữ lang bỗng à lên:

- Là Tiểu Bất Thông? Thiếu hiệp là người đã từng được gia sư hứa sẽ thu nhận là truyền nhân?

Bất Thông nghiêm sắc mặt:

- Đại ân trước kia của Hoa Sơn Thất Nghĩa và nhất là hảo ý của lệnh sư, tại hạ cho đến giờ vẫn luôn ghi nhớ. Nhị vị cô nương bất tất phải...

Vị nữ lang Lục sư tỷ vụt nói:

- Chúng ta trước sau gì cũng là đồng môn huynh tỷ muội. tại hạ là Hạ Uyển Nhu, còn đây là thất sư muội Khả Thuý Đình. Thiếu hiệp không cần phải khách sáo!

Bất Thông bối rối:

- Có lẽ tại hạ không có phúc phận được làm đệ tử phái Hoa Sơn.

Khả Thuý Đình chợt gật đầu và nói xen vào:

- Tiểu nữ nhớ rồi. Thiếu hiệp đã được Bạch tiền bối, bang chủ Cái Bang thu nhận? Nhưng qua y phục của thiếu hiệp, dường như không giống đệ tử của Cái Bang?

Bất Thông bỗng thở hắt ra một hơi:

- Có nói ra chưa chắc nhị vị tin. Bạch tiền bối tuy...

Văn Quy Nguyên bất ngờ lên tiếng, khiến lời nói của Bất Thông phải đột ngột dừng lại.

- Tại hạ có việc cần phải đi, mong chư vị lượng thứ cho. Cáo...

Bất Thông chợt đưa tay ngăn lại và cướp lời Văn Quy Nguyên như Văn Quy Nguyên vừa có thái độ như vậy đối với chàng:

- Văn các hạ, chậm đã!

Văn Quy Nguyên kinh ngạc:

- Các hạ có điều gì cần chi giáo chăng?

Bất Thông cười nhẹ và đưa tay chỉ vào bốn thi thể kia:

- Không như Tứ Ác Kim Lăng, tên hắc y nhân đã bỏ chạy dường như có ý tránh né các hạ. Tại hạ chỉ muốn nghe lời giải thích.

Văn Quy Nguyên lắc đầu:

- Tại hạ cũng đang nghi hoặc về điều này nên hiện giờ không thể giải thích.

Bất Thông lạnh giọng:

- Các hạ đừng mong đối gạt ta! Không những gã kia cố tình tránh né các hạ mà theo ta, dường như các hạ cũng đã đoán biết chúng là ai, đúng không?

Văn Quy Nguyên để lộ sắc giận:

- Là các hạ hỏi cung Văn Quy Nguyên này hay chỉ là lời cầu mong xin được chỉ giáo?

Bất Thông vẫn thản nhiên:

- Các hạ muốn hiểu như thế nào cũng được. Nhưng ta nghĩ các hạ nên nói ra thì hơn. Vì nếu các hạ không đoán biết chúng là ai, các hạ đâu cần lộ bỏ giả diện của chúng, sau đó mới nói chúng không phải là người mà các hạ đã nghi ngờ?

Văn Quy Nguyên nhún vai:

- Văn mỗ có sự nghi ngờ và sau đó mới biết đó chỉ là sự nghi ngờ sai lạc. Như vậy chưa đủ cho các hạ sao?

Bất Thông gần giọng:

- Đây chính là điều Bất Thông này quan tâm. Các hạ nghi ngờ chúng là ai? Sao các hạ không nói ra mà cứ mãi giữ nghi vấn trong lòng?

Văn Quy Nguyên cười lạt:

- Thứ nhất, nghi ngờ hay không đó là tùy ở Văn mỗ. Thứ hai, như Văn mỗ không có phận sự phải bảm bảo tất cả mọi việc cho các hạ vốn là người Văn mỗ chưa từng quen biết.

Nếu như Văn Quy Nguyên chỉ quyết liệt một thì Bất Thông lại quyết liệt mười:

- Hôm nay, nếu các hạ không đáp ứng yêu cầu của ta thì đừng mong rời khỏi nơi này dù là nửa bước.

Văn Quy Nguyên bật cười:

- Điều đó phải xem lại, liệu các hạ có được bản lĩnh đó không? Ha... ha...

Vừa cười Văn Quy Nguyên vừa chớp động thân hình lao đi.

Vút!

Bất Thông liền quát:

- Có hay không cứ thử xem đây thì biết. đỡ!

Nhưng, chương của Bất Thông dù nhanh vẫn không có cách nào chạm vào người Văn Quy Nguyên.

Vì như Khả Thuý Đình đang nói:

- Chính là khinh thân pháp Thiên Mã Hành Không danh bất hư truyền của Văn gia. Thiếu hiệp có muốn đuổi theo cũng vô ích.

Bất Thông hậm hực nhìn theo bóng dáng của Văn Quy Nguyên đang khuất dần:

- Thái độ của y rất đáng nghi. Dường như y cố tình đi theo dò xét tại hạ.

Hạ Uyển Nhu chợt nói trong khi mãi nhìn theo phương hướng Văn Quy Nguyên vừa bỏ đi:

- Theo ta thì không phải như vậy. Người của Văn gia trải qua bao đời vẫn luôn có những hành vi quang minh lỗi lạc, hông hề đáng nghi như thiếu hiệp nghĩ.

Bất Thông cười lạt:

- Tại hạ có hai lý do để nghi ngờ. Trước tiên là việc Tôn Nhất Bình bỗng dưng trao quyền chấp chương Thiên Nhất Trang cho y.

Hạ Uyển Nhu quay đầu nhìn Bất Thông:

- Tôn Nhất Bình là hạng giáo hoạt. Hành vi này của lão đến chúng ta cũng phải nghi ngờ, sao thiếu hiệp không nghi, Văn Trang chủ vì muốn làm rõ chân tướng nên phải vờ thuận theo Tôn Nhất Bình?

Bất Thông đưa ra lý do thứ hai:

- Còn điều này nữa, không phải vô tình mà y luôn xuất hiện đúng lúc mỗi khi gã hắc y nhân kia xuất đầu lộ diện. Nếu y và gã hắc y nhân không là đồng

bọn, tại hạ tin chắc chính y cố tình đeo đuổi và dò xét tại hạ.

Hạ Uyển Nhu lắc đầu:

- Thiếu hiệp chớ vội đề quyết như vậy. Thật ra Văn Trang chủ đã đi ngang qua đây và đi trước thiếu hiệp khoảng một canh giờ. Không tin thiếu hiệp có thể hỏi Thuý Đình để biết ta nói đúng hay sai?

Nghe nhắc đến, Khả Thuý Đình vội lên tiếng:

- Hạ lục tử nói không sai đâu, thiếu hiệp! Có lẽ vì nghe tiếng giao phong nên Văn Trang chủ đã quay lại và kịp thời giúp...

Bất Thông nghi hoặc, đến nỗi không thể chờ Khả Thuý Đình dứt lời:

- Nhưng sao y cứ đi đúng hành trình của tại hạ đã...

Đang nói, Bất Thông bỗng dừng lời.

Và thật là bất ngờ, chàng kêu lên:

- Tại hạ hiểu rồi!

Vội thi lễ với Hạ Uyển Nhu và Khả Thuý Đình, Bất Thông vó phần vội vã:

- Nhị vị cô nương xin hãy bảo trọng! Tại hạ đang đi trước một bước vậy!

Vút!

Không một lời giải thích và cứ vội vàng bỏ đi, hành vi của Văn Quy Nguyên và Bất Thông lập tức tạo sự nghi ngờ cho Hạ Uyển Nhu và Khả Thuý Đình.

Đưa mắt nhìn theo, Hạ Uyển Nhu lẩm bẩm:

- Họ đi cùng một hướng, lạ thật?

Khả Thuý Đình cũng nhìn theo và vô tình buột miệng:

- Cả hai đều có khí khái bất phàm. Thật khó phân biệt ai trong họ là người nổi bật hơn!

Hạ Uyển Nhu thoáng chau mắt phụng mày ngài:

- Sao lại không phân biệt? Một là Trang chủ của một thiên hạ đệ nhất Trang...

Khả Thuý Đình tủm tỉm cười:

- Tiểu Bất Thông cũng đâu kém sư tỷ? Nếu y đúng là truyền nhân của Bạch bang chủ, một đại bang như Cái Bang lẽ nào kém uy danh so với Thiên Nhất Trang?

Hạ Uyển Nhu quay phắt lại, nhìn vào mắt Khả Thuý Đình:

- Chà...! Lời nói của thất sư muội, Lục sư tỷ này không biết phải hiểu như thế nào cho đúng đây?

Khả Thuý Đình có phần lúng túng:

- Còn Lục sư tỷ thì sao? Muội cũng đâu thể biết Lục sư tỷ đang mơ tưởng điều gì?

Vụt nghiêm mặt, Hạ Uyển Nhu bảo:

- Chúng ta quay về thôi, đừng để sư phụ vì đợi lâu sẽ lo lắng. Còn những lời nhảm nhí kia, nếu Thất sư muội muốn nói thì cứ nói với đại sư huynh. Hừ!

Phản ứng của Hạ Uyển Nhu quá gay gắt, khiến Khả Thuý Đình vì sợ phải ngậm chặt miệng và lăm lăm bước theo sau Uyển Nhu.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tu La Viện một nơi hoang phế - Cội đại thụ bí đạo ẩn tàng

Đưa mắt nhìn khắp nơi, Bất Thông sau một lúc cân nhắc đắn đo đành mạo hiểm phứt sất người xuống đất và bò dần đến một cội đại thụ thật to.

Chỉ đến khi tiến đến thật sát cội đại thụ, Bất Thông mới mừng vì đã chọn đúng phương cách thích hợp.

Đó là do cội đại thụ không những có phần thân thật to mà những tán lá bên trên còn vừa dày vừa có nhiều tầng lá xoè rộng ra bốn phía, quá đủ cho Bất Thông thực hiện ý đồ.

Đưa chân lực vào mười đầu ngón tay, Bất Thông bấu mạnh vào thân đại thụ và nhẹ nhàng leo dần lên cao.

Cổ không để gây ra tiếng động, ngay khi lọt vào giữa một tầng khá dày, chàng lặng lẽ di chuyển dần ra ngoài, càng lúc càng xa khỏi phần thân cây đại thụ.

Đứng như chàng nhận định, nhánh cây mà chàng vừa chọn để đặt chân không những càng lúc càng vươn ra xa, đứng về phía chàng muốn đến, mà còn có nhiều lớp lá dày đặc để che kín mọi cử động của chàng.

Nhờ đó, sau một lúc khá lâu lặng lẽ di chuyển mà không bị hai người ở dưới phát hiện, Bất Thông sau đó rút cuộc cũng hài lòng vì những lời đối thoại của hai người phía dưới cũng đã bắt đầu lọt vào thính nhĩ của chàng.

Hai nhân vật đó tuy đang đối đáp thật khế giữa một cảnh quan hoàn toàn hoang phế và không có lấy một bóng người nhưng họ nào ngờ ngay trên đầu họ, giữa những tán lá dày đặc và cách xa thân cây đại thụ có đến mười trượng lại có người ngồi vắt vẻo để lén nghe những gì họ nói.

Bất Thông thoáng chút hoang mang khi nghe rõ thanh âm của Văn Quy Nguyên:

- ... Vì biết lần này lão xuất trang những mười ngày nên tiểu diệt mới nhân cơ hội tìm đến đây.

Nhân vật kia có niên kỷ xấp xỉ tứ tuần cứ nói khe khẽ qua môi dường như đang mím chặt:

- Nhưng ngươi chưa biết lão đi đâu, đúng không? Nếu lão cũng tìm đến đây và giữa ngươi và lão vì thế phải đụng đầu, lúc đó ngươi giải thích ra sao nào?

Văn Quy Nguyên chớp mắt, cổ phân minh:

- Lúc xuất trang, lão đi theo hướng khác. Tuyệt đối không thể đi đến Tu La Viện này.

- Lão cũng giao hoạt, ngươi chớ quên điều đó. Mà này, ngươi đã tìm được gì chưa?

Văn Quy Nguyên lắc đầu:

- Vô vọng! Một Tu La Viện nguy nga giờ trở nên hoang tàn, tiểu diệt làm sao tìm được điều gì trong đồng cỏ nát kia?

Nhân vật kia chợt đặt một ngón tay lên môi:

- Suy! Ngươi phải giữ kín điều đó, chớ cho Tôn Nhất Bình biết, bằng không...

Văn Quy Nguyên bỗng kêu:

- Bá bá! Còn điều này nữa, tiểu diệt cảm thấy kì quặc.

Không ngờ nhân vật kia lại chính là bá bá của Văn Quy Nguyên, Bất Thông vội vén cây, tìm cách nhìn rõ diện mạo của nhân vật kia.

Nghe tiếng lá cây xao động, nhân vật đó đưa mắt nhìn lên.

Bất Thông lo sợ, vội bế khí và chờ đợi một tiếng quát thịnh nộ.

Thay cho tiếng quát, Bất Thông nghe Văn Quy Nguyên lên tiếng:

- Bá bá yên tâm! Trước lúc bá bá xuất hiện tiểu diệt đã xem rất kĩ, không hề có lấy một người. Có lẽ đó là gió thổi qua làm cho lá cây rung động.

Nhân vật nọ khẽ hừ mũi:

- Ngươi chưa từng bôn tẩu giang hồ nên chưa biết thế nào là tai vách mạch rừng. Đừng quá khinh suất, kéo có hồi thì quá muộn.

Sự cẩn trọng gần như là quá đáng của nhân vật này khiến Bất Thông vừa nghi ngờ, vừa lo sợ.

Vì thế, từ lúc đó chàng cố thu thật nhỏ những tiếng thở nạt của chàng, quyết không để cho Văn Quy Nguyên và nhân vật kia phát hiện, rồi sau đó chàng khó lòng biện minh cho hành vi ám muội của chàng.

Chàng tuy cẩn thận như vậy nhưng suốt nửa phải giật mình và gây thành tiếng động khi nghe Văn Quy Nguyên lên tiếng:

- Tiêu diệt trong những ngày qua đã chạm trán một nhóm người biết thi triển Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo là sở học của Ma Trung Tử.

Lần đầu tiên được biết Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo là sở học của Ma Trung Tử, càng lúc Bất Thông càng nghi ngờ Văn Quy Nguyên.

Nhất là khi chàng vừa nghe nhân vật nọ cất giọng âm trầm hỏi Văn Quy Nguyên:

- Ngươi nghĩ họ là người của Thiên Nhất Trang và cũng là thuộc hạ thân tín của Tôn Nhất Bình?

Văn Quy Nguyên chột thờ ra:

- Tuy là tiêu diệt đã nhìn ra bọn chúng là Tứ Ác Kim Lăng, không phải là người của Thiên Nhất Trang, nhưng thử hỏi ngoài Tôn Nhất Bình ra còn có ai khác am hiểu Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo?

Nhân vật nọ cười lạnh:

- Ngươi chó quên di học của Ma Trung Tử không chỉ lọt vào tay mỗi Tôn Nhất Bình.

Văn Quy Nguyên kinh ngạc:

- Nói như bá bá không lẽ ba người còn lại cũng chiếm phần kinh văn có liên quan đến công phu Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo?

- Cũng có thể lắm. Vì ai mà biết được bọn họ chiếm được phần nào trong số những sở học của Ma Trung Tử?

Văn Quy Nguyên cau mặt:

- Nhưng bọn người bí ẩn này cũng đã chọn ái nữ của Thạch Phù Vân để ra tay. Điều đó chứng tỏ họ không sợ Không Động phải phát hiện ra họ là ai và công phu kia là gì?

- Ngươi muốn nói đến phần sở học của Ma Trung Tử do Thạch Phù Vân chiếm đoạt không hề có công phu Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo?

- Đúng vậy! Và...

Nhân vật nọ xua tay:

- Sao ngươi không nghĩ bọn họ tuy có được công phu Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo nhưng không được đầy đủ? Vì thế, họ mới có ý định bắt giữ Thạch Bích Vân để uy hiếp Thạch Phù Vân và buộc Thạch Phù Vân phải giao cho họ phần kinh văn còn thiếu?

Bất Thông nghe đến đây đột nhiên nở một nụ cười.

Chàng vừa phát giác ra một điều mà có lẽ Văn Quy Nguyên vì đang trong tâm trạng hoang mang đã không thể phát hiện.

Vì đó là lúc Văn Quy Nguyên kêu lên thảng thốt:

- Không sai! Nếu không có bá bá nhắc nhở tiêu diệt sẽ không nghĩ đến điều này.

Nhân vật nọ mỉm cười có phần đắc ý:

- Đó là ngươi chưa đủ lịch duyệt nên chưa thể thông tỏ những mưu mô hiểm trá trên giang hồ.

Chột đổi giọng, nhân vật đó bảo:

- Nếu ngươi không thể tìm được gì ở đây thì nên mau mau hồi trang. Chớ đi quá lâu, để khiến Tôn Nhất Bình nghi ngờ. Nhớ đấy!

Vút!

Nhân vật nọ tung người lao đi và đi quá nhanh nên không thể thấy sắc mặt đang hoang mang của Văn Quy Nguyên, có vẻ như Văn Quy Nguyên còn muốn hỏi thêm điều gì đó nữa.

Chỉ có Bất Thông là nhìn thấy nên Bất Thông không hề kinh ngạc khi nghe Văn Quy Nguyên lẩm bẩm tự hỏi:

“Bọn họ cũng muốn bắt giữ nữ đệ tử Hoa Sơn, không lẽ cũng vì muốn uy hiếp Gia Cát Phàm, chương môn Hoa Sơn phải?”

Có lẽ do mãi trần trở về điều này, nên cho dù Bất Thông đang nôn nóng chờ Văn Quy Nguyên bỏ đi nhưng Văn Quy Nguyên vẫn tiếp tục nguyên vị ở phía dưới.

Được một lúc, Bất Thông vừa có ý định lên bỏ đi như khi nãy nhưng chàng đã lên đến gần thì bất ngờ chàng nhìn thấy Văn Quy Nguyên nhích động.

Ngờ Văn Quy Nguyên đã đến lúc dòi đi như lời khuyên của nhân vật vừa rồi, Bất Thông ung dung ngồi dậy.

Nào ngờ, Văn Quy Nguyên không hề có ý định bỏ đi. Trái lại, nếu y không đi vòng quanh cội cổ thụ thì y cũng đi tới đi lui và không bao giờ vượt quá phạm vi của khu vực được tán lá to rộng của cội đại thụ bao phủ.

Đưa mắt nhìn theo bước chân của Văn Quy Nguyên, vô tình Bất Thông phát hiện được hai điều. Điều thứ nhất, do bây giờ trời đã quá ngọ nên ánh dương quang thật gay gắt, vì thế cùng với những bóng lá cây đơn lẻ bị in bóng xuống nền đất, có nhiều vị trí trên thân hình Bất Thông cũng bị vắng dương in bóng.

Chàng lập tức nhích người sang một bên, tránh không để lộ tung tích chỉ vì một sơ suất nhỏ.

Do vị trí đã thay đổi và vẫn dõi theo từng bước chân của Văn Quy Nguyên nên Bất Thông có may mắn phát hiện được điều thứ hai.

Đó là, thân cây đại thụ tuy to nhưng dường như phần trong đã bị rỗng ruột. Vì tự vị trí Bất Thông đang ngồi nếu nhìn trở lại về phía thân cây lúc Văn Quy Nguyên đi vòng sang phía bên kia, thì ở trạc ba, nơi thân cây đại thụ bị chia thành 2 nhánh lớn và một vài nhánh nhỏ, chàng thấy ở chính giữa có một khoảng mờ tối, chứng tỏ phần thân cây đó đã bị mục rỗng.

Với phát hiện này nếu không phải vì sợ sẽ bị Văn Quy Nguyên phát hiện, có lẽ Bất Thông sẽ không bỏ lỡ dịp di chuyển đến và ghé mắt nhìn thử.

Đột nhiên, cơ hội lại đến với Bất Thông phía dưới, như Văn Quy Nguyên đã thôi trần trở, y bắt ngờ tung người chạy đi.

Đưa mắt nhìn theo và khi biết Văn Quy Nguyên không hề có ý định quay lại. Bất Thông lập tức tung người đến chỗ có khoảng mờ tối ở thân cây đại thụ.

Vừa đưa đầu vào chỗ rỗng, dù thị lực không đủ để nhìn xuống tận đáy nhưng Bất Thông cũng có một cảm nhận mơ hồ. Phần thân rỗng không phải tự nhiên mà có: đó là do bàn tay con người tạo ra.

Để minh định điều này, Bất Thông bẻ một mẫu cây khô và ném vào chỗ rỗng.

Coong!

Âm thanh vang lên vừa thanh lại vừa tạo ra một loạt âm ba kéo dài, đủ để cho Bất Thông nở một nụ cười kỳ dị.

Chàng sẽ xoay người, tìm cách leo xuống phần rỗng của thân cây.

Nhưng vừa mới chui được nửa người vào đó, Bất Thông bỗng dừng lại vì bất giác ngậy người nhìn xuyên qua tán lá cây.

Theo hướng mắt chàng đang nhìn, ở phía xa, có hai bóng người đang giao chiến khốc liệt.

Tuy phải nhìn với khoảng cách khá xa nhưng qua chiều thức, Bất Thông dễ dàng nhận ra một trong hai nhân vật đang giao chiến.

Chàng lẩm bẩm:

“Tu La Mai Hoa Ấn? Y đang giao chiến với ai chứ? Nhân vật kia không che kín chân diện, lại có niên kỷ khá cao, chắc không phải bọn hắc y chuyên hiếp đáp nữ nhân. Chắc! Lẽ nào lại là...”

Bỏ ngang câu nói và cũng bỏ luôn ý định thám thính phần thân cây rỗng, Bất Thông từ giữa tán lá cây tung mình lao đi.

Vút!

Khi lao đến đủ gần, chàng nghe nhân vật cao niên kia đang gầm:

- Ai cho phép ngươi dò xét từng hành vi của ta? Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi sao? Đờ!

Vù...Vù...

Đáp lại, Văn Quy Nguyên với công phu Tu La Mai Hoa Ấn cũng quát:

- Lão đã mấy phen cho người bám theo và dò xét hành tung của ta, lão có còn xem ta là Trang chủ Thiên Nhất Trang nữa không? Xem đây!

Ào... Ào...

Văn Quy Nguyên bị chấn lùi và thật sự hốt hoảng khi phát hiện nhân vật kia vẫn tiếp tục lao vào không chút nương tình:

- Cường vị Trang chủ đó do ta giao cho ngươi. Nay ta muốn lấy lại thì sao nào? Nạp mạng!

Vù... Vù...

Văn Quy Nguyên do không kịp hoàn thủ đành vận dụng khinh thân pháp Thiên Mã Hành Không để lẩn tránh.

Vút!

Nhân vật kia lập tức bám theo:

- Dùng công phu Văn gia đối với ta, ngươi hãy còn kém lắm! Chạy đâu cho khỏi? Đờ!

Vù... Vù...

Không chút chần chừ, Bất Thông lao vào:

- Nếu công phu Văn gia không đủ lợi hại sao lão còn tham lam, đoạt luôn phần di học của Ma Trung Tử đáng lẽ phải thuộc về ta? Nay ta phải đòi lại, đờ!

Vù... Vù...

Sự xuất hiện của Bất Thông không phải là nhân vật này không biết, nhưng sự chen vào của chàng lại chính là điều bất ngờ cho nhân vật này.

Lão quát:

- Ngươi là ai? Công phu Ma Trung Tử nào là của ngươi chứ? Cút!

Ào...

Àm!

Văn Quy Nguyên sau khi ổn định nguyên khí liền lao vào:

- Bất Thông! Chuyện của bốn trang, ngươi không được xen vào. Lão thất phu kia! Hãy xem chừng đòi mạng cho Tu La Viện.

Vút!

sVù... Vù...

Nhân vật nọ cả cười:

- Hoá ra cho đến giờ ngươi vẫn muốn đối chọi với Tôn Nhất Bình là vì cái chết của Tu La Viện? Đã vậy, ta cho ngươi xuống cửu tuyền đoàn tụ cùng lão họ Đồng thất phu. Đờ!

Vù...

Vù...

Biết bản lĩnh của Văn Quy Nguyên sẽ không đủ ứng phó, Bất Thông lại lao vào:

- Văn Quy Nguyên giữa ta và lão tặc có nợ nần cần phải thanh toán. Ta không dư hơi chen vào chuyện của ngươi. Tôn Nhất Bình! Đờ!

Vù... Vù...

Tôn Nhất Bình vừa gầm lên vừa phát động tả thủ:

- Ngươi có liên quan thế nào với lão ăn mày họ Bạch? Ta nợ gì với ngươi chứ? Cút!

Ào... Ào...

Àm! Âm!

Bất Thông thất kinh và chợt nhớ lại những gì bang chủ Cái Bang đã nói về Tôn Nhất Bình?

Công phu bản lĩnh của họ Tôn quả nhiên lợi hại, cho dù có sự liên thủ giữa Bất Thông và Văn Quy Nguyên nhưng kết quả sau lần chạm kinh thật ngoài sức tưởng tượng.

Tôn Nhất Bình thì cứ bình yên vô sự, trong khi đó Bất Thông và Văn Quy Nguyên cứ phải loạng choạng thối lui.

Không bỏ lỡ cơ hội, Tôn Nhất Bình thi triển kinh thân pháp, lão rút đến chỗ Văn Quy Nguyên:

- Đối với ta, ngươi đã hết giá trị lợi dụng rồi. Bây giờ là lúc thuận tiện để ta trừ dứt hậu hoạ. Nằm xuống!

Vù...

Vù...

Văn Quy Nguyên nghiêng răng phát kinh:

- Từ lâu ta đã biết rõ mưu mô của lão. Đờ!

Ào... Ào...

Bất Thông thất sắc, vì ngay lúc này do chân nguyên chưa thật ổn định nên chàng dù rất muốn vẫn không kịp phát chiêu liên thủ với Văn Quy Nguyên.

Đưa mắt nhìn, phát hiện chưởng kinh của Tôn Nhất Bình cuộn đến với sự lợi hại tột đỉnh, còn chưởng của Văn Quy Nguyên thì chỉ như châu chấu đá xe, Bất Thông xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh và bất ngờ hất mạnh hai chân về phía trước:

- Hãy xem ám khí của ta!

Véo...

Véo...

Không như gã hắc y nhân độ nào, đấu pháp của Bất Thông như không đủ yếu tố để lừa gạt Tôn Nhất Bình.

Tôn Nhất Bình cười lạnh khi nhìn ra hai vật được Bất Thông ném đến chỉ là hai chiếc giày nhor bản và cũ nát:

- Trong sở học của lão họ Bạch cũng có trò quái quỷ này sao? Trả lại cho ngươi này.

Vù...

Bộp! Bộp!

Ầm!

Cùng một lúc với việc chặn hai chiếc giày của Bất Thông. Tôn Nhất Bình cũng đắc thủ, khi đẩy ngược Văn Quy Nguyên về phía sau gần một trượng.

Quyết hạ thủ Văn Quy Nguyên, Tôn Nhất Bình chợt động thân hình:

- Nạp mạng cho ta nào!

Vút!

Vù... Vù...

Văn Quy Nguyên biến sắc vì hoàn toàn không còn năng lực hoàn thủ.

Nhưng tiếng quát kinh thiên động địa của Bất Thông đã kịp lúc vang lên:

- Đây mới chính là sở học của Bạch lão nhân gia! Đờ!

Ào... Ào...

Ầm!

Bị Bất Thông ngăn cản khiến chưa thể hạ thủ Văn Quy Nguyên như ý muốn, Tôn Nhất Bình động nộ:

Tàng Long Phi Hổ Thức? Được! Ngươi cũng phải chết! Đờ!

Vù... vù...

Dù chưa kịp điều hoà chân nguyên nhưng vì không muốn uy danh của Bạch bang chủ, là người truyền thụ võ công cho chàng, cứ bị Tôn Nhất Bình khinh thường, Bất Thông vẫn liều lĩnh xông đến:

- Hãy xem chiêu, Phục Long Ngọa Hổ!

Ào... Ào...

Àm!

Tôn Nhất Bình vẫn là người chiếm thế thượng phong. Vì thế lão cười vang:

- Ngươi hãy còn kém lắm, tiểu tử! Xem chiêu!

Vù... Vù...

Bất Thông tuy nhận thức rõ đó là sự thật nhưng vẫn không chịu nổi tràng cười khinh miệt của đối phương. Chàng lại lao đến:

- Bái Long Vỹ, Toạ Hồ Đầu! Đờ!

Vù... Vù...

Đúng lúc đó, bên tai Bất Thông cũng vang lên tiếng quát:

- Tu La Mai Hoa Ân! Đờ!

Ào... Ào...

Nhấn thêm một chân lực do có thêm sự xuất hiện của Văn Quy Nguyên, Tôn Nhất Bình nạt một tiếng:

- Hai ngươi còn chưa nạp mạng sao? Đờ!

Vù... Vù...

Chộp vào tay Bất Thông, Văn Quy Nguyên hét lớn:

- Chạy!

Vút! Vút!

Bất Thông vội dùng khinh thân pháp để Văn Quy Nguyên không phải hao phí thêm chân lực để kéo chàng cùng chạy.

Không dễ buông tha, Tôn Nhất Bình cười lồng lộng:

- Chạy đâu cho thoát! Ha... Ha...

Vút!

Biết không thể thoát nếu cứ tiếp tục như thế này, Bất Thông bắt ngờ hét vào tai Văn Quy Nguyên:

- Mau theo ta!

Chàng dẫn bước, nhắm đến thân cây đại thụ.

Tôn Nhất Bình đuổi theo càng lúc càng gần:

- Nạp mạng!

Vù... vù...

Phát hiện có kinh từ phía sau cuộn ào đến, Bất Thông lập tức lúi tay Văn Quy Nguyên:

- Nhảy!

Vút!

Vút!

Do cả hai kịp tung người nhảy lên cao nên chương của Tôn Nhất Bình phải lao vào khoảng không.

Vù...

Ngước mắt nhìn lên, thấy cả hai đang khuất dần vào giữa tán lá dày đặc, Tôn Nhất Bình phá lên cười sặc sụa:

- Bọn người tưởng nắp như thế là sẽ thoát chết ư? Xem đây!

Từ phía dưới, Tôn Nhất Bình quật ào ào lên tán lá cây nhiều chương liên tiếp.

Ào... Ào...

Rào... rào... rào...

Tuy nhiên, ngoài vô số những lá cây phải lia cành vì bị chương lực quật rơi xuống tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Bất Thông và Văn Quy Nguyên đâu.

Kính nghi, Tôn Nhất Bình nhún mình lao lên.

Vút!

Đứng trên một thân cây khá to, Tôn Nhất Bình sau một lúc kiểm tìm về tứ phía, cuối cùng cũng đã phát hiện ra chỗ có thân cây rỗng:

- Hai người quyết định chọn chỗ này làm chỗ táng thân sao? Được! Ta sẽ cho hai người toại nguyện.

Dứt lời, Tôn Nhất Bình tung một chương vào giữa thân cây rỗng ruột.

Ào... Ào...

Àm! Àm!

Theo tiếng dội lại của loạt chấn kinh Tôn Nhất Bình nghi hoặc, đưa mắt nhìn vào chỗ rỗng.

Lão lẩm bẫm

“Ô! Hoá ra đây là một bí đạo. Bí đạo này dẫn đến đâu? Tại sao tiểu tử kia lại biết rõ nơi này mà chạy vào? Là thật! Y là ai?”

Sau một hồi suy nghĩ, Tôn Nhất Bình hăm hở chui vào.

Được một lúc, lão hậm hực chui trở lên và rồi phải nhảy xuống, đứng cạnh cội đại thụ:

- Lối vào đã bị một thiết phiến khá dày ngăn chặn, ta có nên phá huỷ cả cội đại thụ này không? Hay là...

Lẩm bẫm đề tự hỏi và cũng là để tìm ra một quyết định, nhưng sau cùng, không hiểu lão suy nghĩ như thế nào bỗng nhiên bỏ đi...

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Điều bí ẩn ở Tu La Viện - Chuyện bất ngờ kể ở người đi

Đến Bất Thông cũng không hề chờ đợi những điều vừa xảy ra. Vì nếu đoán biết trước phía dưới cội đại thụ sẽ là một bí đạo vừa dài vừa dốc thì Bất Thông đâu đến nỗi phải cùng Văn Quy Nguyên vừa lăn chông như những hòn đá bị ai ném đi, vừa va vấp tứ tung vào hai bên thành địa đạo vốn được ghép nối bằng đá tảng.

Bịch! Bịch! Bịch!

Hết va vào bên tả lại va vào bên hữu, và nếu cố gượng để dừng bị va nữa thì vừa mới gượng xong Bất Thông lại bị chính thân hình của Văn Quy Nguyên va vào. Rốt cuộc mọi cố gắng của Bất Thông cũng chỉ là những lần va chạm liên tiếp.

Ngược lại cũng vậy, đến lượt Bất Thông không gượng nổi phải lăn ào xuống và va mạnh vào Văn Quy Nguyên làm cho Văn Quy Nguyên nếu đang cố gắng không đề va vào đâu, cũng phải tiếp tục va vào hai bên thành địa đạo.

Bình! Bình! Bình!

Tóm lại, từ khi bắt đầu nhảy bừa vào phần rỗng của thân cây, Bất Thông và Văn Quy Nguyên cứ liên tục bị va chạm và như thế mãi cho đến khi đoạn đường địa đạo vừa dài vừa dốc kia phải đến lúc chấm dứt.

Huych! Huych!

Đến lúc này, Bất Thông mới bật lên một tiếng kêu:

- Chao ôi! Ta cứ ngỡ sẽ không bao giờ đến nơi chứ.

Nghe thế Văn Quy Nguyên cũng lên tiếng:

- Đến nơi này là nơi nào?

Bất Thông quay mặt về phía vừa vang lên tiếng phát thoại của Văn Quy Nguyên:

- Ngươi không thấy nơi này tối đen như hũ nút sao? Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai?

Văn Quy Nguyên kinh ngạc:

- Chính các hạ lôi ta nhảy vào đây...! A...! Ta hiểu rồi! Các hạ chưa từng vào nơi này?

Bất Thông bĩu môi xì dài:

- Đương nhiên! Nếu ta đã từng vào làm gì có chuyện ta và ngươi cứ phải lăn lông lốc như mới rồi?

Văn Quy Nguyên chợt vỗ đùi vào đầu vai Bất Thông và cứ để nguyên ở đó:

- Bằng cách nào các hạ phát hiện trong thân cây có lối để thoát? Có phải các hạ trước đó đã nấp trên cây và...

Bất Thông đẩy tay Văn Quy Nguyên ra khỏi vai:

- Ta nấp thì đã sao? Nếu không phải thế, làm sao ta phát hiện ra một nơi thú vị như thế này? Và nếu không có sự phát hiện này, liệu lúc này sinh mạng của ngươi có còn không? Hay đã bị lão Tôn Nhất Bình băm vằm thành trăm nghìn mảnh vụn?

Không đáp, Văn Quy Nguyên chợt trầm giọng:

- Tại sao các hạ cố tình đi theo ta? Các hạ muốn dò xét gì ở Văn Quy Nguyên này?

Bất Thông lại xì dài:

- Ta đi theo ngươi hay ngươi đi theo ta, điều đó cần phải hỏi lại.

Văn Quy Nguyên giữ nguyên giọng trầm trầm:

- Sau khi chia tay Thạch Bích Vân, chính ta là người ly khai trước. Đến lúc Hạ Uyển Nhu và Khả Thúy Đình lâm nạn, ta và các hạ lại gặp nhau. Các hạ nói đi, không phải ta đi đến đâu cũng bị các hạ bám theo đó sao?

Bất Thông bực dọc:

- Ta và ngươi ai đến chỗ miếu hoang trước, nơi Thạch Bích Vân suýt bị gã hắc y nhân ra tay bắt giữ?

Rồi không đợi Văn Quy Nguyên đáp lời, Bất Thông đáp luôn:

- Là ta đến trước, đúng không? Sau đó, ngươi đường ngươi, ta đường ta, ta cần gì phải đi theo ngươi? Hay nói đúng hơn, lúc ta phát hiện ngươi cũng có mặt, khi Hạ Uyển Cơ và Khả Thúy Đình lâm nạn, chính ta đã nhờ ngươi cố tình bám theo ta, ngươi giải thích thế nào về điều này?

Thanh âm của Văn Quy Nguyên càng trầm hơn:

- Nguyên ủy giữa ta và Tu La Viện có liên quan. Ta đến Tu La Viện cũng là điều phải lẽ. Còn các hạ thì sao?

Bất Thông đáp thật thản nhiên:

- Ta tìm đến Tu La Viện là có ý của ta. Nhưng ý đó như thế nào, ngươi không việc gì phải hỏi.

Văn Quy Nguyên bỗng rít lên:

- Ta nhất định phải hỏi. Và nếu các hạ không giải thích rõ thì đừng trách Văn Quy Nguyên này...

Bất Thông ung dung ngắt lời Văn Quy Nguyên:

- Sao? Muốn động thủ à? Liệu ngươi có đủ bản lĩnh không? Ngươi nên nhớ giữa ta và ngươi, kẻ mang thương thế nặng hơn không phải là ta. Không tin,

ngươi thử xem?

Một lúc sau vì không nghe Văn Quy Nguyên lên tiếng nên Bất Thông phì cười:

- Được rồi! Có điều này ta muốn ngươi phải hiểu thật minh bạch. Vì ta biết ngươi không cùng một hạng như Tôn Nhất Bình nên ta thay vì tự một mình đi thám thính nơi này đành phải bỏ ý định để cùng ngươi lo đối phó với họ Tôn. Và cũng vì biết ngươi với Tu La Viện có liên quan nên ta mới có ý kéo ngươi nhảy bừa vào đây. Minh bạch rồi chứ?

Có tiếng Văn Quy Nguyên vang lên:

- Chưa đâu! Trừ phi các hạ giải thích rõ lý do khiến các hạ tìm đến Tu La Viện này?

Bất Thông xua tay và không hề nghĩ là Văn Quy Nguyên vị tất có thể nhìn thấy:

- Thôi nào! Đến lúc nào cảm thấy thuận tiện ta sẽ giải thích, nhưng không phải bây giờ. Việc cần kíp lúc này là hãy lo điều tức, ổn định chân nguyên. Vì ta không thể biết lão Tôn khi nào sẽ đi vào đây.

Nghe nhắc đến điều này, Văn Quy Nguyên thở dài:

- Cũng được! Có lẽ đúng như các hạ nói, chúng ta cần phải vận công để khôi phục chân nguyên trước đã.

Một lúc sau, không gian quanh Bất Thông và Văn Quy Nguyên hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ còn vang lên những tiếng thở nạt của cả hai mà thôi.

Do mang thương thế nặng hơn nên khi Bất Thông đã điều nguyên xong Văn Quy Nguyên vẫn còn chìm lất trong vô thức.

Không muốn gây kinh động, Bất Thông bắt đầu dùng tay để sờ soạng quanh chỗ chàng ngồi.

Chạm phải một vách đá vừa lạnh vừa nhẵn thín, Bất Thông kinh nghi men theo đó đứng lên.

Khi đã đứng lên được, vẫn theo cung cách cũ, Bất Thông vừa sờ soạng vừa di chuyển theo vách đá.

Vách đá không hiểu sao lại nhẵn thín một cách kì lạ. Nó không ram ráp như thường có ở bất kỳ tảng đá nào. Điều này khiến cho Bất Thông nghi hoặc và phải quên đi việc di chuyển.

Cứ đứng yên một chỗ, chàng dùng hai tay xoa qua mặt đá khắp lượt.

Chỗ nào cũng nhẵn thín và đến một kẽ nứt đá cũng không hề có.

Nhưng, không phải chỗ nào cũng nhẵn thín như Bất Thông nghĩ.

Ở phần bên tả của vách đá kỳ lạ, bàn tay tả của chàng như vừa chạm vào một vệt lõm.

Dùng một ngón tay đặt vào vệt lõm, vệt lõm tuy không sâu nhưng có bề rộng vừa đủ một ngón tay chàng đặt vào.

Kéo ngón tay dài xuống dưới không đến một lòng tay bỗng ngoặt xéo lên trên và chênh chếch về mé hữu.

Động tâm về hình dạng kỳ lạ của vệt lõm, Bất Thông vội tìm xem bên cạnh vệt lõm đó còn vệt lõm nào nữa không?

Hãy còn! Không những bên cạnh mà ở dưới đó một chút cũng có một vệt lõm nữa.

Tất cả ba vệt lõm, tuy có hình dạng khác nhau nhưng dường như phối hợp với nhau thành một cụm.

Tự mừng tượng cụm này trong trí, suýt nữa Bất Thông phải bật kêu thành tiếng kinh ngạc. Bởi cụm đó với ba vệt lõm nằm kề nhau chính là hình dạng của một từ và là tự dạng của chữ “La”

Với một chút nghi ngờ, Bất Thông sờ tìm vào vị trí nằm trên tự dạng kia một ít. Đúng như Bất Thông nghĩ, ở vị trí đó cũng có những vệt lõm và những vệt lõm này tạo thành tự dạng của chữ “Tu”

Hợp hai chữ kia lại với nhau, Bất Thông đã có một khái niệm: “Tu La...”

Muốn biết sau chữ Tu La còn có thêm những chữ gì, Bất Thông khẽ khom người, sờ vào vách đá nhẵn thín, phần ngay dưới chữ Tu La.

Cuối cùng Bất Thông ngồi bệt xuống và buột miệng lẩm bẩm:

- Tu La Mật Thất? Không ngờ ở Tu La Viện này còn có một mật thất! Bọn họ có gì phải che giấu và cần phải có một mật thất cho thêm thần bí?

Đang lẩm nhẩm, Bất Thông bỗng giật mình khi nghe thanh âm của Văn Quy Nguyên vang lên:

- Các hạ như đang đề cập đến một mật thất? Là mật thất gì? Ở đâu?

Bất Thông bảo:

- Ở đây! Nơi ta và ngươi vô tình rơi vào chính là Tu La Mật Thất của Tu La Viện.

Văn Quy Nguyên thẳng thốt:

- Sao các hạ biết?

Bất Thông gõ tay vào vách đá:

- Ở đây có tự dạng, ghi rõ điều đó!

Coong... Coong...

Tiếng Bất Thông gõ vào vách đá bỗng vang lên một cách kỳ lạ. Điều đó khiến Bất Thông phải tiếp tục lên tiếng:

- Chà! Sau vách đá này dường như là phần rỗng, không biết có phải là lối thoát ra hay không?

Văn Quy Nguyên đã chạy đến. Y vừa chạm vào người Bất Thông, rồi cũng dùng tay sờ soạng như Bất Thông, Văn Quy Nguyên lầm nhảm đọc:

- Tu... La... Mật... Thất! Bức vách này được làm bằng thiết phiến nguyên măng, không phải bằng đá. Và phía sau tấm thiết phiến này mới là Mật Thất Tu La, nơi chúng ta đang đứng chỉ là phần ỏ bên ngoài.

Bất Thông nghi hoặc:

- Sao ngươi biết?

Văn Quy Nguyên thận trọng đáp lại:

- Ở bốn trang cũng có mật thất? Và người ta chỉ ghi tự dạng ở bên ngoài cho biết đó là mật thất gì mà thôi.

Bất Thông âm ừ:

- Nếu là vậy có lẽ ngươi phải biết cách khai mở mật thất này!

Thanh âm của Văn Quy Nguyên có phần nghi kỵ:

- Các hạ muốn khai mở mật thất để làm gì?

Biết rõ ẩn ý của Văn Quy Nguyên, Bất Thông bỗng hừ lạnh:

- Ngươi đừng nghĩ ta muốn chiếm đoạt điều gì đó trong mật thất. Ta chỉ muốn mau chóng thoát khỏi nơi này thôi.

Có phần ân hận vì đã ngờ sai cho Bất Thông, Văn Quy Nguyên bảo:

- Những mật thất thường được đóng mở bằng cơ quan. Chỉ cần tìm ra vị trí phát động ta sẽ khai mở được Tu La Mật Thất.

Bất Thông dịch người ngồi lùi ra xa:

- Ngươi tìm đi! Kéo lại nói ra có ý nghĩ này nọ.

Tuy không thể nhìn thấy nhưng qua một lúc lâu vẫn chỉ nghe tiếng Văn Quy Nguyên sờ tìm và không nghe thêm tiếng động nào khác chứng tỏ cơ quan được phát động. Bất Thông nôn nóng hỏi:

- Ngươi không tìm được sao?

Tiếng đáp cộc lốc của Văn Quy Nguyên lập tức vang lên:

- Không!

Bất Thông nói bừa:

- Sao ngươi không thử quật kinh vào thiết phiến? Biết đâu do chấn động cơ quan đã lâu không hoạt động sẽ tự khai mở?

Văn Quy Nguyên thở dài:

- Có khai mở thì sao? Nhờ trong mật thất có những vật quý hiếm, chúng không chịu nổi chấn kinh phải vỡ nát thì sao?

Bất Thông phì cười:

- Ngươi chưa vào đó, làm sao biết sẽ có những vật quý hiếm?

Không nghe tiếng đáp lại của Văn Quy Nguyên, Bất Thông liền trầm giọng đề tỉnh:

- Có điều này ta không thể không cho ngươi biết. Đã lâu không nghe động tĩnh gì của Tôn Nhất Bình, có lẽ lối đi khi nãy đã bị lão phong bế. Nếu ngươi không khẩn trương tìm ra lối thoát, không riêng gì ta, cả ngươi cũng phải táng thân ở đây, không mong gì nhìn lại ánh dương quang.

Văn Quy Nguyên thở ra một hơi dài:

- Thì ta cũng đang khẩn trương đây, các hạ cần gì phải nhắc? Hà...! Nhưng không thể làm theo cách của các hạ được.

Bất Thông đứng lên:

- Ngươi không thể nhưng ta có thể.

Văn Quy Nguyên thất kinh:

- Các hạ không được làm bừa. Bằng không...

Bất Thông vẫn thản nhiên xuất kinh:

- Ngươi dám ngăn ta sao? Xem đây!

Vù...

Theo hướng xuất kinh của Bất Thông, Văn Quy Nguyên vội xuất lực ngăn đỡ:

- Dừng tay!

Vù... Vù...

Ầm!

Thoáng dịch người và cổ tỉnh đứng quay lưng về phía tấm vách được luyện bằng thiết phiến Bất Thông quát to:

- Ngươi muốn động thủ thật sao? Đờ!

Vù... Vù...

Động nộ, Văn Quy Nguyên cũng quát:

- Vậy các hạ đừng trách ta. Hãy đề phòng Tu La Mai Hoa Ấn!

Ào... Ào...

Nào ngờ đó là kế của Bất Thông, Văn Quy Nguyên thật sự hốt hoảng khi nghe Bất Thông bật cười:

- Ngươi trúng kế ta rồi. Ha... ha...

Vút!

Cùng với tiếng Bất Thông dịch chuyển nhảy tránh sang một bên, chuông Tu La Mai Hoa Ấn của Văn Quy Nguyên cũng quật thẳng vào tấm thiết phiến.

Ầm...m!

Hồn bất phụ thể vì không ngờ Bất Thông dùng kế sách này để tự Văn Quy Nguyên quật kinh vào Tu La Mật Thất. Văn Quy Nguyên ngay sau đó đứng ngay người như chờ đợi một điều gì đó thật khủng khiếp sắp xảy ra.

Cũng chờ đợi như Văn Quy Nguyên nhưng là Bất Thông chờ đợi tiếng cơ quan phát động.

Và Bất Thông bật reo khi nghe một thanh âm lạ tai bắt đầu xuất hiện.

Cạch... Cạch...

- Ha... ha...! Cơ quan phát động rồi. Ngươi thấy ta nói có đúng không? Ha... ha...

Tám thiết phiến cũng bắt đầu dịch chuyển. Điều đó được chứng minh bằng những tia sáng nhợt nhạt bắt đầu lìa ra từ những vị trí do tám thiết phiến khi di chuyển đã để lộ.

Ánh sáng càng lúc càng ngập tràn. Và khi tám thiết phiến đã tự xoay chuyển quanh thân theo hình cánh cung để xoay bề mặt từ hướng đông sang hướng bắc, cả Văn Quy Nguyên lẫn Bất Thông đều nhìn thấy nguồn xuất phát những luồng sáng kia.

Đó là luồng sáng phát ra từ một khối ngọc, được tạc theo hình dạng một tượng người chỉ cao độ một gang tay.

Văn Quy Nguyên kêu lên:

- Chính là Tu La Bạch Ngọc Nhân năm xưa gia mẫu đã có lần nói đến?

Trong khi đó, nhờ có ánh sáng từ khối ngọc, Bất Thông thất vọng kêu lên:

- Ô! Chúng ta lâm vào tuyệt lộ rồi, ở đây không hề có lối thoát.

Quay người lại, Bất Thông hy vọng nhờ có ánh sáng từ khối ngọc này sẽ tìm ra một lối thoát nào đó ở nơi mà Bất Thông và Văn Quy Nguyên đã rơi xuống.

Trong lúc đó, do hiểu rõ từ Tu La Bạch Ngọc Nhân sẽ có những phát hiện mới lạ, Văn Quy Nguyên bước vội vào mật thất và ôm khối ngọc vào lòng.

Cử động Văn Quy Nguyên vô tình làm cho cơ quan điều động tám thiết phiến một lần nữa phát động.

Cạch!

Lúc Bất Thông phát giác ra điều này thì Tu La Mật Thất đã hoàn toàn bị phong bế. Nghĩa là khi Văn Quy Nguyên hiện đang ở bên trong Tu La Mật Thất thì Bất Thông lại ở bên ngoài.

Lo lắng khôn tả, Bất Thông liền phát kinh vào tám thiết phiến, hy vọng đó cơ quan sẽ lại phát động như khi nãy Văn Quy Nguyên đã thực hiện.

Ầm!

Có cảm nhận tám thiết phiến sẽ không thể nào di chuyển, Bất Thông dừng tay và suy nghĩ điều kỳ quái này.

Đang suy nghĩ, Bất Thông phải kinh ngạc vì tám thiết phiến bỗng tự xoay chuyển.

Cạch... cạch...

Cùng với những luồng ánh sáng lại xuất hiện khi tám thiết phiến đã xoay chuyển được một khoảng đủ cho một người lách vào, Bất Thông reo lên:

- Điều gì đã xảy ra? Ta ngờ ngươi phen này phải mãi mãi bị giam hãm.

Thái độ của Bất Thông khiến Văn Quy Nguyên vẫn bình yên vô sự phải kinh ngạc:

- Các hạ quan tâm đến ta thật sao?

Bất Thông nhún vai:

- Ta và ngươi dẫu sao cũng là những người vô tình lâm vào cùng cảnh ngộ, quan tâm đến ngươi cũng là quan tâm đến ta, sao lại không quan tâm?

Văn Quy Nguyên bình thản bước ra khỏi Tu La Mật Thất.

Và khi tám thiết phiến xoay chuyển và đóng lại hoàn toàn, trong màn đêm đen dày đặc Bất Thông nghe Văn Quy Nguyên thản nhiên lên tiếng:

- Nếu đúng như các hạ nói, các hạ chỉ cần mau chóng thoát khỏi nơi này, hãy đi theo ta.

Bất Thông sững sờ:

- Ngươi đã tìm được lối thoát? Bằng cách nào?

Văn Quy Nguyên không hề đáp lại. Trái lại, chỉ có những tiếng bước chân di chuyển của Văn Quy Nguyên vang lên. Đó là dấu hiệu cho Bất Thông, đừng nên hỏi vì Văn Quy Nguyên sẽ không bao giờ giải thích. Và cũng bao hàm một ý nghĩa, nếu Bất Thông muốn ly khai chốn này hãy cứ đi theo Văn Quy Nguyên.

Theo hướng thoát ra tiếng chân dịch chuyển của Văn Quy Nguyên, Bất Thông di chuyển theo.

Và Bất Thông thừa hiểu là Văn Quy Nguyên đã có những phát hiện này là từ trong Tu La Mật Thất, lúc đó chỉ có một mình Văn Quy Nguyên ở trong đó.

Đúng như nhận định của Bất Thông, không hiểu Văn Quy Nguyên đã có những hành động gì, bên tai Bất Thông một lần nữa lại nghe tiếng cơ quan phát động.

Cạch... cạch...

Tiếp đó, tuy không có tia sáng nào xuất hiện như khi nãy đã xảy ra, lúc tám thiết phiến dẫn vào Tu La Mật Thất xoay chuyển, nhưng từ phía trước mặt Bất Thông đã có những luồng gió mát rượi đưa vào.

Bất Thông chưa kịp lên tiếng đã nghe thanh âm của Văn Quy Nguyên vang lên:

- Đi theo lối này các hạ sẽ đến một nơi gọi là Tu La U Hồn Cốc. Và cốc khẩu cũng là chỗ thoát ra. Các hạ đi đi!

Bất Thông thở dài nhẹ nhẽu:

- Ngươi muốn lưu lại Tu La Mật Thất?

- Không sai! Đúng ra, đây là sự bí ẩn, chỉ có ta là hậu nhân duy nhất của Tu La Viện mới được quyền biết đến. Phải để các hạ đi như thế này...

Bất Thông cười thành tiếng:

- Ngươi sợ ta sau này sẽ cáo giác những bí ẩn của ngươi? Ngươi yên tâm đi, như ta đã nói, từ khi biết ngươi và Tôn Nhất Bình là những kẻ đối đầu, có thể nói, ta không còn xem ngươi là người cần đối phó. Trừ phi... hà... hà...

- Trừ phi thế nào?

Bất Thông gằn giọng:

- Điều đó lúc này ta chưa thể nói rõ. Nhưng ngươi nên hiểu điều này, ở đời còn có nhiều việc không thể nào lường trước. Biết đâu sau này ta và ngươi vì một nguyên nhân nào đó phải biến thành hai kẻ thù đối đầu? Đến lúc đó, ta e chính ngươi phải hối hận vì hy vọng bây giờ của ngươi.

Văn Quy Nguyên cũng cười lạnh giọng:

- Chỉ cần ngay bây giờ các hạ hứa với ta là sẽ không để lộ chuyện này cho bất kỳ ai. Còn chuyện tương lai, ta thiết tưởng không cần bàn đến vội.

Tĩnh ngộ, Bất Thông bật kêu:

- Hoá ra...

Kịp nghĩ lại, Bất Thông đổi giọng:

- Được! Ta hứa với ngươi điều này. Và ta hoàn toàn tán đồng với ngươi, chuyện tương lai chưa cần bàn đến vội. Ta đi được chưa?

Văn Quy Nguyên liền chuyển dịch, thanh âm phát ra cho Bất Thông biết Văn Quy Nguyên vừa nhường lối:

- Ta tin các hạ! Mời!

Bất Thông nghiêm giọng:

- Ngươi hãy bảo trọng! Cáo biệt!

Vút!

Theo hướng có những luồng gió đưa vào, Bất Thông nhanh chân đi. Và chàng thừa biết, ở phía sau, Văn Quy Nguyên có lẽ đang phát động cơ quan để tự giam mình vào nơi thần bí chỉ có những ai liên quan đến Tu La Viện mới có quyền lưu lại.

Đồng thời, trong thâm tâm, Bất Thông thầm cầu mong sao cho sau này giữa chàng và Văn Quy Nguyên sẽ không bao giờ phải trở mặt để xem nhau là kẻ thù. Bằng không, chính bản thân chàng chứ không phải Văn Quy Nguyên sẽ hối hận về chuyện hôm nay. Bởi một khi Văn Quy Nguyên ly khai Tu La Mật Thất, với những công phu tuyệt kỹ của Tu La Viện được ẩn giấu trong Tu La Mật Thất, Văn Quy Nguyên chắc chắn sau này sẽ có một bản lĩnh thượng thừa, không dễ đối phó.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tiểu bất thông đối đầu mông diện - tương kế tựu kế thoát hiểm nguy

Hoàn toàn rúng động, Bất Thông vội dịch người và nép nhanh vào một góc khuất.

Nhưng hành tung của chàng vẫn bị nhân vật đang lom khom tìm kiếm điều gì đó phát hiện.

Đưa mắt nhìn khắp người Bất Thông, Mông Diện nhân (người giấu mặt) phát ra những thanh âm khô khốc:

- Ngay lúc này, ngoài ta chỉ có ngươi là người duy nhất có mặt. Ngươi là ai? Nói mau!

Bất Thông lắc đầu :

- Tại sao tại hạ phải xưng danh, còn tôn giá lại che kín chân diện? Không phù hợp đạo lý, tại hạ không nói.

Nhân vật nọ lập tức nâng cao hữu thủ :

- Ngươi lập lại một lần nữa xem.

Bất Thông cau mày:

- Vậy là càng không hợp đạo lý, tại hạ càng không nói.

Mông Diện nhân chớp động thân hình:

- Muốn chết! Đờ!

Vút !

Vù...Vù...

Toàn thân chấn động, Bất Thông lập tức lạng người, nhảy tránh qua một bên:

- Quý Ảnh Nhiếp Tâm Trảo? Tôn giá thực sự là ai?

Vút!

Bóng nhân ảnh của Mông Diện nhân chợt nhoà đi, chứng tỏ đang thi triển một loại bộ pháp xuất quỷ nhập thần:

- Ngươi đã biết đó là công phu Quý Ảnh Nhiếp Tâm Trảo, có lẽ cũng nên ném cho biết sự lợi hại của công phu này. Trúng!

Vù...Vù...

Bị chiêu trảo quá biến thành ảo uy hiếp, Bất Thông vội thu người rùn bộ, đẩy mạnh hữu chưởng ra đối kháng:

- Đó cũng là điều tại hạ đang muốn biết. Đờ!

Vù...

Ầm!

Bất Thông thất sắc vì không ngờ chiêu trảo của đối phương lại ẩn tàng nguồn nội lực cực kì thâm hậu. Đang bị bức lùi, Bất Thông lập tức đảo người, di chuyển liên tiếp nhiều bộ vị khi nghe tiếng quát của Mông Diện nhân cứ vang lên bên tai:

- Thảo nào ngươi không quá ngông cuồng! Tuy nhiên, sở học của lão Bạch Kiếm Nhật thật sự chưa đủ để giúp ngươi thoát nạn! Đờ!

Vù...Vù...

Vút! Vút!

Dù đã mấy lượt tránh chiêu thật cấp bách nhưng chỉ suýt nữa chiêu trảo của đối phương đã quật trúng vào Bất Thông.

- Đờ!

Vù...

Ầm!

Phát hiện ra Bất Thông chỉ đánh bừa đánh ẩu nhưng nhờ đó hầy còn chi trì sinh mạng, Mông Diện nhân quát lên thịnh nộ:

- Ngươi thoát được một lần nữa, ta mới phục ngươi! Đờ!

Vù...Vù...

Còn đang mãi loạn choạng đương nhiên Bất Thông không thể nào có được những phản ứng cần thiết.

Nhưng không lẽ cứ đứng trơ mắt để mặc chiêu trào của đối phương tha hồ đoạt mạng. Bất Thông đành ngộ biết từng quyền, bất ngờ khuy xuống như người không còn chút sức lực nào sau hơn hai lần cùng đối phương chạm chiêu.

Sự thật, để tránh chiêu hoặc ra chiêu hoàn thủ lẽ đương nhiên Bất Thông hoàn toàn vô năng lực thực hiện. Nhưng để ngã khuyu xuống một cách tự nguyện, không riêng gì chàng, bất kì ai cũng có thể thực hiện.

Vì thế, hành vi của chàng lại trở nên quá bất ngờ với đối phương, khiến chiêu trào của đối phương trong một khoảng cách thật gần suýt nữa phải rơi vào khoảng không.

Vù...

Tuy nhiên, với một kẻ có thân thủ vào hàng thượng thừa, phản ứng của Mông Diện nhân quả nhiên hết sức lợi hại.

Kéo mạng chiêu trào xuống, Mông Diện nhân thân nhiên chộp vào Bách Hội huyết của Bất Thông qua tiếng cười lạnh lùng đắc ý:

- Phải như thế chứ! Ha...Ha...

Nhưng khi khuyu chân xuống đâu có nghĩa là Bất Thông cam tâm chấp nhận cái chết.

Tiếng quát phần nộ của chàng liền vang lên:

- Đừng đắc ý vội! Hãy xem Vỹ Hồ Xuyên Vân.

Vù...

Cùng một lúc với cái chộp xuống của Mông Diện nhân, hai ngọn cước liên hoàn của Bất Thông đã kịp thời quật mạnh lên trên.

Đây là đấu pháp đã có lần Bất Thông vận dụng để đối phó với một gã hắc y nhân che kín mặt.

Và khi vận dụng lại đấu pháp này, nhờ đó chàng thêm một lần nữa minh bạch: công phu bản lãnh của Mông Diện nhân cao minh hơn gã hắc y nhân độ nào gấp nhiều lần.

Phát hiện Bất Thông vẫn còn có hai ngọn cước đón đỡ, Mông Diện nhân lập tức lùi lại không để hai ngọn cước kia quật trúng vào ngoài sự mong đợi của Bất Thông.

Vù...

Ngay khi thoát hiểm, trước lúc Bất Thông kịp đứng dậy, Mông Diện nhân gầm lên, tạo thành thanh âm long trời lở đất:

- Thật không hổ thẹn là người được lão Bạch Kiếm Nhật truyền thụ công phu. Để xem lần này ngươi còn có cách nào để ứng phó! Đờ!

Vù...Vù...

Nhìn Mông Diện nhân lần này phát chiêu với nhiều thức biến hoá ngấm ngầm, Bất Thông dù kinh tâm vẫn phải nghĩ cách đối phó.

Vụt lẩn người qua một bên, nhân đà, Bất Thông cứ thế lẩn tròn người liên tiếp tạo thành nhiều vòng tròn dưới đất.

Ào... Ào...

Nhờ có phản ứng thần tốc như vậy nên khi chiêu của Mông Diện nhân quật vào thì chỉ có nền đất ngay cạnh bên Bất Thông hứng chịu.

Ầm!

Dư kinh của chiêu chiêu do quá gần nên càng hất Bất Thông lẩn đi xa hơn.

Ào...

Đang lẩn như vậy, Bất Thông hoàn toàn thất sắc khi phát hiện chàng sắp sửa va vào vách đá bao quanh Tu La U Hồn Cốc.

Cũng nhìn rõ thực trạng này, thừa biết Bất Thông đang tự đi vào tuyệt lộ, Mông Diện nhân cười sặc sụa:

- Diêm vương đã định canh ba, ngươi đừng mong kéo dài đến canh tư. Hãy nạp mạng nào! Ha... Ha..

Vù... Vù...

Đứng lên thì không kịp, lẩn tiếp nữa thì lại hết đường đề lẩn, tình thế của Bất Thông quả nhiên đã đến lúc phải nạp mạng.

Tuy nhiên, tràng cười của Mông Diện nhân phải tắt ngấm vì ngay lúc đó bỗng có tiếng quát của đệ tam nhân vang lên:

- Là ai dám tự xưng là Diêm Vương? Bình sinh Du mỗ rất ghét nhưng hạng khoái lạc như vậy. Tiếp chiêu!

Vù...

Ầm!

Nhờ có người kịp thời xuất lực, đỡ hộ chiêu chương của Mông Diện nhân, tuy Bất Thông vẫn bị dư kinh làm cho toàn thân chấn động nhưng ngay lúc đó chàng cũng kịp thời uốn nghiêng để đứng lên vừa dịch bộ ra xa.

Vút!

Đang khi Bất Thông thực hiện những hành vi này, Mông Diện nhân cứ điên cuồng lao vào nhân vật vừa ra tay phá hỏng ý đồ của lão.

- Ngươi là ai? Ngươi có biết ngươi phải lãnh hậu quả gì qua hành động của ngươi không? Đờ!

Vù... Vù..

Trước lời lẽ hàm chứa nhiều phần nộ của Mông Diện nhân, nhân vật mới xuất hiện cứ ngoác mồm cười đại:

- Nhìn bộ dạng của Du mỗ, chỉ có hạng chuyên chui đầu rứt cổ, ba phần giống người, bảy phần giống quỷ như các hạ mới không thể nhận ra thôi. Đờ thì đờ! Ha ..ha..

Ào... Ào...

Phát hiện Du Thừa Phong có thái độ quá xem thường Quý Ảnh Nhiếp Tâm Trảo của đối phương, Bất Thông thất kinh hô hoán:

- Du huynh đừng quá liều lĩnh. Mau lùi lại, không nên cùng lão quỷ đó chạm chiêu.

Nghe thế, trên sắc mặt Du Thừa Phong liền đề lộ sự lưỡng lự.

Mông Diện nhân bật quát khùng khiếp :

- Muốn tránh ư? Quá muộn rồi!

Ào... Ào...

Quý Ảnh Nhiếp Tâm Trảo của Mông Diện nhân lập tức biến chiêu khiến Bất Thông càng thêm kinh hãi.

Và lúc đó, toàn thân Du Thừa Phong bỗng khuyê xuống. Thay cho bóng nhân ảnh của Du Thừa Phong, một bóng gậy liền xuất hiện, cuộn ngang thân hình Mông Diện nhân. Đồng thời, tiếng rít của Du Thừa Phong cũng vang lên:

- Lão cẩu nếu muốn cắn người thì cũng nên đề phòng gậy đánh chó của Du mỗ chứ?

Vút!

Không ngờ lại gặp phải đầu pháp lấy thoái làm tiến như đã bị Bất Thông vận dụng. Mông Diện nhân hậm hực lùi lại và gào lên:

- Lão họ Bạch thật khéo dạy đệ tử. Toàn là những chiêu thức hèn hạ và...

Bất Thông cười vang, át mất những thanh âm sau cùng của Mông Diện nhân:

- Dù là hèn hạ nhưng xem ra vẫn quang minh lỗi lạc hơn lão là hạng không dám cho người nhìn thấy mặt. Hãy xem chiêu! Ha..ha..

Vù... vù..

Du Thừa Phong cũng lao đến hỗ trợ:

- Bất Thông đêch cần gì phải phí lời với loài rùa đen hôi thối chỉ biết chui đầu thật cổ? Cứ đánh!

Vụt... Vụt...

Bị áp bức từ chiếc gậy đả cầu của Du Thừa Phong, Mông Diện nhân từ đó không còn dám tìm cách cận chiến nữa.

Trái lại, với khoảng cách vừa đủ, Mông Diện nhân bắt đầu loang loáng song thủ, đánh ra toàn là những chiêu vừa biến ảo vừa lợi hại:

- Lũ cuồng đồ muốn chết! Hãy xem Quý Ảnh Nhiếp Tâm Trảo của bọn họ pháp.

Ào... ào..

Vù... Vù..

Ầm... ầm..

Du Thừa Phong có cảm nhận hộ khẩu tê rần và gậy đả cầu suýt nữa tuột khỏi tay bật kêu í ới:

- Chà ..chà...! Thân thủ lợi hại! Đây là hộ pháp gì vậy Bất Thông đệ?

Bất Thông cũng gặp phải những cảm giác tương tự nên không thể không nói nên những lời hàm ý thoá mạ:

- Lão là rùa đen, nên đương nhiên phải là lão rùa già hộ pháp rồi. Cứ cẩn trọng thì hơn! Đánh!

Vù... vù...

Vụt... vụt..

Bị gọi mãi là thú rùa đen, Mông Diện nhân phần nộ:

- Lũ hôi thối các người không còn lời lẽ nào kém hôi thối hơn hay sao? Hãy đỡ!

Ào.. Ào..

Vù... Vù..

Ầm! Ầm!

Du Thừa Phong hoàn toàn thất sắc, đến việc mở miệng để nói lời châm chọc cũng phát thoại một cách khó khăn:

Bất Thông đệ nói sai rồi! Phải gọi là... là cầu hộ pháp... mới đúng.

Biết sự hợp lực của cả hai vẫn không thể bảo toàn tánh mạng, Bất Thông vụt gầm lên:

- Nếu là vậy sao đại huynh không cho gọi tất cả huynh đệ vào để cùng liên tay trùng trị lão cầu hộ pháp? Đừng để quá muộn, đại huynh.

Vừa gầm, Bất Thông vừa mạo hiểm lao ào ào vào Mông Diện nhân và phát kinh.

Vù..vù...

Đang định lao vào cùng hiệp lực với Bất Thông như hai lần trước đó, Du Thừa Phong nghe thế liền lùi lại.

Và lập tức trên miệng Du Thừa Phong xuất hiện một chiếc còi tre.

Không chậm trễ, Mông Diện nhân vừa dịch người tránh chiêu của Bất Thông vừa tung chéch một chiêu về phía Du Thừa Phong:

- Ngươi đừng mong toại nguyện! Nằm xuống!

Vù... Vù...

Nhưng Mông Diện nhân quên rằng chỉ có chiếc còi tre là ở trên miệng Du Thừa Phong, song còn song thủ Du Thừa Phong nào phải là những vật vô dụng .

Do đó, Du Thừa Phong vừa quạt gậy loang loáng vừa chum miệng thổi lên những tiếng còi dài.

Vụt...vụt...

Toe...toe...toét!

Phát hiện Mông Diện nhân đang quyết ý lấy mạng Du Thừa Phong, Bất Thông ngay khi phát huyệt kinh vội gào lên vang dội:

- Hãy đỡ ám khí!

Viu...viu..

Sắp sửa quạt kinh vào bóng gậy của Du Thừa Phong, nghe hai chữ ám khí, Mông Diện nhân lập tức hồi bộ và rút lên hăm dọa:

- Bọn Cái Bang các ngươi giỏi lắm! Rồi bọn ngươi phải nhận lấy hậu quả! Hừ!

Vút!

Tuy đã thoát chết trong gang tấc nhưng Du Thừa Phong ngay khi lấy chiếc còi tre ra khỏi miệng, sắc mặt vẫn còn hốt hoảng:

- Chúng ta phải làm gì bây giờ? Ở bên ngoài làm gì có đệ tử bốn..

Bất Thông hốt hoảng, đưa một ngón tay lên môi:

- Suy! Đó chỉ là kẻ của đệ, đại huynh nói ra không sợ lão nghe thấy sao?

Và trước khi Du Thừa Phong kịp tỏ thái độ, Bất Thông vội hạ bảo:

- Hãy may đi theo đệ!

Vút!

Chạy theo Bất Thông, thấy Bất Thông chạy đi đâu không chạy lại chạy về phía có vách đá sừng sững đến chấp cánh cũng không thể vượt qua được, Du Thừa Phong kinh hoàng:

- Đệ phát cuồng rồi sao? Ta và đệ đâu phải loài chim điểu...

Đúng lúc đó từ phía ngoài cốc khẩu có tiếng Mông Diện nhân cười vọng vào ngông cuồng:

- Cho dù bọn ngươi có giờ trò, phen này vẫn phải nạp mạng. Ha...Ha...

Bất Thông nhanh nhẹn chộp vào tay Du Thừa Phong và kéo mạnh vào phía sau một tảng đá.

Ở đó, dưới chân tảng đá có một huyệt khẩu đen ngòm và theo như nhận định của Du Thừa Phong huyệt khẩu này ăn thông đến đâu thì Du Thừa Phong không hề biết.

Du Thừa Phong chỉ biết làm theo Bất Thông, Bất Thông chui vào huyệt khẩu thì Du Thừa Phong cũng chui vào.

Chui sâu hơn hai trượng, Du Thừa Phong phải dừng lại vì ở phía trước đã bị thân hình Bất Thông ngăn lối và ở phía sau, từ bên ngoài huyệt khẩu có tiếng quát vang dội của Mông Diện nhân vọng vào:

- Nếu bọn ngươi không xuất đầu lộ diện, một khi bốn hộ pháp tìm được nhất định hai người phải chết một cách thê thảm.

Đội mãi không thấy Bất Thông chui tiếp vào trong, Du Thừa Phong định lên tiếng hỏi thì lại nghe tràng cười ngông cuồng của Mông Diện nhân:

- Hoá ra các ngươi chui vào đây. Để xem bọn ngươi phen này làm sao thoát? Ha...ha...

Hồn bất phụ thể vì biết huyệt khẩu bị Mông Diện nhân phát hiện, do đó, Du Thừa Phong càng kinh hoàng hơn khi nghe có tiếng lão thảo của Bất Thông vang ngược vào tai:

- Lão bị đệ lừa rồi. Đại huynh còn chờ gì nữa mà không chui trở ra và chạy đi?

Du Thừa Phong vừa kinh hãi vừa hoang mang:

- Lừa là lừa thế nào? Rõ ràng lão ta phát hiện...

Bất Thông cứ đưa người trở lại, suýt nữa đạp cả hai chân vào mặt Du Thừa Phong:

- Đệ sẽ giải thích sau! Nếu đại huynh không chạy ngay vào lúc này, e muộn mất.

Đã một lần mục kích kẻ mưu khố lợi hại của Bất Thông, dù không tin nhưng Du Thừa Phong cũng phải lùi lại.

Và khi chui ra khỏi huyết khẩu, không hề nhìn thấy bóng dáng của Mông Diện nhân đâu, Du Thừa Phong nhoen cười:

- Lão bị đệ lừa, chạy đi đâu vậy?

Không một lời giải thích, Bất Thông hỏi hả bảo Du Thừa Phong:

- Đại huynh mau tìm hòn đá, lấp vào huyết khẩu cho đệ. Sau đó đại huynh chạy mau đi.

Thấy Bất Thông vẫn đang nằm dài trong huyết khẩu nói vọng ra như vậy, Du Thừa Phong thất kinh:

- Thế còn đệ? Sao không cùng chạy với...

- Cùng chạy thì không kịp, đệ sẽ ở lại tìm cách gây chú ý cho lão, đại huynh không phải lo cho đệ. Mau làm như đệ nói đi.

Miễn cưỡng, Du Thừa Phong nhặt vài hòn đá chèn vào huyết khẩu.

Vẫn có thể quay đầu nhìn lại phía sau, Bất Thông lên tiếng:

- Chỉ lấp nửa kín nửa hở thôi. Cứ hư hư thực thực, đệ sẽ khiến lão hoang mang.

Ngay khi huyết khẩu chỉ bị lấp một nửa, Bất Thông lại hỏi thúc:

- Được rồi! Đại huynh mau chạy đi.

Du Thừa Phong lo ngại:

- Liệu có ổn không, Bất Thông?

Bất Thông gắt:

- Muốn lắm rồi. Đệ tự lo liệu được. Đại huynh chần chờ gì nữa.

Du Thừa Phong vụt trầm giọng:

- Sau đây ba ngày, ta sẽ chờ đệ ở Thiên Nhất Trang, có cả sư phụ nữa. Mong đệ sẽ bình yên. Cáo biệt!

Vút!

Ngay khi biết Du Thừa Phong đã đi khỏi, Bất Thông chợt lầm thầm nói thành tiếng:

- Vì lời hứa với Văn Quy Nguyên, đệ phải dối gạt huynh lần này vậy. Hy vọng đại huynh sau này đừng trách đệ.

Sau đó chính Bất Thông co chân đạp những hòn đá vừa được Du Thừa Phong chèn vào, khiến những hòn đá đó phải lăn mạnh ra xa.

Cọc...cọc...

Nhưng khi Bất Thông định lùi và chui ra, tiếng quát của Mông Diện nhân không hiểu sao bỗng vang lên thật gần:

- Ngươi còn muốn nấp nữa sao, tiểu tử?

Hồn bất phụ thể, Bất Thông nhanh nhẹn chui tọt vào hang.

Soạt...Soạt...

Nhưng tiếng rít giận giữ của Mông Diện nhân cứ bám theo thật sát:

- Ngươi chạy lên trời, ta theo lên trời. Ngươi chui xuống đất, ta theo xuống đất. Hừm!

Thất kinh vì biết Mông Diện nhân đang chui vào theo, Bất Thông vừa tiếp tục chui vừa đạp loạn xạ hai chân về phía sau:

Vù...Vù...

Soạt...soạt..

Đến chỗ khi nãy Bất Thông đã dừng lại, làm cho Du Thừa Phong ngó huyết khẩu chỉ ăn sâu đến đó là hết, Bất Thông vẫn hỏi hả chui tiếp.

Mông Diện nhân tuy lúc đó vẫn chui theo nhưng không còn nghe lão gầm gừ hoặc hăm dọa nữa.

Điều đó khiến Bất Thông phải hiểu rằng lão tuy chui theo nhưng trong lòng vẫn phập phồng lo sợ.

Tương kế tựu kế, Bất Thông từ phía trước lên tiếng nói vọng lại phía sau:

- Nếu lão cứ quyết liệt đòi chết chung với ta, được, vực sâu phía trước sẽ là nơi ta và lão cùng táng thây.

Mông Diện nhân bấy giờ mới lên tiếng:

- Người đừng lừa ta nữa, tiểu tử! Nếu phía trước thật có vực sâu không lẽ người chui vào là để tìm chết?

Soạt...soạt...

Cả hai vẫn tiếp tục chui theo huyết khẩu và huyết khẩu đủ ngoằn ngoèo nhưng xem ra càng lúc càng ăn sâu vào lòng núi.

Ở phía trước, Bất Thông càng lúc càng bấn loạn. Bởi chàng dù đã vận dụng mọi tâm cơ nhưng vẫn chưa nghĩ ra cách khiến cho lão hoặc bỏ cuộc hẳn hoặc bản thân chàng thoát khỏi sự bám đuôi của lão.

Đang lúc bối rối như vậy, ngay trước mặt Bất Thông bỗng hiện ra hai lối rẽ thấp thoáng.

Cố gắng hết mực lực, Bất Thông phát giác ở lối hữu có nhiều những hòn đá nhỏ nằm ngổn ngang hơn lối phía tả.

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, chàng nghĩ thầm:

“Ta không nói gì về Tu La Mật Thất, nghĩa là ta vẫn giữ trọn lời hứa với Văn Quy Nguyên. Nếu lão cũng vô tình phát hiện ra điều bí ẩn này thì đó là ý trời vậy. Ta đành phải liều thôi”

Đã có quyết định, Bất Thông lập tức chui ngoặt người vào lối rẽ hữu.

Và với ý nghĩ đã nảy sinh, ngay khi chui hết toàn thân vào lối hữu, chàng co chân đạp mạnh vào hai bên thành huyết khẩu.

Đúng như đã nhận định, những cái đạp của chàng làm cho huyết khẩu ở lối hữu này gồm toàn những hòn đá nhỏ chèn lẫn nhau phải bật tung ra và rơi xuống hỗn loạn.

Rào...Rào...

Vừa đạp vừa tiếp tục chui vào, hành động của Bất Thông khiến lối rẽ về phía hữu chẳng mấy chốc đã bị những hòn đá che kín, bít lối.

Không những chỉ có lối rẽ nơi bị những hòn đá rơi loạn, nơi Bất Thông đang nằm ngừng nghỉ cũng bị ảnh hưởng. Và ngay khi có những hòn đá đầu tiên rơi xuống vào người, Bất Thông mới hiểu ra chàng vừa có những hành động quá ư xuẩn ngốc. Hay nói đúng hơn chàng đã không lường hết mọi hậu quả nên mới chọn phương cách này để thoát khỏi sự bám đuôi của Mông Diện nhân.

Kịp nhận ra bản thân rất có thể bị loạn thạch đè chết, Bất Thông hồn phi phách tán hồi hả chui sâu hơn nữa vào bên trong.

Tuy chàng có phản ứng nhanh như vậy nhưng khi những thanh âm cuối cùng vừa chấm dứt, chứng tỏ những hòn đá vì bị động phải long ra đã không còn rơi xuống nữa, chàng vẫn lạnh người khi quay đầu nhìn lại phía sau chàng. Chứng tỏ rằng nếu Bất Thông chỉ cần có phản ứng chậm hơn dù chỉ là một sát na, có lẽ giờ đây chàng đã bị đồng loạn thạch kia đè bẹp.

Đang mừng thầm về điều này Bất Thông vẫn trong tư thế nằm hướng về phía trước đầu ngoái lại nhìn về phía sau, bỗng thấy ngay người và bị một nỗi bàng hoàng xâm chiếm tâm trí. Chàng kêu thầm:

“Khoan đã! Phía trước là núi, không biết sâu đến bao nhiêu, phía sau đã có những loạn thạch cản hậu, vậy điều gì đang khiến ta có thể nhìn thấy khá rõ cảnh quan này”

Không dám nghĩ đó là do bản thân chàng đột nhiên có mực lực thật tinh tường, Bất Thông bắt đầu đưa mắt tìm kiếm, hy vọng có thể tìm ra lời giải thích cho điều nghi vấn này.

Xoay đầu trở lại thuận với chiều đang nằm, Bất Thông thầm thủ:

“Phía vừa rồi hoàn toàn tối đen, đến sờ bàn tay cũng không thể phân biệt năm ngón tay, ánh sáng nếu có cũng không đến từ phía trước.”

Không phải phía trước thì nhất định ở phía sau, do hai bên tả hữu chàng giờ chỉ là hai bờ vách đá kín như bưng, không hề khác với nền đá ở ngay dưới lưng chàng hoặc ở bên chàng, nên không thể có ánh sáng rọi đến. Bất Thông tìm cách xoay ngược người lại.

Tuy không thể trong một lúc ngắn ngủi muốn xoay người là xoay được nhưng chỉ cần Bất Thông vô tình đưa mắt nhìn về phía sau, mười lần như một, chàng đều có cảm giác ánh sáng phát ra từ đồng loạn thạch.

Bởi, hễ quay đầu nhìn lại, Bất Thông đều nhìn rõ hình dạng của từng hòn đá ở gần chàng.

Vì thế chàng càng cố gắng hơn trong việc xoay trở.

Và phải một lúc thật lâu, chật vật thật chật vật, Bất Thông mới có thể đưa thân hình nằm ngược lại.

Trong lúc nằm yên, chờ sức lực hoàn toàn hồi phục, bất ngờ chàng có ý nghĩ:

“Hay ta đang ở phía dưới Tu La Mật Thất? Và ánh sáng từ khối ngọc, hùm, Văn Quy Nguyên gọi là gì kia?... Phải rồi, ánh sáng từ khối Tu La Bạch Ngọc Nhân đã từ Tu La Mật Thất rơi đến đồng loạn thạch này?”

Với ý nghĩ này chàng bỗng mỉm cười:

“Không biết lúc thấy ta đột ngột xuất hiện trở lại Tu La Mật Thất, Văn Quy Nguyên sẽ nghĩ như thế nào? Hà...hà...”

Đang cười thầm, Bất Thông lặng người và lo lắng:

“Nguy tai! Nếu lão quỷ kia vẫn còn ở bên ngoài và không hề bị loạn thạch ngăn cản, ai cấm lão không nhìn thấy ánh sáng từ Tu La Mật Thất đưa xuống? Nếu là vậy, nhờ lão nhanh hơn ta, chui vào Tu La Mật Thất trước ta, Văn Quy Nguyên chỉ có một mình làm sao đối phó nổi?”

Bị nỗi lo này thúc đẩy, Bất Thông tuy chưa kịp khôi phục chân lực nhưng vẫn vội vàng hành động.

Đầu tiên, chàng tìm cách bò trườn lên đồng loạn thạch.

Không được! Không thể nào bò lên trên đồng loạn thạch gần như cao đến mặt đá ở phía trên, Bất Thông lại vội vàng nhặt từng hòn đá ở bên trên và ném mạnh về phía sau.

Cạch! Cạch! Cạch!

Nhặt rồi ném, hết hòn này đến hòn khác, Bất Thông càng hành động thì càng thất vọng. Vì với số lượng những hòn đá vừa bị chàng ném đi đáng lẽ đồng loạn thạch phải có dấu hiệu rơi dần, không nhiều thì ít. Đằng này đồng loạn thạch như biết tự sinh sôi thêm thì phải. Trước mắt chàng đồng loạn thạch vẫn không hề suy suyền, chúng vẫn nguyên vẹn như chàng chưa từng nhặt và ném bớt đi hòn nào.

Tuy vậy, một tia hy vọng mong manh vẫn dai dẳng đến với chàng:

“Ta vẫn còn nhìn thấy khá rõ từng hòn đá, chứng tỏ ta đã nhận định không sai, ánh sáng đúng là từ Tu La Mật Thất ở bên trên rơi xuống”.

Chính là nhờ tia hy vọng mong manh này đã giúp cho Bất Thông kiên trì hơn trong việc nhặt và ném về phía sau từng hòn đá một.

Cạch! cạch! cạch!

Và lại, một khi bắt đầu, Bất Thông ngay bây giờ nếu muốn dừng lại cũng không thể nào dừng lại. Bởi, với khá nhiều hòn đá đang được chàng nhặt và ném đi, phần huyết khẩu ở phía sau chàng hầu như đã bị chàng làm cho bít lối. Nói đúng hơn, tự chàng đưa chàng vào thế lưỡng đầu thọ nạn. Phía trước thù là một đồng loạn thạch ngay bây giờ vẫn chưa thể vượt qua, phía sau, cũng thù là một đồng loạn thạch khác mà chính chàng vừa nhặt vừa ném vào để tạo thành.

Trong tình cảnh này, Bất Thông nghĩ, chỉ có tiến không thể lùi và có muốn lùi cũng không còn đất để lùi nữa.

Chàng lại nhặt, lại ném

Cạch! cạch! cạch

Cứ thế, khi đồng loạn thạch ở phía trước bắt đầu có dấu hiệu rơi đi thì đồng loạn thạch ở phía sau đã nhiều đến nỗi sắp sửa đè phải chân chàng.

Nhìn khoảng hở quá ít giữa đồng loạn thạch ở phía trước và mặt đá ở bên trên, Bất Thông chợt nghiêng rãnng trầm quyết định:

“Nếu cố gắng ta có thể bò vượt qua đồng loạn thạch này để xem liệu có tìm ra điều gì ở phía bên kia hay không? Nếu không có, khi quay lui trở lại, ta vẫn còn một khoảng không gian vừa đủ để xoay chuyển tình thế, nghĩa là phải nhặt lại tất cả những hòn đá ta vừa ném về phía sau”.

Khi đã quyết định, Bất Thông cố thu nhỏ thân hình đến mức có thể thu nhỏ và bắt đầu trườn qua đồng loạn thạch.

Sột...soạt...

Cạch! cạch!

Do cử động của chàng, một vài hòn đá phải lăn ra từ đồng loạn thạch. Và thật không may, những hòn đá này lại nằm chèn vào giữa chàng và mặt đất ở bên trên, khiến khoang hở đã nhỏ hẹp càng thêm nhỏ hẹp.

Tuy thế, ít nhiều gì chàng cũng trườn hơn nữa về phía trước, và mắt chàng bắt đầu nhìn thấy một điều mà chàng dù có nằm mơ cũng không bao giờ tưởng

tượng ra.

Ngay bên trên, chỉ cách mắt nhìn của chàng đứng một tầm tay với, một ngách đá khá to đang hiện ra lồ lộ. Và từ ngách đá đó, tuy đang bị nhiều hòn đá nằm chèn lẫn nhau che kín nhưng ánh sáng vẫn cứ phát ra.

Bất Thông kêu thầm:

“Ta thoát rồi! Không ngờ ngay bên dưới Tu La Mật Thất lại có một ngách đá. Ha...ha...! Nếu ta không vô tình làm cho vô số những hòn đá vốn che kín ngách đá rơi ra, có lẽ chính Văn Quy Nguyên cũng không thể nào ngờ vẫn còn có lối khác dẫn vào Tu La Mật Thất. Ta thoát rồi!”.

Phản chân, Bất Thông có rướn người thêm một lần nữa và tay chàng lập tức chạm được vào phần mép đá vững chắc của ngách đá.

Có chỗ bấu tay, Bất Thông chỉ cần khẽ rướn người thêm vài lần nữa đưa được đầu vào phần ngách đá bên trên.

Thật nhanh chàng dùng hai tay để nhặt những hòn đá còn lại ở ngách đá do không có chỗ rơi xuống nên vẫn còn kẹt lại.

Lần này chàng cả quyết ném chúng về phía sau, do chàng không cần dùng đến nửa khoảng trống ở phía sau như chàng đã nghĩ lúc này.

Được một lúc, khi toàn bộ ngách đá đã bị phơi bày, Bất Thông nhẹ nhõm chui toàn bộ thân hình vào ngách đá.

Chân đạp vào đồng loạn thạch, bây giờ đã hoàn toàn nằm ở phía dưới, Bất Thông khoan khoái đứng thẳng người lên trong một ngách đá khá rộng.

Không những khá rộng mà còn có cả ánh sáng nữa.

Chàng há miệng định gọi Văn Quy Nguyên. Thế nhưng, chàng lập tức hà hốc mồm và đứng yên như vừa bị ai đó điểm huyết khổng chế.

Bất Thông còn có phản ứng nào khác ngoài phản ứng này.

Không những thế, một nỗi kinh hoàng lập tức xâm chiếm toàn bộ tri giác Bất Thông. Không chỉ là kinh hoàng không thôi, cùng với cảm xúc này chàng còn có một cảm nhận nữa. Đó là cái chết kinh hoàng sắp sửa rơi vào chàng.

Vì nếu không là cái chết thì còn có cảm giác nào mạnh mẽ hơn có thể khiến chàng, ít ra cũng có thân thủ vào hàng đệ nhị lưu, phải bị tê liệt tứ chi, đến kêu cũng không thể kêu thành tiếng?

Trợn to hai mắt, Bất Thông dù không muốn tin cũng phải tin vào những gì hàng đang nhìn thấy, cho dù đó là điều chàng không thể nào lường tượng ra kể cả lúc thật sự tỉnh táo. Đó là...

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Duyên kỳ ngộ bất ngờ đưa đến - luyện bộ pháp huyền ảo thái cực

Ngách đá ẩn thông ngược lên trên, tạo thành một huyết động có chiều cao chỉ hơn trượng. Và nếu tính độ cao từ đầu Bất Thông lên đến vật chàng đang nhìn thì độ cao đó chưa đến nửa trượng.

Do vậy, với ánh sáng xuất phát từ một cái đầu và một cánh tay. Một cái đầu có đủ hai mắt, hai tai, hai mũi, và một cái miệng đang há hốc khiến bao nhiêu răng nhọn đều đưa ra. Nhìn theo hình dáng của cái miệng này, chứng tỏ chủ nhân của cái đầu đó đang sắp sửa phát ra một tiếng gầm cực kỳ to lớn.

Vẫn chưa hết những đe dọa, như Bất Thông đang nhìn với một tâm trạng dần dần trấn tĩnh, hai mắt đỏ rực của cái đầu kia cũng muốn nói lên những ý định cực kỳ tàn khốc của chủ nhân cái đầu.

Để tỏ lộ sự tàn khốc, chủ nhân của cái đầu và cũng là chủ nhân của cánh tay kia, còn như dồn toàn lực vào cánh tay với năm ngón đang xò rộng chực quật xuống đầu Bất Thông.

Với cảnh tượng này, thử hỏi bất kỳ ai dù có đóm lược vào loại đệ nhất nếu lâm vào cảnh ngộ như Bất Thông, sao lại không kinh hoàng?

Chàng đã kinh hoàng nhưng bây giờ thì hết.

Lý do, chàng vừa nhận ra một điều, cái đầu kia và cả cánh tay kia dường như là những phần của một thân hình đã chết.

Chàng không dám nghĩ đó là hình hài của một thi thể của một con người. Bởi trên cái đầu kỳ quái đó và cả trên cánh tay kỳ quái kia nữa, Bất Thông đã nhìn thấy những sợi lông đỏ hoe mọc dày kín, che lấp cả những chỗ đáng lẽ phải là da.

Nếu đó là thi thể của một người làm gì có lông ở khắp mặt, khắp cánh tay?

Nhưng nếu đó không phải là thi thể con người thì hình hài kia là loại sinh vật nào, sao lại có nhiều chi tiết hoàn toàn giống như của con người?

Tuy chưa thể mình bạch ngay điều đó nhưng chỉ ít, qua cái miệng đầy răng đang há ra kia và qua cánh tay cứ đưa lên cao mãi nhưng không bao giờ còn phát ra âm hoặc có thể quật tay xuống, Bất Thông tạm hài lòng với điều vừa mình bạch: đó là một hình hài đã chết và chết trong một bộ dạng thật dữ dằn.

Dù vừa bị bộ dạng kia làm cho một phen kinh hoàng nhưng khi tìm cách leo lên khỏi ngách đá, Bất Thông vẫn cố gắng không gây kinh động đến một hình hài đã chết.

Cũng may, miệng của ngách đá khá rộng, đủ cho Bất Thông leo lên mà không động đến cái đầu và cánh tay bất động kia.

Chỉ khi đã leo lên hoàn toàn và đã nhìn rõ toàn thân của cái hình hài kia, Bất Thông mới bật cười khoái trá:

- Hóa ra chỉ là một lão hầu đã chết khô từ lâu. Vậy mà Bất Thông ta phải một phen khiếp đảm. Ha...ha....

Theo ánh mắt nhìn của chàng, phía đối diện với thân hình đã chết khô của con khỉ, mà chàng gọi là lão hầu, bỗng một hàng chữ bỗng đập vào mục quang chàng:

Nghiệt Súc.

Chỉ hai chữ vồn vện nhưng đủ làm cho chàng tỉnh ngộ.

Và khi đã tỉnh ngộ, chàng lập tức đưa mắt nhìn quanh để càng nhìn càng hoảng hốt.

Thứ nhất, nơi chàng vừa lọt vào chính là một lòng núi với bốn bề đều là những vách đá, không có chỗ thoát thân.

Thứ hai, ánh sáng có ở đây là ánh sáng phát ra từ một viên dạ minh châu được khảm vào vách đá đối diện với vách đá có chữ “Nghiệt Súc” kia.

Thứ ba, nếu nơi đây đã từng có người thì người đó hoặc là đã chết từ lâu và thi thể đã bị con dã hầu kia phá hủy, hoặc đã ly khai khỏi nơi này sau khi có ý định dùng nơi này để giam giữ con dã hầu kia cho đến chết.

Tóm lại, cùng với sự tỉnh ngộ, những gì vừa nhìn thấy đã tạo cho Bất Thông một sự thất vọng tột cùng.

Chàng không lọt vào Tu La Mật Thất như chàng đã nghĩ, chàng cũng lâm vào cảnh ngộ đúng như con dã hầu hung dữ kia, đã bị chủ nhân của nó trừng phạt và bị giam giữ cho đến chết.

Như vậy, phải chăng hai chữ Nghiệt Súc kia vô tình muốn ám chỉ luôn vào chàng?

Bất phục và bất nhẫn trước hành vi quá ư tàn khốc của kẻ đã trừng phạt con dã hầu, làm cho con dã hầu đến lúc chết vẫn còn biểu lộ sự căm phẫn, Bất Thông trút hận bằng cách quật một kinh vào hai chữ Nghiệt Súc nọ.

Vù....

Ầm!

Rào...Rào...

Vách đá có khắc hai chữ Nghiệt Súc kia không hiểu sao lại quá mềm, một kinh của Bất Thông không ngờ đã làm cho một lớp đá khá dày từ vách đó phải rơi xuống thành từng mảng.

Thật khó tin công lực bản thân đã đột nhiên tăng biến, Bất Thông vội bước đến để xem xét vách đá.

Thật lạ, những mảnh vừa bị chường kinh của chàng làm cho rơi thực ra không phải là đá. Chúng chỉ là một lớp đất có màu như màu của đá đã bị ai đó cố ý trát vào và trát kín cả bề mặt vách đá.

Kinh nghi, Bất Thông dùng tay cào bỏ những mảnh đất đó ra khỏi vách đá.

Vách đá sau khi được Bất Thông cạo sạch lập tức để lộ ra điều bí ẩn.

Bất Thông ngẩng người nhìn vào vách đá, nơi đang lộ ra một đồ hình Thái Cực thật to và chỉ có một hàng chữ duy nhất cho biết đó là đồ hình gì: Hà Lạc Thái Cực Đồ.

Giống như những hình thái cực thông thường vẫn được nhiều đạo sĩ dùng để yểm trừ yêu ma, Bất Thông nhìn thấy phía ngoài là một quẻ bát quái có đủ

tám cung: Càn-Khôn-Ly-Khảm-Cấn-Tổn-Chấn-Đoài. Nằm lọt ở trong quẻ bát quái là hình lưỡng nghi với thái dương có thiếu âm nằm ở giữa và với thái âm có thiếu dương nằm ở giữa.

Không hiểu là ai và người đó đã khắc Hà Lạc Thái Cực Đồ ở đây làm gì, Bất Thông lại phải xem xét các vách đá còn lại.

Hai vách đá ở hai bên tả hữu đúng là những vách đá bình thường, chỉ có vách đá được khảm viên dạ minh châu là có chung tình trạng như vách đá đã khắc đồ kinh Hà Lạc Thái Cực, nghĩa là cũng bị một lớp đất dày trát kín.

Bất Thông nhanh nhẹn cạo bỏ lớp đất. Và Bất Thông phải hoàn toàn thất vọng khi phát hiện ở vách đá này ngoài những vết lõm do ai đó cố tình tạo ra một cách loạn xạ, vô hàng ngũ, thì cũng không có lấy bất kỳ một tử dạng nào.

Không thể hiểu ẩn ý của người đã tạo ra thật nhiều những vết lõm kỳ quặc này, Bất Thông ngao ngán tìm chỗ khác.

Vẫn không phát hiện được gì, Bất Thông chán nản, ngồi bệt xuống dựa lưng vào một vách đá, một trong hai vách đá ở hai bên tả hữu.

Cũng là tình cờ, chẳng sau khi nhìn ngắm chán bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực, như để thay đổi cảnh quan, chẳng lại nhìn vào những vết lõm ở vách đá có khảm viên dạ minh châu.

Với bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực đã được chàng nhìn khá lâu, thoát nhìn vào những vết lõm kia, chàng liền có một cảm giác mơ hồ về một sự thân quen nào đó.

Khó có thể hiểu đó là sự thân quen như thế nào nếu Bất Thông chỉ mới có những cảm giác mơ hồ. Chàng lại nhìn vào bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực.

Lần này là cái nhìn thật sự chú mục, nhìn thật lâu và nhìn thật kỹ, sau đó Bất Thông chuyển ánh mắt nhìn sang vách đá có những vết lõm kia.

Cảm giác mơ hồ kia lại xuất hiện trong chàng. Tuy chưa phải rõ rệt nhưng Bất Thông dường như đã hiểu.

Để thử nghiệm điều đó, chàng tìm một mẫu đá có những góc khắc cạnh và tiến lại gần vách đá có những vết lõm.

Sau khi có cái nhìn ước lượng về phạm vi bao quanh các vết lõm, Bất Thông dùng mẫu đá bắt đầu vạch những vạch đầu tiên vào vách đá này.

Vừa vạch, chàng vừa đưa mắt nhìn trở lại bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực ở phía sau.

Cứ như thế, khi chàng đã họa lại hầu như toàn bộ Hà Lạc Thái Cực Đồ vào bức vách này, chàng có phần kinh nghi:

“Ô, không lẽ những vết lõm này thực sự có liên quan tới Hà Lạc Thái Cực Đồ?”

Chàng dịch lùi lại ra xa và ngắm ngẫm nhìn lại kiệt tác sắp hoàn tất của chàng.

Không sai, những vết lõm kia khi chưa được chàng họa lại bức đồ hình thì chúng dường như nằm hỗn loạn và hoàn toàn vô hàng ngũ. Nhưng khi đã có bức đồ hình được họa chồng lên trên, Bất Thông phát hiện ra chúng có một trật tự nhất định.

Quẻ bát quái có tám cung thì mỗi cung có đúng tám vết lõm.

Ở hình lưỡng nghi ngay giữa quẻ bát quái cũng vậy, có tám vết lõm ở phía thái dương và tám vết lõm ở phía thái âm.

Không phải, nếu tính luôn hai điểm được lem là thiếu âm và thiếu dương ở dương cực và âm cực phải có đến chín dấu vết cho mỗi bên.

Để minh bạch là chín hay tám, Bất Thông Tiến lại và dùng mẫu đá để khoanh hai vị trí còn chưa họa xong. Đó là hai điểm thiếu dương và thiếu âm.

Khoanh xong điểm thiếu dương, không có điều gì xảy ra. Đến khi chạm vào điểm thiếu âm thì từ vách đá liền rơi ra một vật.

Cộp!

Kính ngạc, chàng nhìn vật đó.

Hóa ra là một mảnh vải được cuộn chặt. Chàng nhặt lấy và mở ra.

Từ cuộn vải liền rơi ra một hoàn bọc bằng sáp. Bất Thông không vội nhặt lấy vì phát hiện trên mảnh vải còn có không ít những tự dạng:

Chàng lẩm nhẩm đọc:

- Hà Lạc Thái Cực Đồ vừa chiếu theo Thiên tượng vừa căn cứ vào quẻ Phục Hy, gồm Bát thập nhất (cửu cửu) bước dịch chuyển.

Hãy bắt đầu từ Thiếu dương, sau đó chuyển sang thái dương, đi đến Bát Quái tám quẻ. Đến Thái âm là kết thúc, không kể điểm thiếu âm.

Muốn mau thành tựu Thái Cực Đồ Huyền Ảo Bộ hãy dùng Vạn Niên Chi Sâm Đan bổ trợ.

Tuy không biết ai là người đi tự nhưng Bất Thông cũng phải bàng hoàng. Vì không ngờ trong lúc vô tình, chàng lại tìm thấy phần di học rất có thể là thượng thừa.

Không những thế, chàng còn có thêm một loại trân dược quý báu Vạn Niên Chi Sâm Đan, nhất định phải thật quý mới được chủ nhân của nó lưu tự: dùng Vạn Niên Chi Sâm Đan để bổ trợ.

Không chậm, chàng nhặt hoàn sáp và khẽ bóp vỡ.

Để giúp linh dược mau phát huy hiệu dụng, Bất Thông sau khi dùng xong vội vàng tọa công dẫn lưu chân nguyên.

Chiều theo di tự trên mảnh lụa, ngay sau khi tọa công, Bất Thông vẫn ngồi yên và nhìn chăm chú vào bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực do chính chàng họa chồng lên các vết lõm. Cho đến khi đã ghi nhớ tận tường, dù nhắm chặt hai mắt vẫn có thể tự mừng tượng ra bức đồ hình trong tâm trí, Bất Thông mới đứng lên và bắt đầu luyện Thái Cực Đồ Huyền Ảo Bộ.

Bộ pháp này không biết lúc vận dụng để đối phó với địch nhân liệu có thật sự huyền ảo như chính danh xưng của nó hay không, điều đó Bất Thông còn chưa biết. Tuy nhiên, sau khi chàng đã luyện đến thuần thục bộ pháp này thì điều Huyền ảo do chính người đi tự sắp đặt đã bắt đầu hé mở, cho thấy nhân vật này đã phải hao phí nhiều tâm huyết khi bố trí thật chu đáo đến từng chi tiết nhỏ.

Đầu tiên, chàng phát hiện không phải ngẫu nhiên ở dưới nền thạch động lại xuất hiện một ngách đá và là ngách đá đã bị che lấp bằng nhiều hòn đá nhỏ mà chúng đã lăn xuống dưới khi chàng cố tình làm điều đó lúc ở dưới huyết khẩu chàng muốn thoát sự truy đuổi của lão Mông Diện nhân.

Nếu thạch động tuy không phải vuông vức nhưng phạm vi của nó thật khéo là vừa đủ cho chàng di chuyển đứng cừu cừu bát thập nhất bước dịch chuyển như Thái Cực Đồ Huyền Ảo đòi hỏi. Và nơi có ngách đá kia, ở nền động lại nằm đúng vị trí của điểm thiếu âm, như điểm thiếu âm ở bức đồ hình trên vách đá.

Phải chăng, nếu điểm thiếu âm ở trên vách đá là nơi đã được chủ nhân bức đồ hình cất dấu cuộn lụa và hoàn linh đan Vạn Niên Chi Sâm thì cũng điểm này ở dưới nền lại là nơi được vị chủ nhân cố tình ám chỉ đó là ngách đá để Bất Thông có thể theo đó thoát đi?

Nếu điểm này là đúng như Bất Thông vừa nghĩ phải chăng những hành động chàng đã làm vô hình chung đã đưa chàng vào tình trạng chính chàng đã tuyệt đường chàng? Lối thoát duy nhất đó đã bị chàng làm cho những hòn đá rơi ra và chúng đã phong bế tất cả.

Thất vọng về điều này, Bất Thông lại đưa mắt nhìn khắp nơi, hy vọng nhờ đó sẽ nghĩ ra phương cách khai thông lối thoát duy nhất đã bị chính chàng làm cho bế tắc.

Mất chàng không ít lần nhìn vào hình hài bất động của lão dã hầu. Và trong một lần nhìn như vậy chàng chợt động tâm:

“Chủ nhân nơi này nếu thật sự có thừa tâm cơ để bố trí mọi việc chu đáo thì tại sao phải có hành vi tàn khốc khi cố tình giam giữ lão hầu ở đây cho đến chết? Nếu con dã hầu này thật sự là loài nghiệt súc đã có nhiều hành vi khiến chủ nhân nơi này phẫn nộ, việc giết nó đi không phải là dễ dàng hơn sao? Chỉ có người có tâm địa thật độc ác mới nghĩ ra biện pháp tàn khốc này để trừng phạt lão dã hầu. Nhưng lạ thật, nếu chủ nhân nơi này có tâm địa độc ác đến vậy, thì việc lưu lại hoàn linh đan Vạn Niên Chi Sâm phải chăng là hành vi hoàn toàn mâu thuẫn, không phù hợp với tâm địa độc ác đó?”

Không thể tin người lưu lại bức đồ hình võ học này lại có tâm địa và hành vi quá ư mâu thuẫn vậy, Bất Thông lại đưa mắt nhìn hình hài bất động của lão dã hầu.

Càng nhìn càng kinh nghi, chàng không thể tin lão dã hầu vì bị giam giữ đã phải phẫn nộ và cho đến chết vẫn giữ nguyên bộ dạng phẫn nộ này.

“Bộ dạng của lão dã hầu phải chăng là bộ dạng đang lúc thật sự phẫn nộ nhưng đã bị ai đó điểm vào tử huyết và phải chết bất ngờ?”

Với ý nghĩ này, chàng tiến lại gần và xem xét thật kỹ từng chân tơ kẽ tóc trên thi hài con dã hầu.

Nhờ đó, chàng đã tìm ra và hoàn toàn minh bạch nguyên nhân tại sao con dã hầu phải chết.

Đúng như chàng đã nghi ngờ, con dã hầu đã bị sát hại, không phải bị giam giữ đến chết như chàng nghĩ.

Với phát hiện này, chàng trầm kêu lên:

“Hai chữ Nghiệt Súc kia không hề ám chỉ lão hầu? Hay nói đúng hơn, kẻ đã hạ sát lão dã hầu mới chính là người đã bị chủ nhân nơi này mắng là loài Nghiệt Súc. Như vậy, nếu ta đoán không lầm, ngách đá kia không hề là lối thoát thân. Trái lại, đó chính là nơi được vị chủ nhân tạo ra và dùng để.....hử! Dùng để an tang lão dã hầu!”

Nghĩ đến đây, Bất Thông chợt lặng người.

Chàng đang gặp phải một vấn đề cực kỳ nan giải và cần phải có một quyết định thật chuẩn xác.

Ngách đá kia bây giờ chính là lối thoát thân duy nhất của chàng, nếu chàng đoán sai và lỡ dùng ngách đá đó để an tang lão dã hầu, nhờ như sau đó chàng không thể tìm ra lối thoát nào khác và điều này có nghĩa là chàng tự làm cho chàng lâm vào tuyệt lộ. Còn như muốn thoát thân, cũng theo lối ngách đá kia, chàng phải có một hành vi có thể nói là bất nhân. Chàng phải đem thi thể của lão dã hầu vừa được chàng an tang lên khỏi ngách đá để có lối thoát thân?

Như vậy, nếu chủ nhân nơi này không hề có tâm địa độc ác, hành vi bất nhân đó của chàng ngay lập tức xúc phạm đến thiện ý của vị chủ nhân đã dành cho con vật trung thành là lão dã hầu? Đó là sự bất kính đối với người đã lưu lại bức đồ hình võ học, Bất Thông không thể chấp nhận.

Sau một lúc lâu đắn đo và cân nhắc, Bất Thông đột nhiên quỳ xuống hướng mặt về phía vách đá có đồ hình và khắc hàng chữ Hà Lạc Thái Cực Đồ.

-Lão tiền bối thiên tại chi linh. Hậu bối Tiểu Bất Thông tuy là kẻ ấu trĩ nhưng vẫn biết thế nào là nhân nghĩa. Nếu hậu bối hiểu đúng ẩn ý của lão tiền bối, lão tiền bối là bậc thông thiên triệt địa, xin minh giám và điểm chỉ cho hậu bối biết lối thoát thân.

Khẩu đầu hành lễ xong, Bất Thông với tâm trạng hoàn toàn bình thản liền nhẹ nhàng nhắc bổng thi hài của lão dã hầu lên và đặt xuống ngạch đá.

Dùng những mảnh đất vỡ vụn có từ hai vách đá đã bị chàng cạo bỏ lúc ban đầu, Bất Thông bắt đầu vùi lấp, ủ kín thi hài của lão dã hầu.

Do phải hốt sạch những mảnh đất vỡ vụn rơi tung tóe khắp nền động, Bất Thông bất ngờ phát hiện ra một dòng chữ, và dòng chữ này ngay từ đầu đã bị thi hài của lão dã hầu che khuất. Dòng chữ khi:

Hãy đưa chân lực dón vào cước bộ và vận dụng nhiều lần bộ pháp Thái Cực Đồ Huyền Ảo.

Tuy chưa hiểu phải làm như thế để đạt được điều gì nhưng vì đây là cơ hội duy nhất nên Bất Thông không thể không thử.

Với toàn bộ công phu được dón vào hạ bàn, chàng bắt đầu dịch chuyển.

Thoạt đầu là chậm rãi, Sau nhanh dần.

Ào...Ào...

Những vết chân của chàng bắt đầu in lên nền động, thoạt đầu thì mờ mờ, sau rõ dần.

Thịch...Thịch....

Ào....Ào....

Sau năm sáu lượt như vậy chàng có cảm giác khắp nền động bắt đầu rung chuyển.

Thâm kinh hãi vì ngờ hành động này sẽ làm cho toàn bộ thạch động phải bị phá hủy, Bất Thông định dừng lại thì nghe....

Bốp!

Viện dạ mình châu vốn được khảm ở vách đá bỗng dời ra và rơi xuống.

Đưa mắt nhìn, Bất Thông khắp khối mừng vì ở vị trí đã từng được khảm viên dạ mình châu nay lộ ra một hốc đá. Và trong hốc đá lại có thêm một vòng sắt đã bị hạn di phần nào.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là mấu chốt phát động cơ quan, Bất Thông tung người đến.

Vút!

Chộp vào vòng sắt, chàng giật mạnh vài lượt.

Bung!

Theo cái chộp của chàng, cả vòng sắt lẫn một phiến đá khá to liền rơi ra, để lộ một tiểu khẩu động đủ nhỏ cho một người chui lọt.

Không chần chừ, chàng lao vào tiểu khẩu.

Vút!

Khi hạ thân, chàng phát hiện ra nơi vừa chui vào tuy cũng là một thạch động nhưng lại được bài trí như một thư phòng. Không những thế, ở phía sau thư phòng lại ẩn hiện một lối đi và từ lối đi đó thấp thoáng có chút tia dương quang đưa vào.

Biết đó là lối thoát, Bất Thông vội xoay người định bỏ đi.

Nào ngờ, khi đi ngang qua một thạch bàn phủ đầy bụi, chàng vô tình nhìn thấy một mảnh hoa tiên, chàng cố đọc những dòng chữ đã quá mờ nhạt, chữ còn chữ mất:

...Tồn thương kinh mạch nên không thể quay về!...Kim nhi đối với ta nhất mực trung thành vì thế ta không nỡ...

Muốn...cần phải biết Thái Cực Đồ...Ảo Bộ...

Những di tự trên mảnh hoa tiên tuy hãy còn nhiều nhưng đang đọc, bên tai Bất Thông chợt nghe tiếng không khí xao động.

Chưa kịp quay lại, Bất Thông còn phải giật nảy người vì nghe có tiếng gầm vang dội:

- Hóa ra người ở đây? Lần này đồ nguoi thoát! Đờ!

Vù...

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nhờ nhanh trí huỷ bỏ di học - bởi mã nhân bị độc công tâm

Theo bản năng, Bất Thông lập tức xoay người và phát kinh:

- Ta và lão có thù truyền kiếp chăng? Hay là kiếp trước ta đã nợ lão? Đờ!

Ầm!

Ngay khi cùng lão Mông Diện nhân chạm chuông, Bất Thông mới biết rằng chàng vừa có đến hai hành động đại đột một lúc.

Thứ nhất, do phải đối phó nên chàng quên mất chàng đang cầm mảnh hoa tiên. Vì thế, khi tiếng chạm kinh vang lên, mảnh hoa tiên đương nhiên phải bị phá huỷ.

Thứ hai, chàng càng thêm rồ dại khi thân nhiên cùng đối phương chạm kinh. Vì thế, dư kinh đã bức chàng phải bật lùi về phía sau, ngã phải vong mạng.

Tuy nhiên, hành động của chàng không hiểu làm sao lại làm lão Mông Diện nhân kinh ngạc. Chàng nghe lão kêu lên với đôi mục quang hàm chứa nhiều những nghi ngờ:

- Chưa đến một ngày cách biệt, bản thân công lực của nguoi sao bỗng nhiên tăng tiến?

Tuy đang kinh hãi vì một lúc phải đối diện với một địch thủ vừa có công phu thượng thừa vừa có mức độ nội lực thâm hậu nhưng khi nghe đối phương nói như thế chàng vẫn mỉm cười:

- Vẫn còn nhiều điều sẽ làm lão phải kinh ngạc nhiều. Không tin, lão hãy thử xem!

Vừa nói, chàng vừa dịch người về phía chắc chắn có lối thoát, và chàng tin chắc lão Mông Diện nhân cũng nhờ lối đó nên mới ung dung đột nhập vào đây và tìm ra chàng.

Đoán biết ý định của chàng, Mông Diện nhân lập tức xuất thủ:

- Nguoi muốn chạy ư! Đâu dễ! Đờ!

Vút!

Vù...

Phát hiện đối phương lao đến với khí thế thật quyết liệt, Bất Thông tuy chưa biết Thái Cực Huyền Ảo Bộ có công dụng ảo diệu như thế nào nhưng vẫn mạo hiểm vận dụng.

Vút!

Tuy chỉ mới dịch chuyển có vài bước chân theo bộ pháp Thái Cực Huyền Ảo nhưng Bất Thông cũng phải bật reo lên khi nhận ra chiêu trào biến ảo của đối phương phải rơi vào khoảng không.

- Quả là ảo diệu! Chính lão mới không dễ bắt được ta thì đúng hơn. Ha... ha...

Không tin Bất Thông có được năng lực này, Mông Diện nhân gầm thịnh nộ:

- Nguoi đừng đắc ý vội! Xem đây!

Vù... Vù...

Do thân hình của Bất Thông dịch chuyển về phía tả, lão vươn trảo tạt chéo qua một bên và còn hờm sẵn ngọn trảo thứ hai.

Đắc ý vì có bộ pháp ảo diệu, Bất Thông đang ở Càn Vị lập tức đập bộ chuyển sang Cấn vị.

Vút!

Đúng như danh xưng - Huyền Ảo Bộ Thái Cực - Ngay khi Bất Thông chuyển vị, cả hai ngọn trảo của đối phương, một trước một sau đều rơi vào khoảng không.

Vù...

Vu...

Thêm phần nộ, lão Mông Diện nhân càng gằm to hơn:

- Cầu tiểu tử! Ta không tin ngươi thoát được một lần nữa! Đờ!

Vù...

Vù...

Có lẽ lão đang vận dụng đến tột độ mức độ biến ảo của Quý Ảnh Nhiếp Tâm Trảo thì phải, quanh Bất Thông lúc này chỗ nào cũng có bóng trảo của lão chực chờ uy hiếp.

Có phần hoang mang, Bất Thông thay vì dịch chuyển tiếp theo bộ pháp Huyền Ảo Thái Cực thì chàng vì sợ hãi đã đột nhiên nhảy lùi về phía sau.

Vút!

Lập tức, một bóng trảo bỗng chộp ngay vào huyệt Khí hải của chàng.

Vù...

Thất kinh, Bất Thông vội nghiêng người, tiện chân tung lên một cước.

- Chà! Lão định giết ta thật sao?

Ào...

Bộp!

Tuy may mắn là ngọn cước kia kịp chặn đứng cái chộp của đối phương nhưng ngay lúc đó Bất Thông liền rơi vào hiểm cảnh.

Lão Mông Diện nhân gằn giọng quát:

- Lần này ngươi không muốn chết cũng không được! Đờ!

Vù...

Vù...

Bất Thông lại bị bóng trảo của Quý Ảnh Nhiếp Tâm Trảo vây hãm khiến thần tình chấn động. Chàng định lùi nữa nhưng kịp nhận ra lần lùi vừa rồi chàng đã lùi đến tận vách đá.

Không còn chỗ để lùi, một lần nữa Bất Thông phải mạo hiểm vận dụng Thái Cực Huyền Ảo Bộ. Và như không tin tưởng là sẽ thoát, Bất Thông còn vung tay phát kinh:

- Lão cẩu! Đờ!

Vút!

Vù... Vù...

Cùng với bóng nhân ảnh kịp biến đi, chuông của chàng còn chạm trúng vào một trong nhiều bóng trảo của đối phương.

Ầm!

Vù... Vù...

Tiếng chạm kinh tuy lớn nhưng vẫn không thể át nổi tiếng kêu kinh ngạc của lão Mông Diện nhân:

- Quả nhiên nội lực của ngươi đã tăng lên một bậc? Ngươi đã gặp kỳ tích ư, tiểu tử?

Đến bây giờ Bất Thông mới nhớ đến hoàn linh đan Vạn Niên Chi Sâm. Chàng cười giễu cợt:

- Lão muốn biết thật ư? Nếu vậy, lão hãy cúi đầu và giữ lễ với ta, ta sẽ cho lão biết.

Vù...

Không chịu nổi thái độ đùa cợt của chàng, Mông Diện nhân lại xông đến:

- Tiểu tử thật ngông cuồng! Mau nạp mạng!

Vù... Vù...

Khi đã biết chính Vạn Niên Chi Sâm giúp nội lực tăng tiến, Bất Thông càng thêm tin tưởng vào Thái Cực Huyền Ảo Bộ. Chàng nhanh nhẹn đạp bộ, di chuyển theo tám mươi một vị trí của bộ pháp đó.

Vút! Vút!

Nhờ đó, những chiêu trào hết sức biến ảo của đối phương vẫn phải rơi vào khoảng không và có nhiều khi chỉ lướt qua chàng trong gang tấc.

Vù... Vù...

Phát giác ra Bất Thông không phải nhờ may mắn mà thoát được nhiều lần liên tiếp, lão Mông Diện nhân từ đó vừa tiếp tục giao đấu với chàng vừa đảo mắt nhìn khắp nơi như có ý dò tìm nguyên nhân.

Thái độ của đối phương đương nhiên Bất Thông phải nhìn thấy. Và chàng lập tức lo lắng, cứ nhìn mãi nơi tiểu khẩu, nơi có thể dẫn đưa lão Mông diện nhân từ động khẩu này sang thạch động bên kia là chỗ vẫn còn nguyên vẹn hai bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực, kể cả những chỗ lõm biểu lộ bộ pháp Huyền Ảo Thái Cực.

Đang lúc lo lắng như vậy, Bất Thông bỗng nghe lão cười lên:

- Ta không ngờ trong hoàn cảnh nguy hiểm mà ngươi vẫn gặp may. Nhìn khung cảnh nơi này, ta biết điều kỳ tích ngươi đã gặp chắc chắn chỉ ở đâu đây. Đúng không tiểu tử? Ha... ha...

Càng nghe lão nói, Bất Thông càng lo lắng. Để khoá lấp, chàng bắt đầu phát chiêu khởi thế công, hy vọng có thể làm lão quên đi những gì lão vừa nói.

Vẫn di chuyển theo bộ pháp, Bất Thông tung mạnh song chưởng:

- Bất tất phải nhiều lời! Hãy đỡ!

Vù... Vù...

Có lẽ chính thái độ của chàng làm lão sinh nghi. Vì bây giờ, nếu chàng tỏ ra quyết liệt thì lão lại là người cứ tìm cách lẩn tránh. Đã thế, lão còn bảo:

- Cần gì phải vội, tiểu tử? Trước sau gì ta cũng thu thập ngươi thôi! Hà.. hà...

Vút!

Lão càng tránh, chàng càng hoảng sợ. Hơn thế nữa chàng vừa nhận ra một điều, Thái Cực Huyền Ảo Bộ không thật sự huyền ảo như chàng đã quá tin tưởng. Bởi dùng bộ pháp đó để tránh chiêu công của đối phương thì kết quả tỏ ra kiến hiệu, nhưng nếu dùng để chính chàng công kích đối phương xem ra chẳng mấy có tác dụng.

Đã thế, bất ngờ có tiếng lão hô hoán khiến Bất Thông phải thật sự hoang mang.

Lão đưa mắt nhìn vào tiểu khẩu nọ:

- Phải chăng đó là lối đã đưa ngươi từ dưới huyết khẩu lên đến tận đây?

Không còn cách nào khác, chàng liều lĩnh lao đến, dùng thân hình che kín tiểu khẩu:

- Lão cầu! Đỡ!

Ào... Ào...

Nhìn lão vận dụng toàn lực quật ngay vào chàng một chưởng với khí thế đảo hải di sơn, Bất Thông đành cắn răng dốc toàn lực vào chiêu chưởng đã đánh ra.

Ào... Ào...

Àm!

Sau tiếng chấn kinh, toàn thân chàng liền bay bắn qua tiểu khẩu nọ.

Vù...

Lão Mông Diện nhân lập tức lao theo.

Vút!

Ngay khi bị chưởng kinh đối phương đưa đẩy vào tình trạng này, Bất Thông lập tức nghĩ ra một ý.

Vừa lợt trở lại thạch động có bức đồ hình võ học, Bất Thông liền quật liên tiếp mấy kinh vào những bức đồ hình đó, một bức có sẵn và một bức là do chính chàng hoạ lại.

Vù... Vù...

Àm! Àm! Àm!

Chàng dù nhanh tay nhưng vẫn không thể phá huỷ hết những gì cần phá huỷ, vì thế, có tiếng lão Mông Diện nhân kêu lên thất thanh:

- Hà Lạc Thái Cực Đồ?

Nhân lúc lão còn đang ngẩn ngơ, Bất Thông còn kịp quật thêm hai kinh nữa vào vách đá có những vết lõm, biểu thị bộ pháp Thái Cực Huyền Ảo.

Vù... Vù...

Àm! Àm!

Rào... Rào...

Nhận ra ý đồ của chàng, lão Mông Diện nhân chợt gầm lên:

- Ngươi phải chết!

Vù... Vù...

Chưa có lần nào Bất Thông thấy đối phương phản nộ như lần này, lão phát ra thật nhiều chưởng kinh và chưởng nào cũng ẩn tàng nguồn nội lực cực kỳ uy mãnh như chưởng nào.

Không dám cùng đối phương chạm chiêu, Bất Thông chỉ còn cách nhảy tránh, nhờ bộ pháp Thái Cực Huyền Ảo.

Vút! Vút!

Àm! Àm! Àm!

Rào... Rào... Rào...

Phát hiện chính chưởng của đối phương do không đánh trúng vào chàng đã góp phần phá huỷ thêm nữa những gì cần phá huỷ, Bất Thông đắc ý cười vang:

- Này, không phải lão muốn giữ lại bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực đó sao? Và bây giờ chính lão lại tự tay phá huỷ... hự!

Đang nói, cước bộ của chàng bỗng bị vấp, khiến cho thanh âm phát ra cứ như bị ai đó bóp nghẹn.

Không bỏ lỡ cơ hội, lão Mông Diện nhân quật ngay một kinh:

- Nạp mạng!

Vù... Vù...

Vừa mới nhận ra tại sao bản thân phải vấp, Bất Thông lập tức rùn người và ra bộ như sẵn sàng khuyu cuống như chàng đã từng làm trước kia.

Không biết đó là kế của chàng, lão Mông Diện nhân phần nộ gầm lên:

- Ngươi muốn dùng cách ty tiện để thoát sao? Lần này ta không để ngươi lừa nữa đâu! Đờ!

Lão kéo mạnh ngọn chường xuống dưới.

Vù... Vù...

Và như thế, chỉ cần Bất Thông thật sự khuyu người xuống, vừa như bị trúng chiêu để tránh, chường kia của lão sẽ lập tức du hồn chàng vào địa phủ.

Nhưng, hoàn toàn bất ngờ, Bất Thông bỗng dịch bộ, nhảy tạt qua một bên.

Vút!

Và thế là, chường của đối phương phải quật luôn xuống nền động.

Rào... Rào...

Sau chường này, lão Mông Diện nhân mới nhận ra ở dưới nền động đang có nhiều dấu chân, và chường vừa rồi của lão phá hủy đi ít nhất cũng vài ba dấu.

Biết đó là những dấu chân có liên quan đến loại bộ pháp lợi hại vừa mới đây Bất Thông đã thi triển, lão Mông Diện nhân vội đưa mắt nhìn, rắp tâm ghi nhớ.

Hiểu ra ý đồ lên học võ công của đối phương, Bất Thông lập tức xông vào lão:

- Đờ!

Vù... Vù...

Với ý định quyết ghi nhớ bộ vị của những dấu chân kia, lão Mông Diện nhân vội và dường như không hề màng đến chuyện cùng Bất Thông chạm chường nữa.

Vút!

Vù...

Sau đôi ba lần như vậy, Bất Thông lại nảy ra một ý khác.

Chàng vội vận dụng Thái Cực Huyền Áo Bộ với toàn bộ chân lực dồn vào hai cước chân. Chàng di chuyển loạn xạ khắp nền động.

Thịch! Thịch!

Nghe tiếng dầm chân nặng nề của Bất Thông, lão Mông Diện nhân nhìn theo. Và lão không thể không gầm lên khi nhận ra ngoài những dấu chân sẵn có chính Bất Thông đang cố tình tạo thêm nhiều dấu chân nữa, khiến lão hoàn toàn rối loạn:

- Súc sinh! Ta phải giết ngươi! Đờ! Đờ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Đã có bộ phái Thái Cực Huyền Áo, Bất Thông vẫn ung dung vừa tránh chiêu vừa tiếp tục ý định tạo ra thật nhiều dấu chân ở nền động.

Thịch! Thịch!

Chường của lão lẽ đương nhiên là đánh trượt và tất cả đều quật vào những vách đá.

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Rào... Rào...

Do đó, không những chính lão đang tự phá hủy những gì còn lại của hai bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực ở hai vách đá mà Bất Thông còn đủ thời gian để tạo ra đến vô số những dấu chân hỗn loạn ở nền động nữa.

Khi cảm thấy đã đủ, nhân lúc lão Mông Diện nhân vẫn điên cuồng quát kinh, Bất Thông lập tức lao qua tiểu khẩu và sau đó tìm cách thoát đi, theo lối ở phía sau thư phòng chàng đã nhìn thấy.

Vút!

Mãi đến khi Bất Thông chạy đến một vùng thảo nguyên mênh mông ngay bên ngoài chân núi là nơi chàng vừa thoát ra, ở phía sau mới có tiếng lão Mông Diện nhân gầm đuổi theo:

- Ngươi đừng mong chạy thoát!

Nhìn quanh quất, Bất Thông lập tức hiểu cảnh ngộ chàng lâm vào.

Với địa hình trống trải như thế này, đúng như lời lão vừa nói, chàng có chạy đằng trời cũng không thoát.

Ý thức rõ điều đó, chàng không chờ lão đang đà lao đến sẽ chủ động phát công, tự chàng bắt đầu vận dụng bộ pháp Huyền Ảo Thái Cực trước.

Vút! Vút!

Với tất cả chân lực đưa lên thượng bàn cước chân của chàng ngay khi bắt đầu đã có những di chuyển thanh thoát.

Và điều đó làm cho bóng nhân ảnh của chàng hầu như chỉ còn là những bóng mờ, không hề có một phương vị nhất định.

Chính thái độ của lão giúp chàng nhận ra điều đó.

Lão đã chạy đến và lão đang đứng yên một cách bất động.

Không những thế, đôi mắt lão liên tục đảo tròn như muốn bằng cách đó sẽ nhận ra chuẩn xác phương vị của Bất Thông.

Nhưng lão đã thất bại!

Lão đã không thực hiện được điều lão mong muốn.

Bằng chứng, lão đang nghiêng rặng và rít lên hung tợn:

- Thái Cực Huyền Ảo Bộ? Được đấy! Để thử xem Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân của ta lợi hại hay bộ pháp này lợi hại?

Trước khi Bất Thông có đủ thời gian để ghi nhận danh xưng kỳ lạ kia, bóng nhân ảnh của lão chợt nhoè đi.

Vút!

Và trước khi Bất Thông kịp suy nghĩ để biết xem lão Mông Diện nhân đang muốn giở trò gì thì bên tai chàng bỗng nghe tiếng quát của lão:

- Trúng!

Vù..

Với nhận thức mơ hồ, rất có thể lão đã nhận ra phương vị của chàng, Bất Thông vì thoáng hoang mang nên cước bộ chợt chậm lại.

Lập tức.

Ầm!

Bị trúng kinh, Bất Thông đã hoang mang càng thêm hoang mang.

Nhận ra điều đó từ ánh mắt đang trợn to của Bất Thông, lão Mông Diện nhân cười độc ác:

- Ngươi hết đắc ý rồi sao? Đỡ! Ha...ha...

Hồn bất phụ thể, Bất Thông vội bật ngựa người về phía sau và hát lên hai cước liên hoàn.

Ào... Ào...

Lão Mông Diện nhân càng cười to hơn:

- Ngươi chắc chắn phải chết! Ha... ha...

Với Quỷ Ảnh Chương thập phần biến ảo, lão Mông Diện nhân kịp biến chiêu và giáng thẳng vào Bất Thông một kinh uy mãnh.

Vù... Vù...

Thoạt hiểu, hai cước chân của chàng nếu dùng để chống chọi với chưởng lực đầy uy lực của đối phương, kẻ bị bại phải là chàng. Bất Thông vụt nghiêng rặng, dùng chân này đập vào chân kia, cố làm cho thân hình phải bay bắn về phía sau.

Phản ứng này không ngờ lại có kiến hiệu, Bất Thông nhờ đó đã tự đẩy thân hình về phía sau trong tư thế nằm ngửa và cứ lơ lửng như ai đó đang nâng chàng lên.

Vù...

Đến lúc đó, khi chưởng kinh của lão Mông Diện nhân giáng xuống thì chỉ giáng vào nền đất vô tội.

Ầm!

Bị vọt mất cơ hội hạ thủ Bất Thông, lão Mông Diện nhân liền mất long sông sọc định phát tác.

Bất ngờ có tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên:

- Hay! Thế Thuận Thuỷ Thôi Châu chỉ có thể vận dụng đến mức linh hoạt như thế này là hết, không thể hơn được nữa! Hay lắm!

Đưa mắt nhìn về phía phát thoại, Bất Thông dù chưa kịp tỉnh hồn sau lần thoát chết trong gang tấc vẫn phải có cảm giác nôn nao kỳ lạ.

Và cũng vì có cảm giác này, chàng lại quên là mình đang trong tư thế lơ lửng và cần phải có những cử chỉ kế tiếp mới có thể hạ thân trong tư thế đứng như mọi người bình thường. Do quên, nên khi chàng lao hết đà, toàn thân chàng cứ thế nặng nề rơi xuống đất.

Huych!

Nhìn thấy cách chàng hạ thân, người về lên tiếng tán thưởng phải chép miệng kêu lên:

- Sao lại thế? Đáng lý người phải uốn cong người theo tư thế Lý Ngự Đả Đình và sau đó vận dụng thức Lão Hạc Triều Dương rồi mới hạ thân chứ? Hay người không hề biết cách vận dụng những thức này?

Bị chê bai, Bất Thông đang thẹn vì bản thân không biết tự chủ lại càng phải thêm thẹn. Do đó, khi có tiếng găm của lão Mông Diện nhân vang lên, Bất Thông lập tức rơi vào tử cảnh:

- Nạp mạng!

Vù... Vù...

Thiếu một đoạn.

... Bất Thông chỉ nghĩ rằng Thanh Y mỹ nhân có võ công tương đương với chàng hoặc cao hơn chàng đôi chút, việc Thanh Y mỹ nhân chỉ một chiêu duy nhất có thể đánh bại lão Mông Diện nhân, theo Bất Thông, điều đó là không hề có.

Tuy nhiên, sự thật vẫn là sự thật, tại chàng đang nghe lão Mông Diện nhân lắp bắp:

- Cô nương... Cô nương đây là... là...

Thanh Y mỹ nhân vẫn thản nhiên nhìn Mông Diện nhân bằng hai tia mắt thật sự có uy lực.

- Ta lập lại, Quý Ảnh Nhiếp Tâm Trào là do ai truyền thụ cho các hạ?

Và cũng như cảm giác của Bất Thông lúc này, công phu bản lãnh của Thanh Y mỹ nhân là thật sự cao thâm và cao thâm đến vô tường, lão Mông Diện nhân vì biết như thế nên bất ngờ tung người lao đi.

Vút!

Nhưng mệnh lệnh của Thanh Y mỹ nhân vang lên đúng lúc:

- Đứng lại!

Và cùng với mệnh lệnh đó, bóng nhân ảnh của Thanh Y mỹ nhân chợt chớp động. Kết quả, nàng đã chặn đứng ý đồ đào tẩu của lão Mông Diện nhân.

Chứng kiến thân thù này, một lần nữa Bất Thông phải có ý nghĩ là chàng đang nhìn một điều không hề có thật.

Dẫu vậy, thanh âm của Thanh Y mỹ nhân cứ đều đặn vang lên:

- Đây là lần cuối cùng ta hỏi các hạ, công phu kia...

Bất ngờ, Bất Thông vọt hét lên:

- Đề phòng Mê Hồn Vực!

Hét xong, chàng mới biết là chàng chỉ lo hão.

Màn bạch vụ Mê Hồn do lão Mông Diện nhân bất ngờ ném ra lập tức bị cái phát tay của Thanh Y nữ nhân làm cho tan biến, đúng là thân thủ của một nhân vật có bản lĩnh thượng thừa.

Tuy nhiên, sự độc ác của lão Mông Diện nhân không chỉ dừng ở đó.

Bất Thông chợt nhìn thấy từ ống tay áo của lão Mông Diện nhân bỗng lao bắn ra một vật, tương tự như ám khí.

Viu...

Và Thanh Y nữ nhân đó đã có mục lực thật tinh tường cũng đã nhìn thấy. Nàng nhẹ nhàng đưa ngọc thủ ra, còn miệng thì ung dung lên tiếng:

- Muốn ám hại ta, các hạ chưa đủ bản...

Nàng chưa nói dứt câu, bất ngờ bị tiếng quát của Bất Thông cắt ngang:

- Đó là Ngô Công Phi Độc. Cô nương đừng chạm vào.

Cùng với tiếng quát Bất Thông bật lao đến như một tia chớp để quật một kinh thần tốc vào vật nọ.

Vút!

Vù...

Tiếng quát đề tỉnh của Bất Thông tuy muộn, nhưng may thay vẫn kịp lọt vào tai của Thanh Y nữ nhân, giúp nàng có phản ứng thần tốc không kém.

Thu nhanh ngọc thủ về, nàng dùng tay còn lại hất mạnh một chưởng vào lão Mông Diện nhân, lúc đó đã xoay nhanh người và sắp bỏ chạy:

- Các hạ không thể chạy thoát! Đờ!

Vù... Vù...

Lão Mông Diện nhân sau hai lần vận dụng thủ đoạn ám muội thất bại, như đã có sẵn ý đồ đen tối. Lão tuy đang quay lưng lại nhưng khi nghe tiếng hét giận dữ của Thanh Y nữ nhân vẫn kịp quật ngược cả song thủ về phía sau.

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Àm!

Ngay khi có tiếng chấn kinh vang lên, bóng nhân ảnh của lão Mông Diện nhân lập tức bay vọt đi như mũi trường tiễn vừa được trường cung bật đi.

Vút!

Không thể ngờ chưởng lực của mình lại bị đối phương lợi dụng khiến dư kinh từ ngọn chưởng lực đó càng giúp đối phương lao đi nhanh hơn, Thanh Y nữ nhân động nộ cũng tung người lao vọt theo:

- Đứng lại!

Nhưng một tiếng kêu thất thanh của Bất Thông đã vang lên:

- Ôi chao!

Vừa nghe tiếng kêu này, Thanh Y nữ nhân vừa mới lao đi chưa đầy trượng lập tức quay phát lại.

Và cũng bằng kinh thân pháp thượng thừa, chỉ trong chớp mắt nàng đã hiện ra và đứng ngay bên cạnh Bất Thông.

Lúc đó, ngay ở trên mu bàn tay của Bất Thông là một con rít có thân hình nửa đỏ nửa xanh (ngô công) và con rít càng đang ngo ngoáy hai hàng chân với vô số những chiếc chân ngắn ngủi, cố tìm cách ngoạm chiếc miệng tham lam vào da thịt Bất Thông.

Đột nhiên bị Ngô Công Phi Độc tấn công, Bất Thông dù không phải hạng kém đờm lược vẫn phải thất kinh và bật tiếng kêu kinh hoàng như vừa rồi.

Và bây giờ, dù Thanh Y mỹ nhân là người có thân thủ thượng thừa đứng ngay bên cạnh, nhưng xem ra bản lĩnh của cả hai chừng như vô dụng không biết phải có hành động như thế nào để hất bỏ hoặc huỷ diệt quái vật Ngô Công Phi Độc.

Nhìn nét mặt càng lúc càng kinh hoàng của Bất Thông, Thanh Y mỹ nhân tuy bối rối nhưng vẫn nhanh miệng bảo:

- Ngươi mau đưa cánh tay ra. Ta sẽ giúp ngươi loại bỏ cánh tay bị nhiễm độc.

Nghe nói phải loại bỏ cánh tay và là cánh tay hữu, Bất Thông lập tức có phản ứng:

- Độc vật muốn chết!

Vừa hét chàng vừa vung mạnh cổ tay làm cho Ngô Công Phi Độc chưa kịp ngoạm vào tay chàng phải văng bật ra.

Lập tức, chàng có động tác quá nhanh khiến Thanh Y mỹ nhân không kịp ngăn lại, tả thủ của chàng đã vuron ra và lòng bàn tay chộp cứng Ngô Công Phi Độc vào.

Chưa hết, chàng vừa bóp nát con Ngô Công Phi Độc vừa rít lên phần nộ:

- Ngươi phải chết! Ngươi là thứ độc vật đáng nguyên rủa. Ta phải giết ngươi!

Chỉ đến lúc con Ngô Công Phi Độc hoàn toàn nát vụn, Bất Thông mới bàng hoàng khi nghe Thanh Y mỹ nhân chép miệng:

- Ta từng nghe Ngô Công Phi Độc là độc vật tối thượng có xuất xứ từ Miêu cung và dường như không hề có giải dược. Sao ngươi quá bất cẩn để cả hai tay cùng bị nhiễm độc?

Không cần nghe điều này, chỉ cần nhìn vào mu bàn tay hữu đang chuyển sắc đang chuyển thành màu xanh và lòng bàn tay tả đang từ từ đỏ rực, Bất Thông cũng đã quá đủ những nỗi boàng hoàng rồi.

Vì thế, ngay khi nghe Thanh Y mỹ nhân dứt lời, Bất Thông bỗng quát lên:

- Tại hạ thà chết còn hơn sống như một phế nhân. Hay bây giờ cô nương muốn loại bỏ cả hai cánh tay của tại hạ?

Không ngờ lại bị Bất Thông quát, Thanh Y mỹ nhân lập tức biến sắc và từng bước nằng bước lùi:

- Sao ngươi dám quát tháo ta? Từ thuở bé cho đến nay chỉ có ngươi là người thứ nhất dám đối xử với ta như vậy. Ta..ta... Ta phải giết ngươi.

Bất Thông đang cuồng nộ, lập tức há miệng cười dài:

- Giết đi! Cô nương muốn giết hãy giết cứ giết! Ha... ha...

Nàng quắc mắt và bất ngờ nâng cao ngọc thủ:

- Ngươi tưởng ta không dám ư? Ta...

Bất Thông cũng trừng mắt nhìn nàng:

- Tại hạ không tưởng gì hết! Trái lại, tại hạ thừa biết cô nương thừa năng lực để làm được điều này. Hãy giết đi. Tại hạ dù chết vẫn không một lời oán trách. Kìa! Hạ thủ đi! Còn chần chờ gì nữa?

Định quật kinh vào chàng, Thanh Y mỹ nhân bất ngờ dừng lại vì có một tiếng kêu từ xa vang đến:

- Cung chủ cần gì phải hạ thủ y cho bản tay. Hãy giao cho thuộc hạ!

Vút!

Đưa mắt nhìn phía đang có người lao đến, Bất Thông như kẻ hoá cuồng càng gào lên to hơn:

- Ai cũng được! Hãy xuống tay mau lên! Đừng để tại hạ phải chết một cách đau đớn do bị chất độc công phạt. Mau lên nào... Hự!

Kèm với tiếng đau đớn vừa bật ra khỏi miệng một cách không tự chủ, toàn thân Bất Thông phải run bắn lên và bắt đầu loạng choạng, hết ngã bên này lại nghiêng bên kia.

Khi đó, bóng người vừa lao đến cũng bắt đầu vung tay, phát xạ một chùm kinh với tiếng gầm giận dữ:

- Đó là ngươi muốn, không phải Kiều mẫu độc ác! Đờ!

Vù...

Ngay khi bóng chường nọ ập đến, Bất Thông bỗng khuy xuống và một màn đêm đen lập tức bao phủ quanh chàng...

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Trúng độc ngô công nhưng không chết - hồi ức mơ hồ về lai lịch

Nhìn khoảng trời rộng bao la được ánh minh nguyệt soi toả và muôn vàn vì tinh tú đang cứ nhấp nha nhấp nháy như đang cười với bản thân, Tiểu Bất Thông lập tức tỉnh ngộ.

Chực nhớ những gì vừa xảy ra, Tiểu Bất Thông ngồi bật dậy thật nhanh.

Và việc đầu tiên chàng cần làm là vừa đưa mắt nhìn quanh vừa lên tiếng gọi:

- Cô nương! Vị tôn giá họ Kiều! Nhị vị đi đâu rồi? Hãy mau cho tại hạ gặp để tại hạ có lời đáp tạ vì đã có ân cứu mạng.

Kêu rồi ngừng, ngừng rồi kêu, đến khi Tiểu Bất Thông nói xong lời vừa rồi, trước sau chàng đã ngừng nghỉ đến bốn lần nhưng rốt cuộc vẫn không nghe bất kỳ một thanh âm nào hồi đáp.

Kinh nghi, chàng đứng lên với ý định là sẽ đi tìm họ, những người mà theo chàng nghĩ là nhờ có họ chàng đã không bị chất độc của Ngô Công Phi Độc đoạt mạng.

Tuy nhiên, ngay bước chân đầu tiên, chàng lập tức bị hụt hẫng, cứ như chàng vừa bước vào một khoảng không vậy.

Vút!

Với phản ứng nhanh nhạy, chàng đạp chân còn lại vào nền đất và lao qua khỏi hố đất mà chàng vừa kịp nhìn thấy.

Không quan tâm tìm hiểu tại sao lại có một hố đất ngay bên cạnh chỗ chàng vừa nằm, Bất Thông vẫn tiếp tục đi tìm Thanh Y mỹ nhân và một nhân vật đã tự xưng là Kiều mẫu.

Sau hơn một tuần rệu rã tìm kiếm, Bất Thông không những không tìm thấy họ mà chàng còn có một cái nhìn khái quát về nơi chàng đang có mặt.

Đó là khu hậu viên hoang phế của một trang viện cũng bị bỏ hoang lâu năm.

Đứng ở phía sau để nhìn vào trang viện, một nơi không hề có ánh đèn dù chỉ là một tia đèn nhỏ leo lét, Bất Thông không cần lên tiếng gọi cũng biết hai nhân vật chàng muốn tìm nếu đã từng lưu ngụ ở đây thì bây giờ họ đã đi khỏi!

Hoang mang, chàng tự hỏi:

“Nếu chính họ đã cứu ta, điều gì khiến họ vội vã bỏ đi, không chờ ta tỉnh lại? Bảo họ gặp cường địch thì không đứng! Bởi thân thủ như họ đâu dễ gì gặp một đối thủ xứng tay? Hơn nữa, trang viện này tuy hoang phế nhưng thoát nhìn cũng đủ biết nơi này không hề có dấu tích của sự giao tranh. Chứng tỏ rằng họ đã tự ý bỏ đi thì đúng hơn. Chà! Đây mới đúng là hành vi của người nghĩa hiệp, thi ân bất cần báo, họ không muốn nghe những lời cảm kích của ta đây mà?”

Dù tự mình định đó là hành vi thi ân bất cần báo của họ nhưng Bất Thông vẫn phải băn khoăn. Vì nghĩ, chỉ ít họ cũng phải lưu lại cho chàng, chứ đâu có ai cứ lẳng lặng bỏ đi và không cần quan tâm đến lúc liệu chàng chưa kịp tỉnh lại nhờ gặp điều gì bất trắc thì sao?

Nghĩ như vậy, Bất Thông lập tức quay lại nơi chàng đã nằm lúc tỉnh lại.

Và lần này, chàng không thể không kinh ngạc vì sự hiện diện quá kỳ quái của một hố đất cạnh chỗ chàng đã nằm.

Nhìn qua hình dạng của hố đất, vừa dài vừa đủ sâu, chàng không thể không nhận ra đó là một mộ huyệt dùng để chôn người.

Ai đào huyệt? Đào để chôn ai? Nếu để chôn chàng tại sao lúc tỉnh lại chàng chỉ nằm cạnh mộ huyệt, không phải nằm dưới đáy huyệt? Và nếu không để chôn chàng, hoặc cái huyệt này đã có từ trước, họ chỉ vô tình đặt chàng nằm cạnh, hoặc là do họ đào và đào để chôn ai khác. Là chôn ai? Lại có người có thân thủ cao minh hơn họ nên một trong hai người họ phải bị hạ sát? Nhưng nếu vậy, tại sao cả ở đây nữa không có dấu vết của sự giao tranh? Tại sao mộ huyệt vẫn rỗng không, không hề có thi thể nào nằm dưới đáy huyệt?

Càng nghĩ càng hoang mang. Bất Thông chợt ngồi xuống và đưa mắt nhìn trời cao đang có ánh mình nguyệt soi vàng vạc.

Chàng chờ họ hay chờ trời sáng?

Cả hai!

Ngay khi bình minh rạng, Bất Thông đột ngột tự phát thoại, tự nói với chính chàng:

- Đúng là họ đã bỏ đi từ lâu sau khi chính họ đã đào xong mộ huyết này.

Nhờ có ánh dương tuy mới lấp ló, Bất Thông lẽ đương nhiên đã nhìn rõ những dấu vết cho thấy đây là ngôi mộ huyết mới đào. Máu đất hãy còn tươi và hãy còn mùi đất mới.

Biết họ nếu có bỏ đi thì cũng đi chưa lâu, Bất Thông lập tức đứng lên và quyết định đuổi theo bọn họ.

Vút!

Tuy nhiên cũng nhờ có vầng dương soi tỏ hình dáng khi trang viện tuy đã hoang tàn nhưng không hiểu sao lại tạo cho chàng những cảm giác quen thuộc.

Chàng đứng và đứng ngay người nhìn khu trang viện.

Những cảm giác quen thuộc tuy hãy còn mơ hồ nhưng vẫn đến với chàng cho dù chàng đã nhiều lần thay đổi góc nhìn bằng cách di chuyển quanh khu trang viện.

Sau cùng, với một ý tưởng cũng mơ hồ vừa nảy sinh, Bất Thông nhanh nhẹn bước vào trang viện.

Nếu không kể đến những dấu vết đã bị đập phá còn rất nhiều ở trong trang viện thì có nhiều vật dụng khác hãy còn nguyên vẹn cứ luôn gợi cho chàng những cảm giác thân quen một cách kỳ lạ.

Và bước chân của chàng bỗng đột ngột dừng lại khi vừa bước vào một thư phòng đã nhện giăng bụi bám khắp nơi.

Ở giữa thư phòng, ngoài nhiều đồ vật bị ai đó vất tứ tung, vẫn còn một vật vừa còn nguyên vẹn lẫn nguyên vị.

Đó là một cái bàn làm bằng gỗ đàn hương vừa to vừa nặng.

Có lẽ đó là loại gỗ cực tốt và khá nặng nên nhờ đó cái bàn không bị chung số phận như những vật dụng khác.

Từ hình dáng và vị trí của cái bàn này, Bất Thông như vừa có một cảm giác thật thân quen tuy chưa thể minh bạch đó là sự thân quen như thế nào.

Không tự chủ, Bất Thông tiến dần đến.

Chàng vừa di chuyển vừa nhìn chăm chăm vào mặt bàn và không hiểu sao chàng chỉ nhìn vào một góc nhỏ ở phía bên tả của mặt bàn.

Khi không thể tiến thêm được nữa, vì cái bàn đã ở ngay bên cạnh, với một cử chỉ hoàn toàn tự nhiên, chàng đưa tay sờ vào chỗ chàng đã nhìn từ nãy.

Lớp bụi liền bay lên có phần nào che lấp thị tuyến của chàng.

Tuy nhiên, lớp bụi đó lại không thể ngăn cản tiếng chàng bật kêu một cách tự nhiên, cứ như chàng đã từng kêu:

- Phụ thân! Hải nhi chỉ thích ngồi ở đây và ngồi gần phụ thân cơ.

Cùng với tiếng kêu mang âm hưởng của một đứa trẻ đang phụng phịu, một dòng hồi ức bỗng tuôn về và xâm chiếm toàn bộ tâm trí chàng.

Chàng nhìn thấy một cảnh tượng như đang nhìn trong mơ...

... Phía sau chiếc bàn kia, trên một chiếc ghế có tựa được chạm trổ cầu kỳ, một văn nhân có niên kỷ chỉ ngoài đôi mươi một chút đang ngồi ở đó.

Văn nhân này đang dùng một ngọn bút có cán dài để hoạ đi hoạ lại một hình thù gì đó rất lạ trên mảnh hoa tiên vốn có sẵn trên mặt bàn.

Đứng phía sau văn nhân, chếch về bên hữu là một nữ nhân. Nữ nhân này vừa nhìn vào hình vẽ do văn nhân đang vẽ vừa mấp máy môi như đang nói một câu gì đó...

Còn ở phía tả của vị văn nhân, Bất Thông như đang nhìn thấy cánh tay mũm mĩm của một đứa bé. Cánh tay đó đang cố gắng chộp vào một vật mà vật này lại được văn nhân kia đang cầm giữ trong tay.

Trong khi đứa bé cố chộp và văn nhân kia lại cố giữ, nữ nhân ở phía sau bỗng mỉm cười và mấp máy môi...

Nhìn đến đây, bất ngờ Bất Thông như nghe được thanh âm của nữ nhân kia vang lên:

- Nếu vật đó không phải là vật hệ trọng, lang quân hãy chiều Bất Thông nhi, kéo Bất Thông nhi tui!

Tuy đó chỉ là những thanh âm do Bất Thông đang tự mừng tự sướng nhưng vẫn đủ làm cho chàng bật kêu lên:

- Đó là mẫu thân? Đây là trang viện của ta? Ở góc bàn này là nơi khi còn bé ta từng được phụ thân đặt ngồi?

Như để mình chứng cho lời chàng vừa kêu vừa tự hỏi, bàn tay đang sờ soạng ở góc bàn của chàng bất giác chạm phải một vết khắc.

Đưa mắt nhìn vào vết khắc, Bất Thông bỗng rơi lệ.

Vì vết khắc đó chính là tư dạng của hai chữ Bất Thông. Và cũng từ vết khắc này, một hình ảnh khác bỗng ùa vào tâm trí chàng...

... À cùng ngồi sau bàn, văn nhân vừa dùng một mũi sắc bén của một thanh Truy thủ để khắc lên hai chữ Bất Thông, vừa cẩu gắt với nữ nhân đang đứng đối diện.

Văn nhân bảo:

- Ta có cảm nghĩ gì không lẽ Quỳnh muội là thê tử của ta cũng không hiểu? Bất Thông là Bất Thông! Có rất nhiều việc ta không thể thông suốt. Và những việc đó nào phải ta chưa nói hết với Quỳnh muội?

Sau đó, đôi môi của nữ nhân lại mấp máy. Nhưng, dù đã cố hết sức để lắng nghe hoặc để hiểu, Bất Thông vẫn thất vọng. Nữ nhân kia đã nói rất nhiều nhưng đối với chàng hiện giờ, lời của nữ nhân kia chỉ là những lời nói vô thanh. Chàng không thể nghe và cũng không thể nhìn vào đôi môi đó để đoán xem nữ nhân đang nói gì.

Tuy vậy, đối với chàng lúc này, bấy nhiêu đó những gì chàng vừa như nghe lại cũng quá đủ cho chàng mình định một điều: đây là nơi chàng đã từng được sinh ra và lớn lên.

Như vậy, tên của chàng chính thật là Bất Thông, đó là do phụ thân chàng vì nhiều điều chưa thể thông suốt đã lấy đó làm tên cho chàng.

Chỉ có điều đáng tiếc, chàng vẫn chưa biết hoặc chưa nhớ lại tính danh của phụ thân, dù chàng vừa được biết tên của mẫu thân là Quỳnh.

Nhưng không sao, chỉ cần biết tên của mẫu thân và chỉ cần bỏ công dò hỏi quanh đây, làm gì chàng sẽ không tỏ tường đây là trang viện của họ tộc nào và làm gì không biết rõ nguyên tính danh của mẫu thân?

Khi đã biết tính danh của mẫu thân, do phụ thân chàng là trưởng phu của mẫu thân chàng, chàng từ đó sẽ biết rõ tính danh của phụ thân.

Không những thế, tại sao trang viện này phải chịu cảnh hoang tàn, rồi chàng cũng sẽ biết tất cả.

Phấn chấn, chàng muốn lập tức thực hiện những ý định đó.

Nhưng ngay khi chàng vừa xoay người, chân chàng bỗng đập vào một vật.

Cạch!

Kính nghi, chàng dừng lại và đưa mắt nhìn xuống.

Đó là một mẫu mảnh ngọc bội khá mảnh vừa bị chàng vô tình giẫm phải vỡ làm hai.

Khom người xuống nhặt, chàng ghép hai mảnh vỡ vào nhau và chợt rùng động.

Trên một mặt của mảnh ngọc bội chàng đọc rõ một chữ: Văn.

Ngọc bội là vật báu, với hình dạng mảnh này và có một lỗ thủng nhỏ ở phía trên, đó phải là vật báu gia truyền thường được ai đó luôn mang theo bên người. Như vậy, người đó phải ở họ Văn.

Hiểu rộng thêm chút nữa, Bất Thông nghi ngờ đây là vật của người đã gây ra cảnh đổ nát ở đây và người đó đang khi xô xát đã vô tình đánh rơi vật này.

Mình định thêm, chàng hiểu, không những mẫu thân chàng mà cả phụ thân chàng nữa cũng là người thuộc giới giang hồ. Vì chỉ là người thuộc giới này mới biết đến những gì có liên quan đến Ma Trung Tử, và mẫu thân mới bảo chàng phải tìm cho bằng được di học của Ma Trung Tử để sau này báo thù cho phụ thân chàng.

Vậy, kẻ thù là một nhân vật thuộc Văn gia? Và chỉ có một Văn gia trên giang hồ: Chủ nhân Thiên Nhất Trang?

Tóm lại, chàng và Văn Quy Nguyên chính là kẻ thù truyền gia? Phụ thân của Văn Quy Nguyên đã hạ sát phụ thân Bất Thông?

Chợt cười lạnh, Bất Thông cất hai mảnh ngọc bội vỡ vào người và động thân lao đi.

Vút!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thiên nhất trang quần hùng hỏi tội - sợ lộ mặt dụng độc thoát thân

Bất Thông!

Không kịp lánh mặt, Bất Thông vờ cười tươi khi len qua dòng người để đi đến chỗ vừa có tiếng gọi đúng tên chàng.

Để cho có vẻ là đang mừng rỡ, Bất Thông vừa đi vừa reo lên:

- Hạ cô nương, Khả cô nương, Nhị vị đã đến đây, vậy còn lệnh sư và chư vị sư huynh đâu?

Người vừa kêu chàng chính là Khả Thúy Đình, người đứng hàng cuối cùng trong Hoa Sơn Thất Nghĩa và cũng là đệ tử của Gia Cát Phàm, chương môn nhân môn phái Hoa Sơn.

Khả Thúy Đình hớn hờ, bất chấp sắc mặt cứ nghiêm lạnh của lục sư tỷ Hạ Uyển Nhu:

- Gia sư đang ở phía trước. Người rất mong gặp được thiếu hiệp. Tien đây, sao thiếu hiệp không đi cùng bọn ta?

Như đã hiểu sự khó chịu ngấm ngấm của Hạ Uyển Nhu, Bất Thông lắc đầu:

- Tại hạ đang có việc vội. Chuyện gặp lệnh sư, sau này...

Khả Thúy Đình hỏi hà:

- Gia sư đang ngồi nghỉ chân ở cách đây không xa, người muốn gặp thiếu hiệp thật mà. Không tin, thiếu hiệp có thể hỏi lục sư tỉ sẽ rõ.

Và không cần chàng hỏi, chính Thúy Đình đã quay sang và giật tay Hạ Uyển Nhu.

- Có phải thế không, sư tỷ? Lần trước khi chúng ta bẩm báo với sư phụ, chẳng phải chính sư phụ đã nói như thế sao? Sư tỷ nói gì đi chứ?

Không giấu được sự miễn cưỡng, Hạ Uyển Nhu gật đầu:

- Không sai! Việc thiếu hiệp không những đã giúp bọn ta thoát nạn lần trước mà còn là một truyền nhân đặc ý của Bạch bang chủ đã làm cho gia sư muốn gặp lại thiếu hiệp. Gia sư ở cách đây không xa, nếu thiếu hiệp không ngại, mời thiếu hiệp cùng đi chung đường?

Thu lại nụ cười đang làm chàng mệt miệng, Bất Thông nói thật quả quyết:

- Được! Tại hạ cũng muốn gặp lại lệnh sư, chỉ ít là một lần. Nhị vị cô nương xin dẫn đường cho!

Cố giữ đúng cương vị của người dẫn đường Hạ Uyển Nhu cứ lẳng lặng bước đi. Không như Khả Thúy Đình cứ nói cười luôn miệng:

- Thiếu hiệp cũng muốn đến Thiên Nhất Trang? Mà phải rồi, như gia sư thường nhắc, do Tôn Thất Bình vì xảo kế mà phồng tay trên di học Ma Trung Tử của thiếu hiệp, người đoán chắc trong lần quần hùng kéo đến hỏi tội Tôn Thất Bình thế nào thiếu hiệp cũng phải đến.

Chàng kinh ngạc:

- Hóa ra lần trước có quá nhiều nhân vật giang hồ đi chung một hướng là muốn hỏi tội Tôn Thất Bình? Là tội gì, Khả cô nương?

Hạ Uyển Nhu chợt lên tiếng:

- Thiếu hiệp hỏi thật hay chỉ giả vờ như chưa biết gì?

Chàng cười nhẹ:

- Đương nhiên tại hạ vì không biết nên mới hỏi. Hạ cô nương sao lại nghi ngờ?

Hạ Uyển Nhu liếc nhìn chàng:

- Thiếu hiệp đã đi chung đường với Văn Quy Nguyên một lúc lâu, có lý nào không biết những gì vừa xảy ra cho đại phái?

Chàng choáng giật mình:

- Ai đã nói tại hạ và Văn Quy Nguyên đã có lúc đi cùng đường?

Hạ Uyển Nhu cười nhạt:

- Không có lừa làm sao có khối. Thiếu hiệp chỉ cần biết có người nhìn thấy thiếu hiệp là được rồi.

Chàng chợt nghĩ đến Tôn Nhất Bình và lão Móng Diện nhân. Nhưng nghĩ thì nghĩ, chàng đâu thể hỏi ra điều này? Vì có hỏi, nghĩa là chàng tự thú nhận chàng đã cùng Văn Quy Nguyên xuất hiện và liên thủ ở Tu La Viện, cũng là thừa nhận những nghi ngờ của Hạ Uyển Nhu là đúng.

Chàng nhún vai:

- Ai muốn nói gì thì nói, tại hạ chỉ có thể nói một điều, giữa tại hạ và Văn Quy Nguyên chỉ có thể là kẻ thù, không hề là bằng hữu!

Khả Thúy Đình cũng tán thành:

- Điều này thì rõ rồi. Thái độ của thiếu hiệp lần trước quả nhiên đã có gay gắt và có ý nghi ngờ họ Văn. Đương nhiên giữa cả hai không thể là bằng hữu.

Nhân cơ hội, chàng hỏi Thúy Đình:

- Tôn Nhất Bình đã gây ra...

Chàng chưa dứt lời đã nghe Thúy Đình reo:

- Sư phụ hãy nhìn xem đây là ai?

Đưa mắt nhìn về phía trước, cạnh lối rừng đang có sáu nhân vật ngồi thành nhóm, Bất Thông liền nhận ra Gia Cát Phàm và năm nhân vật đứng đầu Hoa Sơn Thất Nghĩa.

Muốn chứng tỏ chàng không ngại gặp mặt như Hạ Uyển Nhu đã ngấm ngấm ám chỉ, Bất Thông vừa rảo bước vừa lên tiếng gọi:

- Gia Cát tiên bối! Tiểu nhân Bất Thông phải đến lúc này mới diện kiến, lỗi quả là không nhỏ. Mong được lượng thứ.

Tuy có phần ngờ ngợ nhưng Gia Cát Phàm cũng đứng lên:

- Thiếu hiệp chính là Tiểu Bất Thông độ nào ở Vô Di Sơn? Lại đây nào! Chà...Đã ra dáng một trang nam nhi oai dũng, chẳng trách Khả nhi cứ khen vùi, bảo nếu có gặp ta sẽ không tài nào nhận ra. Ha...ha...

Gia Cát Phàm thân là sư phụ còn phải đứng, năm nhân vật còn lại chỉ là đệ tử nên cũng phải đứng cả lên.

Bất Thông thất kinh, vội quỳ xuống:

- Tiểu nhân có tội! Xin tiên bối và chư vị nhân huynh cứ trách phạt!

Gia Cát Phàm tiến lên, cổ nâng Bất Thông đứng lên:

- Thiếu hiệp đâu cần phải dùng đại lễ? So về bối phận, ta còn phải kính Bạch bang chủ là trưởng bối nữa kia. Hãy đứng lên nào.

Bất Thông vẫn quỳ:

- Nhưng giữa tiểu nhân và Bạch bang chủ không hề có danh phận sư đồ. Nếu tiên bối vẫn cứ thế này, tiểu nhân nhất định sẽ quỳ mãi.

Gia Cát Phàm có hai điều phải thất kinh. Thứ nhất, dù đã dụng lực nhưng xem ra Gia Cát Phàm vẫn không làm cho Bất Thông phải đứng lên. Thứ hai, đó là câu Gia Cát Phàm đang kêu lên thẳng thốt:

- Sao lại có chuyện đó? Như ta nghe, sở học của thiếu hiệp chính là do Bạch bang chủ truyền thụ, đâu có chuyện không có danh phận sư đồ dù đó đã lược truyền thụ công phu?

Bất Thông chưa kịp giải thích, bỗng có một tràng cười vọng đến:

- Y nói không sai đâu, Gia Cát chương môn cứ để y hành lễ.

Vút!

Nhìn người mới đến, Bất Thông kêu:

- Lão trượng đến rồi ư?

Nghe thế, Gia Cát Phàm hết cả nghi ngờ và bắt đầu nhìn người mới đến:

- Không những ngoại hiệu của bang chủ là Đào Càn Khôn mà đến cả hành động của bang chủ cũng y như vậy, cứ diên diên đảo đảo không thể lường.

Nhờ đó, Bất Thông mới có cơ hội hành lễ xong đối với Gia Cát Phàm. Sau đó, chàng quay ra thi lễ với nhân vật mới đến, chính là bang chủ Cái Bang Nhất Hồng Đào Càn Khôn Bạch Kiếm Nhật.

- Nhớ lời Du đại huynh căn dặn, vân bôi vôi đến đây. Không hiểu ở Thiên Thất Trang đã xảy ra chuyện gì, lão trượng?

Lão ăn mày không đáp, chỉ đưa mắt nhìn Gia Cát Phàm:

- Tuy ta có truyền thụ võ công cho y nhưng thật sự, không dám ràng buộc y vào danh nghĩa sư đồ. Khi biết rõ điều này, không biết Gia Cát chương môn có trách ta vì đã mất cơ hội thu y làm đệ tử không?

Gia Cát Phàm lắc đầu:

- Dù chưa biết rõ nguyên nhân, Gia Cát Phàm này cũng đâu dám trách! Có chăng là nỗ lực làm hiếu kỳ, sao bang chủ không cho Bất Thông bái sư?

Bất Thông cười gượng nói xen vào:

- Chỉ tại tiểu nhân ngu muội, bang chủ sợ thu nhận sẽ làm hại đến thanh danh của bang chủ.

Lão ăn mày nhìn Bất Thông:

- Người muốn nói sao cũng được. Nói tóm lại, đó là do người không có số làm ăn mày, ta không thể thu nhận người.

Gia Cát Phàm bật cười:

- Người thì bảo do mu muội, kẻ lại cho không có số làm ăn mày, Bạch bang chủ, làm ăn mày cũng có số sao ?

Lão ăn mày nghiêm giọng:

- Đó là điều hiển nhiên. Riêng với y càng hiển nhiên hơn. Số của y nhất định không phải số của kẻ ăn mày.

Dứt lời, lão xua tay:

- Nếu muốn, chương môn có thể thu y làm môn đồ, đúng như ý định trước kia của trưởng môn. Phần ta, ta thật sự không thể.

Nghe thế, phản ứng của Hoa Sơn Thất Nghĩa hoàn toàn không giống nhau và cứ nhìn qua sắc mặt của họ, Bất Thông cũng rõ là có ít nhất hai người dường như không thích lắm chuyện chàng có thể là đồng môn sư huynh đệ với họ.

Do đó, chàng càng thêm khó xử khi nghe Khả Thủy Đình reo lên:

- Hay lắm! Nếu vậy là chúng ta sẽ là Hoa Sơn Bát Nghĩa. Bất vẫn nhiều hơn chỉ có thất.

Tuy nhiên, chẳng hiểu đang nghĩ gì, Gia Cát Phàm chợt lắc đầu quày quạy:

- Đến Bạch bang chủ còn không nghĩ đến việc thu nhận Bất Thông làm đệ tử, Gia Cát Phàm e cũng không có phúc phận đó.

Quay sang Bất Thông, Gia Cát Phàm mỉm cười:

- Với sở học sẵn có, nếu thiếu hiệp lúc nào cũng chuyên cần khổ luyện, đừng nói Gia Cát Phàm này, dẫu là Bạch bang chủ e sau này cũng không là đối thủ. Ta nói như vậy mong thiếu hiệp đừng bao giờ ngộ nhận là ta muốn giữ kín sở học của môn phái. Thật sự ta vẫn mến thiếu hiệp như trước kia đã từng yêu mến.

Thật khó diễn tả tâm trạng của Bất Thông lúc này. Chỉ có thể nói là dù được hay không được Gia Cát Phàm thu vào hàng đệ tử, có lẽ chàng cũng đều thất vọng như nhau.

Bởi đó, chàng cúi đầu với vẻ cam chịu:

- Tiểu nhân cũng vẫn luôn ngưỡng mộ tiền bối. Chỉ tiếc rằng, trước kia tiểu nhân đã không ưng thuận ngay lời đề xuất của tiền bối. Để đến bây giờ tất cả đều là muộn.

Lão ăn mày cười vang:

- Như vậy cũng tốt! Không là sư đồ thì cũng là bằng hữu, không là bằng hữu cũng là đồng đạo võ lâm. Những điều đó không có lúc nào bị xem là muộn cả. Gia Cát Phàm chừng môn thấy ta nói có đúng không? Ha...ha...

Gia Cát Phàm cười phụ họa:

- Lời của bang chủ có lúc nào là không đúng? Nhìn Bất Thông để lộ nghi biểu bất phàm, được xem là bằng hữu, Gia Cát Phàm này cũng đã mãn nguyện. Ha...ha...

Tình ý, Bất Thông càng nhìn rõ hơn sắc mặt không hề tán thành lời nói của Gia Cát Phàm đang xuất hiện cùng trên hai gương mặt khi nãy. Chàng nghĩ cũng phải, hai người này đã không thích có chàng là đồng môn sư huynh đệ thì có lý nào họ lại thích chàng được Gia Cát Phàm xem là bằng hữu.

Không muốn vì những chuyện không ra gì tạo thành những hiểm nghi to tát sau này, chàng đưa mắt nhìn Gia Cát Phàm:

- Tiểu nhân chỉ mong được tiền bối xem như một tiểu đệ, và luôn được tiền bối nhắc nhở chỉ giáo. Được như thế, tiểu nhân cũng cảm thấy mãn nguyện lắm rồi. Còn việc gọi nhau là bằng hữu, trăm ngàn lần tiểu nhân không dám.

Gia Cát Phàm chú mục nhìn Bất Thông, gật gù:

- Biết tự khiêm và biết nói câu này, Bất Thông, người quả nhiên không phụ bao công lao giáo huấn của Bạch bang chủ. Chứng tỏ, ta đã không làm khi quyết định không thu người làm đệ tử. Được lắm! Còn việc xem nhau là bằng hữu, người cho là không nên, ta cũng không miễn cưỡng người.

Bất Thông len lén giấu tiếng thở phào khi nhận ra một trong hai nhân vật kia đang có sắc mặt biểu lộ sự hài lòng và dường như có phần nào ngưỡng mộ thái độ đó của chàng nữa thì phải. Duy có người còn lại, Bất Thông băn khoăn không hiểu tại sao người này vẫn giữ nguyên sắc mặt không hài lòng, phải chăng sự có mặt của chàng đã làm y khó chịu?

Mãi suy nghĩ, chàng hồ như không nghe Gia Cát Phàm nói. Chàng chỉ biết bẽn lèn cười khi nghe Khà Thúc Đình vừa chạm vào người chàng vừa lặp lại lời nói của Gia Cát Phàm:

- Này! Phong Văn Thập Nhị Chương của môn phái tuy không có uy lực bằng Tàng Long Phi Hồ Thức của Bạch bang chủ, nhưng không lẽ vì thế thiếu hiệp không nhận sự ưu ái của gia sư!

Vấn đề tâm dò xét sắc mặt của người kia, Bất Thông đáp:

- Như đã nói, bất kỳ sự chỉ giáo nào của tiền bối, tiểu nhân cũng cung kính lắng nghe. Vậy tiểu nhân có lý nào lại dám khước từ?

Gia Cát Phàm cả cười:

- Hay lắm! Ngay bây giờ Điền Quy Nông sẽ thay ta, truyền Phong Văn Thập Nhị Chương cho người.

Hóa ra Điền Quy Nông chính là người đang bị Bất Thông ngắm ngẫm dò xét. Vì thế, chàng không hề ngạc nhiên khi nghe Điền Quy Nông lên tiếng chối từ:

- Sư phụ hãy giao việc này cho nhị đệ. Đệ tử tuy là đại sư huynh nhưng tư chất có hạn, chỉ e không biết cách truyền thụ sẽ khiến người được truyền không thể phát huy hết tinh túy của Phong Văn Thập Nhị Thức.

Nhị đệ của Điền Quy Nông chính là Hà Thiên Lương. Bất Thông đã từng biết. Hà Thiên Lương chợt mỉm cười với chàng:

- Ta có thể gọi thiếu hiệp là tiểu huynh đệ như ngày nào?

Chàng hớn hờ:

- Cho đến giờ đệ vẫn chỉ là một tiểu huynh đệ của Hà huynh, có sao đệ không thuận?

Hà Thiên Lương liền đưa mắt nhìn Gia Cát Phàm:

- Đệ tử có được phép truyền thụ Phong Văn Thập Nhị Chương cho Bất Thông tiểu huynh đệ?

Gia Cát Phàm gật đầu:

- Được! Nhưng người không được làm ta mất mặt đó. Kéo Bạch bang chủ lại cười bảo sở học của môn phái làm hỏng tư chất của người đáng lẽ là truyền nhân của Bạch bang chủ.

Lão ăn mày họ Bạch đang nhăn nhó vì lời nói nửa đùa nửa thật của Gia Cát Phàm bỗng nghe Bất Thông hô hoán:

- Du đại huynh! Bạch tiền bối và đệ đang ở đây.

Đưa mắt nhìn, quả nhiên lão ăn mày nhìn thấy Du Thừa Phong đang chạy đến. Lão lẩm bẩm:

- Y đang ở Thiên Nhất Trang sao đột nhiên quay trở lại?

Du Thừa Phong chạy đến với sắc mặt khẩn trương:

- Sư phụ! Gia Cát chương môn! Chúng ta phải khẩn trương mới được. Ở Thiên Nhất Trang đang có biến.

Bang chủ Cái bang nghiêm giọng:

- Người nói rõ xem nào, chuyện gì đã xảy ra? Hay là các phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Nga My vì không đợi được nữa đã ra tay?

Du Thừa Phong lắc đầu:

- Chính Tôn Thất Bình ra tay trước. Và đúng như nhận định của sư phụ, Côn Luân, Đĩnh Thương và Không Động đã liên thủ với Tôn Thất Bình.

Gia Cát Phàm bật kêu:

- Sao lại có chuyện này? Chẳng phải như chúng ta nghe, chính Tôn Thất Bình đã bắt giữ nhiều đệ tử của các phái, có cả người của ba phái này nữa sao? Sao họ đột nhiên đứng chung hàng ngũ với Tôn Thất Bình?

Chột hiểu, Bất Thông vội nói:

- Người bắt giữ những môn hạ các phái tuyệt đối không phải là Tôn Thất Bình.

Hà Thiên Lương cau mặt:

- Tiểu huynh đệ chớ vội khẳng định! Như Hạ lục muội và Khả thật muội thuật lại, suýt nữa cả hai cũng bị người dùng cung phu sở học của Ma Trung Tử là Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo bắt giữ, Tôn Thất Bình là người đáng nghi ngờ nhất!

Bất Thông nhìn Du Thừa Phong:

- Lão Mông Diện nhân mà đệ và đại huynh từng chạm mặt mới chính là người đáng nghi. Qua thân thủ của người này, đại huynh nói xem, lão và Tôn Thất Bình nguyên là một hay thật sự là hai người khác nhau?

Du Thừa Phong gật đầu:

- Sau lần đó ta đã bẩm báo rõ với gia sư, và chính gia sư đã nhận định họ không thể là một.

Bang chủ Cái Bang lên tiếng:

- Không sai! Điều này chứng tỏ đã có một môn bang phái khác xuất hiện. Chính họ đã ra tay và bắt giữ nhiều đệ tử các phái, Tôn Thất Bình không hề có những hành vi này.

Gia Cát Phàm kinh ngạc:

- Nếu là vậy, sao bang chủ vẫn lặng thinh, để mặc các phái kéo đến hỏi tội Tôn Thất Bình mà không giải thích?

Bang chủ Cái Bang cười bí ẩn:

- Chương môn bảo ta phải giải thích như thế nào đây khi ta chưa biết gì về môn bang phái thần bí nọ? Do không thể giải thích nên ta chỉ mong lần cử động này của các phái sẽ khiến những ai có ý đồ đen tối nhất phải phơi bày. Và đó chính là sự trở mặt trước của Tôn Thất Bình và ba phái kia.

Gia Cát Phàm chỉ lĩnh hội có một nửa nên vội hỏi thúc:

- Nếu là vậy, chúng ta đừng chần chừ nữa. Có lẽ ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Nga My đang chờ chúng ta đến giúp họ.

Định lao đi nhưng Gia Cát Phàm bỗng nhớ đến lời hứa với Bất Thông nên quay lại:

- Về Phong Vân Thập Nhị Chương...

Hà Thiên Lương nhanh miệng đề xuất:

- Sư phụ yên tâm! Trên đường đi, tạm thời đệ tử sẽ truyền thụ kinh văn khẩu quyết trước cho Bất Thông.

Bất Thông cũng nói:

- Hiện giờ đang lúc khẩn trương, cứ làm theo Hà huynh vừa nói là ổn.

Gia Cát Phàm gật đầu:

- Được như vậy thì ta yên tâm! Đi thôi!

Du Thừa Phong lao nhanh về phía trước:

- Tại hạ xin dẫn đường!

Vút!

Lão Bạch bang chủ bỗng căn dặn Bất Thông:

- Ta có nghe Thừa Phong thuật lại mọi việc. Lần sau ngươi không cần phải liều lĩnh như vậy. Hãy nhớ, làm bất cứ việc gì cũng phải biết lượng sức, phải chạy khi gặp đối thủ mạnh hơn, điều này ta không hề trách. Chỉ cần giữ nguyên sinh mạng lo gì sau này không có dịp báo thù.

Vút!

Tuần tự mọi người đều thi triển khinh thân pháp, lao nhanh về phía Thiên Nhất Trang.

Và đúng như đã nói, Hà Thiên Lượng cứ chạy song song với Bất Thông.

Định đọc cho Bất Thông nghe khẩu quyết Phong Vân Thập Nhị Chương, Hà Thiên Lượng phải kinh ngạc khi nghe chàng khẽ nói:

- Tư chất của lệnh đại sư huynh phải chăng thật sự kém?

Hà Thiên Lượng trầm giọng:

- Tiểu huynh đệ như có ý phiến trách Điền đại sư huynh?

Chàng lắc đầu:

- Đệ làm gì dám! Có chăng là đệ không hiểu lắm về sự từ chối của Điền Quy Nông.

Hà Thiên Lượng thở dài:

- Tuy là đại sư huynh nhưng mỗi khi gặp phải chuyện hệ trọng y đều dồn đẩy trách nhiệm, buộc ta phải gánh vác. Tính khí của y vốn vậy, tiểu huynh đệ hà tất phải để tâm.

Chàng cười nhẹ:

- Nếu đã là tính khí sẵn có đệ cảm thấy thật yên lòng. Còn như không phải, đệ chỉ có một cách giải thích. Điền Quy Nông ngấm ngầm không tán thành trong việc lệnh sư xem trọng đệ.

Hà Thiên Lượng buột miệng kêu:

- Không hề có điều này!

Do Hà Thiên Lượng đột nhiên kêu lớn khiến Điền Quy Nông chạy từ phía trước phải dừng lại chờ họ.

Thấy vậy, Bất Thông vội nói:

- Những gì đệ vừa nói...

Chàng chưa kịp dứt lời thì cả hai đã chạy đến ngang hàng với Điền Quy Nông nên có tiếng Điền Quy Nông hỏi át đi:

- Có gì không ổn sao, Hà nhị đệ? Hay công phu Phong Thập Nhị Thức quá kém, không lọt vào tai vị thiếu hiệp đây?

Hà Thiên Lượng bật cười:

- Đệ vẫn chưa nói một lời nào có liên quan đến công phu võ học, dù Bất Thông có muốn chê là võ công kém cũng không có điểm nào để chê.

Nhìn Bất Thông, Điền Quy Nông lại hỏi Hà Thiên Lượng:

- Vậy điều gì khiến cho Hà nhị đệ vừa phải lớn tiếng.

Đang lo sợ Hà Thiên Lượng nói tất cả cho Điền Quy Nông, Bất Thông phải cảm phục khi nghe Thiên Lượng đáp:

- Đó là do lão đệ quá kinh ngạc về thân thủ của lão Mông Diện nhân nào đó vừa được Bất Thông thuật lại.

Điền Quy Nông vờ hỏi, điều này không thể dấu được ánh mắt lúc nào cũng dò xét của Bất Thông:

- Ta cũng đang muốn hỏi điều này, thân thủ của lão Mộng Diện nhân đó thật sự rất cao minh ư?

Bất Thông bắt ngờ lắc đầu:

- Khi đệ bảo thân thủ của nhân vật này khá cao minh, đó là đệ đoán nhầm. Chứ đệ và lão ta chưa một lần động thủ, sự thật thế nào thật khó mà nói cho chuẩn xác.

Và Bất Thông phải thêm nghi ngờ khi thấy Điền Quy Nông vừa gật đầu vừa nói qua cái nhếch môi:

- Thật vậy ư?

Hỏi xong, không nghe Bất Thông giải thích, Điền Quy Nông bỗng tách ra, lao nhanh về phía trước.

Chờ khi song phương có khoảng cách đủ xa, Hà Thiên Lượng khẽ hỏi:

- Tiểu huynh đệ thật sự chưa từng động thủ cùng lão Mộng Diện nhân bí ẩn?

Chàng cười nhẹ:

- Hà huynh nghĩ sao?

- Theo lời căn dặn của Bạch bang chủ, ta nghĩ khác. Tiểu huynh đệ không những đã từng cùng lão động thủ mà tiểu huynh đệ còn suýt mất mạng nữa, đúng không?

Chàng trầm giọng:

- Hà huynh thử đoán xem, Điền Quy Nông liệu có nghe lời căn dặn đó như Hà huynh được nghe không?

Hà Thiên Lượng cau mày như để nhớ lại:

- Lúc Bạch bang chủ nói những lời này, nếu ta không nhớ lầm thì Điền Quy Nông đã đi khá xa. Y không thể nghe.

Chàng gật đầu:

- Đúng vậy! Y không thể nghe nên đáng lý ra y không nên hỏi đệ như vừa hỏi. Hà huynh xin lượng thứ, đệ càng lúc càng nghi ngờ lệnh đại sư huynh.

- Nghi ngờ? Về điều gì?

Hà Thiên Lượng như Bất Thông từng biết vốn là người có tính khí trầm tính. Và chàng thật sự nghĩ không lầm khi phát hiện ra lần này dù Hà Thiên Lượng đang quá kinh ngạc nhưng vẫn biết tự kiềm chế để câu hỏi kia chỉ đủ cho chàng nghe.

Chàng giải thích:

- Đệ đã có chủ tâm dò xét, lúc lệnh sư đang lưỡng lự chưa biết có nên thu nhận đệ hay không, sắc mặt của y và Hạ Uyển Nhu đều để lộ sự khẩn trương. Sau đó, cả hai vẫn giữ sắc mặt này vì không muốn đệ được sư tôn xem như bằng hữu.

Thấy Hà Thiên Lượng định nói, chàng vội đưa tay ngăn lại:

- Đệ chưa nói hết. Đệ không nghi ngờ Uyển Nhu vì sau đó, cho dù biết lệnh sư có ý truyền thụ võ công cho đệ, Uyển Nhu đã lộ vẻ tán thành. Và đệ hiểu Uyển Nhu chỉ thấy khó chịu nếu đệ tỏ ra cao ngạo, xem ngang hàng với lệnh sư, hoặc đệ quá tham lam, vội vấp ngay ý định làm truyền nhân của lệnh sư.

Dừng một lúc, chàng lại nói:

- Riêng Điền Quy Nông thì khác. Y thật sự không tán thành việc đệ có mặt ở đây. Nguyên nhân tại sao thì đệ chưa hiểu. Nhưng đệ có thể quyết chắc, người như Điền Quy Nông có lẽ không như Hà huynh hoặc mọi người từng nghĩ.

Hà Thiên Lượng đến giờ mới có cơ hội lên tiếng:

- Phải chăng vì y từ chối việc thay mặt gia sư, truyền thụ công phu cho tiểu huynh đệ khiến tiểu huynh đệ có thành kiến và nảy ra sự nghi ngờ?

Bất Thông đáp:

- Đệ nào phải người có lòng dạ hẹp hòi? Như đệ vừa nói, thái độ của y ngay từ đầu đã khiến đệ quan tâm. Chưa hết, chính câu hỏi khi này của y càng làm tăng sự nghi ngờ ở đệ.

Nghe nhắc lại điều này, Hà Thiên Lượng liền nhẹ gật đầu:

- Được rồi! Ta sẽ tìm cơ hội nói tất cả cho gia sư biết. Và để người tự định liệu.

Vừa nói đến đây, Hà Thiên Lượng bỗng kêu lên:

- Chao ôi! Đã đến Thiên Nhất Trang rồi. Thế mà vẫn chưa hoàn thành việc gia sư giao phó.

Bất Thông phì cười:

- Chuyện đó đâu cần phải vội Hà huynh. Và lại, như tình thế trước mắt, đệ cũng không có tâm trí để ghi nhớ khẩu quyết đó. Ái chà! Bạch bang chủ đã nhập cuộc rồi. Đệ cũng không thể chậm

Vút!

Bất Thông đã khiến Hà Thiên Lượng kinh ngạc khi chàng bắt ngờ lao vọt đi thật nhanh, chứng tỏ thân thủ thật sự của chàng còn cao minh hơn những gì mà vẻ ngoài của chàng để lộ.

Có phần bất phục, Hà Thiên Lượng vội tăng thêm cước lực.

Vút!

Tuy nhiên, dù Hà Thiên Lượng đã cố hết sức, khoảng cách giữa y và chàng vẫn càng lúc càng xa.

Nhưng dẫu sao cũng nhờ việc truy đuổi này, Hà Thiên Lượng mới có dịp nhìn thấy một điều thật đáng để nghi ngờ.

Đó là Điền Quy Nông như đang cố tình chạy chậm lại và dần dần bị mọi người bỏ rơi.

Không thể tin một người như đại sư huynh lại có nội lực không thể bằng sư đệ, sư muội, Hà Thiên Lượng ngay khi có điều kiện, lập tức nép vào một góc khuất và cố tình dõi nhìn từng cử chỉ của Điền Quy Nông sau đó.

Càng nhìn Hà Thiên Lượng càng bàng hoàng và nhớ những gì Bất Thông vừa nói.

Trong lúc đó, đúng như lời Du Thừa Phong đã nói, những nhân vật giang hồ trước kia Bất Thông đã có lần nhìn thấy ở Vô Di Sơn hiện giờ họ đều xuất hiện ngay bên ngoài Thiên Nhất Trang. Nhưng, nếu trước kia họ cư xử với nhau khách sáo và lễ độ thì lúc này họ lại giao đầu với nhau như là thù nhân. Các môn nhân đệ tử của họ cũng vậy, tất cả đều tận lực giao đầu, tạo thành một quang cảnh vừa hung tráng vừa bi ai gây náo động cả một góc trời.

Hư Tướng đại sư, Vân Huyền đạo trưởng và một vị sư thái chắc chắn là chương môn nhân phái Nga My, ba nhân vật này đang vận dụng toàn bộ sở học để giao đầu bất phân thắng bại với ba nhân vật khác, là Sa Hồng Cát chương môn Côn Luân phái, là Hoa Vô Sắc chương môn phái Điểm Thương, và một nhân vật nữa mà theo sự đoán định của Bất Thông đó chính là chương môn Không Động phái Thạch Phù Vân.

Không trông thấy Tôn Thất Bình, Bất Thông vội đảo mắt tìm kiếm.

Chính lúc đó, Bất Thông nghe tiếng Du Thừa Phong gọi:

- Sao đệ còn đứng đó? Mau theo ta nào.

Phát hiện Du Thừa Phong cứ đưa mắt nhìn mãi vào trong Thiên Nhất Trang, Bất Thông ngay khi chạy đến vội hỏi:

- Như đệ không nhìn thấy Tôn Thất Bình? Cũng không thấy Bạch lão nhân gia nữa?

Du Thừa Phong lo lắng ra mặt:

- Gia sư vừa đuổi theo Tôn Thất Bình. Cả hai đã chạy vào khu rừng kia.

Bất Thông nghi hoặc :

- Vậy tại sao đại huynh không đuổi theo ? Hay đại huynh còn có những phát hiện nào khác ?

Du Thừa Phong càng tỏ ra khẩn trương.

- Tôn Thất Bình đột nhiên bỏ chạy cho dù chưa hề có dấu hiệu là sắp bị gia sư đánh bại. Ta nghĩ, lão cố tình dẫn dụ gia sư. Và lại...

Bất Thông cũng nôn nóng, vội cướp lời :

- Như vậy đại huynh càng phải mau đuổi theo mới đúng. Hay đại huynh nghi trong khu rừng kia có nhiều nguy cơ không thể đối phó ?

Du Thừa Phong chất lưỡi :

- Nếu là những nguy cơ bình thường thì ta đã theo từ lâu rồi. Chắc... ! Theo lời giang hồ đồn đại quanh Thiên Nhất Trang có ẩn tàng những trận thế kỳ môn. Với loại này, đừng nói là ta, đến gia sư cũng không am tường. Đệ là người có nhiều tâm cơ, ta gọi đệ hi vọng đệ sẽ nghĩ ra cách ứng phó.

Bất Thông ngờ ngác :

- Trận thế kỳ môn ư ? Đệ cũng đâu biết gì về những kỳ môn hoặc kỳ thuật ?

Nghe Bất Thông nói, Du Thừa Phong đang lo lắng lại càng thêm lo lắng :

- Nếu là vậy, tánh mạng của lão nhân gia phen này e nguy mất.

Bất Thông lập tức đưa mắt nhìn về phía Gia Cát Phàm :

- Là chương môn nhân một đại phái, có lẽ Gia Cát tiền bối...

Du Thừa Phong bật reo :

- Phải rồi ! Vì quá lo nên ta suýt chút nữa quên ! Không phải Gia Cát Phàm đâu, người chúng ta cần chính là Vân Huyền đạo trưởng.

Bất Thông liền lao đi :

- Đại huynh cứ ở đây. Đệ lập tức đi gọi Vân Huyền đạo trưởng.

Vút !

Nhưng trước mắt Bất Thông bỗng xuất hiện một nhân ảnh .

- Người muốn đi ư ? Hãy nạp mạng cho ta đã !

Vù... Vù...

Tuy chưa nhận ra ai là người phát thoại nhưng qua chiêu thức của người này, Bất Thông phải bàng hoàng :

- Là lão ? Lão muốn làm ngư ông đắc lợi ư ?

Và cùng lúc với việc phát kinh chống đỡ chiêu công của nhân vật này, Bất Thông còn bất ngờ hét toáng lên :

- Quý Ảnh Nhiếp Tâm Trảo ! Kẻ đã bắt giữ những môn nhân của các phái chính là lão cẩu này ! Đờ !

Ào... Ào...

Ầm !

Khi tiếng chạm kinh vang lên, vì Bất Thông biết sau chiêu trảo của lão Mông Diện nhân hầy còn ẩn tàng nhiều biến hóa nên chàng lập tức di hình hoán vị theo bộ pháp Thái Cực Huyền Áo.

Vút !

Nhờ đó, Bất Thông không những thoát khỏi những chiêu tập kích lợi hại sau đó của đối phương, chàng còn kịp lên tiếng ngăn Du Thừa Phong lại :

- Một mình đệ tự lo liệu được. Đại sư huynh hãy mau mau cáo giác việc này và lo tiếp trợ ngay cho lệnh sư.

Tuy không tin lắm vào lời Bất Thông, do trước kia dù với sự hiệp lực của cả hai, họ suýt phải mất mạng.

Nhưng khi nghe đến sự cáo giác và nhất là sự xuất hiện quá ư đúng lúc của lão Mông Diện nhân, Du Thừa Phong phải nghĩ đây có thể là âm mưu nhằm vào toàn thể võ lâm nên lập tức dõng đi và làm theo lời Bất Thông.

Nào ngờ, có tiếng gầm vang lên ngăn Du Thừa Phong thực hiện ý mình :

- Người chạy đi đâu ? Đờ !

Vù...

Nghe tiếng gầm đầy uy lực, Du Thừa Phong vừa phát chiêu chống đỡ vừa cả kinh kêu lên :

- Lão cẩu không chỉ đến một mình ? Bất Thông đệ đừng quá ham chiến, hãy mau nghĩ cách cáo trị đến các phái ! Cuồng đồ ! Đờ !

Ào...Ào...

Àm !

Theo tiếng hô hoán của Du Thừa Phong, Bất Thông cũng kinh hãi khi nhận ra kẻ vừa ra tay ngăn chặn Du Thừa Phong chính là gã hắc y độ nào.

Không những thế, với cái nhìn lướt qua toàn cục, Bất Thông cũng phát hiện có khá nhiều những gã hắc y nhân với chân diện hoàn toàn che kín cũng kéo đến. Và bọn này hầu như nhằm vào tất cả các phái, không chừa một phái nào.

Càng phát hiện, Bất Thông càng tin đây là một mưu mô đã được sắp đặt trước. Chẳng liên vận lực, gầm lên vang dội :

- Tất cả chúng ta đều bị bọn hắc y nhân che mặt lừa rồi. Mọi người nên vì đại cục lo đối phó với bọn chúng, rất có thể là hậu nhân của đại ma đầu Ma Trung Tử trăm năm trước.

Tuy chưa biết lời cảnh tỉnh này liệu có được người của các phái hưởng ứng hay không nhưng Bất Thông cũng phần nào vững dạ khi nghe có tiếng Hạ Uyển Nhu hét lên hăm hực :

- Sur phụ ! Đây là một trong những kẻ che mặt đã có lần có ác ý với đệ tử và Khả thất muội. Bọn chúng còn có Ngô Công Phi Độc, sur phụ hãy cẩn trọng.

Biết Hoa Sơn đã bắt đầu chú tâm đến bọn hắc y nhân, Bất Thông từ lúc đó liền chuyển chú trọng việc đối phó với những chiêu thức thập phần lợi hại của lão Mông Diện nhân.

Và lão đang quát :

- Lần này sẽ không còn ai có đủ khả năng lực giải nguy cho ngươi. Hãy nạp mạng nào !

Vù...Vù...

Vẫn thi triển Thái Cực Huyền Áo, Bất Thông ung dung thoát khỏi chiêu trào Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm của lão Mông Diện nhân. Chẳng còn cố tình châm chọc lão :

- Nếu ta nhớ không lầm lão có một loại công phu khá lợi hại, dường như là Vạn Quỷ Âm Nhân Thân thì phải ? Từ nãy giờ, sao lão không đem ra dùng? Hả? Ha...ha...

Vút !

Bị hụt chiêu tính đi tính lại cũng không dưới mười lần, lão Mông Diện tuy phần nộ nhưng không hiểu tại sao lão vẫn chưa dùng đến môn công phu như Bất Thông vừa nhắc. Trái lại, lão cứ diễn đi diễn lại mãi Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trào :

- Quỷ Ảnh Trào của ta có ít nhất là chín lần biến hóa. Bao nhiêu đó cũng đủ lấy mạng ngươi rồi, ta cần gì phải phí lực dùng đến công phu khác? Xem đây !

Vù...Vù...

Do từ nãy giờ Bất Thông chỉ lẩn tránh là chủ yếu nên chàng thừa năng lực để đưa mắt nhìn khắp nơi, dõi xem bọn hắc y nhân thật sự có mưu đồ gì.

Và ngay lần nhìn này, chàng phát hiện Du Thừa Phong như đang nao núng trước chiêu trào có quá nhiều lần biến hóa của lão hắc y nhân kia. Nghĩ lại trước kia chàng cũng phải nao núng đâu kém gì Du Thừa Phong bây giờ. Vì thế, chàng vội tìm cách ra tay tiếp trợ Du Thừa Phong.

Kịp lúc lão Mông Diện nhân vẫn tiếp tục dùng trào công kích, chàng bật cười :

- Lão tưởng ta không đoán ra mỗi lần lão dùng công phu đó là phải hao tổn chân nguyên sao? Đã vậy, ta cũng không hơi sức đâu mà đùa giỡn với lão. Lão chịu khó tìm người khác vậy ! Ha...ha...

Vút !

Bóng nhân ảnh chàng lập tức vượt khỏi tầm thị tuyến của lão.

Sau đó, khi nghe tiếng chàng quát, lão mới biết là chàng có ý đồ gì.

Lão giật dử lao về phía Du Thừa Phong, đứng vào lúc một kinh của Bất Thông quát vào gã hắc y nhân nọ :

- Đờ !

Ào...

Àm !

Lão điên tiết chộp trảo vào Du Thừa Phong :

- Tên tiểu khát cái mau nạp mạng !

Vù...

Du Thừa Phong kêu bài hải :

- Chu choa ! Sao lão cầu dám cắn trộm ta ? Xem gãy!

Vút...Vút...

Bất Thông cũng xuất hiện bên cạnh Du Thừa Phong :

- Đã biết lão vốn là một lão cầu, sao đại huynh lại không đề phòng? Hãy đỡ nào !

Vù...

Àm !Àm !

Nhờ có Bất Thông kịp thời tiếp tục, Du Thừa Phong không những thoát nguy mà còn dư thời gian để nói lên sự kinh ngạc vừa có :

- Chà...chà... ! Như công phu của đệ đã tăng tiến? Phải chăng là do lão cầu ban cho?

Bất Thông lập tức phụ họa :

- Không gặp lão thì thôi, đệ có cảm nhận mỗi lần gặp lão thì công phu của đệ lại một lần tăng tiến. Không tin đại huynh hãy xem đây !

Chàng liền thi triển Thái Cực Huyền Ảo Bộ, vừa để tránh chiêu lão Mông Diện nhân đang quật ra, vừa để tiếp cận lão từ phía bên tả.

Vút !

Vù...

Và chàng gầm lên khi đã tiếp vào lão đủ gần :

- Trúng !

Lão Mông Diện nhân phần nộ vì bị Du Thừa Phong và Bất Thông đem lão làm trò đùa. Lão chờ chiêu chừng của chàng thật gần bèn quát lên thật to :

- Ngươi muốn chết !

Vù...Vù...

Nhưng, Bất Thông bỗng cười khanh khách :

- Chà ! Phản ứng nhanh thật đó. Nhưng, chậm mất rồi. Hà...hà...

Và chàng chỉ cần dịch chuyển một vài bộ vị là đủ làm cho chiêu công của đối phương rơi vào khoảng không.

Vút !

Vù...

Nộ khí xung thiên, lão gầm vang dội :

- Ngươi có thể thoát nhưng còn tên khát cái này thì sao ? Nằm xuống !

Ào...Ào...

Bị lão chọn làm đối tượng, Du Thừa Phong chưa biết phải làm gì thì nghe Bất Thông kêu lên :

- Phi Hổ Bại Tẩu ! Mau !

Nghe thế nào làm thế đó, Du Thừa Phong liền xoay người và tiếp đó tự ngã sấp mặt xuống đất.

Nhờ đó, chiêu chưởng của lão Mông Diện nhân phải hụt đối tượng, lao sượt qua ngay bên trên Du Thừa Phong.

Phản nộ, lão tiến nhanh về phía trước như quyết ý phải hạ sát Du Thừa Phong :

- Mau nạp...

Lời của lão chưa dứt thì chiêu Phi Hồ Bại Tẩu của Du Thừa Phong hãy còn một động tác nữa nên động tác đó của Du Thừa Phong phải làm cho lão nghẹn lời :

Vù...Vù...

Bất ngờ bị song cước của Du Thừa Phong từ dưới móc vào đại huyết đan điền, lão Mông Diện nhân đành dừng bỏ, quật mạnh chiêu trào xuống.

Ào...

Nhưng lão quên hãy còn Bất Thông. Và khi Bất Thông lên tiếng nhắc nhở Du Thừa Phong, là chàng đã có sẵn đối sách.

Vì thế, tiếng gầm của chàng vang lên đầy uy lực :

- Trúng !

Àm !

Hự !

Do quá phẫn nộ nên bất phòng, lão Mông Diện nhân phải lãnh trọn một chưởng của Bất Thông quật ngay vào hậu tâm.

Bị trúng chưởng nên chiêu trào định quật xuống của lão phải ngưng trệ. Và chính lúc này song cước của Du Thừa Phong do không còn bị ngăn cản nên thân nhiên cuộn thẳng vào đan điền của lão.

Vù...

Những tướng lão phen này phải mất mạng hoặc chí ít cũng bị trọng thương, Du Thừa Phong đang chờ đợi điều gì đó thì chợt nghe hai cước chân như cuộn vào khoảng không.

Kính nghi, đang trong tư thế nằm sấp, Du Thừa Phong liền ngoái đầu nhìn lại. Và Du Thừa Phong phải ngằm ngằm thán phục khi thấy đối phương có phản ứng rất chuẩn xác.

Lão bất ngờ khom người xuống và hóp bụng về phía sau, tuy không nhiều nhưng lại đủ để tránh hai cước chân lợi hại của Du Thừa Phong.

Biết không thể hại mạng lão, Du Thừa Phong định thu chân về và uốn người đứng bật dậy thì phát hiện mảnh vải che mặt của lão do đang pháp phối phần dưới nên có vẻ như sẽ lọt vào đúng tâm vối của chân.

Du Thừa Phong liền thực hiện ngay ý định này...

Vù...

Soạt !

Mảnh vải che kín mặt của lão liền bị một trong hai cước chân của Du Thừa Phong móc vào và lột bay khỏi mặt lão.

Có dịp nhìn rõ chân diện của đối phương, Du Thừa Phong cứ ngỡ người nhìn ngắm và hoàn toàn quên đi thực tại.

Du Thừa Phong chỉ tỉnh lại khi nghe Bất Thông bàng hoàng hô hoán :

- Giao Loang Hý Thủy đại huynh mau !

Kính hãi, Du Thừa Phong chỉ còn biết làm theo lời Bất Thông và lăn ào ào qua một bên. Nhờ đó, một kinh uy mãnh do lão cầu kia giằng dữ quật vào phải nện ngay vào nền đất, chỉ sượt ngay bên cạnh Du Thừa Phong trong gang tấc.

Àm !

Thoát chết, Du Thừa Phong vội hô hoán :

- Ta đã nhìn rõ mặt lão, Bất Thông ! Mau xem lão xem ! Như ta chưa từng thấy lão bao giờ !

Đến lúc này Bất Thông mới phát hiện trên chân của Du Thừa Phong đang phát phơ một mảnh vải. Đây là dịp may để chàng nhìn rõ chân diện của đối phương, chàng bèn tìm cách từ phía sau chạy đến phía trước lão.

Vút !

Thế nhưng, lão như không muốn điều đó xảy ra nên sau khi quật một kinh vào Du Thừa Phong để gọi là sát nhân diệt khẩu và đã bắt thành, lão liền đưa hai tay lên bưng kín mặt, đồng thời vội vàng lao đi, không để Bất Thông có đủ thời gian lao đến phía trước mặt lão.

Vút !

Với thân thủ như lão, một khi lão quyết tâm bỏ chạy và chạy thật nhanh, Bất Thông dù có Thái Cực Huyền Áo Bộ vẫn không tài nào đuổi kịp, nói gì đến việc nhìn rõ diện mạo lão.

Hậm hực, Bất Thông định hỏi Du Thừa Phong về diện mạo lão, bất ngờ chàng phải kêu lên :

- Ngô Công Phi Độc ? Đại sư huynh mau lùi lại !

Du Thừa Phong một lần nữa chỉ biết làm theo sự chỉ dẫn của Bất Thông.

Vút !

Ngay sau đó, Du Thừa Phong còn nghe thanh âm của Bất Thông đang di chuyển khắp toàn trường :

- Bọn hắc y đang có ý tháo chạy ! Nếu chư vị muốn đuổi theo xin đừng quên chúng có thể phóng Ngô Công Phi Độc hãm hại.

Đưa mắt nhìn, Du Thừa Phong thấy cảnh trạng xảy ra đúng như lời Bất Thông vừa hô hoán.

Bọn hắc y nhân chắc chắn phải là thủ hạ của lão cẩu kia và nếu lão phải hối hả bỏ chạy thì bọn chúng đâu còn chút đóm lược nào để cố tình lưu lại ?

Tuy nhiên, do quần hùng sợ Ngô Công Phi Độc hãm hại nên tất cả đành phải để bọn hắc y nhân ung dung rời đi.

Duy chỉ có Bất Thông là ngang nhiên lao vào một tên hắc y nhân khi thấy tên đó cứ quyết liệt giao thủ với Hà Thiên Lượng.

Ý trọng vào Thái Cực Huyền Áo Bộ, Bất Thông lập tức xen vào giữa :

- Ngươi còn hùng hổ đến thế sao? Trúng !

Vù... .

Bị Bất Thông phát chiêu quá bất ngờ, tên hắc y nhân gầm lên :

- Tiểu tử ngươi chán sống rồi sao? Hừ !

Tuy gầm thét cho ra vẻ nhưng ngay sau đó gã lắc người biến mất.

Vút !

Phát hiện gã thi triển công phu này, Bất Thông bật cười :

- Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân ? Xem ra ngươi cần phải thân phận không hề kém lão cẩu hộ pháp kia. Xem đây !

Chàng định dùng Thái Cực Huyền Áo Bộ, quyết so tài cùng thân pháp Vạn Ảnh Quỷ Nhân Thân của gã thì bất ngờ nghe Hà Thiên Lượng cất tiếng kêu lên :

- Tiểu huynh đệ hãy cố lột bỏ lớp giả diện của y. Ôi chao ! Hãy cẩn trọng nào ! Như y định phóng Ngô Công

Không cần Hà Thiên Lượng nói dứt lời, Bất Thông lập tức hươ tròn song chưởng, tạo thành một màn kinh dày đặc để che chắn cho bản thân và cho cả Hà Thiên Lượng.

Ào... .

Chưa biết biện pháp này có kiến hiệu hay không, Bất Không chợt giật dử khi nghe Hà Thiên Lượng kêu lên tiếc rẻ :

- Chà ... ! Y chạy mất rồi.

Vẫn phải đề phòng Ngô Công Phi Độc, Bất Thông đành phải giữ nguyên chiêu chưởng để hậm hực nhìn gã hắc y nhân đang mãi miết chạy vút đi.

Vút !

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Vào trận nhưng may thoát khỏi trận - kế và kế tám lạng với nửa cân

Quay nhìn lại cục trường, Bất Thông kinh ngạc, hỏi Khả Thuý Đình:

- Người của ba phái: Côn Luân, Đỉnh Thương và Không Động phái đã bỏ đi cả rồi sao?

Khả Thuý Đình chưa kịp đáp thì có tiếng Gia Cát Phàm vang lên:

- Bọn họ được Tôn Nhất Bình đưa vào Thiên Nhất Trang rồi. Do không thể vượt qua lớp kỳ môn thể trận ngay bên ngoài Thiên Nhất Trang, mọi người đâu còn cách nào để truy đuổi?

Thất kinh, Bất Thông vội gọi Du Thừa Phong:

- Du đại huynh!

Có tiếng Hà Thiên Lượng nói ngay bên cạnh:

- Tiểu huynh đệ muốn tìm Du Thừa Phong? Ta có nhìn thấy y đến nói chuyện với Vân Huyền đạo trưởng, sau đó...

Bất Thông vội đưa mắt tìm kiếm Vân Huyền đạo trưởng, miệng hỏi:

- Vân Huyền đạo trưởng vẫn còn ở đây nhưng sao không thấy Du Thừa Phong?

Nghe nhắc đến tên, Vân Huyền đạo trưởng vội tiến đến:

- Thiếu hiệp muốn hỏi cao đồ của Bạch bang chủ? Vô lượng thọ phật! Y có hỏi bản đạo về cách xâm nhập trận đồ, khi bản đạo đáp là cần phải xem xét lại, y chẳng nói chẳng rằng cứ chạy luôn vào Thiên Nhất Trang.

Bất Thông thập phần lo lắng:

- Với những trận đồ này, đạo trưởng cần bao nhiêu thời gian mới nghĩ ra cách phá giải?

Vân Huyền đạo trưởng thở dài:

- Hàng trăm năm qua, Thiên Nhất Trang vốn được xem là nơi bất khả xâm phạm. Bản đạo nghĩ...

Bất Thông cuống quýt:

- Văn bối chỉ muốn biết đạo trưởng cần bao nhiêu thời gian?

Thấy Bất Thông nói năng thiếu lễ độ, Gia Cát Phàm vội lên tiếng:

- Đạo trưởng đây dù sao cũng là chương môn nhân một đại phái. Ngươi đừng vì quá lo lắng cho Du Thừa Phong mà kém đi phần lễ độ.

Bất Thông nhăn nhó:

- Tiểu nhân nào chỉ lo cho Thừa Phong? Bạch bang chủ trước đó cũng đã bị Tôn Nhất Bình dẫn dụ vào trận đồ rồi.

Gia Cát Phàm giật mình:

- Thảo nào từ nãy giờ ta không nhìn thấy Bạch bang chủ.

Quay qua Vân Huyền đạo trưởng, Gia Cát Phàm nôn nao hỏi:

- Những trận đồ này...

Vân Huyền cứ lắc đầu:

- Vô lượng thọ phật! Như lời bản đạo đang nói, người sáng lập Thiên Nhất Trang phải là người rất cao minh về kỳ môn thuật. Nếu có thể nghĩ ngay

được cách phá giải trận đồ, Thiên Nhất Trang làm gì dám tự xưng là nơi bất khả xâm phạm. Khó lắm! Khó lắm!

Vút!

Phát hiện Bất Thông bỗng dung lao đi, Gia Cát Phàm gọi vội:

- Người định làm gì! Ô hay! Sao người tự đi vào đó? Hãy chờ mọi người cùng nghĩ cách đã!

Bất Thông đang xăm xăm tiến vào khu rừng, là nơi Du Thừa Phong nhìn thấy lão Bạch ăn mỳ đã bị Tôn Nhất Bình dẫn dụ vào. Khi nghe Gia Cát Phàm hỏi, chàng quay người và ném lại một câu:

- Bạch bang chủ là đại ân nhân của tiểu nhân. Dù phải chết, tiểu nhân cũng quyết phá hủy toàn bộ khu rừng để giải cứu Bạch bang chủ.

Thất kinh, Hà Thiên Lượng gọi:

- Hành động như tiểu huynh đệ là bất trí! Hãy nghe ta, quay lại nào!

Nhưng, Bất Thông ngay lúc đó đã biến mất vào khu rừng.

Gia Cát Phàm giẫm chân tức tối:

- Sao y quá liều lĩnh? Nếu y cũng bị hại, nguyên khí Cái Bang phen này phải tổn hại nghiêm trọng.

Vân Huyền đạo trưởng kinh nghi:

- Vị thiếu hiệp đó cũng là đệ tử Cái bang sao?

Gia Cát Phàm định đáp thì nghe tiếng niệm phật vang lên:

- Nam mô a di đà phật! Như Gia Cát chương môn chưa có dịp nhìn rõ cách thi triển công phu của vị thiếu hiệp đó? Cũng như Hư Tướng phương trượng, bản ni cũng đã nhìn thấy thân thủ của y. Y có một loại bộ pháp rất lợi hại. Và bộ pháp này chắc chắn không có liên quan đến sở học của Bạch bang chủ.

Gia Cát Phàm lắc đầu:

- Điều này...

Hà Thiên Lượng dù đang lo lắng cho Bất Thông nhưng vẫn lên tiếng minh định:

- Sư phụ! Lời nói của Tuệ Đàm sư thái hoàn toàn đúng. Chính Bất Thông nhờ bộ pháp này đã giúp đệ tử đối phó với một gã hắc y mà đệ tử nghi là...

Gia Cát Phàm kinh ngạc:

- Người cũng nhìn thấy điều đó sao, Thiên Lượng? Lạ thật, không lẽ y vì đã luyện võ của môn phái khác nên Bạch bang chủ không muốn y báỉ sư?

Tuệ Đàm sư thái lại lên tiếng:

- Phải chăng y chính là Tiểu Bất Thông đệ nào ở Võ Di Sơn, kẻ đã phát hiện nơi ẩn dấu kinh thư võ học của Ma Trung Từ đầu tiên, sau bị Tôn Nhất Bình và nhiều người khác phỏng tay trên?

Gia Cát Phàm gật đầu:

- Chính là y! Lần đó, như Gia Cát mỗ thử tìm hiểu, y đã từng cùng mẫu thân lưu ngụ ở Võ Di Sơn những ba năm. Và họ lưu ngụ ở đó là để tìm di thư võ học của Ma Trung Từ.

Do Gia Cát Phàm cứ mãi kể về những gì đã biết có liên quan đến Bất Thông nên Hà Thiên Lượng tuy đang có nhiều điều cần nắm bắt nhưng vẫn chưa có cơ hội.

Đến khi Gia Cát Phàm dứt lời, cả ba vị chương môn kia thì mãi ngẫm nghĩ về thân thế lý kỳ của Bất Thông. Hà Thiên Lượng mới có cơ hội tiến đến gần Gia Cát Phàm.

Hà Thiên Lượng nói khẽ:

- Sư phụ...

Gia Cát Phàm vội quay lại. Và nhờ đó, Gia Cát Phàm chợt nhìn thấy một người đang đứng ở xa.

Nhìn người đó đang đưa tay vẫy vẫy, Gia Cát Phàm nghi hoặc:

- Người thử nhìn xem, Thiên Lượng. Người đang giờ tay gọi chúng ta có phải là Du Thừa Phong?

Hà Thiên Lượng tiếc nuối vì vẫn chưa kịp bấm báo điều đang nghi ngờ:

- Y phục của người này nếu không là Du Thừa Phong cũng là Cái Bang đệ tử. không biết y đã phát hiện điều gì mà tỏ vẻ khấn trương như vậy?

Gia Cát Phàm thêm nghi hoặc:

- Chỗ y đứng có một sơn đạo, có lẽ là lối dẫn đến quả núi ngay phía sau Thiên Nhất Trang. Hoặc giả y đang gọi chúng ta đến tiếp trợ Bạch bang chủ và Bất Thông?

Thoáng nghi ngờ, Hà Thiên Lượng vội bảo:

- Đệ đệ tử chạy đến hỏi y!

Nhưng Vân Huyền đạo trưởng chợt đề xuất:

- Không cần phải hỏi? Nhất định là Bạch bang chủ đang lâm nạn. Chúng ta đông như thế này, nếu gặp phải Tôn Nhất Bình và người của phái kia, có đối phó cũng dễ. Đi nào!

Dứt lời, từ Vân Huyền đạo trưởng đến Hư Tướng phương trượng và Tuệ Đán sư thái, tất cả cùng động thân lao đi, khiến những tăng nhân, đạo nhân là đệ tử của họ cũng chạy đi.

Thấy vậy, Gia Cát Phàm cũng đưa tay vẫy mạnh:

- Chúng ta đi thôi!

Vút!

Hà Thiên Lượng vì mãi đưa nhìn theo bóng dáng của gã khất cái nên phải chậm chân so với mọi người.

Vì thế, Hà Thiên Lượng càng thêm nghi ngờ khi nhìn thấy gã khất cái kia có thái độ kỳ quặc.

Gã không chờ mọi người đến gần, cứ thản nhiên quay lưng bỏ đi và chạy mất dạng theo lối sơn đạo là lối mà Gia Cát Phàm đã nói.

Nghĩ đây là âm mưu hoàn toàn bất lợi cho các phái, Hà Thiên Lượng vì không thể giải thích nên đảo người chạy theo lối khác, không đi chung đường với mọi người.

Đang định vòng qua khu rừng ẩn tàng nhiều kỳ môn trận thế để có thể đến quả núi phía sau Thiên Nhất Trang mà không lọt vào âm mưu của gã khất cái nọ, Hà Thiên Lượng chợt giật mình khi nghe có tiếng người gọi thật bất ngờ:

- Hà huynh sao chỉ đi có một mình? Còn mọi người đâu?

Từ khu rừng, Bất Thông đang vội vã bước ra và trên tay đang đỡ một thân hình bất động.

Nhìn thân hình đó, Hà Thiên Lượng khê êu:

- Sao chỉ có Du Thừa Phong? Còn Bạch bang chủ...

Bất Thông đặt Du Thừa Phong nằm xuống:

- Đệ chưa tìm kỹ. Và lại, thoát được như thế này là may lắm rồi. Đệ cứ nghĩ đệ sẽ không còn gặp lại mọi người.

Kính nghị, Hà Thiên Lượng hỏi:

- Tiểu huynh đệ làm cách nào có thể đi vào và đi trở ra, không bị trận đồ vây hãm?

Bất Thông cười gượng:

- Có nói ra vị tất Hà huynh tin. Nói tóm lại, đệ chỉ biết chạy bừa, thật may là kịp thấy Du Thừa Phong. Không hiểu sao y cứ hôn mê mãi không tỉnh.

Hà Thiên Lượng vội xem xét khắp người Du Thừa Phong:

- Toàn thân y không hề có thương tích. Có lẽ đây là sự lợi hại của trận đồ, chỉ làm người xâm nhập phải hôn mê, không hại đến tính mạng.

Vừa nói Hà Thiên Lượng vừa dùng một ngón tay day mạnh vào huyệt Nhân Trung của Du Thừa Phong.

Nhìn theo cử động của Thiên Lương, Bất Thông sau đó phải reo lên:

- Y tỉnh rồi, Hà huynh quả nhiên lợi hại!

Trong khi chờ Du Thừa Phong hoàn toàn tỉnh lại, Hà Thiên Lương giải thích:

- Đó là cách giúp người tỉnh lại nếu người đó chỉ hôn mê vì gặp nhiều hoảng loạn. Không lẽ tiểu huynh đệ không biết điều này?

Chàng lắc đầu:

- Đệ không biết. Nhưng điều gì đã khiến một người như Du Thừa Phong phải hoảng loạn?

Nghe thấy câu này ngay khi tỉnh lại, Du Thừa Phong vội nói với tâm trạng hãy còn sợ hãi:

- Đừng nói là hoảng loạn. Ta đã mấy lần tưởng phải vỡ tim mà chết rồi. Này nhé, đệ cứ nghĩ ở quanh đệ chợt xuất hiện toàn là những hình ảnh ma quái, chúng cứ chập chồn thoát ẩn thoát hiện, rồi còn luôn miệng gào thét nữa, đệ không...

Chợt dừng lời vì nhìn thấy bên cạnh Bất Thông hãy còn một người nữa. Du Thừa Phong ngồi bật dậy:

- Hà Thiên Lương? Hoá ra chính là Hà huynh đã cứu ta?

Hà Thiên Lương lắc đầu và đưa tay chỉ Bất Thông:

- Chính y đã cứu Du huynh. Nhưng cứu bằng cách nào, như ta vừa hỏi, y cũng không thể giải thích.

Du Thừa Phong kinh ngạc nhìn Bất Thông. Một lúc sau, Du Thừa Phong lắc đầu:

- Người ta nói, quân tử xa nhau đôi ba ngày đã thấy khác. Ta và đệ tính ra chỉ vốn vẹn ba ngày không hề gặp, võ công của đệ không những tăng tiến bất ngờ mà ở đệ còn có nhiều điều khiến ta cơ hồ không nhận ra.

Bất Thông cười ngượng:

- Việc võ công đệ tăng tiến, ngay khi gặp lệnh sư, đệ nhất định nói. Nhưng bây giờ thì không được rồi.

Nghe nhắc đến sư phụ, Du Thừa Phong bật kêu:

- Phải rồi! Ta đang ở trong trận đồ, nếu người đã vào trận cứu ta chính là đệ thì gia sư đâu, sao đệ không...

Cứ nhìn vào vẻ mặt đang thiếu ngủ của Bất Thông, Du Thừa Phong cũng dư biết ý nghĩ. Do đó, không những chỉ bỏ lửng câu nói mà Du Thừa Phong còn gào lên:

- Không được! Ta nhất định phải vào đó để cứu sư phụ. Ta không thể đứng yên nhìn sư phụ bị người khác hãm hại mà không có bất cứ hành động gì.

Phần thì biết chính Bất Thông cũng không dám mạo hiểm thêm lần nữa, phần thì chực nhớ đến những gì định làm nhưng chưa kịp làm, Hà Thiên Lương vờ kêu:

- Du huynh không cần lo lắng nữa, Bạch bang chủ có lẽ đang ở ngay phía sau Thiên Nhất Trang.

Không chờ Bất Thông hoặc Du Thừa Phong hỏi, Hà Thiên Lương đem chuyện một gã khát cái đã bất ngờ xuất hiện khi nãy ra sao kể cho cả hai nghe.

Vừa nghe xong, Du Thừa Phong vụt đứng lên và phóng người lao đi, sau khi ném lại một câu:

- Đệ tử bản bang đã được lệnh chờ sẵn ở sau núi, nhất định gia sư đang ở đó.

Vút!

Nghe thế, đến lượt Hà Thiên Lương hoang mang. Vì vậy, tuy phải chạy theo Du Thừa Phong nhưng Hà Thiên Lương cố tình làm hiệu cho Bất Thông đừng chạy quá nhanh và hãy chạy ngang hàng với y.

Hiểu ý, Bất Thông dù cũng đang nôn nao muốn chạy thật nhanh đến phía sau núi để xem việc Bạch bang chủ đang ở đó là thực hay hư, nhưng vẫn phải chậm chân chờ Hà Thiên Lương đến gần:

- Có chuyện gì sao, Hà huynh?

Hà Thiên Lương khẽ bảo:

- Chúng ta cứ giữ khoảng cách vừa phải với Du Thừa Phong. Vừa có thể nhìn thấy y vừa không để y nghe những gì chúng ta cần nói.

Bất Thông thêm nghi hoặc:

- Phải chăng chuyện có liên quan đến gã khất cái là do Hà huynh bịa?

Hà Thiên Lượng gạt mình, thầm khiếp sợ tài trí và tâm cơ quá sắc sảo của Bất Thông:

- Tuy không là bịa nhưng ta chưa nói hết những nghi ngờ của ta.

Chờ khi Hà Thiên Lượng nói rõ hơn về những thái độ đáng nghi ngờ của gã khất cái. Bất Thông lập tức nói ra những suy nghĩ của chàng:

- Nếu Cái Bang vì gặp nguy cần các phái mau chóng đến giúp thật sự, với bang quy nghiêm ngặt thì gã kia nhất định không thể có những thái độ kỳ quặc đó. Rõ ràng đây là một âm mưu và là một âm mưu rất bất lợi cho các phái, kể cả quý phái Hoa Sơn nữa. Sao Hà huynh không nói ngay những nghi ngờ cho lệnh sư biết?

Hà Thiên Lượng thờ dãi:

- Ta biết, rất có thể vì thái độ chần chừ của ta sẽ khiến các phái gặp những nguy cơ khó lường. Tuy nhiên, một là ta hoàn toàn không kịp nói rõ, chứ đừng bảo là giải thích, mọi người vừa nhìn thấy đã ào ào lao đi. Thứ hai, ta nói thật lúc đó ta cũng hoang mang, đến ta còn không dám tin vào ta nữa là phải giải thích cho ai khác.

Bất Thông quay đầu nhìn Hà Thiên Lượng:

- Hà huynh như còn điểm nào đó nghi ngờ nhưng chưa nói hết cho đệ biết?

Hít mạnh một hơi để tăng thêm đóm lược, Hà Thiên Lượng gạt đầu:

- Đúng là còn! Đó là điều tiểu huynh đệ nhắc nhớ ta, có liên quan đến Điền Quy Nông.

Bất Thông chớp mắt vài lượt:

- Điền Quy Nông đã có những hành vi nào đáng nghi?

Ở phía trước, do Du Thừa Phong ngay khi được tin về sự phụ liên chạy ngược trở lại phía có lối vào sơn đạo, Du Thừa Phong vừa rẽ vào một góc khuất cạnh chân núi khiến Bất Thông và Hà Thiên Lượng ở phía sau không thể nhìn thấy được nữa, có tiếng Du Thừa Phong gầm lên:

- Lại là lão? Bất Thông đệ hãy nhanh chân lên nào!

Vừa mới dấn bước và tăng cước lực cũng ở góc khuất đó có tiếng chạm kinh lọt vào tai Bất Thông.

Ầm!

Biết Du Thừa Phong mười phần đang gặp nguy đủ mười phần, Bất Thông chợt kêu to, có ý cho Hà Thiên Lượng nghe:

- Đó là hộ pháp của bọn hắc y nhân che kín mặt. Hà huynh phải cẩn trọng mới được.

Vút! Vút!

Cùng Hà Thiên Lượng vượt qua chỗ rẽ và lọt vào góc khuất, ngay khi Bất Thông nhìn thấy thân hình bất động của Du Thừa Phong đang nằm sóng sượt trên nền đất thì bên tai chàng liền nghe tiếng cười ngạo nghễ của lão Mông Diện nhân:

- Ngươi muốn cản trở cũng muộn rồi! Hãy ngoan ngoãn nằm xuống nào! Ha... ha...

Bằng khoé mắt, Bất Thông nhìn thấy lão Mông Diện nhân đang từ phía sau một tảng đá lớn xuất hiện. Và từ tay lão, một màn bạch vụ liền tung ra, phủ chụp kín toàn thân của chàng và của Hà Thiên Lượng nữa.

Bị lão xuất kỳ bất ý dùng Mê Hồn Vu chụp toàn thân, Bất Thông biết chàng dù bé khí quả nhiên cũng là muộn như lão vừa bảo. Vì thế, chàng đành tương kế tựu kế, hy vọng đến lúc tối hậu chàng vẫn còn một cơ hội chuyển bại thành thắng.

Với ý định này, chàng vừa bé khí để Mê Hồn Vu nếu đã thâm nhập thì chỉ thâm nhập ở mức độ tối thiểu, và vừa vờ loạng choạng ngã nghiêng như Hà Thiên Lượng cũng đang ngã nghiêng loạng choạng.

Huych! Huych!

Trước lúc hôn mê, chàng miễn nguyện khi nghe có tiếng cười của lão Mông Diện nhân vẫn lọt vào tai chàng...

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cứu các phái anh hùng nghĩa kế - diệt ngô công mạo hiểm liều thân

Tất cả đều ở trong một thạch động thật rộng và có chung một tình trạng hoàn toàn giống nhau.

Đó là nhận định đầu tiên ngay khi Bất Thông tỉnh lại và mờ mắt he hé để nhìn.

Cũng như chàng hiện giờ, người của bốn phái: Hoa Sơn, Thiếu Lâm, Võ Đang và Nga My dường như bị lũ thuộc hạ của lão Mông Diện nhân khiển vào ném cho nằm lẫn lộn vào nhau mà không cần phân biệt hoặc cố ý sắp xếp cho người của một phái được nằm theo một cụm.

Cứ như bên cạnh chàng mà nói, ngay trước mặt là một đệ tử Thiếu Lâm với tăng bào rộng thùng thình, ngang phía chân chàng là một vị tiểu sư thái với khăn trùm đầu đã bật ra để lộ những sợi tóc vừa dài vừa đen nhánh, nằm ngay dưới chân chàng là một tục gia đệ tử, chắc chắn phải là đệ tử của phái Hoa Sơn, còn phía sau chàng, nhờ có một phần nào của ống tay áo đạo bào đang hờ hững vắt qua người chàng nên chàng biết đó là đệ tử phái Võ Đang.

Do tư thế nằm nghiêng nên tầm thị tuyến của chàng bị hạn chế rất nhiều. Vì thế, dù chàng muốn tìm kiếm Du Thừa Phong hoặc Hà Thiên Lượng cũng không thể nào tìm thấy.

Tuy nhiên, chính nhờ vào việc bị ném nằm lẫn lộn như thế này nên chàng lập tức có thêm hai nhận định nữa. Thứ nhất, mọi người tuy gặp nguy nhưng chưa đến nỗi phải mất mạng, và họ bị khống chế là do tác động của Mê Hồn Vụ, đến lúc này họ chưa thể tỉnh lại. Thứ hai, bản thân chàng lúc này cũng không bị lão Mông Diện nhân liệt vào loại cần phải đề phòng, bằng không lão đã hạ sát chàng hoặc lão phải có lệnh giữ chàng ở một nơi biệt lập.

Đây chính là điều may cho chàng và chàng phải tận dụng nếu thật sự vẫn giữ nguyên ý định chuyển bại thành thắng.

Khê nhích động chân nguyên, chàng thoáng mừng, nhờ chàng kịp thời bế khí nên tuy bị Mê Hồn Vụ nhập phái hôn mê nhưng đến giờ này chàng đã tỉnh và còn nguyên chân lực như lúc chưa bị bắt.

Vẫn trong tư thế nằm nghiêng, chàng vừa dẫn lưu chân nguyên đi khắp các kinh mạch phòng khi hữu sự sẽ kịp thời động thủ, vừa ngưng thần nghe ngóng từng động tĩnh một.

Và tiếng động đã đến, rất tiếc, bọn hắc y nhân đến khá đông.

Bất Thông nghe có tiếng người ra lệnh:

- Cho bọn chúng dùng giải độc. Nhớ, phải chế trụ huyết đạo bọn chúng trước, sau đó hãy nhét giải độc vào miệng.

Tiếng những bước chân đi chuyển loạn xạ liên vang lên, chứng tỏ bọn hắc y nhân đang toả ra khắp thạch động để thi hành mệnh lệnh của gã kia.

Mới kịp nghĩ đây là cơ hội ngàn năm một thuở, Bất Thông đã thất kinh khi nghe gã kia lại lên tiếng:

- Mà này, bọn người nhân tiên tìm cho ta một gã tiểu tử có tên gọi là Bất Thông. Gia phụ bảo phải giam y vào thạch lao. Tìm thấy y, bọn người không cần giải độc cho y, tiến hành đi!

Chàng kêu thảm:

“Ta định chờ mọi người cùng tỉnh lại sẽ giúp họ giải khai huyết đạo và nhất tề ra tay. Nhưng bây giờ không được nữa rồi. Trừ phi ta mạo hiểm, cứu được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Thế nhưng, số lượng người chắc chắn sẽ được chàng cứu không nhiều như chàng nghĩ. Vì sau mệnh lệnh thứ hai của tên hắc y nhân kia, thời gian ước chừng đủ cho bọn hắc y nhân vừa chế trụ huyết đạo cho dùng giải độc chỉ khoảng mười mấy, hai mươi người là cùng, liền có tiếng bước chân tiến đến chỗ chàng nằm.

Vẫn he hé mắt để nhìn, chàng thấy một gã hắc y nhân đang lom khom vừa giải độc vừa chế huyết đạo cho tiểu sư thái Nga My phái.

Chàng đang thầm mong, sao cho gã kia khoan hãy nhìn thấy cang và hãy giải độc cho vị tăng nhân kia đã, thì bất ngờ gã nọ đặt một chân ngang mặt chàng.

Biết thế là gã chọn chàng làm người kế tiếp, chàng đành phải ra tay thôi.

Chàng chồm dậy và chộp ngay vào khúc trí huyết của gã:

- Ôi..

Tuy tiếng kêu của gã đã làm kinh động đến bọn kia nhưng may thay, túi giải được của gã rơi xuống đất đã được chàng nhanh tay giữ lại.

Thật quả quyết chàng quát cho gã nọ một kinh.

Bung!

Toàn thân gã lập tức bay về phía có một gã đang trong tư thế của một gã đầu lãnh.

Vù...

Đến lúc này gã đầu lãnh mới có thể phát hiệu lệnh:

- Y chính là tiểu tử Bất Thông. Chớ để cho y thoát.

Lập tức có hơn mười gã hắc y nhân lao vun vút vào chàng.

Vút! Vút!

Thạch động tuy rộng nhưng có quá nhiều nhân vật giang hồ bị vất nằm ngổn ngang nên vô tình làm cho Bất Thông không thể vận dụng Thái Cực Huyền Áo Bộ.

Chàng đành phải tận lực giao đấu với lũ hắc y nhân:

- Hãy xem Tàng Long Phi Hồ Thức.

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Vẫn biết mãnh hổ nan địch quần hồ, Bất Thông sau tiếng chạm kinh liên gĩa vờ như kém lực phải bị chấn bay vào một góc thạch động.

Vút!

Bọn hắc y nhân hùng hổ lao theo:

- Chạy đi đâu?

Vút! Vút!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Nhìn thấy chúng cứ thân nhiên dẫm bừa quần hùng khi chạy đuổi theo chàng, Bất Thông phẫn nộ gầm lên:

- Bọn nguoi đều đáng tội chết! Đờ!

Ầm! Ầm! Ầm!

Sau mấy chưởng liên hoàn nhưng không thể đẩy bật phe đối phương với những mười người, Bất Thông lại phải vờ bại để chạy đi.

Vút!

Lần này chàng có một chủ định khác. Vừa chạy chàng vừa đưa mắt tìm kiếm khắp thạch động. Và mỗi khi nhìn thấy nhân vật nào hoặc đã mở mắt hoặc đang chớp mắt, chàng biết đó là những người đã được giải độc và chỉ còn bị khống chế huyết đạo, chàng liền cố ý chạy qua những người này.

Vút!

Ở phía sau, bọn hắc y nhân cứ ào ào bám sát:

- Nguoi chạy không thoát đâu! Hãy đờ!

Vù... Vù...

Nhưng chàng vẫn thân nhiên đảo người khắp thạch động.

Với ý định sẵn có, khi chạy ngang qua chỗ của những người đã tỉnh, chàng nhẹ nhàng dùng chân chạm vào họ và giải khai huyết đạo cho họ.

Vút!

Sau khi giải huyết cho khoảng mười người, ý đồ của chàng đã bị gã đầu lãnh phát hiện.

Gã hô hoán:

- Không cần đuổi theo y. Hãy chú ý những kẻ được bọn người cho dùng giải được.

Và đích thân gã lao về phía Bất Thông:

- Tiểu tử đừng mong giờ trò. Xem chiêu!

Vút!

Vù... Vù...

Đến lúc này chàng mới có dịp cười vang:

- Người phát hiện chậm mất rồi! Hãy xem kia. Lũ thuộc hạ của người phen này phải khôn đấy! Ha... ha...

Nghe thế gã nọ vội quay đầu nhìn lại phía sau dù đang giữ nguyên chiêu trảo Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm nhiều biến ảo.

Tiếng gầm của Bất Thông liền vang lên:

- Trúng!

Ào... Ào...

Phát hiện đã lâm kế trá nguy của Bất Thông, gã nọ phải quay đầu lại, chỉ để kêu lên một tiếng khiếp đảm:

- Chao ôi!

Thì...

Ầm!

Hự!

Tuy gã chưa chết nhưng đầu sao gã cũng đã bị Bất Thông loại ra khỏi vòng chiến. Vì thế gã hậm hực nhìn Bất Thông lao vào lũ thuộc hạ của gã.

Bất Thông vừa quật kinh vào một gã hắc y nhân vừa lớn tiếng hô hoán:

- Những vị đã được tại hạ giải huyết hãy mau mau đi giúp những người khác khai giải huyết đạo. Còn bọn này, hãy giao cho tại hạ xử lý! Đờ!

Vù...

Ầm!

Khi này phải giao chiến trong tình trạng bị đối phương đông người ức hiếp khiến Bất Thông bất phục. Nên bây giờ có dịp cùng đối phương một chọi một, bao nhiêu sở học đều được chàng tung ra hết.

Chàng lại lao đến gã hắc y nhân thứ hai, kẻ đó:

- Phần của người đây! Đờ!

Vù...

Ầm!

Uy thế của chàng khiến gã đầu lãnh phải ngấm ngầm lên bỏ đi.

Tuy đã nhìn thấy nhưng Bất Thông vẫn ung dung nói với những nhân vật đã được giải khai huyết đạo:

- Trên tay tại hạ là túi giải được Mê Hồn Vụ, có vị nào nhận lấy, giải độc cho mọi người.

Đáp lại tiếng gọi của chàng, âm thanh của Hạ Uyển Nhu bỗng vang lên:

- Thiếu hiệp mau ném cho ta.

Chàng mừng rỡ ném đi:

- Cô nương cần nhất là phải tìm và giải độc cho lệnh sư huynh Hà Thiên Lượng. Tình thế này chỉ có y mới đủ trầm tĩnh để nghĩ cách đối phó. Mau chụp lấy này.

Vút!

Vừa mới ném túi giải được đi, chàng lại nghe thanh âm của gã đầu lãnh vang lên:

- Đã không thể thu dụng thì cứ giết hết, không tha, bọn nguoi đừng ngần ngại, tự ta sẽ giải thích với gia phụ và Môn chủ. Hành động đi!

Đưa mắt nhìn, Bất Thông thoáng kinh hãi vì không ngờ sau một lúc bỏ đi gã đầu lãnh đã quay lại với hai mươi gã hắc y, chứng tỏ thạch động này phải là nơi bọn chúng chọn làm trụ sở.

Vội dõng theo Hạ Uyển Nhu, Bất Thông chợt hối hận vì đã bảo nàng tìm và giải độc cho Hà Thiên Lượng trước. Do phải tìm nên Hạ Uyển Nhu không những không có dịp phụ thuốc cho những nhân vật khác, trái lại bọn hắc y nhân còn đang ráo riết đuổi theo và tấn công nàng.

Bất Thông phấn nộ, lao về phía Hạ Uyển Nhu:

- Cô nương mau ném túi giải được cho tại hạ. Nhanh lên!

Vút!

Gã đầu lãnh đoán ra ý đồ của chàng vội hạ lệnh:

- Bọn nguoi không cần ngăn cản y. Dù có giải được y cũng không có cơ hội giải độc cho bất cứ ai, dù chỉ là một người.

Đoạn, gã hạ lệnh cho bọn hắc y nhân mới đến:

- Chỉ cần năm người là đủ vây hãm tiểu tử. Số còn lại, giết hết lũ tự xưng là danh môn chánh phái.

Cảm nhận sự bố trí của gã đầu lãnh vừa lợi hại vừa quá tàn độc – Vì nếu chàng thật sự bị năm tên hắc y nhân vây hãm thì đúng như gã nói chàng dù muốn cũng không bao giờ có cơ hội rảnh tay để giải độc cho bất kỳ ai – Bất Thông đành phải có một hành động mà từ đầu đến giờ chàng vẫn cố tránh.

Chàng cười vang và bắt đầu vận dụng Thái Cực Huyền Ảo Bộ:

- Nguoi nghĩ ta không làm được điều đó sao? Hãy xem đây!

Vút!

Muốn vận dụng bộ pháp này trong thạch động có quá nhiều người nằm ngổn ngang, Bất Thông đành phải dấn bừa lên thân hình của những ai vô tình nằm đúng vào bộ vị chàng cần đặt chân.

Phát hiện bóng nhân ảnh của chàng chợt nhòa đi, biết là chàng thi triển một bộ pháp tối diệu có thể thoát đi khỏi bất kỳ sự vây hãm nào dù sự vây hãm đó được bất luận bao nhiêu người thực hiện, gã đầu lãnh vừa giận vừa cuồng quát hô hoán:

- Dồn cả vào y! Phải giết cho được tiểu tử.

Lập tức lũ hắc y lao ào ào về phía chàng và một lần nữa bọn chúng cứ giẫm bừa vào không biết bao nhiêu là nhân vật đang nằm ngổn ngang.

Vút! Vút!

Phát hiện bọn chúng vì phải thực hiện theo mệnh lệnh gã đầu lãnh nên vô hình chung phải bỏ lỏng Hạ Uyển Nhu và nhiều nhân vật vừa hồi tỉnh, Bất Thông đắc ý gọi Hạ Uyển Nhu:

- Đã đến lúc giải độc cho mọi người. Cô nương mau đón túi giải được.

Chàng ném túi giải được trở lại cho Hạ Uyển Nhu. Đồng thời, chàng còn tung hàng loạt kinh sấm sét vào lũ hắc y nhân:

- Kẻ nào ngăn cản ta, kẻ đó phải chết! Xem chiêu!

Vù..

Ầm!

Ào... Ào...

Àm!

Thấy ít nhất có ba tên hắc y nhân bị trúng kinh phải bật ngựa ra, Bất Thông lại hô hoán điểm chỉ:

- Trong người bọn chúng cũng có giải dược chur vị mau nhanh tay đoạt lấy và giải độc cho mọi người.

Sợ những nhân vật chính phải kia do sự điểm chỉ của chàng sẽ lần lượt giải thoát cho nhiều nhân vật khác, gã đầu lãnh một lần nữa tỏ rõ sự độc ác:

- Mau ném Mê Hồn Vụ. Nếu cần, cứ phóng Ngô Công Phi Độc. Nhanh lên nào!

Chàng càng nghe càng phẫn nộ, phải vận dụng toàn bộ chân nguyên sở học vào lũ hắc y nhân:

- Song Long Bái Vỹ! Ngọc Hồ Phục Cước! Phi Hồ Tróc Vân! Đờ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Àm! Àm! Àm!

Vừa chưởng vừa cước cầm nã, Bất Thông đang như mảnh hổ tà xung hữu đột vào lũ quần hồ khiến lũ hắc y nhân càng lúc càng gờm thân thủ quá ảo diệu của Bất Thông.

Và cần phải tà xung hữu đột như vậy Bất Thông hầu như không cần biết nơi chàng đặt chân là nơi nào, đặt vào ai và đặt vào bộ vị nào trên thân thể người đó.

Do đó bất ngờ từ dưới chân chàng có tiếng người kêu lên oai oái:

- Ôi chào! Sao Bất Thông đệ lại nhè ta mà đập? Bộ đi mà không nhìn sao?

Không cần nhìn xuống, Bất Thông cũng biết đó là thanh âm của ai. Chàng vội kêu lên:

- Đừng nằm đó mà than nữa! Đại huynh mau giúp đệ một tay, đừng để lũ ác cầu kia kịp dùng Mê Hồn Vụ, hoặc Ngô Công Phi Độc.

Du Thừa Phong lập tức hiểu tình thế. Y vọt đứng lên:

- Lại là bọn hắc y? Được! Phen này Du Thừa Phong ta phải đòi lại món nợ bọn nguoi đã dùng bầy lừa phỉnh quần hùng! Xem đây!

Vút!

Vù... Vù...

Cùng với tiếng quát đầy phẫn nộ của Du Thừa Phong, Bất Thông cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe nhiều thanh âm khác cũng vang lên:

- A di đà phật! Bọn chúng đều là hạng ác nhân, không điều gì không dám làm. Ngã Phật từ bi, đệ tử phải đại khai sát giới. Xem chiêu!

Ào... Ào...

- Nam mô a di đà phật! Xin phật tổ lượng thứ, bản ni đành phải phạm vào cấm điều sát sanh. Hãy đỡ!

Ào... Ào...

Số người được giải dược càng lúc càng nhiều và trong số đó có phần sừng sốt khi nghe tiếng gầm phẫn nộ của Hà Thiên Lượng vang lên:

- Điền Quy Nông! Ngươi tưởng ngươi che kín mặt là ta không nhận ra ngươi sao? Một phản đồ như ngươi đừng trách Hà Thiên Lượng này trở mặt! Đờ!

Vù... Vù...

Cùng một lúc với cái nhìn của Bất Thông có tiếng quát hỏi của Gia Cát Phàm vang lên cực lớn:

- Thiên Lượng! Sao ngươi nói đó là Điền Quy Nông, đại sư huynh của ngươi? Có đúng như ngươi nói không?

Trong khi Gia Cát Phàm lảng không lao về phía Hà Thiên Lượng đang cùng một gã hắc y nhân giao chiến, Bất Thông kịp nhận ra đó chính là gã đầu lãnh đã mấy lần ra những mệnh lệnh ác độc.

Còn đang bán tín bán nghi, có lý nào Điền Quy Nông dám làm những chuyện tày đình như vậy. Bất Thông bỗng rít lên một tiếng phẫn hận:

- Hà huynh mau lùi lại! Cầu tặc! Ngươi dám phóng Ngô Công Phi Độc thật sao?

Vừa quát chàng vừa lao nhanh đến. Thật bất ngờ, ngay khi Bất Thông hô hoán, Gia Cát Phàm vì đang đà lao đến đã lao ngay vào một vật được gã đầu lĩnh ném ra.

Vù...

Thất kinh, chàng càng gào to hơn:

- Gia Cát tiên bối!

Chàng lại tận lực lao nhanh hơn.

Vút!

Tuy đã tận lực nhưng xem ra chàng không còn cách nào khác để có thể chạm vào hoặc phát kinh đẩy bật Gia Cát Phàm ra khỏi vị trí chắc chắn phải chết.

Và chàng phải sững sờ đến bàng hoàng khi nghe lời Hà Thiên Lượng bỗng kêu lên:

- Sư phụ không thể chết!

Và Bất Thông nhìn thấy Hà Thiên Lượng đã quay lại để kịp vươn tay chop vào vật nọ.

Gia Cát Phàm đến lúc này mới có thể thu hồi chân lực và đình bộ.

Tuy nhiên, vật nọ đã bị Hà Thiên Lượng chop vào giữa lòng bàn tay trong lúc Gia Cát Phàm kinh hoàng kêu lên:

- Đừng chạm vào, Thiên Lượng!

Tiếng kêu của Gia Cát Phàm đã muộn. Và Hà Thiên Lượng với dũng lực phi phàm đột nhiên nhảy xổ vào gã hắc y đầu lĩnh:

- Điền Quy Nông! Ta chết thì ngươi cũng chết! Ha...ha...

Vút!

Gã hắc y không ngờ Hà Thiên Lượng lại nghĩ ra biện pháp này khiến gã phải kinh hãi:

Gã vùng tay, theo bản năng quật một kinh vào Hà Thiên Lượng:

Vù...

Ầm!

Chưởng của gã hắc y lập tức đẩy bắn thân hình Hà Thiên Lượng về phía sau.

Vù...

Bất Thông cảm thấy gai khắp người khi nghe Gia Cát Phàm cười bi phẫn:

- Phong Vân Thập Nhị Chưởng? Điền Quy Nông! Không ngờ ngươi dùng cách này để báo đáp công lao giáo dưỡng của ta. Sao lại là ngươi? Ha... ha...

Sợ thân hình của Hà Thiên Lượng đã bị nhiễm độc sẽ truyền sang ai khác vô tình chạm vào, Bất Thông vội vàng kêu lên:

- Toàn thân Hà Thiên Lượng đã bị nhiễm độc. Mọi người đừng chạm vào.

Vừa kêu chàng vừa di chuyển hướng lao nhanh vào gã hắc y đầu lĩnh:

- Mau đền mạng cho Hà huynh!

Vút!

Vù... Vù...

Cùng lúc đó, Gia Cát Phàm chợt gầm lên thịnh nộ:

- Súc sinh phải chết!

Vù... Vù...

Chó cùng cán gậy, gã hắc y đầu lĩnh bị dồn vào tứ địa bỗng bật lên tiếng gầm

- Bọn nguoi nữa cũng phải chết!

Lập tức từ tay gã ào ra hai vật, chính là Ngô Công Phi Độc.

Vù...

Vù...

Bất Thông chợt quắc mắt và vươn tay chụp cứng cả hai độc vật trong nỗi kinh hoàng khiếp đảm của Gia Cát Phàm:

- Bất Thông! Nguoi...

Nhưng chàng cười khốc liệt của chàng bỗng vang lên:

- Nguoi định chạy sao, Điền Quy Nông? Ha... ha... ha....

Đang xoay lưng bỏ chạy, gã đầu lĩnh phải kêu gào hoảng loạn vì biết Bất Thông đang quyết liệt bám theo gã:

- Bọn nguoi còn chờ gì nữa không dùng Ngô Công Phi Độc giết hết bọn chúng? Hãy ném mau!

Bất Thông đã đuổi kịp gã nhưng cánh tay đang vươn ra của chàng ngay lúc đó phải dừng lại.

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, Bất Thông tức tốc quay phắt lại.

Đúng như chàng nghĩ, lũ hắc y nhân đang cho tay vào bọc áo. Việc chúng sẽ phóng ra những con Ngô Công Phi Độc chỉ là điều sắp xảy ra không bao lâu.

Bất Thông với ý định đang diễn ra trong tâm cứ hùng hục lao vào lũ hắc y nhân.

Thế là, cứ mỗi lần bọn hắc y nhân phóng Ngô Công Phi Độc ra thì Bất Thông ngang nhiên vươn tay chụp cứng.

Chúng nhanh bao nhiêu chàng cũng nhanh bấy nhiêu!

Và chỉ sau vài lượt chớp mắt, khi đã thu toàn bộ những con Ngô Công Phi Độc vào lòng bàn tay trái, Bất Thông liền tuôn một tràng cười bi hùng:

- Bọn chúng đã hết Ngô Công Phi Độc rồi! Việc thu thập bọn chúng tại hạ xin giao cho chư vị! Còn tại hạ, ha... ha... ha...

Vút!

Từ lúc nhìn thấy những hành vi của chàng, ít nhiều gì những nhân vật võ lâm đương diện cũng đã đoán biết kết cục gì sẽ xảy đến cho chàng! Do đó, có khá nhiều người không hề thấy kinh ngạc khi thấy chàng tự ý bỏ đi! Bất quá trong tâm trí họ không thể không xuất hiện những suy nghĩ về nghĩa cử cao cả của chàng! Và từ những suy nghĩ đó, hầu hết mọi người đều ngưỡng mộ chàng, đồng thời họ ở họ cũng xuất hiện những tâm trạng phẫn nộ.

Họ dồn những phẫn nộ đó vào những chiêu thức và dành những chiêu thức đó cho lũ hắc y nhân!

Một trận tử chiến và thảm sát liền xảy ra giữa những nhân vật võ lâm chính phái và bọn hắc y nhân không rõ xuất xứ.

Những thanh âm cuồng nộ cứ liên hồi kỳ trận vang lên tạo thêm phấn khích cho những gì đang diễn ra!

Đang khi đó, trong khi mọi người dồn toàn bộ nỗ lực vào việc sát phạt, dường như không có bất kỳ ai nhìn thấy có một người đang len lén bỏ đi! Đó là một nữ lang, nàng vừa đưa tay gạt lệ vừa quả quyết chạy theo hướng Bất Thông đã chạy đi.

Vút!

Tuy vậy, vẫn có người nhìn thấy hành động lặng lẽ của nữ lang này! Và người nhìn thấy cũng là một nữ nhân nên nàng ta cũng phải thương cảm đến nỗi rơi một giọt lệ!

Giọt lệ rơi ra làm Hạ Uyển Nhu gạt mình! Và nàng bỗng nghiêng răng lao thẳng vào một gã hắc y nhân ở gần nàng nhất.

Cuồng đồ ác độc! Đờ!

Vù...

Chương 18: Đang bán loạn lại gặp mỹ nhân - cảnh bề bàng dở cười dở khóc

Đang chạy như ma đuổi, Bất Thông bỗng dừng lại và quét mắt nhìn khắp nơi!

Sắc mặt chàng bỗng để lộ vẻ hài lòng khi mục quang chạm phải thạch thất nằm ở một nơi thật kín đáo!

Không hề chậm, chàng lao nhanh vào thạch thất đó!

Vút!

Ngay khi lọt vào thạch thất, một lần nữa chàng đảo mắt nhìn toàn bộ thạch thất bằng những cái nhìn dò xét!

Và lần này, sau khi biểu lộ sự hài lòng, Bất Thông vẫn nắm chặt lũ Ngô Công trong lòng bàn tay hữu và dùng tay tả để thực hiện những việc chàng định thực hiện!

Tuy nhiên, ngay khi chàng nhặt hòn đá đầu tiên nhưng chưa kịp chèn vào lối xuất nhập thạch động, chàng bỗng kinh ngạc khi thấy Thanh Y mỹ nhân đang đứng ngay trước mặt!

Chàng càng thêm kinh ngạc khi nghe Thanh Y mỹ nhân đang thốt ra tiếng kêu biểu lộ sự kinh ngạc:

- Là người? Người vẫn còn sống thật sao?

Hiểu rõ lời nói của nàng có hàm ý gì, chàng thoáng ngớ ngàng:

- Hoá ra không phải cô nương đã giúp tại hạ giải độc? Lạ thật! Vậy thì ai là ân nhân của tại hạ?

Thanh Y mỹ nhân cũng phải ngớ người:

- Là ai thì ta không thể biết nhưng gặp lại người quả là điều may! Ta muốn hỏi người về một người, đó là ...

Đang nói, nàng chợt đổi giọng:

- Uy! Người bị sao nữa rồi?

Bất Thông với sắc diện nhợt nhạt bỗng kêu lên:

- Cô nương mau tránh xa! Trong tay tại hạ là ...

Nhìn vào bàn tay đang nắm chặt của Bất Thông, Thanh Y mỹ nhân kinh hãi:

- Ngô Công Phi Độc? Lần đó, khi chất độc công phạt, người cũng có sắc diện như bây giờ! Phải chăng người vừa chạm chán lão Mông Diện nhân độ nào? Lão đâu? Ta đang tìm lão đây?

Dù hiểu rõ nàng muốn tìm lão cầu hộ pháp kia là với mục đích gì nhưng chàng vẫn phải tiếp tục gào lên, thật khẩn trương và bức thiết:

- Trong tay tại hạ không phải chỉ có một con Ngô Công Phi Độc! Vì sợ chúng sẽ tiếp tục di họa cho nhiều người, tại hạ cố ý chui vào đây để tự huỷ cùng với chúng! Cô nương đừng chần chừ nữa! Kẻo tại hạ không kịp phong bế thạch thất này!

Vừa lùi lại, Thanh Y mỹ nhân vừa lăm bắm:

- Hoá ra vì có ý định này nên người cố tình chui vào đây? Lần này người liều mạng là để cứu ai?

Lúc đó Bất Thông thêm kinh hãi khi có một tiếng kêu khẩn thiết vang lên:

- Bất Thông! Thiếu hiệp đang ở đâu?

Nghe rõ thanh âm này và biết là do ai phát ra, Bất Thông liền quả quyết chèn hòn đá đang cầm bên tay tả vào cửa động!

Sau đó, chàng càng lúc càng vội vàng nhặt lấy nhặt để nhiều hòn đá và chèn nhanh vào cửa động!

Cạch! cạch!..

Hành động này của chàng tuy nhanh nhưng vẫn chậm nếu so với người vừa chạy đến vừa gọi một cách bi thương:

- Thiếu hiệp dám vì mọi người mà nhân lấy cái chết, hãy cho Thuý Đình này được đồng số phận, Bất Thông! Thiếu hiệp đang ở đâu?

Thanh Y mỹ nhân có phần nào đoán ra vội nói với chàng:

- Càng lúc người càng làm ta ngạc nhiên! Lúc nào người cũng liều thân như vậy sao?

Không muốn giải thích và cũng không còn thời gian để giải thích, chàng vẫn tiếp tục thực hiện ý định, đồng thời nói với Thanh Y mỹ nhân:

- Nếu cô nương không chịu tránh xa nơi này đừng trách tại hạ phải có những lời thô lỗ xúc phạm đến cô nương!

Lúc đó, những tiếng kêu khẩn thiết của Khả Thuý Đình vang lên càng lúc càng gần và điều đó đột nhiên làm cho Thanh Y mỹ nhân phải nở nụ cười kì bí:

- Người Trung Nguyên các người như ta đã biết là những hạng người bất nghĩa, úy tử tham sanh! Ta không tin vào những gì nàng kia vừa nói! Và ta càng không tin nàng kia sẵn sàng chấp nhận cái chết cùng người và như người!

Thấy Thanh Y mỹ nhân vẫn ngơ ngác đứng trước cửa động, chẳng khác nào muốn ám thị nơi chàng đang định táng thân cho Khả Thuý Đình đang chạy đến thế nào cũng nhận thấy, Bất Thông chợt căm ghét nàng và bất ngờ thốt ra những lời lẽ khiếm nhã:

- Tiệt tỳ! có phải người muốn ta tha mạng người như thế này người mới chịu bỏ đi? Ta cho người biết, một mình ta chết là đủ lắm rồi! Nếu vì người mà Khả Thuý Đình phải bị uống mạng, ta quyết không buông tha người!

Thanh Y mỹ nhân động nộ định phát tác! Nhưng kịp nghĩ lại, nàng bỗng cười nhạt:

- Đẳng nào người cũng là kẻ sắp chết, ta không những không trách người, mà còn quyết không buông bỏ ý định!

Dứt lời, Thanh Y mỹ nhân bỗng vận lực vào thanh âm để hô hoán thật to:

- Bất Thông đang ở đây!

Thất kinh, Bất Thông định lao vọt ra, hy vọng sẽ kịp tìm một chỗ khác cũng kín đáo như nơi này để tự vui thây!

Nào ngờ, đã có tiếng Khả Thuý Đình vang đến:

- Bất Thông! Hãy để Thuý Đình này cùng chết với thiếu hiệp!

Uất hận vì chính Thanh Y mỹ nhân đã gây ra chuyện này, Bất Thông bỗng học lên một tiếng và phải ngã lùi vào phần cuối thạch thất.

Huych!

Nơi chàng vừa ngã vào đáng lẽ phải là một vách đá vững chắc thì trái lại đó chỉ là một khoảng không đã bị một hòn đá lớn che khuất!

Đang chấp chới về sự biến mất bất ngờ này chàng nhìn thấy Khả Thuý Đình từ bên ngoài lao xộc vào, làm cho những hòn đá được chàng chèn vào cửa động phải đổ rơi tung toé!

Có cảm nhận khoảng không ở phía sau chính là nơi bắt đầu cho một vực sâu thăm thẳm, không nói không rằng chàng cố tình bật ngã luôn vào đó!

Và chàng nhận định không lầm, một miệng vực đang há miệng để nuốt chàng vào khoảng không vô tận đó!

Đến lúc đó, chàng vừa lơ lơ nhìn thấy có một người lao theo chàng, vừa nghe tiếng kêu đầy kinh hoàng của Thanh Y mỹ nhân:

- Bọn người thật sự không sợ chết? Ta đã sai rồi sao?

Vù... .

Dù đang rơi xuống càng lúc càng nhanh, nghĩa là cái chết đang đến quá gần nhưng Bất Thông vẫn cứ áy náy không yên! Và chàng đành bất lực khi biết rằng đó là Khả Thuý Đình tự tìm lấy cái chết mà chàng thì không còn cách nào khác để ngăn cản!

Mang theo tâm trạng này, Bất Thông ngay sau đó chìm vào màn đêm đen vĩnh hằng.

- Khả cô nương?

Tiếng kêu bỗng bật ra khỏi miệng làm Bất Thông giật mình choàng tỉnh!

Và cũng tiếng kêu đó, những gì còn chất chứa trong tiềm thức của chính chàng đã bắt chàng phải đưa mắt nhìn quanh!

Cái nhìn của chàng tuy không là cái nhìn của một người dành để thưởng ngoạn những cảnh tượng xa lạ nhưng cuối cùng chính những cảnh tượng đang hiện hiện trước mắt chàng buộc chàng phải có cái nhìn thưởng ngoạn đó!

Vì sự thật là vậy, nơi chàng đang hiện hữu quả nhiên có nhiều cảnh tượng mà dường như từ thuở bé thơ cho đến giờ bản thân chàng chưa một lần nhìn thấy!

Trước hết, ngay bên cạnh chàng là một đầm nước mà mặt nước đang phẳng lặng kia chính là một mặt gương có thể giúp chàng nhìn rõ mọi cảnh ở bên trên. Và chỉ cần nhìn lên trên hoặc nhìn vào mặt nước, Bất Thông lập tức minh bạch tại sao chàng đã rơi vào một vực sâu nhưng vào lúc này chàng vẫn sống và là sống một cách nguyên vẹn! Chỉ có một cách giải thích, chàng đã gặp một may mắn đã rơi đúng vào đầm nước. Nhờ vậy hiện giờ chàng vẫn sống.

Thế nhưng tại sao chàng không chết vì chất độc của những con Ngô Công Phi Độc? Và tại sao, chàng đã kêu, đã đưa mắt tìm kiếm nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng của Khả Thủy Đình?

Khoan tìm hiểu vội về nguyên nhân khiến chàng thoát chết vì độc vật, chàng đứng bật lên và định chạy vòng qua đầm nước để đến phía bên kia là nơi đang có một lối đi, cặp theo một dòng nước uốn khúc xuất phát từ đầm nước!

Chưa kịp bước đi dù chỉ là một bước, Bất Thông phải kinh hoàng đứng lại khi có một thanh âm bỗng vang lên:

- Ngươi định đi đâu?

Quay đầu về phía có thanh âm phát ra, chàng ngỡ ngác nhìn vào một động khẩu âm u chỉ cách chàng chưa đầy một trượng. Đó là nơi duy nhất có thể có thanh âm phát ra mà chàng không thể tìm ra người phát thoại. Chàng nhìn vào đó và lên tiếng:

- Tôn giá là ai? Và nếu vẫn bối đoán không lầm, tôn giá là người...

Thanh âm nọ lại vang ra, cắt ngang câu đang nói của Bất Thông:

- Ta là người hỏi và ta đang chờ câu trả lời của ngươi! Nói đi, ngươi đang định đi đâu?

Lập tức chàng có hai nhận định! Thứ nhất, thanh âm này phải do nữ nhân phát ra! Thứ hai, dù là nữ nhân nhưng người này có tính khí vừa cương liệt vừa kém nhẫn nại!

Chàng vẫn nghĩ, dẫu sao đây cũng là người đã giúp chàng thoát chết vì độc, chàng nên nhẫn nại và cố chịu khó giải thích một ít cũng không sao. Chàng đáp:

- Cùng rơi từ trên kia xuống với vẫn bối hãy còn một người nữa! Vì không trông thấy nàng nên vẫn bối muốn đi tìm!

Chàng vừa dứt lời, từ trong động khẩu âm u bỗng có tiếng Khả Thủy Đình vang lên:

- Đại nương chịu tin lời tiểu nữ chưa? Bất Thông đâu phải hạng người như đại nương đề quyết?

Chàng giật mình:

- Khả cô nương? Cô nương vẫn bình yên thật sao? Vậy tại hạ đã nghĩ...

Tiếng nói khi nãy lại vang lên:

- Ngươi khoan vội mừng, Thủy Đình! Như ngươi nói, y là người có bản lĩnh khá cao minh, biết đâu vì y phát hiện là ngươi đang cùng ta ẩn trong Đoạn Trường Động nên y vờ có thái độ quan tâm? Chứ thật tâm y chỉ muốn tìm lối thoát cho riêng y?

Có phần ngỡ ngác, Bất Thông chột kêu lên:

- Khả cô nương! Vị tiền bối ấy muốn ám chỉ điều gì? Tại sao cô nương cố tình ẩn nấp khiến tại hạ phải lo lắng?

Vẫn ẩn thân ở trong một nơi được gọi là Đoạn Trường Động, Thủy Đình nói vọng ra:

- Do đại nương trước đây đã từng bị dối lừa và người lừa dối lại chính là phu quân nên đại nương không tin...

Thanh âm của nữ nhân kia lại vang lên cắt ngang...

- Ta đã có cách khác thử lòng y! Thủy Đình! Ngươi cứ yên tâm! Đã có ta ở đây, một là y phải tuân theo mọi sắp đặt của ta, hai là y phải bị xử trị nếu y

đúng là kẻ bội bạc như ta dự đoán!

Hai chữ bội bạc vừa lọt vào tai, Bất Thông lập tức có cảm giác bất ổn!

Và đúng như cảm giác của chàng, nữ nhân nọ đột nhiên hỏi:

- Ngươi là Bất Thông? Được, ngươi nghe ta hỏi đây. Ngươi nghĩ như thế nào về Thuý Đình?

Hoang mang, chàng đáp mà không rõ chàng đáp gì?

- Khả cô nương ư? Là đệ tử của một danh môn chính phái và còn được xếp vào hàng Hoa Sơn Thất Nghĩa, Khả cô nương có thể nói là một nữ hiệp đáng được ngưỡng mộ!

Thanh âm kia có phần gắt gỏng:

- Ta không hỏi về phương diện võ học!

Chàng thêm hoang mang:

- Vậy tiên bối muốn hỏi về phương diện gì?

- Hừ! Ngươi đừng vờ vĩnh, làm như không biết! Hãy mau đáp xem nào!

Chàng nhăn mặt:

- Văn bối không hề vờ vĩnh! Sao tiên bối không hỏi rõ hơn?

Thanh âm nọ thật sắc lạnh:

- Được! Ta sẽ hỏi rõ hơn! Và ngươi hãy liệu hồn, nếu ngươi cố tình lẩn tránh, không chịu đáp thật lòng thì đừng trách ta sao quá độc ác! Nghe đây, ta chỉ muốn biết một điều, ngươi có yêu Thuý Đình như Thuý Đình đã yêu ngươi?

Có tiếng Thuý Đình hoảng loạn:

- Đại nương...

Nhưng nữ nhân kia nhất định không cho Thuý Đình nói:

- Ngươi không cần phải nói! Tâm tư của ngươi thế nào, chính ngươi đã giải bày với ta! Bọn nam nhân đa phần là bội bạc, dù hấn có thú nhận là yêu ngươi, lời của hấn chỉ đáng tin có một phần! Nhưng không sao, đã có ta là người từng trải, lời nói dối của hấn sẽ không qua mắt ta! Nếu hấn thật lòng yêu ngươi, ta sẽ biết và sẽ giúp hai ngươi thành toàn ý nguyện! Ngược lại...

Đã hiểu rõ điều gì đang xảy ra, Bất Thông lập tức lên tiếng:

- Tiên bối hãy yên tâm! Bình sinh văn bối chưa làm điều gì phải thẹn với lòng! Nếu đó là điều tiên bối muốn biết, văn bối xin đáp thẳng: Văn bối chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tư tình nhi nữ, yêu Thuý Đình hay yêu ai khác, văn bối chưa bao giờ bận tâm về điều đó!

Một tiếng rít lạnh lạnh liên vang ra:

- Quả nhiên ta đoán không sai! Phũ phàng bội bạc như ngươi có bị ta giết cũng là đúng!

Vút!

Vù...vù...

Cùng với một bóng người lao ra từ động khẩu âm u, một lực đạo cực mạnh cũng xuất hiện, quật búa vào người chàng!

Bất Thông vẫn nhớ ân giải độc, đành lạng người dịch tránh.

Vút!

Bị hụt chiêu một cách bất ngờ, bóng nhân ảnh bây giờ đã bộc lộ rõ là một phụ nhân với mái tóc đã điểm sương cứ phẩn nộ rít lên:

- Ngươi tránh thử một lần nữa xem!

Vù...vù...

Bất Thông chợt nhận ra thân thủ của phụ nhân có điều gì đó quen thuộc nhưng là quen như thế nào thì ngay lúc này chàng không kịp nghĩ ra! Do đó,

chàng cố tình tránh mặt lần nữa.

Vút!

Sau hai lượt phát chiêu nhưng vẫn chưa chạm được vào chàng dù chỉ là chéo áo, phụ nhân nộ thêm cuồng nộ:

- Thảo nào ngươi không kém phần ngạo mạn! Được lắm! Vậy là ta không phải nhân nhượng nữa! Hãy chờ...

Bất ngờ có một bóng người cũng từ trong động khẩu âm u lại ra và ôm chặt phụ nhân! Người này còn tấm tức bảo:

- Đại nương xin đừng ngộ nhận! Tâm tình của tiểu nữ, y chưa hề biết! Lời nói của y là lời nói thật!

Bị ôm giữ, phụ nhân đương nhiên không thể phát chiêu!

Vừa dừng lại, phụ nhân vừa đưa tay xoa vào đầu Thuý Đình:

- Ngươi đừng quá khờ dại! Ngươi và hấn nào phải chưa một lần đối mặt? Cho dù ngươi chưa nói, chưa thổ lộ tâm can nhưng qua việc ngươi quyết liều mình cùng hấn chịu chung số phận không lẽ hấn không biết mà phải đợi ngươi nói? Người như hấn, ngươi bắt tất phải xin cho hấn!

Đến lúc này, Bất Thông mới có dịp nhìn thấy rõ Khả Thuý Đình! Và không nhìn thấy thì thôi, đã thấy rồi chàng kêu lên kinh hãi:

- Khả cô nương! Diện mạo của cô nương...

Cùng một lúc với việc Khả Thuý Đình cố tình dụi mặt vào người phu nhân kia để giấu đi diện mạo đang có nhiều vết sẹo ghớm ghê, phu nhân kia cũng quắc mắt nhìn chàng:

- Ngươi đừng làm ra vẻ quan tâm y! Nếu không phải vì yêu ngươi, quyết chịu chung số phận với ngươi, y đâu ra nông nổi này?

Bất Thông vẫn thẳng thốt:

- Sao diện mạo của cô nương lại bị phá hủy? Có phải khi rơi xuống, cô nương đã va vào đá?

Phu nhân bật quát:

- Câm! Ngươi có ý gì khi muốn y phải va vào đá? Ngươi chỉ muốn y chết vì tan xương nát thịt sao?

Chàng hết cả nhãn nại:

- Nếu biết tiền bối còn một lời nói nào hàm hồ tương tự, đừng trách văn bối phải trở mặt, lấy oán báo ân!

Giật mình vì không ngờ lại được nghe một câu nói hăm dọa từ một người không được quyền nói, phụ nhân bất ngờ hất mạnh tả thủ, do hữu thủ đang bị Khả Thuý Đình bấu vào làm chỗ tựa:

- Ngươi dám ư? Ta...

Thật nhanh, Thuý Đình bỗng đứng lên khiến tả thủ của phụ nhân phải bị chính thân hình của Thuý Đình che chắn! Thuý Đình còn nói:

- Có lẽ y không biết những gì đã xảy ra, đại nương đừng vội trách y!

Hậm hực thu tay về, phụ nhân nói qua đôi hàm răng cứ nghiền vào nhau ken két:

- Ngươi muốn biết tại sao diện mạo y bị phá hủy? Vậy thì nghe đây, tất cả là do ngươi! Y đâu được như ngươi là bản thân có thể kháng lại bách độc? Vì thế...

Chàng bàng hoàng:

- Kháng lại bách độc? Tiền bối muốn ám chỉ văn bối?

Phụ nhân cau mặt:

- Bản thân của ngươi, ngươi phải tự biết mới phải? Sao ngươi lại hỏi ta?

Chàng áp ứng:

- Văn bối... văn bối không hề biết điều này! Vì nếu văn bối biết, văn bối đâu phải... đâu phải vất vả tìm chỗ chết!

- Hừ! Lời ngươi nói chỉ có trẻ lên ba mới tin! Theo Thuý Đình thuật lại, đúng là ngươi sau khi thấu tóm toàn bộ Ngô Công Phi Độc ngươi đã đột nhiên bỏ chạy! Đến khi y đuổi theo mới phát hiện ngươi đang cùng một ả tuyệt sắc nào đó đôi co! Và có lẽ vì hận ngươi là kẻ bội bạc nên ả nọ bắt ngươi xuống tay,

xô người vào vực? Người không phủ nhận chứ?

Chàng càng nghe càng vỡ lẽ, và càng vỡ lẽ thì càng cảm thấy khó tin. Do đó, thay vì đáp lời hoặc giải thích cho phụ nhân kia nghe, chàng lên tiếng hỏi Thuý Đình:

- Lúc bọn hắc y nhân phóng Ngô Công Phi Độc, cô nương thấy thái độ của tại hạ thế nào?

Khả Thuý Đình chợt quay nửa mặt về phía Bất Thông! May thay nửa mặt bên này của nàng vẫn còn nguyên vẹn, không mang những vết sẹo xấu xa như nửa bên kia:

- Đương nhiên là tiểu nữ có nhìn thấy thái độ của thiếu hiệp là kinh hãi vì Ngô Công Phi Độc.

Chàng gật đầu:

- Không sai! Tại hạ đúng là rất kinh hãi! Vì thế, tại hạ rất phần nộ khi nhìn thấy lệnh sư huynh phải chết vì Ngô Công Phi Độc!

- Nhưng sau đó thiếu hiệp đã ngang nhiên chộp giữ tất cả những con Ngô Công Phi Độc do bọn chúng phóng ra?

Chàng cũng gật đầu:

- Đúng vậy! Và nguyên nhân tại sao, cô nương biết không? Đó là do hành vi cao cả của Hà Thiên Lượng đã khiến tại hạ có đóm lược đó! Lúc đó, tại hạ chỉ nghĩ duy nhất có một điều, nếu không có cách nào huỷ diệt hoặc hoá giải lũ độc vật đó, không riêng gì tại hạ, toàn bộ những người đương diện đều phải chết! Và tại hạ lập tức có quyết định, nếu Hà Thiên Lượng dám hy sinh thì tại sao một kẻ không hề vướng bận điều gì như tại hạ không chết thì sẽ có nhiều người phải chết!

Nhìn sắc mặt của chàng, Khả Thuý Đình nửa tin nửa ngờ:

- Thiếu hiệp không hề biết bản thân có thể kháng độc?

Chàng lắc đầu:

- Nếu biết, tại hạ cần gì vội bỏ chạy? Và cô nương biết tại hạ chạy đi đâu không? Vì không muốn sau khi chết, thân xác đã nhiễm quá nhiều chất độc của tại hạ sẽ di hoạ cho nhiều người, tại hạ chạy đi tìm một nơi thật yên tĩnh để tự vui thây! Đó chính là thạch động mà cô nương đã nhìn thấy và thạch động đó đã được tại hạ dùng nhiều hòn đá để tự phong bế lại!

Khả Thuý Đình kinh nghi:

- Vậy vị cô nương kia...

Chàng vừa xua tay vừa lắc đầu:

- Nàng ta là ai, dù tại hạ đã hai lần gặp mặt nhưng vẫn chưa hề biết! Tại hạ chỉ biết rằng ở lần gặp đầu tiên tại hạ cũng bị một con Ngô Công Phi Độc hãm hại...

Chàng thuật lại diễn biến lần đó, mục đích là nói lên sự ngộ nhận của chàng:

- Ngay khi tỉnh lại, mãi đến sau này tại hạ vẫn nghĩ rằng nàng ta chính là ân nhân cứu mạng! Nhưng ngay khi gặp lại lần thứ hai, chính là lúc tại hạ đang tự vui thây, nghe nàng hỏi, tại hạ mới biết chỉ là điều ngộ nhận!

- Nàng ta hỏi thế nào?

Qua câu hỏi này của Thuý Đình, Bất Thông biết nàng đã chín phần tin! Chàng đáp:

- Nàng hỏi: “Là người? Người còn sống thật sao?” Một câu hỏi quá rõ ràng phải không? Và bây giờ tại hạ hiểu ai đã đào một huyết nọ và đào để chôn ai?

- Là nàng?

Chàng gật đầu:

- Không sai! Có lẽ lúc trước tại hạ hôn mê, nàng nghĩ trước sau gì tại hạ cũng bị độc phát thân vong nên mới có ý tưởng đào sẵn mộ huyết cho tại hạ! Nhưng sao đó, vì mãi không thấy tại hạ tắt thở mà nàng ta có lẽ có chuyện khẩn phải vội đi nên đành phải đặt tại hạ nằm ngay cạnh mộ huyết! Do đó, khi gặp lại nàng ta mới có câu hỏi: “Người vẫn sống thật sao?”

Phụ nhân nọ bỗng xen vào:

- Tóm lại, người thật sự không biết bản thân người có thể kháng độc?

Chàng chợt hỏi ngược lại:

- Lúc tại hạ rơi xuống, những con Ngô Công Phi Độc kia đã như thế nào?

Khẽ hất mặt về phía Khả Thuý Đình, phụ nhân giải thích:

- Chúng chưa chết! Và khi Thuý Đình rơi xuống, chúng vội vàng bỏ người để quay qua cứu xé y! Ta phát hiện khá muộn nên chỉ có thể giúp y khử độc. Nhưng diện mạo của y...

Chàng lại hỏi, thật nôn nóng:

- Vãn bối cũng mơ hồ đoán ra! Tiền bối có năng lực giải trừ độc, vãn bối muốn biết chất độc của loại Ngô Công Phi Độc này phải trừ bằng cách nào?

- Là người muốn biết tại sao bản thân người có thể kháng độc?

Chàng gật đầu:

- Đúng vậy!

Phụ nhân nhìn chàng bằng cái nhìn dò xét:

- Người không thể nghĩ ra nguyên nhân?

Chàng biết phụ nhân nọ đang buộc chàng phải nói ra những gì chàng nghĩ! Chàng thờ dãi:

- Tại hạ có lần dùng một hoàn Vạn Niên Chi Sâm Đan...

Phụ nhân lắc đầu:

- Sâm vương ngàn năm hay Thiên Niên Chi Linh Thảo không đủ năng lực hóa giải loại độc tố này!

Chàng ngó người:

- Còn một lần nữa vãn bối đã bị một con độc xà cắn phải!

Phụ nhân kinh ngạc:

- Loại độc xà gì?

Chàng nhớ lại lần chàng liều mình chộp độc xà để cứu mạng lão ăn mày, Bang chủ Cái Bang:

- Loại gì thì vãn bối không biết! Chỉ biết toàn thân nó có màu hồng!

Phụ nhân kinh hãi:

- Hồng Xà Kim Tuyến Vương Chi Độc?

Chàng cũng kêu:

- Tiền bối có nhắc vãn bối mới nhớ! Dọc theo hai bên thân độc xà quả nhiên có hai đường vạch màu kim tuyến!

Phụ nhân vẫn còn hoảng sợ khi lên tiếng hỏi tiếp:

- Sau đó thì sao? Tại sao người không bị Hồng Xà Kim Tuyến Vương Chi Độc sát hại?

Chàng thuật lại toàn bộ sự việc đã xảy ra!

Phụ nhân nghe xong cứ gật gù:

- Ta chưa từng thấy ai quá liều lĩnh và quá may mắn như người! Không sai! Nhờ người nhanh trí, biết báo lão họ Bạch mỗ lấy Hoàng Đám của con độc xà cho người nuốt nhờ đó vô tình có tám thân bách độc bất xâm! Việc người vẫn phải hôn mê khi bị Ngô Công Phi Độc chạm vào là vì người chưa biết cách dùng Hoàng Đám để kháng độc! Chỉ khi chất độc bắt đầu công phạt kinh mạch được liệu từ Hoàng Đám mới khởi phát, giúp người tự giải trừ chất độc sau đó!

Nghe thế, Khả Thuý Đình ngược mắt nhìn phụ nhân:

- Như vậy, có nghĩa là những gì y nói đều đúng?

Phụ nhân lại lườm mắt nhìn chàng:

- Ta không thể phủ nhận sự thật! Tuy nhiên, việc y không đáp lại tình người...

Khả Thuý Đình chợt bước ra xa phụ nhân:

- Như tiểu nữ vừa nói, tiểu nữ chỉ mới bộc lộ cho đại nương là người thứ nhất! Điều đó đâu thể trách y!

Phụ nhân gắt:

- Nhưng bây giờ y đã biết! Ta cần biết rõ thái độ của y!

Chàng lên tiếng nhưng là nói với Khả Thuý Đình:

- Cô nương! Trong tình yêu không thể có chuyện miễn cưỡng! Đúng như vị tiên bối kia vừa nói, tại hạ có thể dối lòng và như thế sau này khi biết ra cô nương càng thêm đau đớn! Tại hạ chỉ có thể hứa với cô nương một điều...

Khả Thuý Đình quay mặt nhìn chàng, tràn đầy hy vọng!

Chàng thấy vậy phải nói thêm:

- Không phải là một, mà là hai điều! Thứ nhất, tại hạ sẽ tìm mọi cách giúp cô nương khôi phục dung nhan! Thứ hai...

Chàng nói mà không khỏi nao lòng:

-... Tại hạ sẽ không quên những gì cô nương bộc lộ! Tại hạ sẽ tự hỏi lòng! Và nếu có thể chữa khỏi vết thương lòng cho cô, tại hạ sẽ không...

Nàng xua tay ngăn lại:

- Thịnh ý của thiếu hiệp, tiểu nữ biết rồi! Đúng như thiếu hiệp vừa nói, trong tình yêu không thể có miễn cưỡng! Tiểu nữ tự lo liệu!

Và không cho chàng nói gì thêm, Thuý Đình quay lại phụ nhân:

- Đại nương từng nói sẽ nhận tiểu nữ làm nghĩa nữ?

Phụ nhân gật đầu:

- Đó là nguyện vọng của ta! Nhưng người...

Chàng kêu lên:

- Không được! Cô nương không thể tự giam hãm suốt đời ở đây!

Nàng quay nửa mặt, bên đây sọc về phía Bát Thông:

- Diện mạo của tiểu nữ thế này, thiếu hiệp nghĩ xem, tiểu nữ còn dám nhìn ai?

Phụ nhân quắc mắt nhìn chàng:

- Nếu y đã nguyện ý, người không phải trượng phu của y hà tất phải ngăn y!

Chàng cúi kính:

- Nhưng nàng còn sự môn...

Thuý Đình bảo:

- Đó là điều tiểu nữ muốn nhờ đến thiếu hiệp! Có gặp người của bốn phái, xin thiếu hiệp đừng nhắc gì đến tiểu nữ! Hoặc giả, hãy nói Khả Thuý Đình này đã chết!

Chàng bàng hoàng:

- Cô nương...

Phụ nhân nọ xua tay:

- Người có thể đi được rồi! Nếu còn lưu lại, ta sẽ không khách khí nữa đâu!

Chàng định phát tác nhưng nghe Thuý Đình kêu:

- Thiếu hiệp hãy đi đi! Hãy xem đó là lời thỉnh cầu của tiểu nữ!

Chàng thật sự nao lòng:

- Nếu là vậy, ngay khi rời khỏi đây tại hạ sẽ lập tức nghĩ cách giúp cô nương khôi phục dung nhan, để...

Phụ nhân nọ bỗng rít lên:

- Có làm được hãy nói! Bây giờ, ngươi có chịu đi chưa? Hay muốn ném thử một lần công phu của Đồng Nương Nương này?

Chàng cười nhẹ:

- Rồi có dịp vẫn bồi xin lĩnh giáo tuyệt học! Đến lúc đó chỉ e tiền bồi lại thối thoát.

Phụ nhân lập tức nâng cao tả thủ với một tư thức mà Bất Thông phải có cảm giác đã từng nhìn thấy:

- Ngươi...

Nhưng Bất Thông đã tung người bỏ đi theo lối mà chàng đã nhìn thấy ở bên kia đầm nước.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Trong lòng núi ẩn tàng võ học - nhờ đồ hình luyện thành công phu

Phụ nhân kia là ai, sao lại chọn một nơi thâm sơn cùng cốc để lưu ngụ, Bất Thông không hề biết! Chàng chỉ biết có một điều, phụ nhân nọ đã khéo chọn chỗ ẩn thân!

Dòng nước xuất phát từ cái đầm nhỏ cứ uốn khúc lượn lờ qua từng khối đá và thi thoảng lại phản chiếu một vài tia sáng mong manh từ những kẽ đá ở tít trên cao, tất cả cùng tạo ra một quang cảnh vừa âm u vừa huyền bí vừa mang dáng vẻ của chốn thâm cung!

Bất Thông khi thì thẳng người bước đi, khi thì phải khom người hoặc nép nhẹ về một bên để vượt qua, những khe đá hẹp, tiếp tục di chuyển theo dòng nước vẫn lặng lẽ chảy tự bao đời!

Chàng vẫn nhớ đây là quả núi nằm ngay phía sau Thiên Nhất Trang. Vì thế, chàng nhận định, nơi chàng đang di chuyển ắt phải là lòng núi như không xa lắm với thạch động to rộng, nơi bọn hắc y nhân thần bí chọn làm trụ sở!

“Đường như bọn họ - là bọn hắc y nhân và phụ nhân thần bí kia - cố tình chọn quả núi ngay phía sau Thiên Nhất Trang làm nơi lưu ngụ? Phải chăng đây là không phải sự lựa chọn ngẫu nhiên? Và nếu không là ngẫu nhiên, đích thực bọn họ có ẩn ý?”

Là ẩn ý gì?”

Đang miên mang nghĩ ngợi, Bất Thông bỗng giật thót người và phải dừng lại!

Trước mắt chàng, dòng nước đang rẽ về phía tả và dường như đã bắt đầu chui sâu vào những kẽ đá khá hẹp để chàng nếu tiếp tục đi theo vị tất có thể vượt qua!

Tuy nhiên, ngay chỗ dòng nước đột ngột chuyển hướng chàng phát hiện ra một ngách đá khá to, có thể xem đó là một động khẩu, nơi có thể bắt đầu một huyết động dài đi xuyên qua lòng núi dẫn đến phía ngoài quả núi!

Từ ngách đá đó dường như chàng vừa nghe những thanh âm mơ hồ vang vọng ra!

“Có thể là bọn hắc y nhân?!”

Vừa nghĩ đến bọn chúng Bất Thông không thể không phấn nộ! Nhất định là gã đầu lãnh đã để lộ là Điền Quy Nông qua công phu Phong Vân Thập Nhị Chương mà gã trong lúc bất ngờ đã phải thi triển để tự cứu mạng! Chàng hận gã đã phóng Ngô Công Phi Độc hạ sát Hà Thiên Lượng.

Tự nò một nụ cười lạnh, Bất Thông khề khàng đi vào ngách đá, quyết tìm nơi xuất phát những thanh âm mơ hồ vừa rồi.

Trong ngách đá đứng là một huyết động vừa dài vừa âm u như Bát Thông vừa nhận định! Và như để giúp chàng dễ nhận định phương hướng, những thanh âm mơ hồ kia cứ chốc chốc lại vang vọng đến tai chàng!

Nhờ đó dù mỗi lần phát hiện những lối rẽ khác của huyết động, Bát Thông chỉ sau một lúc ngưng thân nghe ngóng vẫn thần nhiên chọn đúng lối đi chắc chắn sẽ dẫn đến nơi có tiếng phát thoại mơ hồ!

Dù đang di chuyển với toàn bộ sự cẩn trọng nhưng khi vừa thấy nơi mà huyết động bỗng phình to ra như một động thất thực thụ, toàn thân chàng vẫn phải lạnh toát vì sợ hãi và vì quá bất ngờ!

Chàng vội nép kín vào sau một khối đá và chỉ dám len lén đưa mắt nhìn qua khe đá hờ cạnh đó!

Trong lòng động thất ngay trước mắt chàng đang có hai nhân vật đứng bất động như hai pho tượng! Trong đó có một người nhờ vào vóc dáng quen thuộc chàng dễ dàng nhận ra đó là lão Mông Diện Nhân!

Lão đang đứng trong tư thế giữ lễ đối với bóng người còn lại!

Chàng sợ hãi là phải, vì nếu thân thủ của lão cầu hộ pháp đã là cao minh, một mình chàng không thể là đối thủ thì nhân vật còn lại đang được lão cầu hộ pháp giữ lễ vì xem trọng, hẳn thân thủ của nhân vật này phải trên bậc lão cầu hộ pháp kia! Nếu chàng để họ phát hiện, cái chết chắc chắn sẽ đến với chàng.

Và chàng thật sự bất ngờ khi nghe thanh âm của nhân vật kia chột vang lên:

- Hộ pháp vẫn quả quyết đây là công phu võ học và là công phu có liên quan đến Thiên Nhất Trang?

Hai chữ “đây là...” cho Bát Thông biết hai nhân vật kia xuất hiện ở đây là để tìm kiếm hoặc để chiêm ngưỡng một điều gì đó rất giống với công phu võ học!

Đúng như chàng nghĩ, lão cầu hộ pháp đang lễ mạo đáp lời:

- Sau bao năm dò xét, thuộc hạ tin rằng từ nơi này có thể tìm được lối xâm nhập vào mật thất trọng địa của Thiên Nhất Trang, do địa hình khá phù hợp! Và những dấu chường tay kia vốn được ai đó ấn sâu vào vách đá nhất định không phải là chuyện ngẫu nhiên!

“Dấu chường tay nào? Làm cách nào ta có thể nhìn thấy?”

Vừa cố che giấu mọi hình tích có thể dẫn đến việc họ phát hiện, Bát Thông vừa căng hết mục lực để nhìn quan khe đá!

Thật may cho chàng, ngay khi chàng vừa có ý định nọ, lão cầu hộ pháp bỗng bật sáng ngọn hoà tập trên tay lão!

Vừa chiếu ánh sáng vào vách đá khá to ngay trước mặt cả hai, lão cầu hộ pháp vừa giải thích rõ thêm:

- Vị trí của những dấu chường tay này tuy hỗn loạn nhưng nếu Môn chủ chịu khó đếm sẽ thấy chúng gồm có tám mươi mốt dấu! Nhân vật nọ sáng lập Thiên Nhất Trang trăm năm trước vốn tinh thông trận đồ, võ học của người này nhất định phải liên quan! Và điều này sẽ dễ hiểu nếu ở đây Môn chủ thử lấy Cửu Cung làm chủ đề giải thích những dấu chường tay kia! Cửu Cung Bát Thập Nhất!

Vị Môn chủ kia gạt đầu:

- Hộ pháp nói có phần đúng! Nhưng bốn toạ vẫn có chỗ ngờ vực! Tại sao tất cả những dấu chường tay này lại không phân thành cụm và có đủ chín cụm như chín cửa ở Cửu Cung? Ở vị trí trung tâm sao vẫn in những dấu chường tay?

Trong khi lão cầu hộ pháp còn ngập ngừng chưa biết phải giải thích thế nào thì Bát Thông lại đang trong tâm trạng cực kì phản kích.

Chàng vừa cố gắng ghi nhớ thật kĩ và thật chuẩn xác của tám mươi một dấu chường tay nọ vừa thăm cười lão cầu hộ pháp:

“Thiên Nhất Trang là Thiên Nhất Trang, quả núi này chỉ có ở phía sau Thiên Nhất Trang chứ đâu vì thế liên quan đến Thiên Nhất Trang? Hừ! đợi khi ta luyện đến thuần thục công phu này, ta sẽ cho lão biết đã nhầm lẫn như thế nào!”

Chàng dám nghĩ như vậy vì chàng vừa nhận ra những dấu chường tay kia sẽ không hỗn loạn nếu chàng đặt đúng vào bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực đã từng nhìn thấy và đã từng luyện Thái Cực Huyền Áo Bộ!

Nếu có thể và nếu có thời gian chàng sẽ đi thẳng đến vách đá đó để hoạ lại bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực nằm phủ chồng lên tất cả những dấu chường tay kia!

Vì không thể, nên chàng đành ghi nhớ chúng và âm thầm đặt chúng vào bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực đang hiển hiện thật rõ trong tâm trí của chàng!

Phụt!

Ngọn hoà tập đột nhiên bị lão cầu hộ pháp làm cho tắt, khiến Bát Thông chưa đủ thời gian ghi nhận hết vị trí của những dấu chường tay!

Còn đang thăm tiếc nuôi, chàng nghe thanh âm của vị Môn chủ vang lên:

- Bọn người các phái phát hiện như thế nào?

Lão câu hộ pháp hậm hực:

- Tệ nhi quá vô dụng, đã sơ xuất không chế trụ huyết đạo của chúng, nhất là gã tiểu tử Bất Thông...

Lão Môn chủ ngắt lời:

- Có phải là tiểu tử đã trúng Ngô Công Phi Độc của hộ pháp nhưng vẫn vô sự?

Lão câu hộ pháp hậm hực:

- Thuộc hạ nghĩ tiểu tử đã nhờ ả Cung chủ kia giải trừ, nên..

- Sai rồi! Thanh Hải cung không hề tinh thông độc môn! Nếu tiểu tử vô sự thì phải là do ai khác giải cứu! Như vậy, các phái đã được tiểu tử giải thoát?

Lão hộ pháp cúi đầu:

- Đó là lỗi của Tệ nhi và thuộc hạ cũng có phần trách nhiệm, mong Môn chủ...

Lão Môn chủ xua tay:

- Bồn toạ không trách, hộ pháp bắt tất hốt hoảng! Dẫu sao thì thất đại phái đã bị kế của hộ pháp ly gián! Cứ để bọn chúng tự tiêu diệt lẫn nhau, càng dễ cho bọn môn sau này!

Lão câu hộ pháp ngẩng đầu lên:

- Nhưng môn chủ không nên xem thường Tôn Nhất Bình! Dường như y không hề bị...

- Hộ pháp muốn ám chỉ việc Tôn Nhất Bình có thể vận dùng phần kinh văn còn nhiều khiếm khuyết của gia tổ sư Ma Trung Tử để luyện thành thân thủ bất phàm?

Lão câu hộ pháp ngập ngừng:

- Đó là điều thuộc hạ đã nhìn thấy! Không lẽ môn chủ đã có sẵn kế sách dành riêng cho Tôn Nhất Bình?

Lão môn chủ gằn giọng:

- Có sẵn kế sách thì không! Nói thật, bồn toạ vốn chờ đợi Tôn Nhất Bình và ba kẻ ngu kia phải bị đảo lộn kinh mạch để sau cùng phải tuân theo sự sai khiến của bồn toạ! Việc Tôn Nhất Bình có thể luyện thành tuyệt nghệ tuy là bất ngờ nhưng lại giúp bồn toạ nghĩ ra ý khác!

- Môn chủ định mua chuộc y?

- Cũng có thể! Nhưng người có tâm cơ mẫn tiệp như y, bồn toạ e khó mua chuộc! Vì thế, bồn toạ lấy làm mừng khi biết bốn phái kia rồi thế nào cũng đối đầu với Tôn Nhất Bình và ba phái còn lại!

- Môn chủ quyết định toạ son quan hồ đấu?

- Đúng vậy! Nếu Tôn Nhất Bình thất trận, vì hận y sẽ sẵn sàng đầu nhập bồn môn! Chỉ cần bồn toạ trao cho y thêm chút ít kinh văn nữa, lo gì y không cam tâm tự nguyện chịu sự sai xử của bồn toạ!

Lão câu hộ pháp có phần lo ngại và không thể che giấu qua lời đang nói:

- Tôn Nhất Bình đã quen thói sớm đầu tới đánh, hạng người này...

Lão môn chủ phì cười:

- Hộ pháp lo bồn toạ sẽ bị y cản trở như y đã từng đối xử với sư phụ y và lão Viện Chủ Tu La Viện? Yên tâm! Y chỉ dám nếu bồn toạ bắt phòng! Nhưng, tâm tính của y thế nào, bồn toạ đã rõ, có lý nào lại bắt phòng với y? Hay vì bồn hộ pháp sợ y vẫn ghi nhớ chuyện xưa và sẽ ngấm ngầm hãm hại hộ pháp?

Lão câu hộ pháp thở ra:

- Y vốn giáo quyết, miệng lưỡi lại khéo, thuộc hạ không sợ y ám toán mà chỉ ngại y sau này cứ tìm cách gièm pha, bịa những chuyện không hề có và nói với môn chủ khiến...

Lão môn chủ khề gắt:

- Bốn toạ chỉ luận theo công đề xét người! Bằng lời nói muốn lung lạc bốn toạ là điều bốn tạo bình sinh vốn ghét! Hộ pháp là người có công đầu giúp bốn toạ rất nhiều, điều đó hộ pháp không nên e ngại!

Lão cầu hộ pháp cúi đầu:

- Môn chủ vốn anh minh sáng suốt, thuộc hạ thật yên tâm!

Đang quá kinh ngạc về những gì vừa nghe thấy, Bất Thông chợt kinh hoàng khi nghe lão môn chủ gần giọng:

- Ngay lúc này bốn toạ cần dồn sức vào việc đối phó Thanh Hải Cung, mọi việc ở đây giao cho hộ pháp liệu lý! Kể cả những dấu chương tay này nữa, nếu không tìm ra manh mối, theo bốn toạ, hộ pháp nên huỷ đi, tránh việc đem dài lắm mồm!

Do sợ mất đi pho võ học đang rất cần cho bản thân nên khi lão môn chủ vừa đi khỏi bằng một khinh thân pháp cực kì ảo diệu, Bất Thông liền len lén tìm cách tiến tới, bất chấp lão cầu hộ pháp vẫn còn ở phía trước!

Dù không còn bị khối đá che bớt thị tuyến nhưng do khoảng cách hãy còn xa nên Bất Thông hầu như không thể phân biệt những vị trí của các dấu chương tay trên vách đá!

Đang căng mắt để cố nhìn suốt nữa Bất Thông phải gây thành tiếng động khi bất ngờ lão cầu hộ pháp bật sáng ngọn hoả tập.

Xoạch!

May thay, do lão đang giương mắt nhìn vào những dấu chương tay nên lão không thể nhìn thấy Bất Thông đã lộ diện và đang ở ngay phía sau lưng lão!

Lão nhìn thì chàng cũng nhìn! Và nếu lão càng nhìn càng hoang mang thì Bất Thông càng nhìn càng đặc ý!

Rốt cuộc chàng không những đã ghi nhận hết những gì cần nhớ mà chàng còn hiểu cách thức vận dụng pho võ công kia!

Tám mươi một dấu chương tay không phải ở dạng cữu cung như lão cầu hộ pháp đã giải thích! So với Hà Lạc Thái Cực Đồ gồm một hình bát quái và ở giữa là hình lưỡng nghi thì tám mươi một dấu chương tay này phải gồm mười một thức! Trong đó ở tám phương vị của Bát Quái và ở phần Thái Dương trong lưỡng nghi sẽ có tất cả chín thức, mỗi thức gồm tám vị thế có in dấu chương tay! Riêng ở phần Thái Âm thì có đến chín vị thế tạo thành một thức! Theo chàng, cũng như Thái Cực Huyền Áo Bộ, nếu điểm bắt đầu của bộ pháp là điểm Thiếu Dương ở Thái Âm thì pho võ học này cũng phải bắt đầu từ thức gồm có chín vị thế!

Đang lúc phấn khích vì đã thức ngộ, Bất Thông như quên hết thực tại đến nỗi đang tự múa may theo pho võ học gồm mười thức vừa tình cờ phát hiện!

Vù...

Lòng động vốn thật tĩnh lặng, chỉ cần một tiếng động thật khẽ cũng đủ gây kinh động, huống chi Bất Thông đã sơ tâm phát thành kinh phong?

Lão hộ pháp vụt quay lại:

- Kẻ nào?

Và ngay khi Bất Thông còn đang lúng túng, lão lại quát:

- Là người? Sao người biết ta ở đây mà tìm?

Thấy lão không ra tay ngay, Bất Thông thoáng hiểu là vì lão không xem chàng là đối thủ. Lão chỉ muốn dò hỏi chàng mọi điều. Sau đó, lão có muốn thu thập chàng cũng là việc dễ như trở bàn tay!

Vờ không nhận ra điều đó, chàng bất ngờ hất mặt về phía vách đá có in những dấu chương tay:

- Hoá ra lão trốn ở đây để luyện công? Có phải là tuyệt chiêu của Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo? Dường như không giống lắm! Để xem nào!

Lập tức, lão vừa ném bỏ hoả tập khiến ánh sáng không còn và vừa bắt ngờ lao vào chàng:

- Phải hay không thì có liên quan gì đến người? Đỡ!

Vù...vù...

Chàng cố kiềm chế để không vận dụng mười thức vừa ngộ! Chàng chỉ lách tránh và còn giả vờ kêu lên:

- A ha! Lão sợ ta lên học võ công của lão! Nếu vậy, ta càng quyết học! Hà... hà...

Vút!

Vù...

Thấy chàng tránh chiêu quá dễ dàng, lão như nhớ lại bộ pháp ảo diệu của chàng mà lão đã từng ném mùn thất bại! Lão gầm lên:

- Ngươi có muốn xem cũng vô ích! Đờ! Đờ!

Vù... Vù...

Vù... Vù...

Lão phát chiêu liên tiếp vào chàng! Và khi nhận ra chàng chỉ lẩn tránh là chủ yếu, lão lập tức lao vút đến vách đá đó.

Ầm! Ầm!

Rào...rào...

Lão đã quyết tâm phá hủy pho võ học nọ theo lệnh của môn chủ!

Bất Thông càng tìm cách khích nộ, buộc lão phải tận tay phá hủy cho bằng hết:

- A ha! Hãy còn chút ít dấu vết! Ta không tin sau này sẽ có dịp xem xét lại!

Lão thêm giận:

- Lần này ngươi chưa chắc đã thoát, lo chi đến chuyện sau này hay còn kịp? Đờ ! Đờ!

Vù... Vù...

Vù... Vù...

Bằng cách phát chiêu bất tận, một lần nữa lão thừa cơ hội lao về phía vách đá để tiếp tục phá hủy những dấu chương tay.

Vút!

Ầm! Ầm!

Rào... Rào... Rào...

Đến lúc này Bất Thông mới phá lên cười:

- Lão muốn phá hủy ư? Được! Ta sẽ giúp lão vậy! Xem đây! Ha... Ha...

Chàng lao về phía vách đá.

Vút!

Ầm! Ầm!

Rào... rào... rào...

Hành vi của chàng khiến lão cứ ngỡ ngơ, khiến lão đã bị chàng cho vào tròng!

Lão kêu lên:

- Ngươi làm như vậy là có ý gì?

Khi thấy toàn bộ những dấu chương tay đã bị phá hủy, Bất Thông nghe răng cười với lão:

- Lão không biết thật sao? Lão còn nhớ đồ hình Hà Lạc Thái Cực không? Ở đây cũng vậy, lão là người phát hiện, sao không biết vận dụng? Hừ? Ha... ha...

Bán tín bán nghi lão nhìn sững chàng:

- Ngươi muốn nói đây chính là pho võ học có liên quan đến Hà Lạc Thái Cực Đồ độ nào?

Chàng ngưng cười! Thay vào đó chàng nhếch môi giễu cợt:

- Lão có cần ta phô diễn cho lão biết qua oai lực của Hà Lạc Thập Thức không?

- Hà Lạc Thập Thức? Là danh xưng do người tự đặt?

Chàng lao vọt vào lão:

- Không sai! Đây là đệ nhất thức Hà Lạc! Đờ!

Vù... Vù...

Nhìn những dấu chưởng tay loang loáng ẩn hiện, lão thất kinh đến phải lùi lại:

- Người mới chỉ xem qua sao lại mau chóng tinh tường? Hay là...

Vút!

Vù...

Bị lão tránh chiêu khiến Hà Lạc Nhất Thức phải vô dụng, Bất Thông tức giận bám sát:

- Hà Lạc Nhị Thức! Đờ!

Vù... Vù...

Càng nghe càng phần nộ, lão gầm vang:

- Được! Ta cũng muốn biết pho võ học này có gì lợi hại! Xem trao!

Vù...

Ầm!

Chàng bị chấn lùi và càng thêm kinh hãi khi phát hiện Hà Lạc công phu hoàn toàn vô dụng trong việc hoá giải những chiêu trao có quá nhiều biến hóa của đối phương! Chính lúc này đây dù đã bị bức lùi, chiêu trao của lão hộ pháp vẫn tiếp tục biến hoá và uy hiếp chàng!

Chàng phải vận dụng Thái Cực Huyện Ảo Bộ mới có thể thoát nạn!

Lão cười giọng khà ó:

- Công phu của người lợi hại thật đấy! Ha... ha... ha...! Người dám tiếp chiêu nữa không? Đờ!

Không thể nào ngờ pho võ học mà chàng vừa cố tình đặt tên thật hay Hà Lạc Thập Nhị Thức lại tỏ ra quá vô dụng, chàng vừa tức vừa sợ nên đành phải nghĩ cách tháo lui.

Vút!

Vù...

Như biết rõ tâm trạng của chàng, lão bất ngờ chớp động thân hình và biến mất:

- Nạp mạng!

Vút!

Vù... Vù...

Chàng thất kinh, vừa cố lách tránh vừa thẳng thốt kêu:

- Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân? Nguy tai!

Vút!

Nhưng một khi lão đã quyết tâm vận dụng thân pháp này thì Bất Thông do đã một lần thất trận nên lần này cũng phải khôn đáo!

Và

Ầm!

Bị trúng chưởng, Bất Thông thêm hoảng vía, vội tìm cách lao đi khi nghe tiếng quát của lão vang lên thật lớn và thật gần:

- Chạy đâu cho thoát? Nằm xuống!

Ào... ào...

Có cảm nhận không thể thoát nếu tiếp tục bỏ chạy, Bất Thông đánh liều từ Chấn vị đập bộ sang Khảm vị.

Vút!

Cùng lúc đó, do hình ảnh của những dấu chưởng tay kia mới vừa in vào tâm khảm và hãy còn như lơ lửng nên thuận tay Bất Thông vận dụng luôn một thức gồm tám dấu chưởng tay để đỡ bừa vào ngọn kinh đang ập đến của đối phương.

Ào!

Ầm!

Nhờ phát kinh kịp lúc, Bất Thông tuy bị loạn choạng nhưng vẫn dễ dàng chuyển vị trí từ Khảm vị sang Khôn vị!

Cũng là thuận tay, Bất Thông vội thi triển luôn một thức khác và là quật bừa vào một chỗ mà chàng cho rằng đối phương hoặc đang ở đó hoặc đang sắp dịch chuyển đến đó.

Ào... ào...

Thật là bất ngờ, chàng nghe lão cầu hộ pháp bật lên tiếng thóa mạ:

- Xú tiểu từ quả lợi hại! Hừ!

Và

Ầm!

Chàng lại đảo người từ Khôn vị sang Cấn vị phát chiêu.

- Đỡ!

Vút!

Ào... ào...

Lần này do có phần trấn tĩnh nên Bất Thông nhận ra những thức chàng vừa thi triển hoặc đang thi triển có một nguyên nhân khiến lúc thi triển chàng cảm thấy thuận tay! Vì đó là những thức đã nằm đúng phương vị với phương vị chàng vừa dịch chuyển đến theo Thái Cực Huyền Ảo Bộ!

Như vậy, nếu Thái Cực Huyền Ảo Bộ có tám vị cho Bát Quái và hai bộ vị cho Lưỡng Nghi thì ở mỗi bộ vị sẽ có một thức tương xứng trong pho võ học chàng vừa luyện! Có nghĩ là mười thức này không hề có thức nào gọi là nhất thức, nhị thức hoặc cửu thức, thập thức! Mà phải gọi là Khôn thức, Cấn thức hoặc Thái Âm, Thái Dương thức!

Và pho võ học này sẽ lợi hại nếu được vận dụng cùng lúc với Thái Cực Huyền Ảo Bộ!

Với điều vừa thức ngộ, chàng thoáng mỉm cười khi nghe lão cầu hô hoán:

- Hảo công phu! Hừm!

Ầm!

Sau ba lần liên tiếp buộc phải đối phó với những kinh phát hầu như là ngẫu nhiên của Bất Thông, lão cầu hộ pháp phải ngừng trệ ngay thân pháp Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân!

Và lão quắc mắt nhìn chàng:

- Phải chăng đó là pho võ học Hà Lạc?

Chàng cười nhẹ nhưng lại lắc đầu:

- Ta đã không đúng khi gọi đó là Hà Lạc Thập Nhị Thức! Phải gọi là Thái Cực Huyền Ảo Chưởng mới phải! Xem đây, Chấn vị Huyền Ảo Chưởng!

Chàng biến mất.

Vút!

Chỉ có một thứ chường Huyền Ảo xuất hiện.

Vù... Vù...

Lão cầu không hiểu sao bỗng gào tán loạn:

- Thái Cực Huyền Ảo công phu! Ngươi...

Vút!

Những tường lão phát kinh chống trả, Bất Thông quá kinh ngạc khi phát hiện lão đang tháo chạy!

Chàng lập tức đuổi theo.

Vút!

Ở phía trước, do lão có nội lực thâm hậu hơn nên bóng dáng của lão càng lúc càng xa!

Nhưng do tin tưởng lối lão bỏ chạy cũng là lối thoát ra khỏi lòng núi, Bất Thông cứ ung dung lao đi.

Vút!

Chạy được một lúc, chàng có phần bất ngờ khi nhận ra bản thân bỗng xuất hiện giữa một khu rừng! Vừa dịch chuyển thêm vài bước nữa, chàng phải thất kinh kêu thán:

“Nguy tai! Ta lại lọt vào trận đồ kỳ ảo của Thiên Nhất Trang?!”

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Vừa gặp quy nguyên lại chạm địch - tôn nhất bình để lộ xuất thân

Đang lúc hoang mang bất định, bên tai chàng liền nghe tiếng cười lạnh của lão cầu hộ pháp:

- Để xem ngươi làm sao thoát? Đờ!

Vù...

Bao quanh chàng lúc này là những gì đã từng gặp, đó là những thân cây rừng nghiêng ngả với khá nhiều những màn sương vụ mờ ảo!

Lần trước, cách đây không lâu, lúc chàng vì quá lo lắng cho Bạch Bang chủ và Du Thừa Phong, chàng đã xông bừa vào khu rừng có ẩn tàng kỳ môn trận thế của Thiên Nhất Trang, và có lẽ cũng là khu rừng hiện giờ chàng chưa lọt vào! Lần đó, may mà chàng đã nhanh chóng phát hiện Du Thừa Phong nên kịp thời thoát ra, chưa đến nỗi phải bị giam hãm hoặc hôn mê như Du Thừa Phong đã bị!

Nhưng còn lần này, nếu huyết động khi nãy đã đưa chàng vào chính giữa khu rừng kỳ ảo, liệu chàng có gặp may mắn như lần trước không? Huống chi chàng đang bị lão cầu hộ pháp từ chỗ ẩn nấp tập kích, quyết hạ sát chàng?

Do phải ứng phó, chàng đánh liều, vội dịch chuyển bộ vị theo Thái Cực Huyền Ảo Bộ.

Vút!

Ngay khi dịch chuyển, không những ngọn kinh tập kích của lão cầu phải rơi vào hư không mà cảnh quang bao quanh chàng cũng thay đổi.

Nhờ vậy, chàng mới biết thế nào là những kinh hoàng Du Thừa Phong đã gặp và kể lại từ chính khu rừng này.!

Những ảo ảnh đã xuất hiện và đó chính là những hình ảnh cực kỳ ma quái rất dễ uy hiếp những ai kém đóm lược và định lực!

Đã biết đó là những ảo giác chỉ xuất hiện nếu cứ di chuyển bừa trong trận đồ, Bất Thông vội đứng yên và ngưng thần chờ đợi!

Chàng làm như thế cốt ý là để chờ đợi một lần tập kích khác nữa của lão cầu hộ pháp!

Nhưng, không hiểu sao không thấy lão tập kích! Trái lại, nhờ chàng đứng bất động nên những ảo giác bỗng tan biến đi!

Không dám nghĩ trận đồ đã bị ai đó triệt thoái, Bất Thông vẫn đứng yên vị!

Được một lúc lâu vẫn không thấy bị tập kích, chàng chợt nảy ra ý liệu!

Chàng nhắm mắt và bắt đầu di chuyển theo Thái Cực Huyền Ảo Bộ.

Vút! Vút!...

Sau vài lượt như vậy chàng lại đứng yên và từ từ hé mắt nhìn!

Cảnh quang quanh chàng vẫn là cảnh rừng bình tịch, không có ảo giác cũng như không có những lần tập kích của lão cầu hộ pháp!

Vội sắc mặt đang biểu lộ nhiều kinh nghi, chàng lại nhắm mắt và lại thử dịch chuyển!

Vút! Vút!

Và lần này, khi mở mắt, chàng suýt nữa phải bật reo khi nhận ra chàng đang đứng ở bên ngoài khu rừng!

Nếu chàng nhớ không lầm thì ở vị trí chỉ cách chàng vài trượng chính là nơi trước kia chàng đã đưa Du Thừa Phong ra khỏi trận đồ và đã nhìn thấy Hà Thiên Lượng!

Sự thật này khiến chàng phải đắm chiều suy nghĩ:

“Cũng nhờ Thái Cực Huyền Ảo Bộ mà ta hai lần thoát khỏi trận đồ! Lần trước thì chưa rõ nhưng lần này đã quá rõ, phải chăng hai loại công phu Thái Cực ta đã tình cờ luyện là có liên quan đến Thiên Nhất Trang? Nếu liên quan, tại sao Hà Lạc Thái Cực Đồ lại được di lưu ở gần Tu La Viện còn Hà Lạc Huyền Ảo Chương lại di lưu chỉ ở gần Thiên Nhất Trang? Hay đây chỉ là điều trùng hợp tình cờ? Và công phu kia không hề có liên quan đến Thiên Nhất Trang?”.

- Bất Thông?

Một thanh âm nửa hỏi nửa kinh ngạc bỗng vang lên khiến Bất Thông giật mình!

Và chàng vụt trầm giọng khi nhận ra ai là người phát thoại:

- Là ngươi, Văn Quy Nguyên? Hóa ra ngươi đã tu luyện xong Tu La...

Văn Quy Nguyên nhìn chàng dò xét :

- Chuyện đó các hạ đã hứa không nhắc đến, nhớ chưa ? Còn các hạ, sao bỗng dưng tìm đến đây ?

Chàng vẫn giữ nguyên thái độ lạnh nhạt :

- Không riêng gì ta, các phái cũng đến để hỏi tội Tôn Nhất Bình! Ngươi biết điều hay chưa ? Hay vì mới quay về nên chưa biết ?

Văn Quy Nguyên cười nhẹ :

- Ta đã biết ! Rồi sao ? Tôn Nhất Bình đã cùng ba phái Côn Luân, Không Động, Diêm Thương bỏ đi từ lâu, các phái còn lại cũng đã quay về sơn môn của họ, sao các hạ vẫn cố tình nấn ná ở đây?

Lời của Văn Quy Nguyên vừa dứt, một tràng cười bỗng vang lên :

- Nguyên nhì ! Nhị sư bá vẫn đối xử tốt với ngươi, sao bây giờ ngươi bỗng có những lời lẽ hàm ý bất kính ? Nhị sư bá quá thất vọng về ngươi ! Ha... ha...

Không riêng gì Văn Quy Nguyên, Bất Thông ngay khi đưa mắt nhìn cũng phải giật mình kinh hãi !

Tôn Nhất Bình không chỉ xuất hiện một mình. Cạnh lão còn có người của ba phái Côn Luân, Diêm Thương và Không Động, chứng tỏ bọn họ không hề bỏ đi như Văn Quy Nguyên vừa nói !

Văn Quy Nguyên ánh mắt có phần nào trấn tĩnh hơn nhìn vào Tôn Nhất Bình :

- Lão không đáng là nhị sư bá của ta. Lão đừng quên, chỉ cách đây không lâu, ở Tu La Viện, chính lão...

Như không muốn Văn Quy Nguyên đề cập đến lần đó, lần mà lão nhất quyết lấy mạng cả Văn Quy Nguyên lẫn Bất Thông, lão họ Tôn dùng giọng giáo

quyết nói át đi :

- Chính ngươi mới đừng quên, rằng hai năm trước ta là người giang rộng hai tay đón ngươi về Thiên Nhất Trang này ! Chuyện đó ngươi của đại phái đều nhìn thấy, đâu phải ta bịa ra?

Lời của Tôn Nhất Bình liền được Sa Hồng Cát, chương môn của phái Côn Luân thừa nhận :

- Quả nhiên có điều này! Văn trang chủ! Làm người điều cần nhất là phải ân oán phân minh, nếu không phải Tôn lão huynh là người hào hiệp và rộng lượng thì đừng nói Thiên Nhất Trang bây giờ sẽ không do Trang chủ chấp chương, mà đến sinh mạng của Trang chủ cũng không còn.

Hoa Vô Sắc cũng lên tiếng :

- Cũng như Sa chương môn, Hoa Vô Sắc ta tuy biết lời nói thật thì khó nghe (Trung ngôn nghịch nhĩ) nhưng không thể không nói! Đối với đại ân đại đức của Tôn lão huynh, đáng lẽ Văn Trang chủ không nên có những lời nói bất kính như vừa rồi! Trái lại, Trang chủ nên yêu kính và nên tuân nghe mọi mệnh lệnh của Tôn lão huynh mới phải !

Thạch Phù Vân, chương môn Không Động phái chợt bật cười :

- Có lẽ Văn Trang chủ vì chút tao ngộ nào đó đối với Tôn lão huynh nên mới có thái độ này! Mà thôi, dù sao Tôn lão huynh cũng là trưởng bối, chỉ là nhị sư bá của Văn hiền đệ, Tôn lão huynh hà tất phải dễ tâm! Thạch mỗ nói có phải không? Ha... ha...

Nghe bọn họ lần lượt giở giọng thô tử hồ bì, Bất Thông càng nghe càng lợm giọng! Nhưng dầu sao đây cũng là việc của Thiên Nhất Trang, của họ Văn mà chàng đang nghĩ ngờ là kẻ thù đã sát hại thân phụ, Bất Thông lập ý quyết tạ thù bằng quang, không xen vào.

Và chàng phải thần phục Văn Quy Nguyên khi nghe y trầm tĩnh hỏi :

- Chư vị đã nói hết chưa? Nếu đã hết tại hạ xin được hỏi. Rốt cuộc ý định thật sự của chư vị là gì? Nếu là vì tàng thư võ học của Văn gia, điều đó xin chư vị cứ hỏi Tôn Nhất Bình! Còn như vì một lý do nào khác, xin chư vị cứ thẳng thắn nói ra không cần phải che dấu!

Đang đứng phía sau Sa Hồng Cát, Cửu Vỹ Tiên Định Hành bỗng khoa chân bước ra:

- Văn Quy Nguyên ngươi thật sự muốn biết định ý của chúng ta? Được, ta xin nói!

Tu La Viện đã gây họa tày trời là đã mưu hại Văn lão Trang chủ Thiên Nhất Trang. Là hậu nhân của Văn gia sao ngươi vẫn cố tình lên học công phu của Tu La Viện?

Tĩnh ngộ, Văn Quy Nguyên cười khẩy với Tôn Nhất Bình :

- Hóa ra lão muốn biết ta đã tìm thấy gì ở Tu La Mật Thất? Sao lão không đơn phương gặp ta để ta sẽ cho lão biết điều đó? Lão nghĩ bằng cách này là đủ uy hiếp Văn Quy Nguyên ta sao?

Tôn Nhất Bình vẫn bình thản, mỉm cười với Văn Quy Nguyên :

- Ta chỉ ngại ngươi chưa đủ lịch duyệt, dễ làm kẻ của kẻ thù đã mưu hại nội tổ ngươi. Nếu ngươi chịu theo ta vào Trang có lý nào ta không dám cùng ngươi đơn phương hội diện.

Văn Quy Nguyên cũng mỉm cười :

- Được! Ta sẽ theo lão! Nhưng còn bọn họ thì sao?

Nghe đến đây, đột nhiên Bất Thông đâm lo cho Văn Quy Nguyên! Và chàng càng thêm lo lắng khi nghe Tôn Nhất Bình cứ thản nhiên bảo :

- Họ là khách được ta mời, đương nhiên bốn Trang là chủ phải dùng lễ đãi họ!

Bất Thông bật quát :

- Ngươi đừng nghe lão! Lão đang dùng kế dẫn dụ ngươi!

Định Hành lướt nhanh đến với lời dọa nạt :

- Ngươi là ai? Sao dám xen vào? Nếu còn một lời nào nữa tương tự đừng trách ta không khách sáo!

Chàng vỡ lẽ, hóa ra thất đại phái cùng xuất hiện ở đây do chàng đến muộn và còn phải cùng Du Thừa Phong lo giao đấu với lão Mông Diện nhân nên dường như mọi người ở đây vẫn chưa biết chàng là ai! Định nói mấy lời giễu cợt Định Hành, Bất Thông nhìn thấy Tôn Nhất Bình và Văn Quy Nguyên sắp tiến vào Thiên Nhất Trang đành phải kinh hoàng gào lên:

- Tôn Nhất Bình chờ đã!

Định lao đi, chàng bất ngờ nghe một tiếng gió rít kèm theo tiếng quát của Địch Hành:

- Ngươi muốn chết!

Véo...

Biết Địch Hành đang lên quạt trường tiên vào, Bất Thông phẫn nộ vừa dịch người vừa phát chiêu:

- Ngươi chưa đủ tư cách nói câu này! Cút!

Vút!

Vù... Vù...

Ầm!

Vội thân thủ thật sự biến ảo, ngay khi Địch Hành bị chấn lùi nhưng chưa hiểu tại sao lại như vậy, Bất Thông đã lao đến ngang đường Tôn Nhất Bình.

Vút!

Kinh ngạc nhìn chàng, Tôn Nhất Bình kêu khẽ :

- Võ công của ngươi tăng tiến phải chăng là do cùng Văn Quy Nguyên lọt vào Tu La Mật Thất?

Văn Quy Nguyên cũng trở mắt nhìn chàng, hiểu rõ sự nghi ngờ của Văn Quy Nguyên, chàng vừa lắc đầu với y, vừa quát hỏi Tôn Nhất Bình :

- Hôm nay nếu lão không nói rõ về tung tích của Bạch bang chủ, lão đừng mong rời khỏi đây!

Tôn Nhất Bình bật cười :

- Ngươi cần ta được sao? Ha... ha...

Vừa cười, lão định lách người vượt qua!

Nhưng, Bất Thông đâu dễ buông tha:

- Được hay không, hay xem đây!

Vù... Vù...

Có ý dò xét xuất xứ võ học của Bất Thông, Văn Quy Nguyên lập tức chao người nhảy tránh qua một bên, nhường hẳn một phạm vi đủ rộng cho Bất Thông và Tôn Nhất Bình giao đấu!

Nào ngờ hành vi của Văn Quy Nguyên làm cho Hoa Vô Sắc hiểu sai, Lão nhe răng cười khà ồ:

Văn Trang chủ sao bỏ đi vội?

Dừng lại nào!

Văn Quy Nguyên đang chán ghét thái độ giả dối của họ, thêm câu nói này nữa của Hoa Vô Sắc đủ làm cho Văn Quy Nguyên phải có phản ứng:

- Ta đi hay ở, lão làm gì có tư cách gì để hỏi? Đừng trách ta vô lễ! Đờ!

Vù... Vù...

Hoa Vô Sắc có phần bất ngờ vì lời phát kinh quá ảo diệu của Văn Quy Nguyên nên phải kêu lên sững sờ:

- Tu La Âm Minh Chưồng?!

Vừa kêu lão vừa tận lực phát chiêu xô ra một kinh cũng kỳ quái không kém.

Ào... Ào...

Ầm!

Văn Quy Nguyên thoáng chấn động và phải ngơ ngợ kêu lên :

- Là công phu võ học của Ma Trung Từ?

Hoa Vô Sắc vụt cười lạnh :

- Ngươi chó quá ngạc nhiên! Tốt hơn hết, ngươi nên giao Tu La tuyệt học để đổi lấy sinh mạng của ngươi! Xem đây!

Ào... Ào...

Bây giờ Văn Quy Nguyên càng hiểu rõ hơn ý đồ của Tôn Nhất Bình và bọn họ!

Họ đang muốn diễn lại tấn tuồng đã xảy ra tại Vô Di Sơn hai năm trước! Nếu ở đó họ đã chia nhau phân di học của Ma Trung Tử thì giờ đây họ lại ráp tâm chiếm đoạt công phu Tu La mà họ nghĩ đã rơi vào tay Văn Quy Nguyên!

Văn Quy Nguyên thêm phần nộ vận dụng toàn bộ chân lực vào sở học:

- Xem chiêu!

Vù... Vù...

Trong khi đó, với chiêu đầu của Bất Thông, Tôn Nhất Bình ung dung phát thoại:

- Chỉ là công phu của lão họ Bạch thôi sao! Vậy ngươi phải chết!

Vù... Vù...

Nào ngờ đó chỉ là hư chiêu của Bất Thông nhằm dụ lão phải cùng chàng động thủ. Và khi thấy Văn Quy Nguyên cũng phải ra tay, do Hoa Vô Sắc tự khỏi sợ, Bất Thông với ý định đã đạt thu chiêu cười dài :

- Muốn ta chết đâu phải dễ! Ha... ha...

Và chàng thi triển Thái Cực Huyền Ảo Bộ để tránh chiêu thần tốc của Tôn Nhất Bình.

Vút!

Vù...

Không thể giết được Bất Thông ngay chiêu đầu, Tôn Nhất Bình bật rít :

- Vẫn là lối tránh chiêu hèn hạ! Chạy đi đâu! Đờ!

Vù... Vù...

Đang lúc đó Bất Thông cũng quát:

- Ai bảo ta chạy? Trúng!

Ào...

Àm!

Bị trúng một kinh, đó là điều Tôn Nhất Bình chưa bao giờ nghĩ đến! Do đó, lão gầm vang dội:

- Súc sinh muốn chết! Đờ!

Sau tiếng gầm, Bất Thông phải kinh hoàng khi nhìn thấy Tôn Nhất Bình bỗng có khuôn mặt đỏ lựng! Không những thế, chiêu trảo nửa chừng của lão cũng đỏ rực lên một cách quái dị!

Vù... Vù...

Không thể nghĩ trên đời này lại có loại công phu quá đổi quái dị này, Bất Thông có phần nào hoang mang nên cước bộ phải chậm lại !

Lập tức, chiêu của Tôn Nhất Bình ào đến thật thần tốc.

Vù... Vù...

Kinh phong chưa kịp đến thì từ chiêu của lão bỗng phả nhiệt khí thật nóng và làm cho Bất Thông nhất thời tỉnh ngộ! Và theo bản năng chàng vội dịch người.

Vút!

Thật may, Bất Thông vừa thoát đi thì luồng chưởng mang theo nhiệt khí của lão liền lao sượt sát chân.

Ào...

Tuy không bị trúng chưởng nhưng nhiệt khí từ chưởng đó lao thật gần khiến khắp người Bất Thông chợt nóng lên như kẻ vừa vô tình rơi đúng vào lò lửa đỏ!

Đang ngăm ngăm khiếp hãi, chàng nghe Tôn Nhất Bình quát:

- Nằm xuống!

Ào... Ào...

Hào khí bốc lên, Bất Thông liên tiếp dịch bộ và tận lực phát kinh:

- Chưa chắc! Đờ!

Vút!

Ào... Ào...

Vút!

Àm!

Bị chấn kinh đưa đẩy, Bất Thông phải thất kinh khi có tiếng Sa Hồng Cát như đang cười ngay bên cạnh:

- Tôn lão huynh hà tất phải phí lực! Cứ để mỡ thu thập tiểu tử thay! Ha... Ha...

Cùng với tràng cười, Bất Thông bỗng nghe lạnh khắp thân do bóng chưởng của Sa Hồng Cát đang điệp trùng vây phủ.

Ào... Ào...

Biết khó thoát, Bất Thông định mạo hiểm phát kinh thì nghe Văn Quy Nguyên lớn tiếng gầm vang:

- Dùng Xa Luân Chiến để chiếm phần hơn, thủ đoạn quả là đề hèn! Đờ!

Àm!

Bị công kích, Sa Hồng Cát buộc phải lo thân nên Bất Thông có dịp lao ra!

Vút!

Đang muốn tìm Tôn Nhất Bình thì chàng nghe tiếng của Tôn Nhất Bình ở ngay bên cạnh:

- Nạp mạng!

Ào... Ào...

Lại là một chưởng vừa đỏ vừa nóng rực, Bất Thông lập tức hồi bộ và khẽ xoay nửa người :

- Vỹ Hồ Xuyên Vân! Trúng!

Bốp! Bốp!

Không ngờ đang trong lúc nguy ngập là vậy nhưng Bất Thông lại dám mạo hiểm dùng đấu pháp này để vừa áp sát vừa tung ra hai cước, Tôn Nhất Bình không kịp tránh nên lập tức vuron trào trả đũa.

- Trúng!

Vút ...

Bất Thông tuy kinh hãi vì không ngờ lão Tôn Nhất Bình cũng biết vận dụng Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo nhưng cũng nhanh nhẹn dịch chuyển theo Thái Cực Huyền Áo Bộ.

Vút!

Không cho lão kịp biến chiêu, chàng cười ngao nghể:

- Lão hụt rồi, nhưng ta thì không! Đờ!

Ào... Ào...

Hai mắt của Tôn Nhất Bình phải hoa lên vì trước mặt bỗng xuất hiện nhiều dấu chưởng tay mờ ảo.

Vội lùi lại, lão hất mạnh một kinh:

- Muốn chết!

Ào... Ào...

Đã qua hai lần chạm chiêu, Bất Thông biết nội lực Tôn Nhất Bình dường như không hề kém nếu so với lão cầu hộ pháp kia. Do đó, thay vì chạm chiêu, lần này chàng bắt ngờ thu chiêu về và còn nhanh chóng đáp bộ chuyển từ Tốn vị sang Ly vị.

Vút!

Đúng lúc có cơ hội, chàng quật luôn một thức Hà Lạc Huyền Áo Chương:

- Đờ!

Ào...

Ầm!

Hoang mang vì lại bị trúng kinh, Tôn Nhất Bình bật kêu lên kinh hoàng:

- Là môn công phu tà môn gì vậy?

Bất Thông đắc ý càng thi triển nhanh hơn Thái Cực Huyền Áo Bộ.

Vút!

Và khi cơ hội lại đến, chàng cười vang:

- Phải là tà môn hay không, lão cũng phải đờ!

Ào...

Chính lúc đó, tai chàng nghe tiếng gầm giận dữ của Sa Hồng Cát Vang lên:

- Ngươi vẫn chưa chịu nạp mạng ư? Lần này ngươi phải chết!

Biết Sa Công Cát quát Văn Quy Nguyên, Bất Thông không cần nhìn cũng dự biết điều gì đang xảy ra!

Đành bỏ lỡ cơ hội hạ thủ Tôn Nhất Bình, chàng thần tốc lao về phía có tiếng quát của Sa Hồng Cát.

Vút!

Chàng vờ quát:

- Lão quỷ họ Sa, xem ám khí!

Viu...

Vừa nghe quát lại vừa thấy một vật đen đúa lao đến thật nhanh, lão Sa Hồng Cát đang định quật chưởng tới hậu vào Văn Quy Nguyên đành phải khựng lại và định nhảy tránh!

Nào ngờ có tiếng Tôn Nhất Bình vang lên:

- Không phải ám khí! Đừng để tiểu tử lừa!

Sa Hồng Cát lập tức nhả kinh như chưa hề có chuyện khựng lại.

Ào...

Nhưng với một sát na phải khựng lại của Sa Hồng Cát là quá đủ cho Văn Quy Nguyên và Bất Thông!

Văn Quy Nguyên thần tốc cuộn người lao ra, kịp tránh thoát chiêu chưởng của Sa Hồng Cát.

Vù...

Ầm!

Đang khi đến đó, Bất Thông đang đà lao đến liên nhân cơ hội Sa Hồng Cát bàng hoàng vì hụt chiêu để phát tiếng quát đầy uy lực:

- Sa lão câu! Đờ!

Vù...

Ngược lại, lúc Văn Quy Nguyên lao thoát ra thì lại lao đúng vào vị trí đang lao đến của Tôn Nhất Bình! Do đó, Văn Quy Nguyên phải một phen kinh hãi vì tiếng quát thịnh nộ của Tôn Nhất Bình:

- Ngươi chạy đi đâu? Đừng trách ta hạ thủ bất dung tình!

Đành phải xuất chiêu chống đỡ, Văn Quy Nguyên bật rít:

- Hãy xem Tu La Mai Hoa Án!

Ào... Ào...

Trận chiến càng thêm hỗn loạn do có tiếng quát hậm hực của Hoa Vô Sắc:

- Tiểu tử này càng lúc càng ngông cuồng! Là do ngươi tự tìm chết, đừng bảo bọn ta sao lại liên tay! Đờ!

Ào... Ào...

Biết đó chỉ là lời nói ngoài môi miệng nhằm khóa lấp những tâm địa của hạng tiểu nhân, Bất Thông bật cười mỉa mai:

- Có lão liên tay thì cũng vậy thôi! Rồi lão cũng phải chịu nhục như Tôn Nhất Bình. Ha... Ha...

Vút!

Chàng đang phát ra chưởng quạt vào Sa Hồng Cát nhưng đột nhiên thu về và bất ngờ di hình hoán vị biến mất!

Đúng như chàng vừa nói, thay cho chàng, lão Hoa Vô Sắc cả người lẫn chưởng lại lao đúng vào tầm chưởng đang quạt mạnh ra của Sa Hồng Cát.

Ầm!Ầm!

Thấy hai lão phải cùng nhau đối chưởng, Bất Thông không nhịn được cười:

- Vẫn có câu, có đánh nhau mới nhận ra bằng hữu, hai lão, ha...ha...

- Ngươi muốn cười ư? Hãy xuống Quỷ Môn Quan mà cười!

Ào... Ào...

Quá bất ngờ vì có tiếng quát và có tiếng kinh phong rú rít ngay bên cạnh, Bất Thông không những phải ngưng cười mà còn phải kinh hoàng dịch bộ.

Vút!

Ầm!

Do không thể tránh được trọn vẹn một kích ám toán đó, chàng hậm hực nhìn lão Thạch Phù Vân vừa bất ngờ xuất thủ.

- Lão....

Lại một tiếng quát khác buộc chàng phải ngưng lời dù chỉ có một chữ:

- Nạp mạng!

Ào... Ào...

Thêm tiếng quát nữa:

- Người phải chết!

Ào... Ào...

Không còn cách nào khác vì ở hai bên và ở phía sau đều có đại địch uy hiếp, Bất Thông bật lao về phía Thạch Phù Vân.

Vút!

Thạch Phù Vân nhe răng cười độc ác:

- Người tận mạng rồi! Hà... Hà...

Ào...

Nhưng thân hình chàng bỗng nhòe đi, kèm theo cái cười khẩy:

- Đâu dễ như lão tưởng! Đờ!

Vút!

Àm!

Bất ngờ bị Bất Thông dùng bộ pháp ảo diệu để quật cho một kinh, Thạch Phù Vân càng thêm kinh hãi khi phát hiện hai chưởng của đồng bọn là Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc lại đang lao ào ào đứng vào lão! Lão kêu thất thanh:

- Đứng! Mau thu chiêu nào!

Định dừng lại để xem lão họ Thạch làm sao thoát, Bất Thông lại phải lao đi khi nghe tiếng kêu thất thanh của Văn Quy Nguyên:

- Xích Dương Chưởng?! Lão là truyền nhân của ác ma Xích Hỏa Đầu Đà?! Chao ôi...

Chưa lao đến nơi đã nhìn thấy toàn thân Văn Quy Nguyên đang bị ngọn chưởng đỏ tựa chu sa của Tôn Nhất Bình bao phủ, Bất Thông cuống cuống gào lên:

- Không được hại người! Tôn ác ma, Tôn lão cầu! Đờ!

Vút!

Vù...

Vì chàng phát kinh ở khoảng cách xa nên đối với Tôn Nhất Bình đó chỉ là lời hăm dọa vô dụng! Do đó, lão vẫn thản nhiên phủ chụp ngọn kinh đỏ rực kia vào Văn Quy Nguyên.

Ào... Ào...

Ngờ Văn Quy Nguyên phen này khó toàn mạng, Bất Thông bỗng ngừng ngang khi có bóng người đột nhiên lao xuyên qua bóng chưởng lợi hại của Tôn Nhất Bình.

Vút!

Àm!

Diễn biến xảy ra hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng, đến Tôn Nhất Bình cũng không thể ngờ! Nhân vật nọ không những kịp lao khỏi bóng chưởng đỏ rực của Tôn Nhất Bình mà còn thừa năng lực mang theo Văn Quy Nguyên đi thoát, trước khi có tiếng chấn kinh vang lên!

Đưa mắt nhìn theo, Bất Thông vừa kinh hoàng vừa lo lắng phải gào lên:

- Lão là Môn chủ bọn hắc y nhân? Lão mang Văn Quy Nguyên đi đâu?

Và dù biết chỉ là hành động vô vọng, Bất Thông vẫn bật tung người đuổi theo bóng nhân ảnh bí ẩn nọ!

Vút!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tái ngộ thanh y mỹ nhân - xuất xứ của môn chủ thần bí

Đuổi được một lúc lâu, Bất Thông phải ngao ngán dừng lại! Vì chàng không những không đuổi kịp nhân vật đã mang Văn Quy Nguyên đi mà ở phía sau không hiểu sao bọn Tôn Nhất Bình cũng không người nào chạy theo. Qua sự việc này, chàng có thể hiểu bọn Tôn Nhất Bình vốn giao hoạt nên tự lượng sức có đuổi theo cũng không làm gì được nhân vật bí ẩn nọ!

Và bây giờ, đến lượt chàng cũng phải có nhận thức đó. Chàng đuổi theo để làm gì nếu chàng không là đối thủ của một nhân vật vốn có thân thủ vào hạng thượng thừa?

Vừa mới dừng chân, chàng bỗng kinh nghi khi nghe từ một trũng núi khá xa ở mé tả dường như vừa có tiếng chạm kinh vang đến!

Không dám nghĩ đó là nơi nhân vật nọ chạy vào và bây giờ đang lâm đại địch, Bất Thông chỉ vì muốn dò xét hư thực nên vội chạy đến!

Vút!

Nhưng, khi chạy đến tận nơi chàng mới biết những gì chàng vừa nghĩ hóa ra lại là sự thật.

Trong trũng núi, Thanh Y mỹ nhân với hai nhân vật khác cũng vận y phục màu xanh đang đứng ở một phía!

Phía đối diện là nhân vật tuy che kín chân diện nhưng chàng vẫn nhận ra đó là lão Môn chủ thần bí!

Như để minh chứng cho nhận định của chàng, nhân vật nọ bỗng lên tiếng:

- Thanh Hải Cung và bốn tọa vốn không cừu không oán, sao chư vị xuất hiện ngăn cản bốn tọa.

Vút hiểu, Thanh Y mỹ nhân và hai nhân vật kia phải vận y phục màu xanh vì họ là người của Thanh Hải Cung! Cũng vậy, chỉ có lão Môn chủ kỳ bí mà Bất Thông đã từng lên nhìn thấy mới có lối tự xưng là bốn tọa!

Nhưng những hiểu biết của chàng vẫn là quá ít nếu so với những gì chàng đang tình cờ nghe!

Thanh Y mỹ nhân lên tiếng:

- Là tại sao, tôn giá nên tự hiểu, đừng để bốn Cung phủ phải nói rõ!

Lão Môn chủ cười cao ngạo:

- Tự tiện ngăn cản bốn tọa lại không nói rõ nguyên do, Thanh Hải Cung sao lại có thái độ mực hạ vô nhân như vậy? Ha... ha...

Nhân lúc có tiếng cười có thể che lấp mọi tiếng động, Bất Thông lên tiến đến gần hơn!

Được chừng năm trượng và khoảng cách giữa chàng và bọn họ chỉ là hai mươi trượng, chàng đành phải tiếc nuối dừng lại!

Bởi chàng quá rõ thân thủ của song phương! Với thân thủ đạt mức thượng thừa như Thanh Y mỹ nhân và lão Môn chủ, nếu chàng sơ ý gây tiếng động, chắc chắn sẽ bị họ phát hiện! Và sau đó, hậu quả như thế nào, chàng không dám nghĩ đến!

Tuy nhiên, với năm trượng vừa thu ngắn cũng đủ làm cho chàng toại nguyện! Vì chàng rút cuộc cũng nhìn thấy Văn Quy Nguyên! Y đang nằm bất động chỉ ngay phía sau chân lão Môn chủ độ nửa trượng!

Như vậy, nếu bọn họ cứ thế này tiếp tục giằng co, thời gian sẽ kéo dài và chàng thế nào cũng nghĩ ra cách giải cứu Văn Quy Nguyên!

Tại sao chàng phải vì y mà mạo hiểm? Chàng không biết rõ nguyên nhân thực thụ! Tuy nhiên, với những suy nghĩ đã từng có, chàng cho rằng chàng phải cứu y để sau đó chàng và y phải một lần đối thoại! Đối thoại về mảnh ngọc bội có khắc chữ Văn, rất có thể do phụ thân Văn Quy Nguyên trong khi gây thảm biến ở trang viện chàng đã đến và vô tình đánh rơi tại đó!

Mãi suy nghĩ, Bất Thông như vừa bỏ đoạn đối thoại giữa lão Môn chủ thần bí và Thanh Y mỹ nhân! Chàng chỉ chú tâm trở lại khi bất ngờ có tiếng quát của lão Môn chủ vang lên:

- Muốn đưa bốn tọa về Thanh Hải Cung ư? Nhảm nhí! Trừ khi bọn Thanh Hải Cung các người có đủ bản lĩnh để thực hiện điều đó!

Một nhân vật đứng phía sau Thanh Y mỹ nhân lập tức tiến lên:

- Rượu mời không uống, tôn giá lại muốn uống rượu phạt! Được! Kiêu Toàn mỗ sẽ cho tôn giá biết bốn cung có đủ bản lĩnh hay không! Cẩn trọng, mỗ

xuất chiêu đây!

Lão Môn chủ cười phá lên:

- Muốn đánh cứ đánh, hà tất phải khách sáo! Đờ! Ha... ha...

Vù...

Chưa lần nào Bất Thông được nhìn thấy một lối xuất thủ lợi hại như lão Môn chủ kia đang phô diễn! Tuy đang cười nhưng khi lao đi lão nhanh như một tia chớp! Và cũng nhanh như vậy, một ánh kinh phát đi, cuộn thẳng vào tâm thất của lão Kiều Toàn.

Kiều toàn không lui cũng không bắn loạn. Với đơn chưởng kịp dựng đứng lên, Kiều Toàn vụt trầm giọng quát:

- Quả nhiên là Quỷ Ảnh công phu! Đờ!

Từ tâm chưởng của Kiều Toàn lập tức bật lòe lên một vùng ánh chưởng! Ánh chưởng này ngay khi xuất hiện liền tỏa rộng ra, tạo thành một vầng kinh đầy uy lực, chặn đứng tia chớp kinh của lão Môn chủ.

Ào...

Ầm!

Bất Thông nhìn đến ngây người vì thân thủ quá đối thượng thặng của cả hai!

Và chàng chỉ biết lắc đầu thảm tiếc rề khi trận thư hùng kia lại kết thúc quá nhanh chỉ sau một lần chạm kinh!

Kiều Toàn bước lùi về phía sau từng bước một và bước nào bước nấy có vẻ nặng nề như nhau! Điều đó được minh chứng qua những vết chân của Kiều Toàn in sâu xuống nền đất!

Lão Môn chủ đã xuất hiện ở nguyên vị trí và đang buông lời khinh miệt:

- Còn ai nữa muốn đưa bốn tọa về Thanh Hải Cung!

Cùng xuất hiện với Thanh Y mỹ nhân có đến hai nhân vật có niên kỷ tương đồng! Một Kiều Toàn chỉ sau một chiêu phải bại trận thì một còn lại lập tức bước ra.

- Sở học của tôn giả có xuất xứ từ bốn cung, thái độ này của tôn giả phải chăng có ý phủ nhận cội nguồn?

Lão Môn chủ gằn giọng:

- Chớ nhiều lời vô ích! Muốn bốn tọa thuận phục Thanh Hải Cung trừ phi bọn ngươi thật sự có bản lĩnh! Đờ!

Vút!

Vù...

Cùng lối xuất thủ thần tốc tương tự, lão Môn chủ như vẫn muốn chỉ một chiêu phải đã bại nhân vật thứ hai này!

Nhưng qua cái gương của Kiều Toàn, nhân vật thứ hai lập tức dịch người và quyết không đi vào vết xe đổ của Kiều Toàn vừa bị.

Vút!

Thân hình của nhân vật thứ hai chợt biến mất, chứng tỏ mức độ nhanh nhạy của Môn chủ thần bí chưa đủ để uy hiếp đối phương.

Lão Môn chủ chợt cười lạnh:

- Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân của ngươi hãy còn kém lắm! Xem đây! Lập tức bóng nhân ảnh của lão Môn chủ cũng biến mất!

Vút!

Cố căng hết mục lực để nhìn, Bất Thông chợt thở dài vì chàng không đủ bản lĩnh để nhìn rõ bóng thân ảnh của họ! Chứng tỏ biến hóa mênh mang, bản lĩnh cỡ chàng dường như chỉ là một trò trẻ con nếu so với những nhân vật trước mặt chàng!

Họ đang xoắn vào nhau bằng những bóng nhân ảnh mờ ảo! Và họ chỉ tách rời khi có tiếng chạm kinh vang lên.

Ầm!

Lão Môn chủ thần nhiên hiện thân và ung dung nhìn nhân vật thứ hai đang chao đảo để rồi phải bước lùi:

- Thân thủ của ngươi có khá hơn! Tuy nhiên muốn đưa bổn tọa về Thanh Hải Cung rõ ràng là chưa đủ!

Đến lúc này do chỉ còn Thanh Y mỹ nhân là chưa ra tay nên phải đến lượt nàng bước ra!

Là Cung chủ, lời lẽ của nàng quả nhiên toát đầy uy lực:

- Bổn Cung chủ lập lại một lần nữa, nếu tôn giá không lập tức hồi cung, hậu quả sẽ khó lường!

Lão Môn chủ cười dài:

- Hoang đường! Câu nói đó phải do bổn tọa nói mới phù hợp! Ha... ha...

Thanh Y mỹ nhân từ từ nâng cao dần hữu thủ.

- Quý ảnh công phu của bổn cung vẫn còn một thứ có thể khắc chế, tôn giá có biết điều đó chứ?

Lão Môn chủ càng cười lớn hơn:

- Người đừng mong dọa nạt bổn tọa! Người duy nhất có thể luyện Quý Ảnh Hư Vô Chỉ rất tiếc đã chết cách đây hàng trăm năm! Nha đầu như ngươi học gì không học sao lại học thói lừa phỉnh của bọn tiểu nhân? Ha... ha...

Thanh Y mỹ nhân chợt nghiêm mặt:

- Bổn cung chủ không hề phỉnh lừa! Đây là cơ hội cuối cùng cho tôn giá, nếu như tôn giá nguyện ý thuận phục, những lỗi lầm trước kia của lệnh tổ bổn Cung chủ quyết không nhắc đến. Ngược lại, tội một thành hai, tôn giá dù có hối cũng đã muộn!

Nhìn Thanh Y mỹ nhân thân nhiên giơ thẳng một ngón tay, lão Môn chủ có phần ái ngại:

- Ngươi thật sự đã luyện được Quý Ảnh Vô Chỉ?

Nàng vẫn giữ nguyên nét mặt:

- Đó là điều tôn giá sẽ tỏ tường hư thật nếu tôn giá vẫn tiếp tục có thái độ ngoan cố!

Lão Môn chủ bất giác găm lên:

- Ngươi không thể nào dọa được bổn tọa! Tiếp chiêu!

Vút!

Một lần nữa lão lại thần tốc lao đến nhưng ngay lập tức lão phải thay đổi đầu pháp bằng cách thi triển thân pháp Vạn Quý Ảnh Nhân Thân khi lão nghe Thanh Y mỹ nhân vút cao giọng hét:

- Là tôn giá tự chuốc họa! Nằm xuống!

Viu... Viu...

Cùng với tiếng hét là một tiếng rít nghe rợn người.

Tuy Bát Thông không thể nhìn thấy Quý Ảnh Hư Vô Chỉ mà Thanh Y mỹ nhân đang phát ra nhưng chàng thậm ước đoán Hư Vô Chỉ của nàng dẫu sao cũng không chạm vào lão Môn chủ do lão đã kịp dùng Vạn Quý Ảnh Nhân Thân trước đó! Nhưng chàng đã lầm! Tiếng kêu khe khẽ của lão Môn chủ đã bật ra:

- Hừ!

Điều đó chứng tỏ Quý Ảnh Hư Vô Chỉ của nàng có kiến hiệu!

Nhưng một lần nữa chàng lại nghĩ lầm, lão Môn chủ tuy bật kêu như vậy nhưng không phải lão bị Quý Ảnh Hư Vô Chỉ đã thương. Vì tiếng gầm hét của lão đã vang lên:

- Tiệt tỳ! Đây là ngươi muốn chết! Hãy nạp mạng nào!

Một luồng lực đạo uy mãnh liền xuất hiện.

Ào... Ào...

Thanh Y mỹ nhân đành phải phát xạ Quý Ảnh Hư Vô Chỉ lần thứ hai.

- Nằm xuống!

Vút!

Nhưng

Ầm!

Ngay sau tiếng chạm kính là một kết quả Bất Thông hoàn toàn không ngờ đến!

Thanh Y mỹ nhân bị chặn lùi, chứng tỏ Quý Ảnh Hư Vô Chi của nàng vì một nguyên do nào đó không đủ khắc chế và chế ngự lão Môn chủ!

Không những thế, lão Môn chủ sau khi hiện thân cứ lừng lững tiến về phía Thanh Y mỹ nhân:

- Tiệt tỳ! Trăm năm trước gia tổ sư phải nhục nhã ly khai Thanh Hải Cung! Đối với việc này đáng lý người phải tìm đến Thanh Hải Cung để đòi lại công bằng chính là bốn tọa mới đúng! Nào ngờ bọn ngươi lại cố tình dẫn xác đến nạp mạng! Vậy đừng trách bốn tọa sao hạ thủ bất dung tình! Ha... ha...

Vút!

Lão bất ngờ lao đến và thần tốc quật kính vào Thanh Y mỹ nhân!

Như cũng không ngờ đích thân Cung chủ phải thất trận, Kiều Toàn và nhân vật kia vì muốn bảo vệ Cung chủ đành phải lao vút ra.

- Ngươi là hậu duệ của hạng phản đồ sao dám lập lại hành vi phản trắc! Đờ!

- Chớ quá ngông cuồng! Xem chiêu!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Điều bất ngờ nhất lại xảy ra, hiệp lực của Kiều Toàn và nhân vật kia hóa ra chỉ đủ chặn đứng kịp thời hành vi độc ác của lão Môn chủ mà thôi chứ không đủ để bại lão.

Và bây giờ, lão Môn chủ cười sằng sặc:

- Hay lắm! Đã thế này đừng trách bốn tọa sẽ phải hủy diệt toàn bộ Thanh Hải Cung! Phen này các ngươi phải chết! Ha... ha...

Vút!

Vù... Vù...

Sau khi ổn định chân nguyên, Thanh Y mỹ nhân vội lao vào, cùng liên thủ với Kiều Toàn và nhân vật kia, triển khai với lão Môn chủ thành một trường quyết đấu sinh tử.

- Đờ!

Vút!

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Bản lĩnh của lão Môn chủ xem ra đã đạt mức tối thượng! Một mình lão bây giờ cứ ung dung đối phó với đối phương những ba người! Không những thế, lão còn làm cho bọn họ phải khốn đốn qua từng tràng cười cao ngạo:

- Nếu biết bản lĩnh của bọn ngươi chỉ thế này, đã từ lâu bốn tọa phải tìm đến Thanh Hải Cung mới đúng! Ha... ha...

Vù... Vù...

Ào...

Ầm! Ầm!

Dù đang mãi mê quan chiến nhưng Bất Thông vẫn không quên ý định của chàng!

Khi thấy họ đều đang toàn tâm dồn lực vào trận chiến, Bất Thông cho rằng thời cơ đã đến! Chàng len lén dịch chuyển vào gần hơn.

Năm trượng...

Mười trượng...

Mười lăm trượng...

Khi khoảng cách giữa chàng với nơi Văn Quy Nguyên đang nằm nghỉ chỉ còn là năm trượng, những vật có thể giúp chàng tạm thời ẩn nấp hầu như đã hết, ngay phía trước chỉ là một lư bằng hoàn toàn trống trải, nơi bọn họ đang triển khai trường ác đấu, Bất Thông buộc phải có một quyết định: mạo hiểm hay không mạo hiểm!

Mạo hiểm là phải bất ngờ xông ra ngay bây giờ và chỉ có một trong hai kết quả sẽ xảy đến! Thứ nhất, chàng sẽ thành công, Văn Quy Nguyên được giải cứu! Thứ hai: bị lão phát hiện và đến lượt chàng bị bắt giữ như lão đã từng bắt giữ Văn Quy Nguyên!

Còn như không mạo hiểm, nghĩa là chàng phải chờ kết quả của trận hỗn chiến kia! Nếu lão bại, Văn Quy Nguyên đương nhiên được giải cứu mà không cần chàng phải ra tay! Trái lại, nếu lão mà thắng, cơ hội giải cứu Văn Quy Nguyên đối với chàng kể như không còn, dù chỉ là tia hi vọng mong manh. Vì chàng đâu phải là đối thủ của lão!

Chàng lại đưa mắt nhìn vào trận chiến, lão đang chiếm ưu thế, điều này có nghĩa là chàng không thể trông chờ vào kết quả ngược lại. Vì chờ làm gì khi chàng hầu như đã biết chắc kết quả? Lão sẽ thắng và chàng hoàn toàn mất hy vọng giải cứu Văn Quy Nguyên!

Do đó, ngay khi có loạt chạm kinh nửa vang lên.

Ầm! Ầm! Ầm!

Chàng lập tức xông ra.

Vút!

Nhưng chàng chợt nghe lạnh khắp người vì tiếng gầm phẫn nộ của lão Môn chủ vang lên quá ư đúng lúc:

- Tiểu tử muốn chết ư? Mau buông!

Vù...

Đã lường trước trường hợp này, Bất Thông vội chộp vào Văn Quy Nguyên và nhanh chóng di hình hoán vị.

Vút!

Nhưng

Ầm!

Chàng vẫn bị dư kinh quật phải. Dù chỉ là chút ít dư kinh của lão Môn chủ thần bí nhưng kết quả chàng vẫn phải đánh rơi Văn Quy Nguyên ra khỏi tay!

Tiếng gầm của lão Môn chủ lại vang lên:

- Khá lắm! Nhưng lần này ngươi phải chết.

Vù...

Chàng đành nghiêng răng và rít lên:

- Chưa chắc! Đỡ!

Vừa dịch chuyển bộ vị Thái Cực Huyền Áo Bộ, Bất Thông vừa thuận tay thi triển Hà Lạc Huyền Áo Chương.

Vút!

Ào... Ào...

Ầm!

Chàng có phần mất ngủ yên vì vừa quật trúng lão Môn chủ một kinh trong khi chương Quý Ảnh của lão không làm được điều đó!

Kết quả này vô tình giúp ích cho Thanh Y mỹ nhân và hai nhân vật kia! Họ lập tức xông vào, vây kín lão Môn chủ:

- Trúng!

- Đỡ!

- Nạp mạng!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, lão Môn chủ hung hăng như hổ dữ vỗ mồm:

- Kẻ nạp mạng phải là bọn ngươi! Đỡ!

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Và cũng như ngựa quý đòi mạng, lão lập tức lao về phía Bát Thông và ngay khi chàng định chộp vào Văn Quy Nguyên.

Vút!

Và vì phần nộ, chàng lập tức dịch chuyển nhanh hơn so với những chiêu Hà Lạc Huyền Ảo Chương cũng nhanh như vậy:

- Lão cũng phải đỡ!

Vút!

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Quạt hai chiêu đắc thủ đủ hai chiêu, sở học của chàng khiến lão Môn chủ phải kinh hãi:

- Tiểu tử! Công phu của ngươi phải chăng là Hà Lạc Thái Cực?

Đang đắc ý vì những kết quả không ngờ, chàng lập tức cười lạnh:

- Nếu đúng vậy thì sao? Hãy đỡ nữa này!

Vút!

Ào... Ào...

Cùng một lúc với Bát Thông, Thanh Y mỹ nhân cũng hét:

- Đừng để mất cơ hội! Đánh!

Bị đưa vào tình thế phải đối phó với số người vừa tăng thêm, lão Môn chủ nộ khí xung thiên:

- Được! Bỏ tọa sẽ cho bọn ngươi ném mùi lợi hại! Đỡ!

Lão bỗng xoay người và từ thân hình của lão bỗng túa ra vô số những tia kinh sắc lạnh.

Vù... Vù...

Kiều Toàn chợt thất thanh kêu:

- Quý Ảnh Nhất Cự Lãnh Khí Đoạt Hồn?! Tất cả lùi mau!

Kêu xong chính Kiêu Toàn là người lùi bước, sau đó đến lượt Thanh Y mỹ nhân và nhân vật kia!

Bát Thông do không biết đây là loại công phu gì và lợi hại ra sao, chàng vẫn thản nhiên thi triển hai loại công phu Hà Lạc Thái Cực phối hợp.

Ào... Ào...

Như hiểu rõ tại sao Bát Thông dám có thái độ này, Thanh Y mỹ nhân vội thét lên khi đã nhảy lùi:

- Không được đâu! Ngươi...

Và với một cảm nghĩ chột đến, nàng bỗng đổi giọng, hét lên một tiếng lãnh lút:

- Được! Ngươi dám không lễ ta không dám!

Nàng chủ động lao vào và ngọn chỉ Quỷ Ảnh Hư Vô Chi lại xuất hiện.

Vút!

Viu... Viu...

Kiều Toàn và nhân vật kia kinh hoàng kêu lên:

- Đùng, Cung chủ!

- Không thể được, Cung chủ!

Nhưng đã trễ.

Àm! Âm!

Hự! Hự!

Hai tiếng kêu đau đớn bỗng vang lên cùng một lúc với hai tiếng chạm kinh làm cho Kiêu Toàn và nhân vật kia phải nghĩ đó chính là tiếng kêu của Cung chủ và Bất Thông!

Thế nhưng, thật bất ngờ, đúng lúc hai lão nhìn thấy thân hình Cung chủ phải lao đảo lùi lại thì cũng là lúc hai lão nghe tiếng gầm thịnh nộ của Bất Thông lại vang lên:

- Lão sao vội bỏ chạy? Đờ!

Thất kinh hai lão nhìn và chỉ thấy bóng ảnh dần xa khuất của lão Môn chủ thần bí.

Vút!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Làm phản đồ bị giam trong động - nhờ liều lĩnh cục diện thay đổi

Nhìn thần sắc vẫn luôn nhợt nhạt của Văn Quy Nguyên đang hôn mê trầm trầm, Bất Thông đưa mắt nhìn qua Kiêu Toàn:

- Dù ta biết đây là nơi an toàn, không sợ môn nhân của lão Môn chủ phát hiện và phải khai diễn trường ác liệt, nhưng sinh mạng của tề bằng hữu lại đang bị đe dọa, tại hạ không thể lưu lại đây lâu hơn!

Kiều Toàn chưa kịp đáp thì thanh âm thoáng nhẹ và yếu ớt của Thanh Y mỹ nhân đã nhanh hơn:

- Bất Thông! Chính nhờ ngươi nên bọn ta bây giờ còn toàn mạng! Dù biết người đang lo lắng cho sinh mạng của quý bằng hữu nhưng nếu bây giờ ngươi lia khỏi chỗ này, vạn bất đắc dĩ lại gặp chính lão, ta e...

Chàng xua tay:

- Đa tạ mỹ ý của Cung chủ! Nhưng tại hạ nghĩ, nếu lão muốn truy tìm thì đã truy tìm từ lâu! Vì đã hơn nửa ngày cùng ẩn náu nơi này với chư vị, bóng dáng của một kẻ truy tìm cung không có, tại hạ tin lão còn đang lo trị thương cho chính lão, không hơi sức đâu cho người kiếm chúng ta!

Kiều Toàn trầm giọng:

- Ngươi nghĩ như thế vì ngươi chỉ biết một mà không biết hai! Giữa lão và bốn cung nhất định phải một mất một còn và đây là cơ hội duy nhất để lão thực hiện điều đó! Lão không thể bỏ qua!

Chàng hít một hơi thật dài:

- Đa tạ lời chỉ giáo này! Nhưng, nói thật, tại hạ không hề quan tâm là giữa quý cung và lão có những oán hận gì, đó là nội tình của chư vị! Lúc sáng, tại hạ phải ra tay chỉ vì quan tâm đến tề hữu. Giờ tề hữu đang gặp nguy, tại hạ không thể cứ đứng đây nhìn tề hữu đi dần vào cõi chết!

Kiều Toàn cười lạnh:

- Nếu ngươi biết nói những lời này sau ngay lúc đó ngươi không bỏ đi? Ta cũng đâu cần ngươi đi theo bọn ta ?

Chàng cười mỉa:

- Là do ta lời hứa của quý Cung chủ và cũng là do quý Cung chủ muốn có thái độ đáp tạ ân tiếp trợ của tại hạ! Nếu chẳng phải tin lời, tại hạ đâu việc gì phải đi theo chư vị?

Kiều Toàn định phác tác thì nhân vật kia đưa tay ngăn lại:

- Đủ rồi, lão Kiêu! Y nói không sai! Bọn ta đã chịu ân người thì phải có trách nhiệm báo đáp! Lão hãy nghe ta đừng để người khác bảo Thanh Hải Cung chi là hạng vô ơn bội nghĩa!

Kiều Toàn vận lại:

- Nhưng chính y vừa nói, y xuất hiện nào vì muốn giúp chúng ta?

Chàng thừa nhận thêm một lần nữa:

- Không sai! Tại hạ hoàn toàn không có ý đó! Tại hạ chỉ vì muốn cứu mạng tề hữu thôi!

Thanh Y mỹ nhân dù đang mạng nội thương trầm trọng vẫn phải cố gắng gượng lên tiếng:

- Hãy vì ta, Kiêu trưởng lão, đừng làm ta sau này khó gặp mặt y! Ta biết y vì quá lo cho bằng hữu nên phải vờ nói thế thôi! Chứ thật ra, ta đã nhìn thấy y dám liều thân vì mọi người và cũng một lần y đã vì ta mà suýt mất mạng! Chuyện lúc sáng, nếu không có y xuất hiện kịp lúc, chúng ta... Hừ...hừ...

Kiều Toàn lo lắng nhìn Cung chủ:

- Được rồi, thuộc hạ xin tuân lệnh! Cung chủ đang mang nội thương nghiêm trọng đừng cố gắng sức, e tình thế sẽ xấu hơn!

Chàng cũng lo lắng:

- Cung chủ! Với thương thế này...

Nàng xua tay:

- Tuy ta không dễ chết, nhưng đáng tiếc, do chưa kịp phục hồi chân lực nên lời ta hứa sẽ giải cứu lệnh hữu khỏi độc thủ của lão kia đang không thể lệnh hữu sẽ chậm thực hiện, hi vọng ngươi hiểu và đừng oán trách ta!

Chàng lắc đầu:

- Tại hạ nào dám oán trách! Đi theo Cung chủ đến nơi này và đã hơn nửa ngày chờ đợi, đủ chứng tỏ tại hạ rất xem trọng lời hứa của Cung chủ! Và bây giờ, thật đáng tiếc, tại hạ không thể chờ lâu hơn nữa!

Kiều Toàn nổi giận:

- Những gì tề Cung chủ hứa nhất định phải giữ lời! Dù không thể nhưng ta khuyên ngươi phải cố chờ thêm một lúc nữa!

Không muốn sinh chuyện lời thôi, chàng cười nhẹ:

- Thì tại hạ nào bảo quý Cung chủ thất hứa? Đây là do tại hạ nguyện ý chối từ, không lẽ không được?

Đến lúc này Kiêu Toàn mới để lộ ý định thật sự và vì ý định đó nên lão khẳng khái không cho chàng đi:

- Không được! Ngươi không thể bỏ đi!

Chàng kinh ngạc:

- Tại sao?

Kiều Toàn cười lạt:

- Phải khó khăn lắm, từ khi vào Trung Nguyên cho đến bây giờ bọn ta mới tìm ra một chỗ ẩn thân kín đáo như thế này! Chẳng thà ngay từ đầu ngươi cứ từ chối và đừng đi theo bọn ta! Giờ đã theo, ngươi nhất định phải lưu lại, cho đến lúc bọn ta cho ngươi đi, ngươi mới được đi!

Chàng cười lạnh:

- Ra là vậy! Còn chuyện sợ lão Môn chủ kia cho người đi tìm là do lão bịa ra, cố ý chỉ muốn giữ chân ta?

Kiều Toàn lại gật đầu:

- Không sai! Tự chung ta không hề muốn nơi bọn ta ẩn thân sẽ bị tiết lộ, bất luận vì nguyên do gì!

Chàng bật cười:

- Ta hiểu rồi, ha... ha... ha... Nếu là vậy sao ngay từ đầu lão không nói?

Quay sang Thanh Y mỹ nhân, chàng nghiêm giọng:

- Cung chủ! Tại hạ nhất định phải đi, Cung chủ định lẽ nào?

Nàng quắc mắt nhìn Kiêu Toàn:

- Y là hạng người thế nào, ta thừa biết! Kiêu trưởng lão hãy để y đi!

Kiều Toàn thoáng ngáp ngừng, sau đó quả quyết lắc đầu:

- Tính mạng của Cung chủ là trọng, xin thứ lỗi, thuộc hạ đành phải bất tuân!

Nàng động nộ:

- Lão có còn xem ta là Cung chủ nữa không?

- Vì lo cho Cung chủ, thuộc hạ mới phải kháng lệnh! Mong Cung chủ lượng thứ!

Nàng đang ngồi dựa vào vách đá bỗng đứng phắt dậy:

- Ta không tha thứ nếu lão không... Hự!

Chợt ôm ngực, nàng vừa lão đảo vừa tìm cách ngồi xuống!

Đúng lúc đó, ngay khi lão Kiêu Toàn ngược mắt nhìn lên, Bất Thông như có cảm giác mơ hồ về một điều gì đó không ổn do vừa nhìn thấy một tia mắt kỳ lạ của lão Kiêu Toàn hướng vào Thanh Y mỹ nhân!

Tuy chỉ là cảm giác mơ hồ nhưng làm như vô tình! Bất Thông bỗng bước nhẹ một bước về phía Thanh Y mỹ nhân!

Và chàng thoáng ngờ ngợ khi nhìn thấy lão Kiêu Toàn vừa hồi hã bước đến vừa lên tiếng một cách lo lắng:

- Cung chủ sao rồi! Hay để thuộc hạ giúp Cung chủ trị thương?

Thanh Y mỹ nhân cố xua tay:

- Không cần! Rồi ta sẽ ổn thôi!

Nhưng Kiêu Toàn cứ đưa tay vịn vào nàng như muốn giúp nàng ngồi xuống:

- Cung chủ đừng cố gượng! Chuyện đã thế này, nếu Cung chủ nói cho thuộc hạ biết cách vận công ở tầng cuối của Quỷ Ảnh Tâm Pháp, việc trị thương cho Cung chủ sẽ do thuộc hạ và Mô Dung trưởng lão lo liệu!

Thanh Y mỹ nhân giạt mình:

- Nói ra tầng cuối ư? Không được! Ta không thể tự phá bỏ luật lệ của tiền nhân!

Kiều Toàn chợt mỉm cười, một kiểu cười mà theo Bất Thông hiểu vừa quá kỳ bí vừa ẩn chứa một mưu mô gian xảo nào đó:

- Cung chủ nên biết, ngộ biến phải từng quyền, muốn giúp Cung chủ trị thương thuộc hạ mới nói như vậy!

Nhân vật kia bỗng lên tiếng:

- Không được đâu, Kiều đệ! Vì đã là quy định do tiền nhân lưu lại, đừng nói là Cung chủ không thể đáp ứng, dù có đáp ứng đi nữa Mộ Dung Quang ta cũng không dám tiếp nhận!

Đến lúc này Kiều Toàn mới để lộ bộ mặt thật:

- Ngươi không dám nhưng ta dám!

Và hữu thủ của lão lập tức chộp mạnh vào Thanh Y mỹ nhân, trong tiếng kêu giận dữ của nàng và tiếng kêu kinh hoàng của Mộ Dung Quang:

- Ngươi dám tạo phản ư, Kiều Toàn?

- Hãy để phòng Cung chủ!

Nhưng, cái chộp của Kiều Toàn bỗng rơi vào khoảng không, đúng vào lúc đó tiếng cười khẩy của Bất Thông vang lên:

- Lão đừng mong toại nguyện! Hừ!

Nhìn lại, Kiều Toàn giận dữ do phát hiện Bất Thông đã nhanh tay kéo Thanh Y mỹ nhân qua một bên, trước lúc cái chộp của lão trúng đích:

- Ai mượn ngươi xen vào? Đờ!

Vù... Vù...

Quá biết bản thân không phải là đối thủ của Kiều Toàn, Bất Thông đành lôi Thanh Y mỹ nhân chạy đi, hi vọng ngay sau đó Mộ Dung Quang sẽ kịp can thiệp.

Vút!

Mộ Dung Quang xông vào thật.

- Kiều Toàn! Từ lúc nào ngươi có ý tạo phản? Dừng tay nào!

Vù... Vù...

Đang tức giận vì không thể hạ thủ Bất Thông, Kiều Toàn đổ trút vào Mộ Dung Quang:

- Cả ngươi nữa, ai cần ngươi xen vào, làm hỏng đại sự của ta? Đờ!

Vù...

Thừa dịp Kiều Toàn đang bị Mộ Dung Quang cầm chân, Bất Thông vội chạy đến chỗ Văn Quy Nguyên đang nằm! Và khi chộp được Văn Quy Nguyên, chàng lập tức lôi Thanh Y mỹ nhân chạy ra khỏi động thất là nơi tất cả đã ẩn náu hơn nửa ngày qua!

Nhưng, một tiếng chấn kinh đã vang lên cùng với tiếng gầm lồng lộng của Kiều Toàn:

Ầm!

- Tiểu tử mau dừng lại! Đờ!

Vù... Vù...

Vù... Vù...

Vội đưa mắt nhìn lại phía sau, Bất Thông phải ngỡ ngàng vì phát hiện Mộ Dung Quang đang lùi dài từng bước, trong khi đó Kiều Toàn vẫn như còn nguyên chân lực khi lao đuổi theo chàng!

Hoang mang, chàng lại kéo Thanh Y mỹ nhân qua một bên, còn chàng thì dùng Thái Cực Huyền Áo Bộ để tránh chiêu của lão.

Vút!

Ầm!

Tuy ngọn kinh chỉ quật phải nền đá nhưng Kiều Toàn vẫn cứ cười:

- Là bọn ngươi tự muốn chuốc khổ vào thân, đừng trách Kiều Toàn này bất nghĩa! Ha... ha...

Phát hiện ra Kiều Toàn vừa cười vừa thần tốc lao ra ngoài động thất, Bất Thông nghi hoặc kêu lên:

- Mọi người mau chạy ra! Có lẽ đây là kế của...

Chàng chưa kêu dứt tiếng thì:

Ầm!

Ngay khi Kiều Toàn lao vọt ra ngoài không hiểu lão làm thế nào mà từ bên trên bỗng có một khối đá cực to nặng nề rơi xuống!

Nếu Bất Thông không kịp đưa Văn Quy Nguyên và Thanh Y mỹ nhân lùi lại, có lẽ cả ba phải bị khối đá đè đến nát vụn thây thi!

Bên trong động thất lập tức tối sầm và từ bên ngoài liền có thanh âm của Kiều Toàn vang vào qua kẽ đá:

- Trong tình thế này, nước không có, vật thực cũng không, chỉ trong một hoặc hai ngày bọn ngươi nhất định phải chết! Hồ Bạch Cúc! Nếu ngươi ngoan ngoãn trao ra Quỷ Ảnh Tâm Pháp tầng cuối, Kiều mỗ hứa sẽ không khó dễ ngươi! Tiểu tử kia cũng vậy, nếu không trao toàn bộ công phu của ngươi cho ta, ngươi chắc chắn phải chết! Ha... ha...

Khối đá tuy đã chẹn mất lối xuất nhập nhưng do hầy còn nhiều kẽ hở nên ánh sáng vẫn đưa vào cho dù là nhợt nhạt!

Và nhờ những tia sáng nhợt nhạt này chàng nhìn thấy Thanh Y mỹ nhân - Hồ Bạch Cúc - đang mấp máy môi như muốn quát lão Kiều Toàn phản loạn!

Chàng vội đưa tay ngăn lại và thẳm thì vào tai nàng:

- Chúng ta đừng phí lực! Phải đề giành và chuẩn bị cho tình thế trước mắt! Chư vị thật sự không có nước, cũng không có vật thực ư?

Hiểu rõ tại sao chàng lại nói vậy, Hồ Bạch Cúc thiếu não lắc đầu:

- Đâu có ai ngờ trước tình huống này? Không có nước, liệu chúng ta duy trì được bao lâu?

Không nghe tiếng đáp lại, ở bên ngoài Kiều Toàn quát vọng vào:

- Đây là nơi ta cố tình chọn lựa, trên là đá, dưới là đá, tứ phía đều là đá! Bọn ngươi đừng vọng tưởng sẽ tìm được lối thoát thân, ta biết bọn ngươi không dám lên tiếng vì sợ sẽ mau kiệt quệ! Được! Ta cho bọn ngươi thời hạn một ngày! Vào lúc này, ngày mai, ta tin chắc bọn ngươi phải van xin ta tha mạng! Ha... ha...

Vút!

Dù Kiều Toàn đã đi lâu nhưng Hồ Bạch Cúc chờ mãi vẫn không nghe Bất Thông đáp lại câu hỏi vừa rồi, nàng nghỉ hoặc nhìn chàng:

- Ngươi đang suy nghĩ điều gì? Hay ngươi đã nghĩ được cách thoát thân?

Chàng lắc đầu, hướng mặt nhìn về phía Mộ Dung Quang đang ngồi tọa công:

- Tại hạ đang nghĩ về công phu của Kiều Toàn, sao lão có thể dễ dàng đã bại Mộ Dung lão?

Nghe nói, Hồ Bạch Cúc cũng phải ngơ ngác:

- Thường nhật bản lãnh của Kiều Toàn không thể bằng Mộ Dung chương lão! Không lẽ bấy lâu nay Kiều Toàn cố ý che giấu bản lãnh thật, chỉ chờ đến lúc này mới để lộ ra?

Chợt hiểu, chàng bỗng gật đầu:

- Tại hạ hiểu rồi! Lão không hề che giấu, vì có giấu cũng không được một khi chư vị đã quá hiểu rõ nhau do là người cùng phái! Điều này chỉ có thể giải thích là khi giao đấu với lão Môn chủ thần bí kia, Kiều Toàn ngay chiêu đầu chỉ giả vờ bị bại! Sau đó, khi cả ba hợp lực, lão chỉ đánh chiêu lệ và chủ tâm của lão là dành cho hành vi bội phản này! Xem ra muốn thoát khỏi chốn này, đúng như Kiều Toàn vừa nói, chỉ là điều vọng tưởng!

Hồ Bạch Cúc phẫn nộ:

- Ta thật không ngờ, đến lão là người luôn được ta tin cậy lại có manh nha bội phản từ trước! Ta...

Chàng đưa tay ngăn lại:

- Cung chủ có phần nộ cũng vô ích! Tình thế này chúng ta cần phải nhẫn nại, cố kéo dài thời gian chịu đựng được bao nhiêu tốt bấy nhiêu, biết đâu chúng ta sẽ có cơ hội để tự giải cứu?

- Cơ hội? Ngươi muốn chờ cơ hội gì đây?

Chàng nhìn nàng:

- Muốn khôi phục công lực, Cung chủ cần bao nhiêu thời gian?

Nàng thờ dài:

- Người đừng nhắc đến điều này. Đó chỉ là vọng tưởng!

Chàng hạ thấp giọng:

- Sẽ không vọng tưởng nếu có người giúp Cung chủ trị thương!

- Ai? Là người ư?

Chàng hát hàm về Mộ Dung Quang:

- Chính lão!

Nàng thờ dài:

- Lão không thể!

- Có thể nếu Cung chủ đem khẩu quyết gì đó nói cho lão biết và lão sẽ giúp Cung chủ mau khôi phục chân lực!

- Nhưng đây là điều cam kỵ của...

- Ngộ biến phải từng quyền! Cứ chi trì như thế này trước sau gì Cung chủ cũng phải nói cho Kiều Toàn biết khẩu quyết đó! Và dù đã toại nguyện vị tất Kiều Toàn buông tha cho Cung chủ được sống! Trong hai, Cung chủ phải chọn một, hoặc đọc cho Mộ Dung Quang để có cơ hội thu phục phản đồ, hoặc phải để phản đồ cứ tiếp tục những hành vi bất trung bất nghĩa!

Đưa mắt nhìn Mộ Dung Quang, Hồ Bạch Cúc lưỡng lự:

- Nhưng thương thế của lão.

Bất Thông đã chuẩn bị sẵn câu đáp:

- Tại hạ sẽ giúp lão mau khôi phục!

Hồ Bạch Cúc kinh ngạc:

- Người không ngại hao tổn chân nguyên?

Chàng cười nhẹ:

- Bị hao tổn chân nguyên vẫn tốt hơn là mất mạng! Tại hạ cũng phải nghĩ cách tự cứu bản thân chứ?

Hồ Bạch Cúc thoáng sững sờ:

- Lúc nào người cũng như vậy sao? Sẵn sàng giúp người bất chấp sinh mạng?

Chàng lắc đầu:

- Cung chủ nói chỉ những lời quá đáng! Như tại hạ vừa nói, tại hạ chỉ tự cứu bản thân thôi!

Nàng thờ dài:

- Thôi được! Ta tán thành biện pháp này của người!

Nghe thế, chàng vội đặt Văn Quy Nguyên nằm xuống và định đi đến chỗ Mộ Dung Quang.

- Đây!

Nghe nàng kêu, sợ nàng thay đổi ý định, Bất Thông quay lại và nhìn mặt:

- Cung chủ đã nghĩ lại?

Nàng lắc đầu và chột thì thầm:

- Không! Ta chỉ muốn người biết điều này! Ta tán thành vì người! Nếu không có người, ta thà chết quyết không để phản đồ toại nguyện!

Chàng mỉm cười:

- Đa tạ!

- Ngươi không cần đa tạ ta! Ta chỉ cần ngươi hiểu như thế là đủ rồi!

Chàng lo ngại:

- Đương nhiên là tại hạ hiểu! Bất quá sau này tại hạ sẽ nghĩ cách báo đáp!

Nàng cau mặt:

- Đến lời đa tạ của ngươi, ta còn không màng, nói gì đến việc đòi ngươi báo đáp?

Càng thêm lo ngại, chàng hỏi:

- Nếu vậy, thật ý của Cung chủ là gì?

Nàng định đáp nhưng bất chợt xua tay và bảo:

- Là ý gì thì ta không tiện nói, ngươi nên tự tìm hiểu lấy! Thôi, ngươi đi đi!

Chàng bước đi với tâm trạng bất an! Vì đã đoán hiểu ý nàng nên chàng mới có tâm trạng này! Để xua đi tâm trạng đó, Bất Thông tự bắt mình nghĩ đến điện mạo đã bị hủy hoại của Khả Thúy Đình! Và khi nghĩ đến, chàng tự quyết định.

“Ta không thể phụ bạc Khả Thúy Đình. Những gì ta đã hứa quyết không thay đổi”.

Tiếng bước chân nặng nề của chàng làm cho Mộ Dung Quang mở mắt:

- Thiếu hiệp đã nghĩ được biện pháp nào để có thể chi trì sinh mạng chưa?

Chàng ngồi xuống cạnh lão:

- Tiến bối đối với Cung chủ thái độ như thế nào?

Mộ Dung Quang ngơ ngác:

- Sao thiếu hiệp lại hỏi ta câu này và vào lúc này?

- Tại hạ đã nghĩ được một biện pháp khả dĩ có thể chuyển bại thành thắng! Nhưng tại hạ chỉ nói ra sau khi tiền bối đã đáp lời!

Mộ Dung Quang không cần nhìn Hồ Bạch Cúc cũng biết Cung chủ đang nóng lòng chờ câu đáp của lão! Lão đáp:

- Ta là người Thanh Hải Cung, có chết cũng là vì Thanh Hải Cung mà chết!

Tuy gật đầu nhưng chàng lại hỏi:

- Ngay bây giờ quý Cung chủ đang cần chính sinh mạng của tiền bối, tiền bối có hối hận vì đã lỡ nói lời vừa rồi không?

Lão hoang mang:

- Cần để làm gì? Có thể cho ta biết không?

Chàng nghiêm mặt:

- Có câu nói: “nuôi quân một ngàn ngày chỉ dụng có một giờ”! Tiền bối nếu là đại trượng phu dù biết chết cũng không nhăn mặt, tiền bối chỉ cần đáp dám hay không dám là đủ!

Sau một lúc nghĩ ngợi, Mộ Dung Quang mới chịu mở miệng:

- Nếu thật sự cần thiết, Mộ Dung Quang ta sẵn sàng!

Cổ che dấu sự thất vọng, chàng vừa giải thích rõ biện pháp của chàng vừa nhìn vào mắt lão để dò xét!

Cũng may, lão không đến nỗi tệ như chàng nghĩ!

Ngay khi chàng nói xong, lão lắc đầu quầy quậy:

- Quý Ảnh Tâm Pháp gồm bảy tầng! Tầng cuối là dành cho Cung chủ, mục đích là để đề phòng vạn nhất, sẽ có cách trừng trị phản đồ! Đó là quy định của tiền nhân, ta thật sự không thể tiếp nhận!

Chàng lại phải thuyết phục lão như thuyết phục Hồ Bạch Cúc:

- Đây là cơ hội duy nhất để tiền bối giúp Cung chủ thu phục phản đồ! Và lại, theo tại hạ suy đoán, dù tiền bối biết kinh văn của tầng cuối cùng nhưng nếu Cung chủ không cho biết khẩu quyết của công phu Quý Ảnh Vô Chỉ, tiền bối dù muốn cũng không luyện được?

Có tiếng Bạch Cúc vang lên:

- Không sai! Mộ Dung Quang trưởng lão cứ yên tâm! Trong tình cảnh nguy ngập này ta dùng quyền một Cung chủ để phá lệ! Lão không việc gì phải lo lắng hoặc áy náy!

Mộ Dung Quang thở dài:

- Dù là vậy nhưng thuộc hạ nghĩ chúng ta cũng khó thực hiện!

Bất Thông sợ hãi:

- Tại sao? Hay tiền bối sợ không đủ thời gian?

Mộ Dung Quang kinh ngạc:

- Thiếu hiệp đã liệu tính tất cả rồi sao?

Chàng hít một hơi dài:

- Tại hạ có nghĩ đến! Nhưng chúng ta đâu còn cách nào để chọn lựa? Chúng ta phải liều thôi!

Mộ Dung Quang nghi ngại:

- Muốn ta khôi phục toàn bộ chân nguyên phải mất ít nhất là nửa ngày! Nửa ngày còn lại...

Chàng ngắt lời:

- Bây giờ có ngại cũng vô ích và chỉ càng thêm phí thời gian! Tiền bối mau tọa công vận hành chân khí, tại hạ lập tức tiếp lực!

Không còn cách nào khác, Mộ Dung Quang đành phải nghe theo.

...

Vội thần sắc nhợt nhạt do chân khí đã kiệt quệ, Bất Thông bảo Hồ Bạch Cúc:

- Cung chủ có thể bắt đầu được rồi và đừng sợ tại hạ nghe lỏm! Tại hạ, hự!

Huych!

Chàng tự ngã vật ra vì không thể chi trì thêm được nữa!

Hồ Bạch Cúc vội chạy đến và nhét vào miệng chàng một hoàn linh đan:

- Ngươi phải cố ngồi lên tự tọa công! Vì một lúc nữa thôi, khi Kiều Toàn quay lại, chỉ có ngươi là người duy nhất có thể đối phó với lão trong lúc ta được Mộ Dung lão trị thương!

Nuốt tinh hoàn đan, chàng cố ngồi lên nhưng không được! Bất đắc dĩ, Hồ Bạch Cúc phải giúp chàng!

Và hoàn toàn vô tình, do ngồi chưa vững chàng phải dựa vào người nàng đến nỗi phải chạm vào những chỗ không nên chạm!

Sự đụng chạm khiến cả hai phải giật bắn người như lửa phỏng!

Để che lấp sự e thẹn, Hồ Bạch Cúc vội đứng lên khi thấy chàng đã có thể tự ngồi vững!

Sau một lúc lâu cố chấn động tâm thần, Bất Thông bắt đầu tọa công điều nguyên.

...

Vụt mở mắt với tâm trạng ngơ vờ, Bất Thông sau khi nhìn thấy Mộ Dung Quang đang giúp Hồ Bạch Cúc điều thương, chàng mới yên tâm để quay lại với chính thực trạng của chàng!

Và chàng không thể không tự hỏi:

“Hò Bạch Cúc đã cho ta dùng linh đan gì? Tại sao khi ta tọa công, từ đan điền bỗng phát sinh ra nhiệt khí? Nếu đó là linh đan thật sự có năng lực bồi nguyên, sao nàng không dùng cho chính nàng? Nàng nhường cho ta phải chăng muốn biểu lộ tình ý một cách rõ ràng hơn? Bất Thông ơi Bất Thông! Ngươi phải nhớ những gì ngươi đã hứa với Khả Thúy Đình! Dù ngươi chưa thực dạ thương yêu nhưng Thúy Đình vì yêu ngươi nên diện mạo mới bị hủy hoại! Ngươi đừng để bóng hồng nào khác chen vào khiến ngươi trở thành kẻ phụ bạc!”

Tuy nghĩ như thế nhưng từ nơi sâu thẳm của nhận thức một tiếng nói khác cứ vang lên trong tâm trí của chàng:

“Không thể có miễn cưỡng trong tình yêu. Ngươi chưa hề bị hình bóng của Thúy Đình làm cho tim ngươi rung động không như Hò Bạch Cúc đã làm ngươi rung động! Đây là sự thật, và ngươi đừng tự dối lòng!”.

Bất Thông như không muốn nghe thêm nữa thanh âm của tiếng nói này, chàng vội đứng lên!

Nhưng xung quanh quá yên tĩnh, Hò Bạch Cúc vẫn đang được Mộ Dung Quang gấp rút trị thương, Kiều Toàn vẫn chưa xuất hiện và xung quanh chàng càng thêm tĩnh lặng với thân hình nằm bất động của Văn Quy Nguyên!

Nhớ đến Văn Quy Nguyên, chàng vội bước đến cạnh y!

Vẫn sắc mặt nhợt nhạt, vẫn những nhịp hô hấp bấp bênh và vẫn cứ hôn mê trầm trầm, hình thái của Văn Quy Nguyên khiến lòng dạ Bất Thông cứ xuất hiện những tâm trạng nôn nao khó tả!

Để trấn áp tâm trạng đó và vì không có chuyện gì để làm, Bất Thông ngồi xuống ngay bên cạnh Văn Quy Nguyên!

Phải nhìn một lúc lâu Bất Thông mới phát hiện từ bọc áo của Văn Quy Nguyên như đang nhú ra một vật!

Vật đó nửa như một góc nhỏ của một quyển kinh sách nửa như phần nhọn của một thanh tiểu kiếm!

Nhưng Văn Quy Nguyên từ thườ gặp chàng đến giờ đâu có lần nào dùng kiếm? Bất Thông tự hỏi để tự bác bỏ rằng vật đó không phải là kiếm, cho dù phần nhú ra vừa nhọn vừa có sắc đen cũ kỹ!

Vậy phải là kinh sách - Bất Thông sau ý nghĩ này lại phải tự trấn áp tính hiếu kỳ! Một khi chưa có sự chấp nhận của Văn Quy Nguyên thì đừng nói là chàng, cho dù ai khác cũng không được tự tiện lấy xem!

Nhưng ta chỉ muốn xem qua để biết đầu, nếu đó là bí kíp võ học, ta sẽ tìm thấy cách giúp y tỉnh lại? Tự hỏi để tự biện bạch cho hành vi, Bất Thông sau một lúc lâu nghĩ ngợi thật kỹ mới dám đưa tay chạm vào vật nọ!

Đúng là quyển kinh sách thật - Bất Thông nhẹ nhàng lôi ra!

Đúng là Tu La Bí Kíp thật - Bất Thông háo hức mở ra xem!

Đầu tiên, chàng nhìn thấy những dòng di thư:

“Bí kíp này tuy là phần tối diệu của Tu La công phu, nhưng khi luyện cũng khó tránh khỏi những nguy cơ đe dọa tính mạng! Gặp lúc vận bất đắc dĩ, không thể không luyện, kẻ nào muốn luyện cần phải có tối thiểu một giáp tý công phu tu vi! Đề nghị nhờ xảy ra bất trắc vẫn có thể tự dùng bản thân công lực để áp chế! Nếu cả gan luyện lúc chân nguyên chưa đủ, nhẹ thì bị chân nguyên phản hồi làm tự nghiền kinh mạch dẫn đến tính mạng hôn mê có thể kéo dài suốt đời, nặng thì đứt lìa kinh mạch tự hủy sinh mạng.

Do không thể luyện ta đành phải lập Tu La Mật Thất để cất dấu tránh hậu quả không hay...”

Dòng di thư làm Bất Thông chấn động! Và không cần đọc thêm nữa, những dòng chữ chỉ gieo rắc nỗi kinh hoàng, Bất Thông vội xem lướt qua từng trang bí kíp!

Đến một chỗ, chàng dừng lại. Đó là trang có ghi: “Tu La Âm Minh Chương và cách vận dụng”.

Bất Thông đã biết nguyên nhân nào khiến Văn Quy Nguyên phải hôn mê!

Do chân nguyên chưa đủ, y lại quyết lòng luyện phần tối diệu của Tu La công phu nên y bị lâm vào tình trạng chân lực phản hồi làm nghiền kinh mạch dẫn đến hôn mê!

Và bây giờ chàng nghĩ, nếu biết cách vận dụng công phu này chàng sẽ biết chân lực của Văn Quy Nguyên từ bộ vị nào phản hồi về bộ vị nào! Và khi biết rõ nơi kinh mạch bị nghiền, biết đâu chàng sẽ có cách giúp Văn Quy Nguyên đã thông? Và rồi y sẽ tỉnh lại...

Chàng đọc ở phần cuối:

“Đan điền là bể chứa, từ bể chứa này chân khí phải được dẫn lưu qua Đốc mạch, nghĩa là qua các huyết: Toàn cơ, Khí hải, Cự cốt rồi đến Kiên tĩnh, Khúc trì mới dẫn đến lòng bàn tay để phát thành chương Âm Minh!...

Không cần đọc thêm nữa, Bất Thông vội cắt quyền Tu La Bì Kíp vào người Văn Quy Nguyên. Sau đó, với thái độ thật quả quyết, Bất Thông bắt đầu thăm dò từng huyệt đạo, xuất phát từ lòng bàn tay hữu của Văn Quy Nguyên.

Vừa xem xét đến huyệt Khúc trì của y, thanh âm của Kiều Toàn bỗng vang lên thật bất ngờ:

- Thế nào? Bọn ngươi đã có quyết định chưa?

Đưa mắt nhìn thật nhanh, chàng thoáng lo ngại khi phát hiện thanh âm của Kiều Toàn có làm cho Hồ Bạch Cúc bị chấn động?

Tuy nhiên, như đã chờ đợi sẵn sự biến này, Mộ Dung Quang lập tức nhả kinh vào người Bạch Cúc, giúp nàng kịp trấn áp những gì vừa bị chấn động!

Không thể chậm hơn, Bất Thông lập tức lên tiếng:

- Kiều Toàn! Nếu như ta và quý Cung chủ chấp nhận những yêu sách của ngươi, dựa vào đâu ta tin rằng ngươi sẽ buông tha bọn ta?

Kiều Toàn không đáp ngay! Trái lại, thanh âm của lão có phần nghi ngại:

- Ngươi chưa bị kiệt sức?

Chàng cố ý cười thành tiếng cho lão nghe:

- Ngay bây giờ thì chưa! Ít nhất phải một hoặc hai ngày nữa, điều đó mới xảy ra!

Kiều Toàn càng thêm nghi ngại:

- Bọn ngươi có mang theo nước và vật thực?

Nghe nhắc đến nước, Bất Thông bất giác nuốt nước bọt vì cảm thấy khát đến khô cổ! Nhưng chàng vẫn làm tỉnh:

- Tuy bọn ta không mang theo nhưng lão quên không nhớ đến một người!

- Ai?

- Là tề hữu! Y vốn là đệ tử Tùu Hiệp, người tự xưng là Bất Kiến Nhật Bất Kiến Tùu! Bên người luôn có sẵn một bầu rượu!

Kiều Toàn có phần hoang mang qua lời lầm bầm:

- Tùu hiệp? Bất Kiến Nhật Bất Kiến Tùu? Có nhân vật này thật sao?

Chàng phì cười, vừa là cười thật vừa là muốn cho Kiều Toàn tin:

- Ở Trung Nguyên có hai nhân vật được mọi người xưng tụng là Võ Lâm Song Hiệp, lão không biết ư?

Kiều Toàn đáp:

- Ta chỉ nghe Võ Lâm Nhất Hiệp Tôn Nhất Bình! Làm gì có Song Hiệp?

- Do có võ công được xem là cái thế, Tôn Nhất Bình mới được mọi người xưng tụng là Hiệp. Người vừa được ta nhắc đến lại có tài uống rượu trăm bầu không say, cũng được xem là Hiệp.

Kiều Toàn xì một tiếng dài:

- Bảo Tôn Nhất Bình có võ công cái thế ư? Đối với ta, y không đáng! Chúng tớ Tùu Hiệp gì đó một là không có hai là có nhưng không đáng quan tâm!

Lúc này chàng đang xem xét đến huyệt Kiên tinh của Văn Quy Nguyên. Còn Hồ Bạch Cúc vẫn đang trong tình trạng chưa thể hồi phục ngay! Chàng cố kéo dài thời giờ:

- Lão không quan tâm đó là việc của lão. Đối với bọn ta, nhờ có bầu rượu của y, việc chi trì thêm một hoặc hai ngày nữa là chuyện hoàn toàn có thật!

- Hừ ! Chỉ một bầu rượu thì đâu có đủ cho ba người? Ta không tin!

- Tùy lão ! Hoặc giả lão có thể tự vào xem!

- Ha... ha... ha... ! Bất quá ta có thể tin nửa phần, đó là ngươi còn có thể chịu đựng được lâu ! Nhưng Bạch Cúc và Mộ Dung ngu muội thì... Ha... ha...

Phát hiện Mộ Dung Quang vì nghe Kiều Toàn mỉa mai nên việc trị thương có phần gián đoạn, chàng kinh hãi lao đến!

Vừa áp chuông vào huyệt linh đài của Mộ Dung Quang, chàng vừa nói vào tai lão:

- Phải biết kiềm chế! Nếu không hậu quả sẽ khó lường!

Nhưng, đúng lúc đó Hồ Bạch Cúc bỗng hộc lên một tiếng:

- Hự!

Nghe rõ tiếng kêu này, Kiều Toàn bật cười:

- Ngươi thấy ta nói có đúng không? Bạch Cúc, ngươi đừng tự hành hạ bản thân. Hãy đáp ứng yêu sách của ta, lập tức ta sẽ dâng cho ngươi một bữa ăn toàn là những loại vật thực hảo hạng!

Sau đó, Kiều Toàn còn cố tình xướng lên một thôi dài những thứ thức ăn mà chỉ cần nghe cũng đủ chết thèm!

Biết đây là cách được Kiều Toàn dùng để lung lạc ý chí kiên định, nếu quả nhiên Hồ Bạch Cúc và những ai khác chung tình trạng thật sự đang dùng định lực để chi trì, Bất Thông muốn ngăn lão lại đành phải quát lên một tiếng:

- Câm ngay!

Tiếng quát hãy còn nhiều nội lực của Bất Thông không những làm cho Mộ Dung Quang và Hồ Bạch Cúc tỉnh ngộ mà còn đủ uy lực khiến cho Kiều Toàn thất kinh!

Lão hỏi:

- Ngươi còn đầy đủ chân lực thế ư?

Thấy Mộ Dung Quang và Hồ Bạch Cúc đã bắt đầu trở lại việc trị thương, chàng vừa đi đến chỗ Văn Quy Nguyên vừa cố tình hỏi Kiều Toàn:

- Lão vẫn chưa trả lời ta, làm thế nào để ta tin vào lời lão hứa?

Kiều Toàn không đáp, cứ cười dài:

- Ha... ha...

Chàng bắt đầu xem xét đến huyệt Cự cốt của Văn Quy Nguyên:

- Lão cười, phải chăng là muốn nói lão sẽ không giữ lời hứa?

Ngưng cười, Kiều Toàn chợt rít thay cho lời đáp:

- Được lắm! Tuy ngay bây giờ ta không thể vào nhưng bọn ngươi đừng nghĩ ta không có cách buộc bọn ngươi phải quy phục! Hừ!

Vút!

Nghe rõ tiếng lão bỏ đi, Bất Thông lập tức nói lớn cho Mộ Dung Quang nghe:

- Kiều Toàn sẽ quay lại, không bao lâu nữa đâu! Và lần này, tại hạ nghĩ, hoặc lão dùng chất độc hoặc lão sẽ xông khói vào! Tiền bối phải nhẫn nại! Mọi việc cứ để tại hạ đối phó!

Dứt lời, chàng lại xem xét cho Văn Quy Nguyên!

Và lần này, thật phần chần, Bất Thông đã phát hiện nơi chân nguyên của Văn Quy Nguyên bị tắc nghẽn! Điều này nghĩa là Văn Quy Nguyên sẽ hồi tỉnh nếu Bất Thông dùng chân lực bản thân giúp Văn Quy Nguyên打通 chỗ nghẽn ở giữa huyệt Cự cốt và Khí hải!

Sửa lại tư thế nằm của Văn Quy Nguyên, Bất Thông nhìn qua Mộ Dung Quang và Hồ Bạch Cúc! Họ đã ổn định và dường như việc trị thương đang đến giai đoạn then chốt! Thời điểm cho Hồ Bạch Cúc khôi phục hoàn toàn nhất định không còn lâu!

Ngồi xếp bằng cạnh Văn Quy Nguyên, Bất Thông không hề ngại dùng chân khí thúc đẩy vào nội thể y, dù chàng biết làm như thế này sẽ khiến phần chân nguyên của chàng vừa tăng tiến - như chàng đã nghĩ là nhờ vào hoàn linh đan của Hồ Bạch Cúc ban cho - phải mất đi! Trong lòng chàng chỉ có một ý nghĩ đang tồn tại, có thể xem sự biện bạch, nếu Văn Quy Nguyên tỉnh lại, để đối phó với lão Kiều Toàn bọn chàng có bốn người vẫn hơn là chỉ có ba!

Đưa chân khí bản thân vào Khí hải huyệt của Văn Quy Nguyên, Bất Thông thúc đẩy từ từ đến nơi kinh mạch bị nghẽn!

Chân khí đó bắt đầu dồn tụ ngay chỗ kinh mạch bị nghẽn, Bất Thông thoáng chút băn khoăn “nên đột phá ngay chỗ bị nghẽn hay cứ thúc ép từ từ?”.

Đang lúc băn khoăn, tai chàng nghe ở bên ngoài động thắt có tiếng nổ lép bép! Và chỉ một lúc sau, từ những kẽ hở giữa khối đá bịt kín động thắt và phần

vách đá của động thất bao quanh, Bất Thông đã nhìn thấy những làn khói lượn lờ bay vào lòng động!

Biết đó là Kiều Toàn đang đốt lửa để tạo thành những luồng khói và hướng chúng bay vào động thất, Bất Thông thoáng lo ngại.

“Liệu Bạch Cúc có kịp khôi phục chân nguyên trước khi khói làm nàng bị ngạt và phải bị kiệt quệ đúng như mong muốn của Kiều Toàn? Còn Văn Quy Nguyên nữa, nếu y không kịp hồi tỉnh, bị xông khói thế này nhất định sinh mạng của y phải bị phương hại trầm trọng!”.

Khói do Kiều Toàn đưa vào càng lúc càng nhiều và từ hai mắt của Bất Thông đã bắt đầu xuất hiện những màn nước cay xè!

Vẫn chưa hết những dấu hiệu xấu, tiếng ho hức hắc của Mộ Dung Quang đang vang lên do không thể kiềm chế được nữa!

Nghe tiếng Mộ Dung Quang ho trong khi Bất Thông phập phồng lo ngại thì ở bên ngoài Kiều Toàn bật cười đắc ý:

- Với biện pháp này, bọn ngươi rồi sẽ như cá nằm trên thớt và mọi việc sẽ do ta định đoạt! Ha... ha...

Nhân lúc Kiều Toàn bật cười, Bất Thông khẽ quát cho Mộ Dung Quang và Hồ Bạch Cúc cùng nghe:

- Chúng ta không thể chờ đến lúc hoàn toàn khôi phục! Hoặc xông ra ngay bây giờ hoặc phải chết!

Đáp ứng lời nói đề tỉnh của Bất Thông, Mộ Dung Quang bỗng trầm giọng và kêu lên khàn khàn:

- Cung chủ hãy chú tâm! Thuộc hạ phải dùng toàn lực đây! Đi!

Và hoàn toàn ngẫu nhiên, tiếng quát sau cùng của Mộ Dung Quang là biểu hiện sự thúc ép chân lực lần cuối cùng để giúp Hồ Bạch Cúc phục hồi chân lực không ngờ lại có tác động đến hành vi Bất Thông đang thực hiện! Chàng cũng thúc đẩy chân khí vào huyết Khí hải của Văn Quy Nguyên với một áp lực khá mạnh!

Bị thúc đẩy, chỗ nghẽn ở kinh mạch cả Văn Quy Nguyên lập tức phình to, tạo thành một áp lực dội về Bất Thông!

Bị chấn dội suýt nữa phải dôi tay khỏi huyết Khí hải của Văn Quy Nguyên, Bất Thông nhanh chóng nhận thức điều gì chàng đang làm và khi kịp nhận ra chàng vừa vô tình thúc đẩy quá nhiều chân khí vào người Văn Quy Nguyên, chàng lo sợ đưa mắt nhìn sắc mặt của y!

Qua lớp khói cứ mù mù, Bất Thông thật khó phân biệt đó là sắc mặt của Văn Quy Nguyên đang hoàn toàn tái nhợt hay đây là sắc màu do màn khói làm chàng tưởng lầm!

Kính nghi, Bất Thông kể từ đó chỉ dám đưa chân khí vào người Văn Quy Nguyên một cách từ tốn!

Bất chợt có tiếng Kiều Toàn quát thật lớn:

- Bọn ngươi vẫn chưa khuất phục ư?

Liền lúc đó, có tiếng quát trả lời của một người mà Bất Thông đang trông chờ:

- Kiều Toàn, kẻ phản bội! chính ngươi mới là kẻ bị Cung chủ ta thu phục! Xem đây!

Hồ Bạch Cúc đã hoàn toàn khôi phục chân nguyên? Bất Thông thầm phán đoán và lần này lại vô tình thúc đẩy khá nhiều chân lực vào người Văn Quy Nguyên!

Một điều không dám trông đợi liền xảy ra!

Văn Quy Nguyên bỗng hô lên một tiếng:

- A...! Oẹ!

Bất Thông kinh hoàng nhìn Văn Quy Nguyên đột nhiên thổ huyết lai láng!

Nhưng sau đó, chàng bật reo lên khi thấy Văn Quy Nguyên bật ngồi dậy:

- A...! Ngươi rốt cuộc cũng tỉnh?

Nhận ra Bất Thông và cũng nhận ra một không gian mờ tối với khói bao phủ, Văn Quy Nguyên mở miệng hỏi:

- Điều gì đã xảy ra...

Chính lúc đó.

Ầm!

Bất Thông phấn khích gọi Văn Quy Nguyên:

- Mau lên! Ta và ngươi phải hiệp lực với Cung chủ Thanh Hải Cung khai thông nơi đang giam giữ chúng ta!

Hiểu ngay vấn đề, Văn Quy Nguyên lập tức lao theo Bất Thông...

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Thoát tai nạn lại rơi lưới tình - về thiên nhất giúp người hội ngộ

Nếu khối đá không hề suy chuyển sau một kinh của Hồ Bạch Cúc thì lúc này. Khi có Bất Thông và Văn Quy Nguyên hiệp lực, một kinh do ba người cùng xô lập tức có kết quả.

- Đánh!

Ầm!

Ầ... m...!!

Một góc khá to của khối đá liền bị chấn vỡ!

Cùng với màn khói đang bị tù túng trong lòng động giờ được dịp tuôn ra mịt mù, Hồ Bạch Cúc, Bất Thông và Văn Quy Nguyên cùng lao ra từ chỗ mới được khai thông!

Vút! Vút! Vút!

Và họ cùng ngơ ngác nhìn nhau do bên ngoài lúc này hoàn toàn vắng lặng!

Đề phá vỡ sự vắng lặng này đột nhiên thanh âm của Mộ Dung Quang khàn khàn vang lên:

- Y đã đào tẩu?

Văn Quy Nguyên sức nhớ lại câu đã hỏi:

- Ai đã giam bọn ta? Điều gì đã xảy ra?

Lần này tuy Bất Thông định giải thích nhưng rất tiếc chợt có tiếng Hồ Bạch Cúc vang lên:

- Ô hay! Lệnh hữu đã tỉnh rồi ư? Hoá ra ngươi cũng tin được cách hoá giải độc thủ của lão Môn chủ, giúp lệnh hữu khôi phục nguyên trạng?

Bị hỏi một cách bất ngờ, Bất Thông do không có chuẩn bị nên buột miệng đáp:

- Tệ hữu nào phải bị độc thủ của lão ma? Y bị nghiền kinh mạch, may mà tại hạ...?

Sức nhớ lại việc lên xem qua Tu La Bí Kíp có thể khiến Văn Quy Nguyên nghi ngờ, Bất Thông kịp thời dừng lời và vội quay sang Văn Quy Nguyên:

- Đây là Cung chủ Thanh Hải Cung, Hồ Bạch Cúc cô nương! Kia là Mộ Dung trưởng lão cũng là người của Thanh Hải Cung! Ta và ngươi bị giam chung với họ là do một phản đồ của Thanh Hải Cung gây ra!

Đang lúc vui vì thoát nạn, Hồ Bạch Cúc vội giải thích cho Văn Quy Nguyên nghe mọi việc, ý như nàng muốn biện minh tại sao lại xảy ra việc này và tại sao Văn Quy Nguyên cũng cùng số phận với họ!

Nhờ đó, Văn Quy Nguyên biết y đã bị lão Môn chủ nào đó bị bắt đi và nhờ có Bất Thông không ngại chết cứu nguy nên bây giờ bản thân y bình thân vô sự!

Văn Quy Nguyên thoáng cau mày:

- Lão đó là Môn chủ của môn phái nào?

Bất Thông mỉm cười:

- Tất cả những gì liên quan đến lão. Ta sẽ nói cho người nghe sau! Bây giờ điều cần thiết là phải nghĩ cách giúp Mộ Dung tiên bối mau khôi phục chân nguyên!

Nghe nhắc, Hồ Bạch Cúc bỗng thở dài:

- Chân nguyên của Mộ Dung trưởng lão bị suy giảm ít lắm là bảy phần, muốn khôi phục trọn vẹn không phải chỉ một sớm một chiều mà được.

Bất Thông hoang mang:

- Loại linh đan Cung chủ đã cho tại hạ dùng dường như có công năng bồi nguyên, sao Cung chủ không thử cho Mộ Dung trưởng lão dùng.

Hồ Bạch Cúc phì cười:

- Đó chỉ là Trần Nguyên Đan thông thường, có tác dụng ổn định chân nguyên nếu ai đó tuy còn chân lực nhưng không thể tự ổn định! Trường hợp của Mộ Dung trưởng lão có dùng cũng vô ích!

Vụt hiểu, Bất Thông biết hiện tượng đã xảy ra cho chàng phải là do Vạn Niên Chi Sâm Đan hoặc có thể là do hai túi Hoàng Đàm của hai con Hồng Xà Kim Tuyến Vương Chi Độc tạo ra!

Chàng ái ngại nhìn Mộ Dung Quang:

- Nếu là vậy, chừ vị không nên lưu lại đây, đề phòng Kiều Toàn lại có mưu kế khác thâm độc hơn!

Hồ Bạch Cúc ngăn người:

- Dường như người muốn bỏ đi ngay bây giờ?

Chàng gạt đầu quả quyết:

- Cùng với tề hữu, bọn tại hạ đều có việc khẩn, không thể lưu lại lâu hơn!

Hồ Bạch Cúc bỗng cười nhạt:

- Nếu người đã quyết định, ta cũng không miễn cưỡng! Phần Kiều Toàn, vốn là việc của bọn cung, ta biết tự lo liệu!

Không muốn có ngộ nhận xảy ra, Bất Thông lộ vẻ khó xử:

- Đúng là tại hạ có việc vội thật! Nếu không...

Nàng thở dài:

- Người đừng áy náy! Và lại, ta có thể đối phó được nếu Kiều Toàn dám xuất đầu lộ diện. Người đi đi!

Chàng vụt trầm giọng:

- Có một điều này tại hạ muốn khuyên Cung chủ. Rất có thể Kiều Toàn không dám ra mặt, nhưng lão lại thừa năng lực để ngấm ngầm theo dõi! Và khi cần, có lẽ lão sẽ vì sự an toàn của chính lão mà ngang nhiên liên kết với lão Môn chủ kia! Khi đó...

Tuy lo ngại nhưng Hồ Bạch Cúc ngay sau đó bằng thái độ giận dữ nói:

- Đa tạ người có lời đề tỉnh! Được rồi, ta sẽ lưu tâm điều này và nhất định không để kẻ phản bội toại nguyện!

Quay lại Mộ Dung Quang, Hồ Bạch Cúc hỏi:

- Mộ Dung trưởng lão liệu có đi được không?

Biết Cung chủ quyết định bỏ nơi này và tìm nơi ẩn thân khác, Mộ Dung Quang đáp:

- Theo tin tức đã nhận, người của bọn Cung có lẽ chỉ cách đây không xa! Thuộc hạ hiện giờ có thể chỉ trì được!

Nghe điều này, Bất Thông chợt đề xuất:

- Nếu quý Cung chủ thật sự sắp có thêm viện thủ, tại hạ và Văn Quy Nguyên nguyện hộ tống nhị vị đến tận nơi!

Hồ Bạch Cúc không thể giấu sắc mặt hí hửng:

- Người nguyện ý thật ư?

Không đáp vội, chàng quay nhìn Văn Quy Nguyên:

- Ta tự ý nói như vậy, ngươi không ngại chứ?

Vội ần ý riêng, Văn Quy Nguyên gật đầu đáp ứng:

- Ta đang cần nghe các hạ giải thích đôi điều, có chậm một chút cũng không sao?

Bất Thông mỉm cười với Hồ Bạch Cúc:

- Cung chủ thấy đó, nào chỉ riêng tại hạ nguyện ý?

Có Bất Thông và Văn Quy Nguyên nâng đỡ ở hai bên. Mộ Dung Quang đương nhiên không cần phải phí lực trong khi di chuyển! Nhờ được thành thạo như vậy, Mộ Dung Quang không thể không nhận ra những ánh mắt nhìn khá lộ liễu của Hồ Bạch Cúc, Cung chủ của lão cư lên nhìn Bất Thông!

Người cao niên như lão sao lại không hiểu ẩn ý của những cái nhìn đó của Cung chủ! Và đến lượt lão, chốc chốc cũng phải lên nhìn và nhìn để dò xét Bất Thông!

Để sau cùng, lão phải buột miệng thở dài:

- Đã đến nơi rồi! Có quyền luyện lăm cũng phải chia tay!

Bất Thông mỉm cười:

- Chúng ta rồi sẽ gặp lại, tiền bối đâu phải hạng yếu lòng, cần gì phải thở than?

Mộ Dung Quang nhìn chàng, không lẽ lão phải nói thẳng ra rằng lời này của lão là để nói thay cho Hồ Bạch Cúc?

Bất Thông đọc được ý đó trong mắt lão nhưng vẫn vờ như không biết.

Chàng ung dung cùng Văn Quy Nguyên bỏ đi, chỉ sau một lời vồn vện:

- Cáo biệt!

Vút! Vút!

- Các hạ từng học qua y lý?

Sau khi thuật qua mọi việc, những gì có liên quan đến Môn chủ, lão cầu hộ pháp và lũ hắc y nhân độc ác, câu Bất Thông chờ nghe Văn Quy Nguyên hỏi tuyệt nhiên không phải câu này!

Do Văn Quy Nguyên đã hỏi và hỏi đột ngột nên Bất Thông thừa hiểu Văn Quy Nguyên muốn dẫn câu chuyện đến đâu! Chàng cười nhẹ:

- Y lý ư? Vậy thì chưa!

Đúng như Bất Thông nghi ngờ, Văn Quy Nguyên lại hỏi:

- Vậy tại sao các hạ biết ta vì bị nghiền kinh mạch nên hôn mê?

Bất Thông nhìn ngay vào mắt y:

- Trong người ngươi có Tu La Bí Kíp! Vì ta có xem qua nó nên ta biết rõ điều đó!

Văn Quy Nguyên hậm hực:

- Sao các hạ dám tự tiện?

Chàng cười khẩy:

- Giả như ta không kịp giải thoát ngươi, lão Môn chủ kia liệu có bị ngươi gặng hỏi như vậy không hay ngươi phải tro mắt nhìn lão ung dung chiếm đoạt?

Văn Quy Nguyên vẫn hậm hực dù phải một lúc ngó người khi nghe Bất Thông hỏi vắn vẹo như thế:

- Đây là hai việc khác nhau! Hành vi của các hạ khiến ta phải nghĩ các hạ chỉ vì Tu La công phu nên mới cứu ta!

Chàng cười lạt:

- Tu La công phu có thể là quan trọng đối với ngươi! Riêng ta, ta không để vào mắt!

Văn Quy Nguyên bật quát:

- Ngông cuồng! Các hạ đừng nghĩ ta vì mạng ân cứu mạng nên không thử cho các hạ một bài học!

Bất Thông vẫn ung dung:

- Ta cũng đâu ngại cùng ngươi động thủ? Nhưng chậm đã! Ta muốn cho ngươi xem vật này!

Văn Quy Nguyên nghi ngờ nhìn Bất Thông đang lấy từ trong bọc áo ra một vật:

- Đó là vật gì? Sao các hạ muốn ta phải xem?

Ném hai mảnh vỡ của tấm ngọc bội về phía Văn Quy Nguyên, Bất Thông bảo:

- Ngươi hãy xem qua đã! Sau đó, chính ngươi phải nói cho ta biết đó là vật gì!

Ghép hai mảnh nọ lại với nhau, Văn Quy Nguyên kinh nghi:

- Trên này có chữ Văn. Rất có thể chủ nhân của nó cùng họ Văn với ta! Sao?

Bất Thông nhăn mặt:

- Ngươi chưa từng nhìn thấy vật này?

Ném trả cho Bất Thông, Văn Quy Nguyên bĩu môi:

- Không những chưa từng thấy mà nếu các hạ định dùng vật này hòng làm ta phải quên đi chuyện các hạ tự tiện xem Tu La Bí Kíp của ta, những toan tính của các hạ đều lầm lẫn!

Bất Thông lại xem qua mảnh ngọc bội:

- Ta từng nghĩ đây là vật tổ truyền của Thiên Nhất Trang, thực sự ngươi chưa từng nghe nói ở Thiên Nhất Trang có một vật tương tự?

Văn Quy Nguyên lại nghĩ Bất Thông có tình khéo lấp câu chuyên kia nên vừa quát vừa xông vào Bất Thông:

- Ta đã bảo không là không! Các hạ đừng mong tránh việc động thủ! Đỡ!

Vút!

Vù... Vù...

Thoạt nhìn thấy cách phát chiêu của Văn Quy Nguyên bằng tả thủ, Bất Thông vừa nhảy vừa kêu to:

- Dừng tay!

Nhưng Văn Quy Nguyên đâu dễ gì chịu dừng:

- Muốn ta dừng trừ phi các hạ phải thừa nhận hành vi có thể xem là ty tiện của các hạ! Đỡ!

Vù...

Bất Thông cố ngăn Văn Quy Nguyên lại:

- Ta có chuyện này cần hỏi ngươi! Mau dừng lại nào!

Vút!

Hai lần hụt chiêu, Văn Quy Nguyên thật sự động nộ:

- Hay lắm! Thử tránh Tu La Ám Minh chưởng của ta xem!

Ào... Ào...

Bị lỗi phát kinh quá ảo diệu của Văn Quy Nguyên vây bọc tứ bề, Bất Thông phần thì giận, phần thì muốn tự cứu mình đành phải thi triển Hà Lạc Huyền

Ảo Chưởng và Thái Cực Huyền Ảo Bộ:

- Ta bảo ngươi phải dừng kia mà? Đỡ!

Vút!

Ầm!

Bị trúng kinh, Văn Quy Nguyên phải lao đảo và kêu lên thảng thốt:

- Không phải công phu Tu La?

Bất Thông phì cười:

- Ta cũng đã nói không phải rồi mà! Chỉ tại ngươi không tin mà thôi!

Nhìn Văn Quy Nguyên có nét mặt ỉu xìu, Bất Thông trấn an:

- Ngươi đừng nghĩ vì không đánh trúng ta nên công phu Tu La kém cỏi! Lão Môn chủ thần bí kia có thân thủ vô thượng cũng gặp phải cảnh tương tự! Đó là do bộ pháp của ta có một vài chỗ khá lợi hại thôi!

Văn Quy Nguyên ngơ ngác:

- Các hạ không gạt ta?

- Gạt ngươi! Để làm gì?

- Vậy bộ pháp đó có danh xưng là gì? Từ đâu các hạ luyện được? Trước kia các hạ đâu hề có bộ pháp này?

Chàng xua tay:

- Những gì ngươi vừa hỏi rồi ta sẽ giải thích tường tận! Nhưng bây giờ thì chưa, vì có điều này ta cần hỏi ngươi!

Văn Quy Nguyên nghi ngờ:

- Phải chăng là chuyện ta đã luyện Tu La công phu bất chấp chân lực chưa đủ?

Chàng lắc đầu:

- Luyện hay không luyện, đó là quyền của ngươi, ta cần gì hỏi đến? Điều ta muốn hỏi là ngoài ngươi, hiện giờ còn có ai khác cũng biết Tu La công phu?

Văn Quy Nguyên quả quyết:

- Không hề!

Nhưng sau đó cũng chính Văn Quy Nguyên đề lộ vẻ hoang mang:

- Cũng có thể là còn một người! Sao các hạ hỏi ta như vậy?

Chàng không đáp, đột nhiên bảo Văn Quy Nguyên:

- Cách người đó đưa cao tả thủ rất giống ngươi thường làm! Ngươi làm thử một lần nữa để ta xem nào!

Văn Quy Nguyên dù đang nôn nao cũng phải làm theo Bất Thông bảo:

- Phải thế này không?

Bất Thông bật reo:

- Không sai! Phải chăng đó là thủ thức từ Tu La công phu?

Văn Quy Nguyên đột ngột chồm đến bám vai Bất Thông:

- Người đó là nam hay nữ? Tính danh của người đó như thế nào?

Định xà y ra nhưng Bất Thông không nỡ, vì những gì Văn Quy Nguyên đang hỏi đều khẩn thiết, khó tránh những xúc động thường tình. Chàng đáp nhẹ:

- Là nữ! Tuy ta không rõ tính danh nhưng tình cờ biết vị phu nhân đó có họ Đồng?

- Họ Đồng? Vị phu nhân đó hiện giờ đang ở đâu? Các hạ hãy mau nói cho ta biết đi! Đó chính là gia mẫu, ta rất cần gặp lại gia mẫu!

Chàng xô y ra:

- Ta không thể chi...

Văn Quy Nguyên phẫn nộ:

- Tại sao chứ? Hay các hạ có yêu sách gì muốn ta phải đáp ứng?

Bất Thông bật cười:

- Nào, bình tâm đi! Lời của ta vẫn chưa nói hết kia mà? Ta không chỉ vì dù có chi người cũng khó lòng tìm thấy! Trừ phi chính ta đưa người đi!

Văn Quy Nguyên sửng sốt:

- Đó chính là ý của các hạ? Các hạ không gạt ta?

Chàng trầm giọng:

- Ta nguyện ý đưa người đi! Nhưng người phải hứa với ta một điều!

Văn Quy Nguyên phẫn chấn:

- Điều gì? Ta nhất định sẽ nghe theo các hạ!

Chàng lại trao cho y hai mảnh ngọc bộ đồ vỡ:

- Ta hy vọng lệnh đường sẽ biết rõ vật này...

Hiểu ý, Văn Quy Nguyên vội thu giữ hai mảnh ngọc vào người:

- Được, ta sẽ hỏi! Chúng ta đi được chưa?

Chàng thích thú trước một Văn Quy Nguyên đang quá nôn nóng:

- Đương nhiên là được, sao lại không? Đi nào!

Vút! Vút!

Thoáng nhìn thấy địa hình đang được Bất Thông đưa đến, Văn Quy Nguyên hoài nghi:

- Gia mẫu đang ở bốn trang?

Bất Thông lắc đầu, đưa tay chỉ vào khu rừng có ẩn tàng kỳ môn trận thế:

- Nơi ở của lệnh đường có hai cách đến! Cách thứ nhất là làm như ta đã làm, nghĩa là vòng lại sau núi, chui vào một động khẩu, sau đó phải mạo hiểm nhảy xuống một vực sâu! Với cách này ta và người sẽ không bị táng mạng nếu rơi đúng vào một đầm nước ở dưới đáy vực!

- Cách thứ hai?

- Khi đuổi theo lão cầu hộ pháp, ta có phần bất ngờ khi biết lão từ dưới lòng đất chui lên ngay giữa khu rừng này! Người là người thông thuộc địa hình, người có chút khái niệm nào về điều ta nói không?

Văn Quy Nguyên bán tín bán nghi:

- Như vậy các hạ cũng đã chui lên ở giữa khu rừng?

- Đúng vậy!

- Vậy làm cách nào các hạ có thể tự đi ra, một khi trong khu rừng chính là những trận đồ ám tàng?

Biết khó lòng làm cho Văn Quy Nguyên tin nhưng Bất Thông cũng phải đáp:

- Chẳng biết thực hư là thế nào, vì không muốn cứ bị giam giữ trận nên ta đã nhắm mắt lại...

- Nhắm mắt? Sau đó thì sao?

Chàng hoang mang:

- Còn sao nữa? Ta cứ đi bừa thôi! Nhưng cũng may, rất có thể do ta có bộ pháp thích hợp, sau vài lượt như vậy. Khi ta mở mắt, tay thấy ta đã ở bên ngoài!

Văn Quy Nguyên mím môi suy nghĩ! Sau đó y bảo:

- Bây giờ cũng bằng cách đó, các hạ thử xông vào một lần nữa nào!

Chàng lo ngại:

- Ngươi không tin ta?

Y lắc đầu:

- Cũng là không tin! Nhưng thực chất ta muốn các hạ nhờ cách này có thể giúp ta tìm thấy vị trí đó! Vì ta...

- Ngươi không hề biết giữa khu rừng có một lối đi xuyên dưới lòng đất?

Văn Quy Nguyên cười gượng:

- Ta không biết thật! Biết đâu lần này nhờ có các hạ ta sẽ thông suốt được nhiều điều hãy còn bí ẩn ở Thiên Nhất Trang!

- Bí ẩn gì?

- Mật thất, cũng là trọng địa của bản trang!

Chàng phì cười:

- Lại là mật thất? Đã có Tu La Mật Thất không lẽ lại có thêm Thiên Nhất Mật Thất?

Văn Quy Nguyên lắc đầu:

- Chuyện dài lắm nhưng chưa thể nói ra bây giờ.

Biết Văn Quy Nguyên không thể nói vì muốn giữ kín như đã giữ kín chuyện ở Tu La Mật Thất, chàng nhún vai:

- Được thôi! Nhưng ta không dám quả quyết là sẽ đến nơi cần đến!

Dứt lời, chàng nhắm mắt lại và lao vào khu rừng theo bộ pháp Thái Cực Huyền Ảo Bộ, Văn Quy Nguyên cứ nghi hoặc chạy theo.

Vút! Vút!

Cả hai vừa mất dạng vào khu rừng thì từ một chỗ khuất cách đó không xa bỗng có một nhân vật xuất hiện!

Người này sau một lúc đưa mắt nhìn vào khu rừng liền lẳng lặng bám theo sau Bất Thông và Văn Quy Nguyên!

Vút!

Bất Thông sau khi mở mắt liền nói:

- Nếu ta nhớ không lầm thì vị trí đó phải gần đâu đây!

Văn Quy Nguyên chột gật gù:

- Quả nhiên các hạ vô tình có một loại bộ pháp thích hợp với những trận đồ ở đây! Thật ta không hề nghĩ ra tại sao lại như vậy?

Bất Thông sau khi nhìn khắp nơi nhưng không phát hiện vị trí đang tìm, chàng bảo Văn Quy Nguyên:

- Bây giờ đến lượt ngươi! Ngươi tình thông lối đi chuyển trong trận, hãy đi tìm thử xem!

Văn Quy Nguyên thoáng dè dặt:

- Ta chưa biết có làm được không...

Bất Thông ngắt lời:

- Lần đó, ngay lúc ta chui lên liền bị lão cẩu ngấm ngấm quật cho một kinh! Cũng vì sự biến này nên ta đã bị đánh bật khỏi vị trí có lối đi bí ẩn đó! Người chắc chắn sẽ tìm thấy, chỉ quanh đây một hai trượng mà thôi!

Văn Quy Nguyên đành làm theo!

Và thật nhanh, Văn Quy Nguyên sau khi dịch chuyển làm cho thân hình bị trận đồ che khuất, giờ bỗng xuất hiện trở lại:

- Có rồi! các hạ hãy đi theo ta!

Một bước bên tả, hai bước bên hữu rồi lại xoay người trước khi đi tiếp về bên tả hai bước, bằng cách dịch chuyển này ngay sau đó Bất Thông reo lên:

- Đúng là chỗ này! Mau theo ta!

Vút! Vút!

Cả hai vừa chui mất vào lòng đất thì bóng người khi nãy lại xuất hiện!

Người này thật nhẹ nhàng đặt vào lối xuất nhập bí ẩn đó một túi vải được cột chặt miệng!

Chỉ sau khi nhè nhẹ mở túi vải ra người đó mới cười thành tiếng:

- Lũ Ngô Công Phi Độc này sẽ thay ta đưa hai người vào Quỷ môn quan! Ha... ha...

Vút!

Bóng đó đi khỏi thì một bóng khác lại xuất hiện cũng ở chỗ đó!

Người này lại nhẹ nhàng thu nhặt túi vải với lũ Ngô Công Phi Độc chưa kịp chui ra! Bỏ túi vải vào bọc áo, người này lầm bầm:

- Y không những đã quay lại mà còn đưa Văn Quy Nguyên theo! Phải chăng y đã biết đường mẫu chính là...

Vút!

Đến lượt bóng người này lại biến mất, nhưng không hề chui vào lòng đất như Văn Quy Nguyên đã được Bất Thông đưa chui vào!

Nhìn đầm nước, Bất Thông bảo:

- Đây là nơi ta và Khả Thuý Đình đã nhờ đó mà thoát chết, khi rơi từ trên xuống! vị phu nhân mà ta đã nói có lẽ đã đưa Thuý Đình đi tìm danh y để giúp nàng khôi phục diện mạo! Ta không hề dối gạt người!

Không thể nhìn thấy vị phu nhân rất có thể là mẫu thân, Văn Quy Nguyên đương nhiên phải thất vọng:

- Đã có một lối đi như các hạ nói, và còn có đầm nước là nơi các hạ đã từng rơi vào, dù không muốn nhưng ta vẫn phải tin các hạ. Nhưng gia mẫu sao lại bỏ đi? Và người đó liệu có đúng là gia mẫu không?

Bất Thông lại phải trấn an y:

- Người bắt tất nghỉ ngơi! Ta có thể quả quyết người đã thu Khả Thuý Đình làm nghĩa nữ chính là lệnh đường còn ở đây như ta vừa nói, có lẽ vì muốn giúp Thuý Đình khôi phục dung nhan, người đã rời khỏi đây! Người cứ ghi nhớ địa điểm này, lo gì sau này không thể cùng lệnh đường hội ngộ?

Văn Quy Nguyên cười buồn:

- Vậy là ta và các hạ cùng phải thất vọng! Nếu như sau này có gặp gia mẫu, ta sẽ hỏi như thế nào để giúp các hạ?

Chàng nhìn Văn Quy Nguyên:

- Người sẽ tự biết phải hỏi như thế nào nếu ta cho người biết nơi ta đã nhặt mảnh ngọc bội kia!

Văn Quy Nguyên háo hức:

- Các hạ nhặt được ư? Ở đâu?

Bất Thông nói:

- Ngươi đã từng biết ta và gia mẫu từng lưu ngụ ở Võ Di Sơn với mục đích truy tìm di học Ma Trung Tử? Ta làm điều đó vì theo lời gia mẫu là để báo thù cho gia phụ! Phụ thân ta là ai, ta chưa biết! Nhưng ta vẫn còn nhớ rõ diện mạo của gia phụ! Và khi ta tình cờ đi đến một trang viện hoang phế...

Chờ nghe Bất Thông thuật xong, Văn Quy Nguyên bật kêu:

- Các hạ ngờ chính người của bốn trang hạ sát lệnh tôn?

Chàng gật đầu:

- Cứ theo mảnh ngọc bộ ta đã nhặt, tự nó nói lên điều đó!
- Trên đời này đâu phải chỉ có người của bốn trang họ Văn?
- Nhưng người thuộc giới võ lâm chỉ có mỗi Thiên Nhất Trang có họ Văn!
- Hừ! văn gia vốn là danh môn chính phái, tuyệt đối không có lối hành sự ác độc này!

Chàng cười nhạt:

- Nào ai học được chữ ngờ? Có khi ngươi đem chuyện này hỏi lệnh đường, tự ngươi sẽ minh bạch!

Văn Quy Nguyên chưa kịp nói thêm lời nào nữa bỗng có một thanh âm vang lên:

- Không cần phải hỏi! Ngược lại, ta phải hỏi chính ngươi, phải chăng mẫu thân ngươi vốn có tính danh là Triệu Phi Quỳnh?

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Lai lịch bất minh hay minh bạch - bởi ngõ ngang quy nguyên bỏ đi

Phản Bất Thông, sự xuất hiện của vị phu nhân chỉ làm chàng bối rối!

Chàng chỉ biết nhìn vị phu nhân để đáp lại một cách mơ hồ:

- Như sự hồi nhớ, văn bối chỉ biết gia phụ thường gọi gia mẫu là Quỳnh muội...

Vị phu nhân không vội mừng vì gặp lại Văn Quy Nguyên! Trái lại, mục cứ quắc mắt nhìn Bất Thông và rít lên phần nộ:

- Quỳnh... muội...! Quả nhiên ngươi chính là con tư sinh của lão gian phu và ả yêu nữ dâm phụ! Ta phải giết ngươi!

Vút!

Mục bất ngờ động thủ khiến chính Văn Quy Nguyên cũng phải hô hoán:

- Mẫu thân! Dừng tay đã nào! Y chính là ân nhân của hài nhi, chính y đã...

Bị Quy Nguyên ngăn cản, mục bật thét:

- Nguyên nhi! Chính vì mẫu tử y mà phụ thân ngươi uống mạng! Nếu ngươi muốn báo thù hãy thay ta lấy mạng y!

Thái độ hoang mang và không thực hành ngay mệnh lệnh của mục như Văn Quy Nguyên đang có khiến mục thêm điên tiết!

Mục lách qua Văn Quy Nguyên và tiếp tục lăn xả vào Bất Thông:

- Mau nạp mạng cho ta!

Ào... Ào...

Thần tình chấn động, Bất Thông sau cái lách tránh bất ngờ gằm lên:

- Dừng tay!

Vút!

Không như Bất Thông mong muốn, mụ vẫn lao đến trong cuồng nộ:

- Muốn ta dừng tay trừ phi ngươi đã chết! Đờ!

Ào... Ào...

Bối rồi, Bất Thông nếu không vì Văn Quy Nguyên đã ra tay phản kích lại vị phụ nhân nọ, giờ là rõ là mẫu thân của Văn Quy Nguyên.

Chàng lại di hình hoán vị và tìm cách gọi Văn Quy Nguyên:

- Quy Nguyên! Thế này là thế nào? Ngươi làm gì đi chứ? Hãy ngăn lệnh đường lại, bằng không, ta...

Văn Quy Nguyên cũng bối rồi đầu kém gì Bất Thông và y hoàn toàn không chờ đợi sẽ có những diễn biến này vào chính lúc mà y và mẫu thân tương phùng! Tuy nhiên, Quy Nguyên chưa kịp có bất kì thái độ nào thì mẫu thân y bỗng có lệnh:

- Nguyên nhi! Ngươi không nghe ta vừa nói gì sao? Còn chờ gì nữa mà không giết ngay tên cầu tặc chủng kia để báo thù cho phụ thân ngươi?

Đã một lần bị báo phải báo thù, giờ thêm một lần như vậy nữa khiến Văn Quy Nguyên sững sốt:

- Y là cừu nhân ư?

Nhưng câu nói của Quy Nguyên hoàn toàn bị át đi bởi một tiếng gầm phẫn nộ do chính Bất Thông phát ra:

- Nếu tiền bối còn một lời nào xúc phạm tương tự, đừng trách Bất Thông này...

Tiếng gầm của chàng đã là lớn thế nhưng vẫn không bằng tiếng cười lạnh lạnh của mụ kia:

- Thì sao nào? Ngươi là cầu tặc chủng, ta cứ gọi là cầu tặc chủng đó! Ngươi làm gì ta? Ha... ha...

Vừa cười mụ vừa lao vào chàng với một chương cuồng nộ.

Ào... Ào...

Bất Thông hét cả nhĩn nại:

- Vậy là do tiền bối bắt buộc tại hạ phải ra tay! Đờ!

Thái Cực Huyền Ảo Bộ và Hà Lạc Huyền Ảo Chương lập tức được Bất Thông cùng lúc vận dụng.

Vút!

Ào... Ào...

Với bộ pháp biến ảo này, kinh của Bất Thông đương nhiên phải trúng đích.

Ầm!

Bị chấn kinh chấn động, toàn thân phụ nhân vụt hoá thành hình hài loài quỷ dữ với đủ những biểu hiện thịnh nộ lôi đình đến mức ác độc:

- Cầu tặc chủng to gan! Được! Vậy đừng trách Đồng Nương Nương này ác độc! Hãy đờ!

Vù...

Bất ngờ, bóng nhân ảnh của Văn Quy Nguyên vụt lao thẳng vào chương kinh thập phần lợi hại của phụ nhân:

- Dừng vội ra tay, mẫu thân! Hãy nói hết ngọn ngành rồi ra tay cũng không muộn!

Vút!

Mụ không thể không dừng tay nếu mụ không muốn tự tay mụ đánh vào cốt nhục của chính mụ.

Thu chiêu về, mụ quắc mắt nhìn Bất Thông và rít lên từng tiếng:

- Mẫu thân y đã quyến rũ phụ thân ngươi! Và y là kết quả của sự quyến rũ đó! Sau này, dù ta đã là ngoron phối của phụ thân ngươi, mẫu thân y vẫn không tỉnh ngộ! Để sau cùng, biến hận thành thù, sau một đêm luyện ái, mẫu thân y đã đang tay hạ thủ phụ thân ngươi!

Bất Thông chấn động:

- Mụ nói dối! Nói đúng hơn, để che đậy hành vi tội lỗi của trượng phu, mụ cố tình bịa ra câu chuyện này! Chính trượng phu mụ đã hạ sát gia phụ! Mảnh ngọc kia là bằng cớ!

Mụ cười ằng ặc:

- Trượng phu ta giết hại phụ thân ngươi? Ha... ha...! Nói như ngươi, phụ thân ngươi cũng là trượng phu của ta đã tự tay giết mình? Ha.. ha..

Đây là lần thứ hai chính mụ thừa nhận phụ thân của Bất Thông chính là trượng phu của mụ! Điều này khiến Bất Thông chuyển từ phần nộ sang hoang mang:

- Như vậy, mảnh ngọc kia...

Mụ bật thét:

- Đó là vật lão cầu dùng làm vật định tình giữa lão và yêu nữ, mẫu thân ngươi. Đã hết!

Chàng không còn nghi ngờ gì nữa! Và nếu tất cả đều đúng như mụ nói thì chàng tuy cũng là người ở họ Văn nhưng là con tư sinh, một thứ con hoang tạp chủng như mụ vừa đề quyết!

Và nếu đây là sự thật thì ai, ai đã giết phụ thân chàng? Kẻ nào đã phá hủy trang viện, có lẽ là nơi sinh trưởng của mẫu thân chàng? Tại sao mẫu thân chàng cứ bảo chàng phải báo thù cho phụ thân? Tại sao và tại sao?..

Bất Thông chợt gào lên:

- Không phải! Tất cả đều không phải! Ta không phải họ Văn! Mẫu thân ta không thể giết phụ thân ta! Không thể...

Mụ càng cười lớn hơn:

- Không sai! Nào có ai nhìn nhận ngươi họ Văn. Tuy nhiên việc còn lại thì, ha... ha... Ngươi hãy đi hỏi mẫu thân ngươi, hỏi ả tại sao ả lại hạ sát người đã từng luyện ái ả? Hãy đi mà hỏi? Ha.. ha...

Tiếng cười của mụ cứ xoáy vào tai, làm cho Bất Thông càng nghe càng phẫn nộ!

Sau cùng, như mơ hồ hiểu ra đây là kế của mụ, có thể chính mụ là người vì quá hận nên biến thành thù, mụ nói những lời này để che đậy cho chính mụ, Bất Thông chợt long mắt lên sòng sọc:

- Kẻ giết người chính là mụ! Mụ bảo mụ rất oán hận kẻ đã phụ bạc mụ! Đúng như vậy rồi! Bằng không, gia mẫu đâu bảo ta phải cố tìm cho ra di học thượng thừa để báo thù cho gia phụ đã thảm tử? Hung thủ chính là mụ! Đờ!

Xuất kì bất ý, chàng lao vào vị phụ nhân.

Vút!

Ào... Ào...

Mụ cất cao tả thủ:

- Hồ đồ! Một lời của ngươi đã đủ để ta lấy mạng ta ư! Đờ!

Ào... Ào...

Ầm!

Mụ lùi một thì Bất Thông lùi lại một bước! Không can tâm trước kết quả cân bằng này, mụ bật gào lên:

- Nguyên nhĩ còn chò gì nữa? Giết!

Và mụ lại lao xộc vào.

Vút!

Ào... Ào...

Bất Thông vừa nhận ra một sự thật, nội lực của chàng không thể hơn nội lực của kẻ thù - chàng đề quyết như vậy - và nếu Văn Quy Nguyên thật sự xông vào như lời mụ vừa bảo, một mình chàng e không bảo toàn tánh mạng.

Vì thế, tiên hạ thủ vi cường, Bất Thông lập tức thi triển Thái Cực Huyền Áo Bộ.

Vút!

Lúc bóng nhân ảnh đã dịch chuyển, có tiếng chàng vang lên lờng lờng:

- Mụ phải chết! Đờ!

Vù...

Ầm!

Không thể lường Bất Thông vừa có thể tránh chiêu vừa có thể xuất thủ một cách biến ảo như vậy, vị phụ nhân vì thế phải trúng kình! Và mụ phải kêu bái hải khi nghe một lần nữa tiếng quát của Bất Thông từ phương vị mơ hồ:

- Một chưởng nữa đây! Đờ!

Ào...

Mụ di chuyển loạn xạ và cũng kêu loạn xạ:

- Nguyên nhi! Ôi chào...! Nhanh lên nào! Nguy tai!

Văn Quy Nguyên từ bên ngoài liền lao vào:

- Dừng tay!

Vút!

Vù...

Ầm!

Dù có sự tiếp trợ của Văn Quy Nguyên nhưng mụ vẫn bị dư kình quạt ngã qua một bên, suýt nữa phải rơi đúng vào đầm nước.

Bất Thông có phần hả giận, chàng dừng tay và đưa mắt nhìn Văn Quy Nguyên:

- Sao? Ngươi muốn thế nào? Ngươi tin hay không tin lời mụ nói? Ngươi nói đi chứ?

Chính thái độ hoang mang của Văn Quy Nguyên đã khiến Bất Thông phải quát lên ở phần cuối câu nói vừa rồi!

Và tiếng quát đó làm Văn Quy Nguyên bừng tỉnh:

- Ta tin! Và...

Bất Thông cười lạnh:

- Được! Vậy thì không còn gì để nói! Động thủ đi!

Cũng vẫn thái độ như vừa rồi, Bất Thông vừa thấy Văn Quy Nguyên hoang mang chàng liền quát:

- Hay ngươi không dám?

Văn Quy Nguyên méo xệch gương mặt:

- Đại ca...

Bất Thông vụt tái nhợt thần sắc:

- Câm! Ta không phải là đại ca của ngươi! Ta không phải là người họ Văn! Động thủ mau! Bằng không chính ta phải động thủ trước!

Mẫu thân của Văn Quy Nguyên cũng bừng bừng lửa giận:

- Ngươi gọi y là gì, Nguyên nhi? Loại cậu tạt chùng như y, ai cho ngươi gọi y là đại ca?

Vẫn ba chữ cầu tạt chúng , Bất Thông quát:

- Mụ muốn chết!

Vù...

Văn Quy Nguyên giật mình và phải ra tay ngăn lại:

- Đừng mà đại ca! Hãy nghe đệ nói đã...

Àm!

Bị một kinh của Văn Quy Nguyên ngăn cản khiến Bất Thông không thể giết ngay mụ có miệng lưỡi độc ác kia! Chàng động nộ:

- Hay lắm! Ngươi động thủ như vậy là tốt! Hãy chờ!

Vù...

Quy Nguyên luống cuống lùi lại:

- Đại ca đừng hiểu lầm! Đệ...

Không muốn nghe và cũng không muốn bị hù dọa, Bất Thông lập tức di hình hoán vị:

- Ta đã bảo đừng gọi ta là đại ca! Ngươi càng gọi ta càng muốn giết ngươi! Chờ!

Vút!

Ào... Ào...

Cũng có tiếng vị phụ nhân xen vào:

- Sao ngươi cứ gọi y là đại ca? Hay ngươi không còn xem ta là mẫu thân nữa?

Văn Quy Nguyên bỗng xuôi hai tay:

- Được! Ai cũng muốn giết Văn Quy Nguyên này, vậy thì giết đi!

Mụ kia hoảng hồn:

- Nguyên nhi...

Bất Thông cũng phải chùn tay lại:

- Sao ngươi...

Thật đột ngột, Văn Quy Nguyên chợt động thân lao đi:

- Nếu không giết ta thì ta đi vậy! Mọi người muốn giết, muốn động thủ tùy ý!

Vút!

Tuy là bất ngờ nhưng khi phát hiện lối bỏ đi của Văn Quy Nguyên không phải lối chàng đã đưa y vào, chợt nghĩ đến lão Môn chủ thần bí và lão cầu hộ pháp, Bất Thông lập tức phóng theo Văn Quy Nguyên:

- Ngươi mau dừng lại! Đó nào phải lối ngươi đã vào?

Vị phụ nhân sau đó cứ hậm hực đưa mắt nhìn theo, không đuổi theo Bất Thông hoặc Văn Quy Nguyên!

Phía sau mụ một ít, một nữ nhân chợt xuất hiện! Chậm rãi đi theo mụ, vì đã lên nghe, nên thấy tất cả nên Khả Thủy Đình cũng chỉ biết lặng lẽ đi theo, không dám thốt lên dù chỉ là lời an ủi...

Càng đuổi theo Quy Nguyên, Bất Thông càng kinh nghi!

Vì đây là nơi Bất Thông đã từng đến, từng đi và chỉ có biết có một lối duy nhất để thoát ra nơi này: đó là nơi chàng đã đưa Quy Nguyên vào!

Thế nhưng , lối mà Quy Nguyên đang bỏ chạy có vẻ như cũng là một lối có thể dẫn ra khỏi lòng núi! Vì đường đi tuy ngoằn ngoèo khúc khuỷu nhưng xem ra vẫn dễ đi chuyển hơn lối đã đi! Đã thế, lối đi này quả nhiên đang càng lúc càng chênh lên cao khiến Bất Thông phải có một thoáng nghi ngờ: Quy

Nguyên đã từng biết lối đi này?

Phải đuổi theo trong tư thế của người vừa chạy vừa căng mắt để ý từng lối rẽ mà Quy Nguyên đã rẽ, Bất Thông dù muốn cũng không thể nào đuổi kịp Quy Nguyên! Và có một điều bất lợi khác khiến Bất Thông càng nhớ đến càng có phần nuối tiếc! Đó là công phu nội lực của chàng chỉ có thể bằng chứ không thể hơn Quy Nguyên! Chàng tiếc vì chàng đã có lần dùng chân nguyên bản thân để giúp Quy Nguyên đã thông nơi kinh mạch bị tắc nghẽn! Nếu không có chuyện đó, giờ đây chàng dù không theo kịp Quy Nguyên cũng không đến nỗi suýt mất lần bị Quy Nguyên bỏ rơi!

Quả núi này thật không ngờ lại có lắm hang động! Một thạch động thật to đã bị bọn hắc y nhân dùng làm trụ sở, một động thất khác lại được vị phu nhân kia chiếm làm nơi cư ngụ và một nơi khác nữa đã ẩn tàng pho võ học Hà Lạc Huyền Ảo Chương! Để bám theo Quy Nguyên, Bất Thông lại phải vượt qua không biết bao nhiêu là hang động! Chúng có những ngách đá thông thương với nhau và Quy Nguyên hẳn thấy có ngách đá là cứ lao đầu chạy tiếp!

Chạy mãi, y chạy mãi! Sau cùng đến Bất Thông cũng phải mất dấu y. Càng thấy nhiều hang động Bất Thông càng sợ! Nhờ Quy Nguyên chỉ có một mình và vô tình lao đứng vào chỗ bọn hắc y nhân đang quan tុ, việc Quy Nguyên bị mất mạng là điều không thể tránh!

Chợt nhận ra bản thân đang lo lắng cho Quy Nguyên, Bất Thông vừa hỏi hử đi tìm y vừa tự mắng thầm:

“Người bảo người không phải họ Văn, người cũng không cho Quy Nguyên gọi người là đại ca, vậy tại sao bao lâu nay bản thân người cứ lo lắng cho y? Những lần trước vì không biết nên người thường tự chống chế là phải giúp y để tự giúp bản thân người? Nhưng bây giờ biết rồi, phải chăng người lo lắng vì giữa y và người vốn là huynh đệ cùng cốt nhục? Phụ thân người cũng là phụ thân y? Nếu là vậy, sao người cứ phủ nhận lời gọi đại ca của y? Tại sao chứ?”

Đang hỏi hử tìm kiếm, những ý nghĩ này khiến Bất Thông nôn nao lo sợ! Sợ cho Quy Nguyên cũng là sợ cho chính chàng! Vì nếu Quy Nguyên có mệnh hệ nào, trách nhiệm này chàng không thể đổ cho ai khác!

Bất chợt, len lỏi theo từng ngách đá, một tràng cười bỗng vọng đến tai chàng:

- Ha... ha...

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Trong hiểm cảnh bộc lộ thâm tình - người độc ác địa hình nào kém

Đường đi càng lúc càng lúc chệch dần lên cao thật!

Và khi Bất Thông nhờ nghe theo hướng xuất phát của tràng cười để kịp đi đến nơi, chàng phải kinh hoàng trước một thực trạng có thể nói là không còn gì khủng khiếp hơn!

Không phải chỉ có một mình Văn Quy Nguyên đang đứng cheo leo ở một sườn núi dốc đứng, nơi lối đi thay vì dẫn ra bên ngoài núi thì lại bất ngờ chấm dứt ở một địa thế thật hiểm trở!

Đối diện với Văn Quy Nguyên là một lão nhân có niên kỷ ít lắm cũng ngoài lục tuần! Nếu chỉ dựa vào diện mạo xa lạ của lão, có lẽ Bất Thông không thể biết lão là ai! Nhưng nhờ vào vóc dáng của lão và nhất là nhờ vào tràng cười chàng vừa nghe, Bất Thông đã biết chính lão là Môn chủ thần bí, một nhân vật có bản lĩnh phi phàm như Bất Thông từng biết!

Như vậy, nếu chỉ so về chân lực và bản lĩnh, Văn Quy Nguyên đương nhiên chỉ là kẻ mà lão Môn chủ kia muốn định đoạt sinh mạng lúc nào cũng được! Huống hồ vì thế đứng của Văn Quy Nguyên nếu so với lão, tự điều đó đã nói lên sự bất lợi!

Sau lưng Văn Quy Nguyên đang là một sườn núi trống hoác, chỉ cần một vài bước lùi không thận trọng Văn Quy Nguyên khó mong toàn thây. Ngược lại, có lẽ lão Môn chủ là người xuất hiện sau nên lão đứng ở phía trong là nơi hoàn toàn chiếm ưu thế.

Bất Thông không dám đường đột xuất hiện! Chàng nép sát người vào vách đá và vừa nhìn vừa tính kế có thể giúp Văn Quy Nguyên thoát hiểm!

Chàng nghe lão Môn chủ cười lạt:

- Người là hậu nhân duy nhất của Văn gia, người bảo người không am tường lối dẫn vào Văn gia mật thất, bỗng toạ tin được sao?

Chỉ cần nghe câu hỏi này cũng đủ giúp Bất Thông nghĩ được kế hay!

Chân cổ ý cười phá lên:

- Lâm! một người có bản lĩnh như lão không ngờ lại có sự lảm lẩn to tát đến vậy! Ha... ha...

Lão Môn chủ càng thêm giật mình khi nghe Văn Quy Nguyên buột miệng gọi:

- Đại ca?

Lão quay phắt về phía sau:

- Ai?

Chàng vẫn nấp kín, miệng đáp:

- Lão vừa nghe rồi đó, ta là đại ca của Văn Quy Nguyên! Bí mật của Văn gia chỉ có ta là đại ca mới biết!

Lão Môn chủ lập tức chớp động thân hình lão về phía Bất Thông đang nấp để thoát thoát:

- Hay lắm! Người bốn toạ cần bắt giữ chính là ngươi!

Vút!

Bất Thông lập tức thét lên:

- Chạy mau!

Miệng bảo Văn Quy Nguyên chạy nhưng chính Bất Thông lại từ trong ngách đá lao ra và cố ý lao về phía có sườn núi cheo leo hiểm trở!

Vút!

Thân thủ của lão Môn chủ quá ư thượng thặng! Chỉ chớp mắt, lão đã quay lại nguyên vị và người đứng đối diện lão lúc này lại là Bất Thông thay vì Văn Quy Nguyên!

Phát hiện Văn Quy Nguyên tuy đã chạy đến ngách đá nhưng chưa kịp chui ngay vào, Bất Thông chợt thét:

- Kia, chạy đi! Ta...

Chợt nhận ra chàng, lão Môn chủ bật cười:

- Lại là ngươi? Từ lúc nào ngươi lại có họ Văn vậy? Ha... ha...

Tuy lão chưa có một biểu hiện nào cụ thể nhưng qua tròng cười của lão, Bất Thông biết lão không bao giờ tin chân là người họ Văn! Và như vậy, người lão muốn bắt giữ để hỏi về Văn gia mật thất cũng phải là Văn Quy Nguyên chứ không phải là chàng!

Không dám chậm, chàng nói trong lúc lão chưa ngừng tiếng cười:

- Bộ pháp của ta, lão đã từng ném mùi lợi hại. Theo lão, nếu ta bảo đó là võ học Văn gia lão có tin không?

Câu hỏi của chàng hoàn toàn trúng đích! Lão Môn chủ quắc mắt nhìn chàng:

- Ngươi vừa nói...

Nhưng câu hỏi trúng đích của chàng lại là câu hỏi phản tác dụng với một người nữa cũng đang có mặt!

Văn Quy Nguyên bất ngờ lao vào sau lưng lão Môn chủ:

- Bất Thông! Ta không cần các hạ lo lắng! Lão muốn hỏi gì cứ hỏi ta! Và đây là câu ta trả lời!

Vút!

Vù... Vù...

Phản ứng của Văn Quy Nguyên khiến Bất Thông tái mặt:

- Đứng! ngươi làm như thế là chết...!

Đúng như Bất Thông nhận định, lão Môn chủ tuy không quay lại nhưng hữu thủ đã ngoặt về phía sau.

- Ngươi muốn chết!

Ào...

Không còn cách nào khác để chọn lựa, Bất Thông lập tức thi triển Thái Cực Huyền Ảo Bộ, miệng cố tình hô hoán:

- Hãy xem võ học Văn gia! Đờ!

Vút!

Ào... Ào...

Chàng đang biến mất trước mặt lão, đó là bộ pháp lão đã từng khôn đồn!

Lão hừ lạnh và bất ngờ vận dụng Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân!

Vút!

Lão cũng biến mất, đó là thân pháp Bất Thông cũng đã từng đụng độ!

Chàng khẽ cười khi dồn toàn lực vào chiêu chương Hà Lạc Huyền Ảo.

- Lão tránh sao khỏi? Hãy...

Bất ngờ chàng ngừng lời!

Chàng vừa nhìn thấy một cảnh tượng quá đổi kinh hoàng!

Văn Quy Nguyên đang đà lao đến và là lao cắt lực, lão Môn chủ bất ngờ biến mất do phải đề phòng bộ pháp ảo diệu của Bất Thông!

Văn Quy Nguyên đầu lờng trước điều này nên y cứ theo đà lao thẳng về phía sườn núi cheo leo!

Vút!

Ngay khi bỏ dở câu nói đắc ý, Bất Thông lập tức lao theo Văn Quy Nguyên.

Vút!

Chàng chộp vào y và đà của y vẫn đủ lực để lôi chàng chạy theo y một quãng!

Đoạn này tuy không phải dài nhưng vị thế ở sườn núi nào có dài hơn?

Vì thế.

Vút...

Văn Quy Nguyên vẫn phải rơi, bất chấp ở phía sau Bất Thông đang dùng Thiên Cân Tấn cố lôi y lại!

Cuối cùng, chàng chập choạng ngã theo y! Cả hai cùng rơi.

Vút...

Một màn đêm u ám lập tức lướt phớt qua tâm trí Bất Thông! Vì đối với chàng, cái chết kẻ như chàng đã đến, chắc chắn phải đến, trừ phi...

Phải, trừ phi ngay lúc này bỗng kỳ tích xuất hiện!

- Phù! Được rồi!

Thanh âm đó là của Văn Quy Nguyên! Và cùng với thanh âm vừa vang lên đột ngột, đà đang rơi xuống của Bất Thông bỗng dừng lại trong một thoáng!

Dù điều đó xảy ra chỉ trong một thoáng nhưng lại quá đủ cho Bất Thông có một nhận thức!

Với nhận thức này, Bất Thông lập tức nương theo đà lôi lại của Văn Quy Nguyên để uốn ngược thân hình lên trên, vừa đủ để chộp vào một mẩu đá bất chợt nhô ra ở ngay bên cạnh Văn Quy Nguyên cũng đang chộp vào như vậy!

Vút!

Đến lúc này, khi đã an toàn, Bất Thông mới kịp hoàn hồn để nhìn nhận sự việc!

Văn Quy Nguyên tuy bị rơi nhưng nhờ lực lôi lại lúc đầu của Bất Thông nên đã rơi sát vách đá! Nhờ kịp định thần, Văn Quy Nguyên đã phát hiện mẫu

đá không ngờ là có để chộp vào! Riêng Bất Thông do vẫn đang nắm giữ Văn Quy Nguyên nên khi Văn Quy Nguyên không rơi nữa vô tình chàng cũng được giữ lại!

Ngay lúc này, khi cả hai cùng bị treo lơ lửng, cùng bầu chung vào một mẩu đá, Quy Nguyên đột nhiên nhoẻn miệng cười:

- Đại ca không sao chứ?

Bất Thông thoáng rung mình vì một lần nữa được nghe Văn Quy Nguyên gọi như vậy. Chàng định làm mặt lạnh nhưng không được! Cũng vậy, chàng định mở miệng để gât Văn Quy Nguyên như chàng đã từng gât, không chấp nhận cách gọi này của Quy Nguyên, nhưng tiếng gât không thể thốt ra!

Thay vào đó, chàng bỗng hốt hoảng:

- Nguy tai! Lão đang leo xuống? Phen này cả ta và người đừng mong thoát được lão!

Đưa mắt nhìn lên, lần đầu tiên Văn Quy Nguyên có cơ hội mục kích thân thủ tối thượng của lão nhân xa lạ được Bất Thông gọi là lão Môn chủ thần bí!

Y và Bất Thông tuy phải lơ lửng giữa vách đá nhưng từ vị trí này nếu tính đến phần đỉnh vách đá thì khoảng cách cũng gần mười lăm trượng!

Bất luận ai khác, với một khoảng cách như vậy sẽ không ai dám có ý nghĩ là tìm cách leo xuống! Riêng lão, không những dám nghĩ mà hiện giờ lão còn đang thoăn thoắt leo xuống cứ như khoảng cách kia và vách đá cheo leo hiểm trở này không là trở lực đáng ngại của lão!

Cứ nhìn cách leo xuống của lão cũng đủ biết lão coi việc leo xuống hoặc lát nữa leo trở lên chỉ là trò trẻ con! Hai tay lão, hay nói đúng hơn là song trào của lão đang được dùng như hai loại khí sắc bén! Hết cầm ngáp tả trào vào vách đá cứng như đá, lão lại cầm ngáp hữu trào! Nhờ đó, việc bám vào một vách đá dựng đứng như thế này đối với lão quả nhiên chỉ là trò trẻ con!

Nhìn lão vừa thần nhiên vừa thoăn thoắt thu ngắn khoảng cách trong khi Văn Quy Nguyên ngẩn người nhìn như kẻ bị nhiếp hồn thì bất ngờ Bất Thông khẽ chạm vào y:

- Phía dưới có một tiểu khẩu, ta và người đành phải mạo hiểm thôi!

Mạo hiểm như thế nào chỉ cần đưa mắt nhìn xuống dưới Văn Quy Nguyên đủ hiểu.

Đúng như Bất Thông vừa báo, cũng ở vách đá cao sừng sững này, ngay phía dưới vị trí họ đang treo độ năm bảy trượng gì đó quả nhiên đang có một lỗ mờ tối! Dựa theo chỗ mờ tối này Văn Quy Nguyên thật khó tin đó chính là một tiểu khẩu như cách nhìn của Bất Thông.

Tuy nhiên, ngay vào lúc đó Bất Thông đã tự buông tay khỏi mẩu đá:

- Đừng để lão tới gần. Nhảy!

Vút!

Bằng khoé mắt, Văn Quy Nguyên cũng vội buông tay khi phát hiện lão Môn chủ kia chỉ còn cách y đúng ba trượng!

Vút!

Bất Thông rơi trước và rơi trong tư thế chủ động nên khi rơi đến chỗ lỗ mờ tối chàng lập tức uốn người vào chỗ lỗ!

Với tư thế đang nửa ngồi nửa quỳ, Bất Thông định nép qua một bên, nhường chỗ cho Quy Nguyên thế nào cũng chui vào như chàng thì bất chợt chàng phải nghiêng hẳn người ra ngoài để chộp nhanh vào hai tay của Quy Nguyên!

Bộp!

Nhờ có phản ứng nhanh như vậy nên thay vì để Văn Quy Nguyên rơi luôn qua chỗ lỗ, Bất Thông kịp cứu mạng y!

Bị sức rơi xuống của Quy Nguyên tác động, toàn thân Bất Thông lập tức trôi ra ngoài và chuẩn bị cùng Văn Quy Nguyên tiếp tục rơi xuống!

Theo bản năng, Bất Thông khuyếch rộng hai chân, dùng hai chân móc chặt vào hai bên thành của tiểu khẩu chàng vừa phát hiện!

Soạt!

Bàn chân bên tả của Bất Thông không ngờ lại móc trúng một ngách đá, nhờ đó chàng có chỗ dụng lực để vừa giữ chàng lại vừa tiếp tục chộp giữ Văn Quy Nguyên!

Đến lúc này, Văn Quy Nguyên vì biết chỗ lỗ đó đúng là một tiểu khẩu, y lập tức uốn ngược người lên trên!

Vút!

Quy Nguyên vừa thu người an toàn vào tiểu khẩu lập tức kêu lên kinh hoàng!

- Chui vào mau, đại ca! Lão cũng nhảy xuống kia!

Trong tâm trí của Bất Thông lập tức mừng rỡ ra cảnh lão Môn chủ vì quyết không buông tha hai người nên cũng đánh liều nhảy từ trên nhảy xuống!

Chàng không thể thu nhanh người vào trong như Quy Nguyên nói nên hồi hải hồ hoảng:

- Hãy giữ hai chân ta. Mau!

Vừa có cảm nhận hai chân đã được Quy Nguyên chộp giữ, Bất Thông lập tức vận dụng công phu thiết bản kiều và ngóc ngược nửa người lên trên!

Chàng liếc nhìn thấy gương mặt đang tỏ vẻ đắc ý của lão Môn chủ!

Lão đang nhảy xuống thật và chỉ còn cách chàng đứng một tầm chưởng!

- Hãy tiếp ta một chưởng!

Vù...

Khi phát chưởng ra, Bất Thông nghĩ thế nào lão cũng phải phát chưởng chống đỡ! Và chỉ cần như thế, do lão không kịp tìm thấy bất kỳ điểm tựa nào, toàn thân lão nếu không bị đẩy ngược lên trên thì ít nào cũng phải bật xa ra ngoài vách đá. Và một khi đã bị bật xa, lão kể như vô phương lao ngược trở lại để tiếp tục bám vào vách đá và truy đuổi họ!

Nhưng, đến lượt Bất Thông mục kích thân thủ phi phàm của lão Môn chủ thần bí! Lão không hề phát chưởng chống trả như chàng nghĩ. Trái lại, lão chộp mạnh song trào vào vách đá! Và khi đã có chỗ bám chịu lão lập tức nép sát người vào vách đá!

Không những chỉ nép không thôi, do lão biết với tư thế này chưởng của Bất Thông chỉ phải lướt qua sát vào người lão nên lão cứ ung dung leo xuống thoăn thoắt như trước đó lão đã từng leo!

Đang thất kinh vì khoảng cách giữa song phương kẻ như quá gần, Bất Thông bỗng giật mình vì nhận ra toàn thân chàng dường như đang được Văn Quy Nguyên lôi mạnh vào trong tiểu khẩu.

Đang nghĩ, tiểu khẩu không đủ sâu để Quy Nguyên lôi chàng vào, Bất Thông bỗng nghe tiếng Quy Nguyên vãn lên rành rọt:

- Đại ca cứ chui theo ngách đá, đệ lập tức theo sau!

Ngách đá?

Bất Thông đang trong tư thế nằm, chân ở trong, đầu ở ngoài, chàng ngóc đầu nhìn lướt qua địa hình tiểu khẩu. Lập tức chàng phát hiện ở vách đá bên tả, chéch lên trên quả nhiên có một ngách đá sâu thăm thẳm!

Vỡ lẽ, ngách đá đó là nơi khi nãy bàn chân bên tả chàng vô tình móc vào, Bất Thông lập tức chui luôn vào ngách đá!

Tiếng gầm của lão Môn chủ bỗng vang lên kinh khiếp:

- Tiểu tử muốn chết!

Ào... Ào...

Chợt hiểu tại sao Quy Nguyên không chui vào, trái lại còn bảo đệ chui sau, Bất Thông lập tức lùi trở lại để kịp nhìn thấy Văn Quy Nguyên đang dồn toàn lực quật trước một chưởng vào lão Môn chủ cũng vừa thu lu nửa người ở tiểu khẩu!

Biết chưởng chống đỡ của lão Môn chủ ngoài việc hoá giải chưởng kinh của Quy Nguyên thì còn thừa năng lực để đoạt mạng của y, Bất Thông bất tri bất giác cũng vội phát chưởng tiếp trợ cho Quy Nguyên.

- Đỡ!

Àm! Âm!

Đúng như chàng đoán, Văn Quy Nguyên tuy được Bất Thông kịp thời tiếp trợ nhưng vẫn phải gục người xuống.

Hự!

Bất Thông hốt hoảng giữ Văn Quy Nguyên lại kéo y cũng phải rơi ra ngoài như lão Môn chủ vừa bị chấn kinh bay ra!

Không thể biết lão Môn chủ sẽ tiếp tục rơi xuống hay nhờ có bản lĩnh vô thượng sẽ xuất hiện trở lại bất cứ lúc nào, Bất Thông vội vàng đẩy thân hình bất động của Văn Quy Nguyên vào vách đá kia, sau đó chính chàng cũng chui vào!

Vừa chui vừa đẩy, Bất Thông chỉ thầm mong sẽ không đẩy Văn Quy Nguyên va mạnh vào vách đá hoặc đẩy y vào một chỗ nguy hiểm nào đó chưa hề biết!

Chỗ nguy hiểm ở phía trước chưa kịp xuất hiện thì mối nguy hiểm ở phía sau đã có.

Bất Thông nghe choáng cả người khi có tiếng gầm gừ của lão Môn chủ ở phía sau:

- Bọn nguoi liệu chạy thoát ư?

Hồn bất phụ thể, Văn Quy Nguyên thì cứ bất động, Bất Thông đành mạo hiểm xô mạnh Quy Nguyên về phía trước.

Vút!

Còn chàng, ngay sau đó cũng trườn nhanh vừa trườn vừa dùng chân hất bừa những hòn đá to có nhỏ có về phía sau, hy vọng nhờ đó lão Môn chủ sẽ ngại, không dám chui theo.

Vù...

Đúng với lòng mong muốn chàng lại nghe tiếng lão hậm hực:

- Được! Đó là bọn nguoi tự chọn nơi này làm chỗ táng thân, đừng trách bản toạ độc ác! Xem đây!

Vù...

Không cần xem chàng cũng biết lão đang cuồng nộ quật kinh vào ngạch đá! Bằng cách này nếu chàng và Quy Nguyên không bị chường của lão lấy mạng thì khi ngạch đá bị phá huỷ cả hai thể nào cũng bị chôn sống!

Lỡ ném lao phải theo lao, Bất Thông định tiếp tục vừa trườn vừa đẩy Văn Quy Nguyên thì bất ngờ phát hiện thân hình của Văn Quy Nguyên như bị ai đó lôi đi đang chui vùn vụt ở phía trước!

Thất kinh, ngờ Văn Quy Nguyên vừa bị đẩy vào một miệng vực và đang rơi xuống. Bất Thông lập tức chui bắn theo, nhất định phải chop giữ Văn Quy Nguyên cho bằng được!

Nào ngờ, đến lượt Bất Thông cũng bị lao vùn vụt như Văn Quy Nguyên!

Và lúc này, chường lực của lão Môn chủ cũng quật vào ngạch đá.

Ầm!

Đang bị lao nhanh, dư lực của chường kinh càng làm cho Bất Thông phải lao nhanh hơn! Và chàng vì thế đã lao kịp Quy Nguyên!

Ôm giữ Văn Quy Nguyên vào người, Bất Thông sau khi hiểu tại sao cả hai bị lao nhanh như vậy liền chếp miệng than thầm:

“Là phúc thì không là họa, đã là họa dù muốn tránh cũng không khỏi. Không ngờ trong lòng núi lại có một mạch nước ngầm, nước phải chảy xuống chỗ trũng, phen này thật không thể đoán trước điều gì đang đợi ta! Và chết hay được sống, ta chỉ còn biết trông chờ vào số phận!”.

Vì gặp phải mạch nước ngầm chảy lấp xấp trên mặt đá nên khi Bất Thông đẩy Văn Quy Nguyên, y phải lao nhanh! Sau đó, đến lượt Bất Thông vì có tình dụng lực để chui cho kịp Quy Nguyên nên chính chàng cũng phải nhờ vào làn nước xâm xấp phải lao nhanh theo!

Và bây giờ, khi kịp ôm giữ Văn Quy Nguyên vào lòng, mạch nước ngầm đang chảy theo chiều ngang bỗng chảy chéo xuống phía dưới, do đó chàng mới tự bảo: nước chảy xuống chỗ trũng!

Đà lao đi càng lúc càng nhanh, hay nói rõ hơn là rơi càng lúc càng nhanh, với lời than thầm vừa có, Bất Thông nhắm chặt hai mắt và phó thác cho số mệnh...

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Bối thâm tình chung chia hoạn nạn - tham di học thêm người thiết thân

Văn Quy Nguyên vừa cựa mình, tai y liền nghe tiếng kêu mừng rỡ của Bất Thông:

- Ngươi tỉnh rồi ư? Hãy kiểm tra kinh mạch xem còn chỗ nào bất ổn không?

Văn Quy Nguyên vọt ngồi dậy và kêu lên hoang mang:

- Chúng ta đã chết? Ở Cửu Tuyền lúc nào cũng tối đen như vậy sao?

Thanh âm của Bất Thông vang ngay bên cạnh:

- Ngươi muốn chết lắm sao? Hiện giờ thì chưa, nhưng ta e rằng điều đó trước sau gì cũng đến nếu ngươi và ta không nhanh chóng tìm ra lối thoát thân!

Quay mặt về phía có tiếng phát thoại của Bất Thông, Văn Quy Nguyên vẫn ngơ ngác:

- Đây là nơi nào? Sao đệ không nhìn thấy đại ca?

Có tiếng thở dài của Bất Thông:

- Câu hỏi của ngươi ta không thể đáp được! Ta chỉ biết ngách đá mà ngươi bảo ta chui vào rồi cuộc đã đưa ta và ngươi đến chỗ này, một nơi không hề có ánh dương quang!

Văn Quy Nguyên sực nhớ lại:

- Ngách đá? Vậy là đệ đã không chết dưới chường của lão và chính đại ca đã đưa đệ đến đây?

Bất Thông thuật lại cho Văn Quy Nguyên nghe:

- ... lúc ngươi hôn mê vì dụng lực quá nhiều khiến kinh mạch tắc nghẽn, ta phải vừa chui vào ngách đá vừa đẩy ngươi đi! Một mạch nước ngầm xuất hiện cuốn phăng ta và ngươi theo nó! Rơi vào đây, nếu ta không kịp xoay sở, có khi cả ta và ngươi đều bị tan xác vì bị va vào nền huyết động này!

- Đại ca bảo là xoay sở! Xoay sở thế nào?

Có tiếng Bất Thông hừ mũi:

- Xoay sở là xoay sở! Còn như thế nào thì lúc đó ta chỉ biết làm theo bản năng, ta đâu nhớ rõ từng chi tiết để kể cho ngươi nghe? Ngươi cần gì phải hỏi kỹ vậy?

Nhưng Văn Quy Nguyên vẫn hỏi:

- Và sau đó, chính đại ca lại chiếu theo Tu La bí kíp giúp đệ tỉnh lại?

- Hừ! Giúp ngươi tỉnh thì có, nhưng ngươi đừng có nghĩ ta lén học Tu La bí kíp của ngươi!

Văn Quy Nguyên bối rối:

- Lúc trước đệ không biết nên mới có ý nghĩ không đúng! Đại ca đừng trách đệ nữa!

- Ta cũng đâu muốn như vậy! Chỉ tại ngươi vừa bảo là ta chiếu theo Tu La bí kíp để cứu ngươi!

Văn Quy Nguyên ngần ngại:

- Đệ nói như vậy là có nguyên nhân!

Bất Thông giận dữ:

- Nguyên nhân gì? Nơi này tối đen, đến ngửa bàn tay cũng không thấy, dù ta có muốn xem bí kíp Tu La của ngươi cũng...

Văn Quy Nguyên hốt hoảng:

- Thì đệ nào có nói đại ca xem? Đệ chỉ muốn biết...

- Hừ! Ngươi muốn biết gì nữa?

- Đệ chỉ muốn biết đại ca làm cách nào cứu tỉnh đệ?

Thanh âm của Bất Thông có phần hoà hoãn:

- Ngươi bị tắc nghẽn kinh mạch đúng không?

- Đúng!

- Vậy chỉ cần đã thông chỗ tắc nghẽn đó là xong! Ngươi có thể tự đoán mà?

- Đoán thì đệ có thể đoán! Nhưng nếu muốn đã thông thì...

- Hừ! Thì sao chứ? Hay ngươi lại nghĩ rằng ta cần phải am tường Tu La công phu mới ngươi bị tắc nghẽn chỗ nào để đã thông?

Văn Quy Nguyên chột chùng giọng:

- Đại ca cố tình hiểu sai ý đệ? Đệ biết và đệ chỉ muốn nói, đại ca cần gì phải chịu tổn hao chân nguyên để giúp đệ đã thông kinh mạch?

- Hừ! Làm gì có chuyện hao tổn? Dò theo kinh mạch của ngươi, biết chỗ nào bị nghẽn, phụt một cái là xong, đã thông một cách dễ dàng như vậy đó!

Mặc cho Bất Thông muốn nói thế nào thì nói, Văn Quy Nguyên chờ khi Bất Thông dứt lời mới lên tiếng có phần giận dữ:

- Nếu dễ như thế thì tại sao lần trước cũng như lần này, lần nào đệ tỉnh lại cũng cảm thấy chân lực tăng tiến? Nếu không phải đại ca hao tổn chân nguyên tại sao thanh âm của đại ca bây giờ cứ như người bị kiệt lực?

- Ta...

- Đại ca đừng giấu đệ nữa! Đệ thật sự muốn biết nếu đại ca không xem đệ là bào đệ của đại ca, tại sao đại ca lại chấp nhận vì đệ mà hao tổn chân nguyên!

Có tiếng Bất Thông chống chế:

- Ta đã nói ta không hao tổn chân nguyên! Không lẽ ngươi không tin ta?

- Đệ không tin!

Vừa quát, Văn Quy Nguyên vừa đưa tay chụp bừa vào chỗ y biết là nơi Bất Thông đang ngồi!

Bất ngờ có tiếng Bất Thông kêu:

- Ôi chao...

Văn Quy Nguyên hốt hoảng và gượng nhẹ nơi y vừa chụp vào:

- Tay của đại ca? Tay của đại ca sao lại thế này?

Bất Thông dùng cánh tay còn lại xô y ra:

- Ngươi hỏi để làm gì? Tránh ra, đừng làm ta đau! Hừ! Ta chưa chết đâu, ngươi không cần hốt hoảng như vậy! Năm ngày, cùng lắm là mười ngày, ta sẽ bình phục lại như cũ! Chỉ khó vận dụng một chút, chứ nào như phế bỏ cả cánh tay? Ngươi ngồi lùi ra nào!

Văn Quy Nguyên không hề ngồi dịch lùi như Bất Thông bảo, trái lại y rít qua kẽ răng:

- Đây là sự xoay sở của đại ca nói, đúng không? Để cứu đệ, đại ca phải hy sinh một cánh tay, đại ca đừng tưởng đệ không đoán ra! Hừ! Đã vậy, sao đại ca còn vì đệ mà hao tổn chân lực? Tại sao chứ? Phải chăng vì đại ca đã nhìn nhận đệ là bào đệ của đại ca?

- Không ph...

Định nói không phải để phủ nhận nhưng trước thái độ quá quyết liệt của Quy Nguyên khiến Bất Thông phải nghẹn lời! Quy Nguyên thét:

- Đại ca đừng tự dối lòng! Đệ không cần biết mẫu thân đệ nghĩ gì và sẽ nói gì, tự đệ biết đại ca chính là đại ca của đệ! Đại ca cũng không cần giải thích về chuyện phụ thân! Đệ tin phụ thân chết không phải do lệnh đường. Vì chính lệnh đường đã bảo đại ca phải tìm cách báo thù cho phụ thân! Đệ tin vào những gì đệ nói!

Bất Thông thần thờ buông một câu:

- Nhưng lệnh đường không tin như vậy!

Văn Quy Nguyên ngồi lùi lại:

- Gia mẫu không tin vì gia mẫu quá hận! Phụ nhân nào mà không như vậy, đại ca? Nhưng đệ nghĩ khác, đệ tin trong chuyện này nhất định phải có nhiều điều bí ẩn! Phụ thân đã bị kẻ khác ám hại. Và vì muốn báo thù, mẫu thân đại ca mới phải đưa đại ca đi khỏi trang viện!

Bất Thông lại buông thêm một câu:

- Rất tiếc, mẫu thân ta lại không cho ta biết kẻ đó là ai!

Bất ngờ, Văn Quy Nguyên bảo:

- Đệ có thể đoán ra kẻ đó!

Bất Thông giật mình:

- Là ai? Sao đệ đoán được?

Văn Quy Nguyên phì cười:

- Rốt cuộc đại ca cũng phải gọi đệ là đệ!

Bất Thông thở dài:

- Đâu phải bây giờ ta mới gọi? Từ khi biết rõ mọi chuyện, nếu lệnh đường không có lời ngăn cản. Ta đã gọi như vậy rồi! Mà thôi, đệ vừa nói đệ có đoán ra người đó, là ai?

Văn Quy Nguyên thoáng do dự:

- Không chỉ một, đệ nghi ngờ hai người!

- Chỉ nghi thôi sao?

- Đại ca đừng vội thất vọng! Dù là nghi nhưng đệ tin chắc đệ không nghi lầm!

- Họ là ai?

- Một là Tôn Nhất Bình!

- Tôn Nhất Bình? Tại sao?

Văn Quy Nguyên hậm hực:

- Nguyên nhân lão muốn chiếm đoạt Thiên Nhất Trang, đệ đã biết, đó là lão muốn báo thù cho sư phụ của lão!

- Ủa! Sư phụ của lão không phải là Văn lão Trang chủ, nội tổ của đệ sao?

- Đại ca đừng quên đó cũng là nội tổ của đại ca?

- Hừm! Chỉ vì... ta chưa quen lắm với điều này!

Văn Quy Nguyên giải thích tiếp:

- Sau lần lão để lộ Xích Dương chương, đệ chợt nhớ đến lời nói của Điện bá bá...

- Điện bá bá? Có phải nhân vật ta đã thấy nói chuyện với đệ ở Tu La Viện?

- Không sai, là lão! Đệ nói tiếp, như lời Điện bá bá kể lại, lúc sinh thời nội tổ có vì công đạo võ lâm hạ sát một ác ma có danh hiệu là Xích Hoả Đầu Đà. Do Tôn Nhất Bình để lộ công phu này, đệ biết lão muốn báo thù cho Xích Hoả Đầu Đà nên tìm cách lọt vào Văn gia và sau đó được nội tổ thu làm truyền nhân!

Bất Thông bảo:

- Như vậy thì có liên quan gì đến cái chết của phụ thân?

- Đó là điều nghi ngờ thứ nhất, thứ hai, ắt phải có nguyên do nào đó Tôn Nhất Bình mới cố tình huỷ diệt Tu La Viện! Đệ nghĩ, do phụ thân luôn lưu ngụ ở Tu La Viện, Tôn Nhất Bình sợ trước khi chết, phụ thân kịp nói rõ tên lão cho ai đó ở Tu La Viện!

- Như đệ nói, lão muốn sát nhân diệt khẩu nên phải huỷ diệt toàn bộ viện Tu La?

- Đó là điều đệ nghi ngờ!

Bất Thông âm ừ:

- Cứ để đó đã! Bây giờ nói sang người thứ hai, là ai?

Văn Quy Nguyên làm cho Bất Thông giật mình khi gần giọng đáp:

- Là Điền Trung, người đệ vừa gọi là Điền bá bá!
- Sao đệ nghi lão?

Văn Quy Nguyên chột hỏi:

- Đại ca có nhớ lão câu hộ pháp nào đó đã dụ đại ca lọt vào giữa khu rừng, nơi có ẩn tàng trận thế kỳ môn?
- Không sai! Đệ nghi lão là...

Văn Quy Nguyên ngắt lời:

- Người ngoài không thể am tường lối xuất nhập trận đồ! Hơn nữa, đã có một Điền Quy Nông là gian tế ở phái Hoa Sơn, đệ không thể không nghĩ Điền Quy Nông và Điền Trung có liên quan.

Bất Thông bật kêu:

- Phải rồi! Ta có nghe Điền Quy Nông nhắc đến một người, được y gọi là gia phụ! Còn nữa, giờ nghe đệ nói ta mới nhớ, vóc dáng của lão câu hộ pháp rất giống người ta đã nhìn thấy ở Tu La Viện cùng với đệ! Đích xác lão là Điền Trung!

Văn Quy Nguyên tiếp lời:

- Năm trước, đệ nghĩ không phải ngẫu nhiên Điền Trung đến Tu La Viện để đưa đệ đi! Như lão nói, lão không tìm thấy gia mẫu! Sau này, khi lão bảo đi tìm di học của Ma Trung Từ, bây giờ nhớ lại, đệ tin chắc đó là sự sắp đặt của lão, để đệ gặp lại Tôn Nhất Bình và sau cùng được Tôn Nhất Bình đưa về Thiên Nhất Trang!
- Ý lão là gì?
- Lão cũng muốn chiếm đoạt sở học của Thiên Nhất Trang! Điều này chứng tỏ lão có dự mưu từ lâu! Như vậy, cái chết của phụ thân cũng đáng nghi cho lão!

Bất Thông ngồi im suy nghĩ một lúc mới lên tiếng:

- Trong hai người ta nghi Điền Trung nhiều hơn! Tôn Nhất Bình nếu đã ám hại nội tổ, mối thù của lão kẻ như đã được báo phục, lão đâu cần hạ thủ phụ thân! Nhưng còn điều này nữa...

Chàng kể cho Văn Quy Nguyên nghe về lời đối thoại giữa lão Môn chủ thần bí và lão câu hộ pháp. Sau đó chàng nói:

- Những di học của Ma Trung Từ ở Vô Di Sơn chỉ là những phần không được đầy đủ, do lão Môn chủ cố tình lưu lại! Chứng tỏ bọn chúng chỉ muốn nhắm vào mục đích nào đó, và ta nghĩ cũng là sở học của Văn gia!

Văn Quy Nguyên tán thành:

- Đúng vậy! Lão Môn chủ đã để lộ ý đồ đó khi quyết tâm bắt giữ đệ!

Bất Thông hoang mang:

- Nhưng sở học của Văn gia lợi hại như thế nào khiến ai ai cũng muốn chiếm đoạt?

Văn Quy Nguyên thở ra:

- Nếu muốn rõ điều này trừ phi chúng ta vào được Văn gia mật thất!
- Đệ chưa vào ư?
- Chưa! Kể cả Tôn Nhất Bình và có khi cả Điền Trung nữa cũng vậy, không ai biết cách khai mở cơ quan!

Bất Thông bật cười:

- Cũng như Tu La Mật Thất chứ gì? Ha... ha... Ai cũng vậy, lúc nào cũng muốn tạo vẻ bí hiểm đến chỗ cất giấu võ học cũng... Ôi chào!

Đột nhiên Bất Thông kêu đau khiến Văn Quy Nguyên lo ngại:

- Có gì không ổn sao đại ca?

Có tiếng Bát Thông rên rĩ:

- Không biết bọn ta còn ở đây bao lâu! Nếu không kịp tìm lối thoát., ta e, hai ta ắt phải chết đói.

Nghe Bát Thông nhắc, Văn Quy Nguyên cũng cảm thấy đói cồn cào! Y hỏi:

- Đại ca có thử tìm quanh đây chưa?

Chàng đáp:

- Ta làm gì có thì giờ? Ta cũng ngất một lúc lâu, khi cánh tay bị gãy...

- Đại ca phải chòì tay để chịu đựng cả hai sao?

- Hừ! Ta đâu đại dùng tay để chòì! Đó là lúc sắp rơi xuống, ta cố quơ loạn xung quanh không ngờ va tay vào đá!

- Nếu chỉ va không thôi thì đâu đến nỗi gãy?

Bát Thông hăm hừ:

- Đó là chỗ đã một lần bị gã Địch Hành dùng ngựa xéo vào! Ta cũng đâu ngờ sẽ bị va vào đúng chỗ đó?

- Địch Hành nào? Có phải Cửu Vỹ Tiên Địch Hành, đại đệ tử của Côn Luân phái?

- Là y!

Bát Thông đáp xong, nghe Văn Quy Nguyên vừa lẩm bẩm vừa đi loanh quanh như muốn dò xét địa hình chỗ này:

- Nếu là y, được, rồi y cũng phải ném thủ đoạn của ta! Hừ!

Bát Thông cảm thấy nao lòng qua thái độ đối xử của Văn Quy Nguyên dành cho chàng! Chàng không ngờ chàng và Văn Quy Nguyên lại là hai huynh đệ cùng một phụ thân! Và chàng cũng chưa dám tin chàng là người họ Văn cho dù đã được nghe mẫu thân của Văn Quy Nguyên đề quyết như thế...

Bất chợt, tiếng hô hoán của Văn Quy Nguyên làm chàng bừng tỉnh:

- Đại ca! May quá, ở đây có lối thoát!

Chàng chưa kịp đứng lên thì lại nghe Văn Quy Nguyên kêu:

- Có cả một bộ cốt khô nữa, đại ca!

Và

Xoạch!

Sau tiếng động này, một tia lửa nháng lên và trên tay Văn Quy Nguyên đang là một ngọn hoả tập vừa bùng cháy!

Qua cái nhìn của chàng, Văn Quy Nguyên đang đứng trong một thạch động vuông vắn và y cũng đang nhìn chăm chăm vào đầu đó dưới chân y!

Bát Thông đứng lên và đi đến chỗ Văn Quy Nguyên!

Khi đến khá gần, chàng cũng phải nhìn sững như Quy Nguyên đang nhìn!

Ở dưới nền thạch động, ngoài những vật dụng đã bị ném tứ tung, Bát Thông nhìn thấy một bộ cốt khô đang trong tư thế nằm sõng soài! Và ở ngón tay chỉ của bộ cốt khô là một dòng chữ nghịch ngoạc:

“Ta đã bị lừa! Lão cẩu không cất di học ở đây! Ta chết không nhắm mắt! Xích hoả...”.

Không thể hiểu đây là chuyện gì, Bát Thông phải lên tiếng:

- Đệ có hiểu gì không?

Văn Quy Nguyên sực tỉnh, quay lại nhìn Bát Thông bằng ánh mắt lạ kỳ!

Sau đó, nhờ khi quay lại này, Văn Quy Nguyên như nhìn thấy một vật ở phía sau Bát Thông nên y vội vã tiến đến!

Chàng lo ngại, bước tránh qua một bên!

Và sau đó, khi Văn Quy Nguyên dùng ngọn hoả tập để châm sáng một ngọn nến không hiểu sao lại có ở đây, Bất Thông mới nghe Văn Quy Nguyên nói:

- Đây là hài cốt của Xích Hoả Đầu Đà, người mà đệ vừa bảo đã bị nội tổ hạ sát! Hoá ra lão không chết do nội tổ! Chuyện gì đã xảy ra, đệ hoàn toàn không hiểu!

Nhờ có ánh sáng từ ngọn bạch lập Bất Thông đột nhiên nhìn thấy một vật! Chàng gọi Quy Nguyên:

- Như đó là vật có lưu tự?

Quy Nguyên vội nhặt lên:

- Đại ca nói không sai! Trên mảnh da dê cũ kỹ này quả nhiên có lưu tự. Mục lực của đại ca thật tinh tường.

Vừa nói Văn Quy Nguyên vừa ném mảnh da dê vốn hãy còn được cuộn tròn về phía Bất Thông!

Định đưa tay chop lấy nhưng với cảm giác mơ hồ là dường như có điều gì không đúng lắm, Bất Thông không những không chop mà còn bất ngờ dịch người qua một bên!

Cảm giác đó không hề đánh lừa Bất Thông. Chàng chưa kịp mở miệng để hỏi hay để nói gì, Văn Quy Nguyên đã bất ngờ lao đến thật nhanh.

Vút!

Và khi huyết Định thân của chàng đã bị chế ngự, Văn Quy Nguyên mới lên tiếng:

- Sao đại ca cứ lần tránh đệ? Đệ chỉ muốn tốt cho đại ca thôi!

Tuy thất kinh vì hành động kỳ dị của Văn Quy Nguyên, nhưng Bất Thông kịp nhìn thấy bàn tay tả của y đang nắm chặt nên từ tốn hỏi:

- Đệ đang giữ vật gì trong tay?

Từ ánh mắt của Văn Quy Nguyên liến loé lên tia kinh ngạc:

- Đại ca đã nhìn thấy tất cả ư? Vì nhìn thấy nên đại ca đoán ra ý định của đệ?

Bất Thông trầm giọng:

- Ta hỏi đệ, vật gì đệ đang giữ trong tay?

Y xoè ra:

- Tuyết Liên Tử! Đại ca đã thấy sao còn hỏi đệ?

Bất Thông nhìn sững vào vật đó và chợt hiểu tại sao khi này chàng phát hiện ở Văn Quy Nguyên có những cái nhìn kỳ lạ! Chàng hỏi và mong khi y đáp chàng sẽ nghĩ ra biện pháp thực hiện ý định của chàng:

- Đây là vật cũng của Xích Hoả Đầu Đà?

Văn Quy Nguyên dĩ nhiên phải đáp:

- Không sai! Lúc đệ phải dò tìm bằng tay, cùng với ngọn hoả tập đệ cũng tìm thấy Thiên Niên Tuyết Liên Tử bên cạnh hài cốt của lão!

Bất Thông vẫn chưa nghĩ ra biện pháp khả dĩ nên hỏi tiếp:

- Sao đệ nhận ra đó là Thiên Niên Tuyết Liên Tử dù chưa nhìn thấy?

- Cũng là Diên Trung năm xưa có giải thích. Lão nói, trong các loại linh dược quý hiếm chỉ có Thiên Niên Tuyết Liên Tử là có mùi thơm dễ nhận ra và lão có lần nhìn thấy! Có phải đại ca vì ngửi được mùi vị này nên đoán biết ý định của đệ?

Mãi vẫn không nghĩ ra biện pháp gì, Bất Thông đành nói thật:

- Ta không nhìn thấy cũng không ngửi được mùi hương như đệ đoán!

Văn Quy Nguyên kinh ngạc:

- Vậy tại sao đại ca vừa rồi có phản ứng...

Bất Thông ngắt lời:

- Ánh mắt kỳ lạ của đệ là một, tiếp đó là cuộn da đệ chưa được đệ mở ra nhưng đệ vẫn nói là có chữ, bao nhiêu đó cũng đủ cho ta nghỉ ngơi!

Nhoen cười, Văn Quy Nguyên hỏi:

- Đại ca nghỉ ngơi thế nào?

Chàng chợt ca giọng:

- Ta sẽ không dùng Thiên Niên Tuyết Liên Tử. Vật đó chỉ cần cho đệ, sẽ giúp đệ tăng cao chân lực, có thể sau này khi đệ dùng Tu La Âm Minh chương sẽ không bị những biến cố bất ngờ nữa!

Văn Quy Nguyên lại mỉm cười:

- Quả nhiên đại ca xứng là đại ca của đệ! Những gì đệ định nói hoặc định làm đại ca đều suy đoán ra! Đệ bái phục thật đấy! Nhưng đệ không thể dùng vật này! Đệ đã quyết ý rồi, người cần dùng chính là đại ca!

Vừa nói y vừa tìm cách nhét hạt Thiên Niên Tuyết Liên Tử vào miệng Bất Thông. Bất Thông cố mím chặt miệng và quyết làm đúng như lời chàng đã nói!

Văn Quy Nguyên không hề bực tức cũng không cần gì phải vội vì Bất Thông đã bị chế trụ huyết đạo nên trước sau cũng phải nuốt! Văn Quy Nguyên lại nói:

- Đã hai lần đại ca hao tổn chân nguyên vì đệ, đại ca phải dùng vật này là hợp đạo lý! Nào, đại ca còn chờ gì nữa?

Cứ giằng co như thế, kẻ cố nhét vào người không chịu mở miệng, đột nhiên Văn Quy Nguyên kêu lên:

- Ôi chào! Độc xà...!

Bất Thông hét hoảng:

- Đâu? Ừc...!

Hạt Thiên Niên Tuyết Liên Tử lập tức chui tọt vào miệng Bất Thông ngay khi chàng mở miệng hỏi!

Biết đã bị Văn Quy Nguyên lừa, Bất Thông giận dữ!

- Trong chúng ta, đệ là người cần dùng hơn ta, sao đệ...

Dòng thanh âm đang tuôn chảy của Bất Thông phải đột ngột dừng lại do đã bị Văn Quy Nguyên điểm vào Á huyết!

Nhìn vào mắt Bất Thông, biết chàng đang phẫn nộ, Văn Quy Nguyên lo âu:

- Dù gì đại ca cũng đã nuốt! Không lẽ vì chuyện này đại ca giận đệ mãi sao?

Không thể biểu lộ bằng lời, Bất Thông đương nhiên chỉ có thể để lộ tâm trạng qua ánh mắt! Nhưng khi nghe Văn Quy Nguyên nói như vậy, ánh mắt của chàng ngay sau đó chợt dịu đi.

Văn Quy Nguyên thờ phào nhẹ nhõm:

- Đệ biết đại ca vẫn cam tâm nhường cho đệ! Nhưng đây là chuyện đã rồi và cũng là lòng thành của đệ, không lẽ đại ca cứ nhất mực chối từ? Nếu đại ca tỏ dấu hiệu chấp thuận, đệ sẽ giải huyết cho đại ca! Và cần nhất là đại ca phải nghe theo đệ, phải lập tức tọa công giúp công năng hiệu dụng của Thiên Niên Tuyết Liên Tử được phát huy trọn vẹn! Đại ca nghĩ sao?

Bất Thông thờ dãi và cố ý chớp mắt vài lượt để biểu thị sự chấp thuận!

Vừa đưa tay giải huyết cho chàng, Văn Quy Nguyên vừa nói:

- Đại ca đừng mong nghĩ cách không chế đệ! Ngay lúc này công lực của đại ca không thể so với đệ, đại ca chỉ phí công vô ích!

Đúng là Bất Thông đang có ý này nhưng chỉ khi Văn Quy Nguyên nói chàng mới hiểu đó là sự thật!

Do đó ngay khi huyết đạo được giải khai, Bất Thông chỉ biết nhìn sững Văn Quy Nguyên với những lời lấp bắp:

- Ta... ta... đệ... đệ...

Văn Quy Nguyên phì cười:

- Đại ca đã lo cho đệ nhiều lần rồi, lần này mới đến lượt đệ! Nếu muốn cảm kích, đệ nghĩ, đại ca nên tọa công ngay. Có như thế đủ làm đệ hài lòng!

Bất Thông thở dài và đành ngồi xuống như Quy Nguyên bảo!

Thật bất ngờ, chàng ngồi đúng ngay vào cuộn da dê, khi nãy vì chàng không chớp nên rơi ở ngay phía sau chàng!

Đưa tay nhặt lấy chàng mở ra xem! Thoạt xem chàng liền kêu lên:

- Lão hãy còn một hạt Thiên Niên Tuyết Liên Tử nữa! Mau tìm xem Nguyên đệ!

Văn Quy Nguyên ngờ chàng lập mưu để lừa y nên lắc đầu:

- Đâu có may mắn ngẫu nhiên như vậy, đại ca?

Biết rõ ý nghĩ của Văn Quy Nguyên, Bất Thông phanh rọng cuộn da dê, quay mặt có tự dạng về phía Văn Quy Nguyên:

- Đệ xem qua khắc biết!

Cũng đọc lướt qua như Bất Thông khi nãy, Văn Quy Nguyên cả mừng:

- Quả nhiên có đến hai hạt! Đại ca mau tìm giúp đệ nào!

Lập tức, cả Bất Thông và Văn Quy Nguyên cùng hăm hở tìm khắp nơi!

Đến khi tìm thấy một hạt nữa, Bất Thông cũng phát hiện một vật khác! Chàng gọi Văn Quy Nguyên:

- Ta tìm thấy rồi! Có cả kinh văn Xích Dương chương của lão nữa!

Văn Quy Nguyên chỉ đưa tay đón lấy hạt Tuyết Liên Tử.

Sau khi thả vào miệng, Văn Quy Nguyên bảo:

- Tâm nguyện của lão chúng ta sẽ bàn đến sau. Cứ toạ công đã!

Bây giờ, khi phần ai cũng có, Bất Thông mới thực sự yên tâm! Chàng lập tức toạ công như Văn Quy Nguyên đã bắt đầu.

Sau khi xem lại một lần nữa mảnh da dê, Bất Thông có nghĩ ngờ:

- Như lão Xích Hoả Đầu Đà lưu tự, vì Tôn Nhất Bình muốn chiếm đoạt mảnh da dê này nên nhân lúc lão bị nội tổ gây cho thương thế nghiêm trọng mới dụ lão chui vào đây! Đệ nghĩ xem, trong mảnh da dê này có gì quý? Tại sao lão lại bị Tôn Nhất Bình dẫn dụ đến nỗi tự chui vào nơi có thể xem là tử địa này?

Văn Quy Nguyên trầm ngâm:

- Đệ chỉ nghĩ ra điểm thứ hai. Có lẽ lão cũng muốn chiếm đoạt di học Thiên Nhất Trang nên mới bị Tôn Nhất Bình dẫn dụ! Rất có thể Tôn Nhất Bình đã nói với lão từ nơi này sẽ tìm được lối đột nhập vào Thiên Nhất Trang! Lão cả tin nên mới ra nông nỗi này!

Bất Thông vẫn boăn khoăn:

- Vậy đệ nghĩ sao? Từ nơi này liệu có thể lọt vào Thiên Nhất Trang không? Nếu có, kể như chúng ta thoát nạn.

Văn Quy Nguyên lắc đầu:

- Nếu đây là kế dẫn dụ của Tôn Nhất Bình thì nhất định điều đó không thể có! Nhưng nhờ vậy, lão Xích Hoả có lưu lại hai hạt Thiên Niên Tuyết Liên Tử nên cơ may của chúng ta có được nhiều hơn!

Bất Thông kinh ngạc:

- Đệ định leo trở lên, thoát theo lối đã rơi vào?

Văn Quy Nguyên nhìn chàng:

- Nếu không ngại đại ca cánh tay tả chưa cử động được, đệ đã đề xuất ý này từ trước rồi!

Bất Thông thở dài:

- Ta chỉ ngại cách đó không thực hiện được! Trừ phi đệ hoặc ta phải luyện Xích Dương chương.

- Luyện ư? Để làm gì?

Chàng phì cười:

- Đã dùng hai hạt Thiên Niên Tuyệt Liên Tử của lão Xích Hoả đương nhiên đệ phải luyện để sau này giết Tôn Nhất Bình như di nguyện của lão!

- Giết Tôn Nhất Bình đương nhiên đệ phải giết! Đâu cần có di nguyện của lão hay phải luyện Xích Dương chương?

Chàng nghiêm giọng:

- Nếu là vậy, ta nghĩ, hãy còn một nguyên do nữa khiến đệ phải luyện!

Chàng nói cho Văn Quy Nguyên nghe về mạch nước ngầm, sau đó giải thích:

- Nếu đã có công phu này, sức nóng của nó tuy không thể làm khô kiệt dòng nước nhưng chỉ ít cũng giúp đệ có thể bấu chặt tay mà không bị trơn trượt! Đệ muốn thoát không thể không luyện Xích Dương chương.

Ngẫm nghĩ một lúc, Văn Quy Nguyên bảo:

- Xích Hoả Đầu Đà là một ác ma, đệ tử của lão Tôn Nhất Bình cũng tâm địa độc ác, đệ thực sự không muốn luyện công phu của kẻ ác!

Bất Thông mỉm cười:

- Chỉ có người ác, không có công phu ác. Đệ đừng nên có định kiến như vậy!

- Sao đại ca không luyện?

- Ta hiện giờ chỉ có một tay có thể cử động, có muốn luyện cũng đâu thể giúp đưa đệ ta?

Văn Quy Nguyên chột bảo:

- Đệ sẽ luyện nếu có đại ca cùng luyện! Như vậy khi leo trở ra đại ca cũng giúp đệ không ít!

Bất Thông lắc đầu:

- Thôi được rồi, ta chiều đệ! Rốt cuộc, ý đệ cũng là muốn ta luyện thôi!

Nội lực của họ đã tăng tiến, việc luyện Xích Dương chương một khi đã có kinh văn ngay bên cạnh hoá ra lại dễ dàng.

Bất Thông vừa cắt cuộn da dê vào người vừa bảo Quy Nguyên:

- Đây là bằng chứng tốt nhất giúp ta lột bỏ danh hiệu Vô Lâm Nhất Hiệp của Tôn Nhất Bình. Ta sẽ cho lão một phen bẽ mặt!

Sau đó, khi đang loay hoay tìm lối leo lên, trong lúc vô tình Bất Thông vỗ mạnh vào một vách đá.

Boong...!

Nghe thanh âm này, cả Quy Nguyên lẫn Bất Thông cùng sùng sốt:

- Phía trong rỗng?

Nhớ lại sự việc đã xảy ra ở Tu La Mật Thất, Bất Thông hớn hờ:

- Biết đâu từ chỗ này chúng ta sẽ lọt vào Văn gia Mật Thất như đã xảy ra ở Tu La Viện?

Với sắc mặt trầm trọng, Quy Nguyên bảo Bất Thông:

- Dù chưa biết là thế nào, đại ca hãy giúp đệ phá huỷ vách đá!

Bất Thông gạt đầu. Chàng dùng hữu thủ vận dụng Xích Dương chương!

Đến lúc đó, Quy Nguyên cũng chuẩn bị xong, y hét:

- Đánh!

Bất Thông lập tức nhả kinh.

À...m..

Rào... Rào...

Không chậm, cả hai lao vọt qua...

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Trong thiên nhất trang có ngục thất - kế cứu người phát hiện hấp nguyên

Nhìn nơi vừa đặt chân vào Bất Thông ngưng ngác:

- Cảnh quang nơi này sao có vẻ giống một thiên lao để giam người? Thiên Nhất Trang có chỗ nào tương tự không?

Văn Quy Nguyên lắc đầu:

- Theo đệ biết, ở Thiên Nhất Trang không hề có nơi nào giống nơi này!

Bất Thông thất sắc:

- Hay ta chui đúng vào chỗ của bọn hắc y nhân? Gặp lại lão Môn chủ chúng ta nguy mất!

Văn Quy Nguyên cũng lo ngại không kém:

- Đại ca định lẽ nào? Cứ thế này đi tiếp hay quay lại tìm lối khác?

Sau một lúc ngẫm nghĩ, chàng đáp:

- Có quay lại cũng chưa hẳn tìm được lối thoát thân! Từ nãy giờ vẫn không nghe động tĩnh gì, nếu chúng ta đi thật thận trọng có lẽ sẽ không sao!

Nơi cả hai đang đứng vốn là một lòng thạch động lạnh lẽo. Và vì có nhiều dấu máu đã khô, lại có nhiều chỗ bị đuốc cắm lâu ngày nên bị ám khói, với cảnh quang như vậy Bất Thông mới kêu là giống nơi đã từng giam giữ người!

Nhưng khi đã mình định là từ nãy giờ vẫn không có động tĩnh gì, vì nếu ở đây có người thì tiếng động lúc phá vỡ vách đá khi nãy nhất định phải có tiếng người huyền não và chạy đến cả hai liền thận trọng bước đi!

Theo dấu vết của những chỗ cắm đuốc, lần lượt họ vượt qua nhiều thạch động liên hoàn!

Đang đi, ở phía trước họ bỗng có tiếng động lạ vang lên.

Cạch... Cạch...

Biết đó là tiếng cơ quan phát động do đã từng nghe ở Tu La Viện, Bất Thông vội chạy trở lại phía sau, miệng hô hoán:

- Lui mau!

Nhưng chàng đã chậm

Bung!

Một tấm thiết phiến to lớn đã từ trên rơi xuống ngăn kín lối đi!

Đã vậy, ở phía trước lại có tiếng Văn Quy Nguyên kêu thất thanh:

- Chúng ta bị giam rồi, đại ca!

Bất Thông quay nhìn về phía trước, một hàng những song sắt vừa to vừa dài đã tạo thành một tấm chắn, ngăn cản không thể cho họ đi qua!

Chàng chạy đến định lay hàng chắn song thì có tiếng cười vang lên:

- Ha... ha... ha...

Nghe thanh âm của tiếng cười, Văn Quy Nguyên kinh hãi:

- Tôn Nhất Bình? Không lẽ đây chính là một phần của Thiên Nhất Trang?

Lập tức, Tôn Nhất Bình xuất hiện ngay bên ngoài hàng song sắt to lớn. Ánh mắt giễu cợt của lão hết nhìn Văn Quy Nguyên lại chuyển sang Bất Thông:

- Làm khách bốn trang đã một lần bọn ngươi không muốn, sao bỗng dưng hôm nay hai ngươi lại tự nguyện làm tù nhân?

Văn Quy Nguyên càng thêm kinh hãi:

- Tôn Nhất Bình! Từ lúc nào bốn trang có thêm chỗ giam người? Phải chăng là do lão tự kiến tạo?

Tôn Nhất Bình trề môi:

- Điều đó chứng tỏ ngươi hoàn toàn không xứng là Trang chủ bốn trang! Ta khuyên ngươi, đã không còn là Trang chủ, từ nay ngươi hãy bỏ hai chữ bốn trang đi thì hơn!

Văn Quy Nguyên phẫn nộ:

- Thiên Nhất Trang là của Văn gia, lão không có tư cách nói, với ta là như vậy!

Lão bật rít:

- Có tư cách hay không, cứ tình hình trước mắt đã rõ! Ngươi bảo ngươi là trang chủ, ngươi hãy tự thoát ra cho ta xem nào! Hừ! Nếu không thoát được, chính ngươi mới không có tư cách nói lên những lời như vậy! Trừ phi, ha... ha...

Đột nhiên lão đổi giọng và cười một tràng dài hàm nhiều ẩn ý! Bất Thông mơ hồ biết lão muốn gì nên bất ngờ chàng xen vào:

- Trừ phi như thế nào? Phải chăng lão đang muốn đề nghị ta điểm chỉ cho lão cách thức khai mở trọng địa Văn gia?

Lão ngưng cười, nhìn sững Bất Thông:

- Ngươi vừa gọi Văn Quy Nguyên là đệ đệ ngươi?

Bất Thông háp háp mắt nhìn lão:

- Ủa, lão chưa biết sao vậy lão hiểu thế nào về việc Quy Nguyên gọi ta là đại ca? Và lão tin hay không nếu ta bảo ta biết cách khai mở trọng địa, điều mà chính Văn Quy Nguyên cũng không biết?

Đột nhiên nghe Bất Thông nói như thế, Văn Quy Nguyên lập tức hiểu Bất Thông muốn đưa sự việc đi đến đâu! Quy Nguyên hốt hoảng nhìn Bất Thông:

- Sao đại ca...

Chàng xua tay ngăn lại:

- Ta vừa nhớ lại, lúc sinh thời gia mẫu có những lời nói mà khi đó ta còn nhỏ nên cứ nghĩ đó là những lời gia mẫu đã nói ra trong lúc thần trí không còn sáng suốt! Giờ nghĩ lại, ta mới biết, ắt phải có liên quan đến trọng địa Văn gia!

Một kết quả ngoài sự mong muốn của Bất Thông chợt xuất hiện! Tôn Nhất Bình đột nhiên kêu lên:

- Nói vậy, ngươi là cốt nhục của Quỳnh muội?

Giật bản thân mình, Bất Thông cố hết sức để kiềm chế:

- Sao lão gọi gia mẫu như vậy?

Không đáp lời, Tôn Nhất Bình bỗng ngửa mặt cười dài và là tràng cười thoát đầu thì bị ai thống khổ sau chuyển dần sang trạng thái hân học đầy đắc ý.

- Ha... ha...

Nghe lão cười tuy không thể đoán ra nguyên ủy nhưng Bất Thông lập tức nhận cơ hội đó nói nhỏ vào tay Văn Quy Nguyên:

- Cứ để lão nói và cứ để mặc ta lo liệu! Chúng ta rồi sẽ thoát!

Cử chỉ của chàng đương nhiên phải bị Tôn Nhất Bình nhìn thấy! Và lão ngay khi ngưng cười liền nhếch môi khinh bạc:

- Nếu ngươi đích thực ở họ Văn, đã lâm cảnh ngộ này ngươi đừng mong giờ thủ đoạn qua mắt ta! Nói đi, mẫu thân ngươi là người họ Triệu?

Chàng chậm chậm hít một hơi dài:

- Không sai! Triệu Phi Quỳnh chính là tính danh của gia mẫu! Lão dám gọi gia mẫu như vừa rồi, điều đó phải giải thích như thế nào đây?

Lão dăm dăm nhìn chàng:

- Quả nhiên giống, giống lắm! Tại sao trước kia ta không sớm nhận ra? Thảo nào Văn Quy Nguyên không biết cách thức khai mở cơ quan, hoá ra chính ngươi là kẻ đã được phụ thân ngươi chọn! Ha... ha...! Như vậy càng tốt, ngươi tự dẫn xác đến nạp mạng là tốt! Ha... ha...

Bất Thông điềm nhiên toạ thi nhìn lão cười! Chờ lão cười xong chàng gật gù nhìn lão!

- Lão xem là tốt thì ta cũng xem là tốt! Thiên Nhất Trang thuốc về Văn gia, do ta hoặc Quy Nguyên đệ chấp chương, điều này là sự thật!

Bất giác lão gằm lên:

- Ngươi đừng vọng tưởng! Nếu phụ thân ngươi đã đoạt mất Quỳnh muội của ta thì đây là cơ hội để ta báo thù! Ta phải đoạt Thiên Nhất Trang! Bọn ngươi sẽ phải chết! Văn gia chỉ truyền đến bọn ngươi là hết!

Chàng nheo mắt lại, cổ ý trên lão:

- Lão dùng hai chữ đoạt thật khó nghe! Gia mẫu đâu phải không biết lão là hạng người như thế nào? Vì biết, gia mẫu mới khước từ lão! Lão không đáng được gia mẫu xem trọng! Chính lão là người đã quá vọng tưởng!

Lão càng gằm lớn hơn:

- Câm! Nếu bỗng dưng không có phụ thân ngươi xuất hiện, Quỳnh muội đã thuộc về ta! Hận này, ha... ha..., cho dù ta đã làm phụ thân ngươi điều đúng, khiến y không thể cùng Quỳnh muội thành thân nhưng đến lượt ngươi, ngươi phải thay phụ thân ngươi trả lại những gì phụ thân ngươi đã nợ! Ha... ha...

Vỡ lẽ, Văn Quy Nguyên bất giác rít lên căm phẫn:

- Lão chính là hung thủ sát hại gia phụ?

Lão ngưng cười, hậm hực nhìn Văn Quy Nguyên:

- Đó là điều ta hằng mong muốn! Rất tiếc, đã có người thay ta thực hiện điều này! Ngươi có muốn biết kẻ đó là ai không? Có muốn không?

Bất Thông lập tức xen vào:

- Lão định dối ai vậy? Nếu lão đã biết, ta tin chắc trước kia lão phải ngăn lại để giành phần việc đó cho lão! Lão tưởng ta không biết lão định lừa bọn ta để bọn ta tự đề lộ cách thức khai mở trọng địa Văn gia đúng như ý đồ của lão sao? Lão đã quá xem thường bọn ta rồi! Hừ!

Lão nhìn chàng và gật gù:

- Rồi bọn ngươi cũng phải nói! Đã rơi vào tay ta, bọn ngươi không nói không được! Ta có cách buộc ngươi phải nói! Ha... ha...

Đang cười, lão đột nhiên bỏ đi. Điều này làm cho Bất Thông hoang mang.

Chợt có tiếng Quy Nguyên hỏi nhỏ:

- Đại ca có tin lời lão không?

Chàng gật đầu:

- Có lẽ lão nói đúng! Và ta tin rằng kẻ giết phụ thân không phải lão!

- Tại sao?

- Vì nếu là lão, gia mẫu ta phải biết! Nhưng gia mẫu cho đến lúc chết vẫn không một lời đề cập đến tính danh kẻ thù, ta đoán, phụ thân ta do kẻ khác và kẻ đó đã dùng thủ đoạn ám muội để giết phụ thân! Không phải lão!

Văn Quy Nguyên trầm tư:

- Đại ca định làm gì? Nhất định lão sẽ không tin những gì đại ca vừa nói về việc khai mở trọng địa!

Chàng cười nhẹ:

- Ta có cách làm cho lão tin! Và khi lão đã tin, tự ta sẽ có cách chạy thoát! Phần đệ, ta giao vật này cho đệ!

Thấy chàng đột nhiên trao cho cuộn da dê, Văn Quy Nguyên kinh ngạc:

- Để làm gì?

Chàng thào thì vào tai Quy Nguyên:

- Dùng nó làm áp lực để...

Bất ngờ, Tôn Nhất Bình đã quay lại:

- Vật gì ngươi đang cầm trên tay?

Bất Thông giật mình thầm nghĩ:

“Sao lão lại quay lại? Sao ta không kịp phát hiện lão? Hay quanh đây hẳn còn nhiều cơ quan ám tàng? Lão nhờ cơ quan nên tha hồ ẩn hiện”

- Ngươi không nghe ta hỏi sao? Nếu ngươi cố tình chậm trễ, đừng trách ta phải nặng tay với sư phụ ngươi!

Nghe nói đến sư phụ, Bất Thông vụt căng mắt nhìn vào một người không ra hình người đang được hai tên thuộc hạ của Tôn Nhất Bình diu đến từ xa!

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, Bất Thông lập tức đưa cuộn da dê về phía lão! Khi cảm thấy lão đã nhận ra, chàng thu lại và cười lạnh:

- Ngoài mảnh da dê này ta còn tìm thấy kinh văn để luyện Xích Dương chương! Lão nghĩ sao?

Sắc mặt của Tôn Nhất Bình vụt đen lại:

- Ngươi tìm thấy vật đó ở đâu?

Chàng lắc đầu:

- Lão nghĩ ta sẽ nói cho lão biết sao?

Giương mặt của lão bỗng giãn ra:

- Ta làm sao tin đó là vật ta cần tìm? Ngươi muốn giữ nó, tùy ngươi! Cũng như sinh mạng của Bạch lão đầu, ta định đoạt thế nào là tùy ở ta!

Lão dọa chàng? Chàng đã từng biết Tôn Nhất Bình là hạng giáo hoạt như thế nào, nên chàng ung dung hỏi lão:

- Xích Dương chương là công phu cũng không khó luyện. Lão có cần ta phô diễn cho lão xem không?

Dứt lời, chàng quay sang Quy Nguyên:

- Nguyên đệ!

Hiểu ý, Văn Quy Nguyên lập tức vận công vào song thủ, theo thứ tự khẩu quyết kinh văn Xích Dương chương!

Lúc nhìn thấy song thủ của Văn Quy Nguyên chợt chuyển sang màu đỏ, một lần nữa sắc mặt của lão lại thay đổi! Lão đánh giọng rít lên:

- Mau giao cuộn da dê đó cho ta!

Bất Thông cũng đánh giọng:

- Chỉ khi lão buông tha người, ta mới giao cho lão!

Tôn Nhất Bình trầm giọng:

- Ngươi muốn ám chi Bạch lão đầu?

Chàng gật đầu:

- Đương nhiên!

Tôn Nhất Bình lập tức quay người lại phía sau:

- Hãy đưa lão ra ngoài trang!

Bất Thông ngăn lại:

- Chậm đã! Làm sao ta biết lão có thật sự buông tha hay không?

Đúng lúc đó, người không có hình dạng của người chợt khàn lên tiếng:

- Ngươi đừng tin y! ta...

Tôn Nhất Bình thật nhanh lao đến và đâm vào á huyệt của người đó!

Nhưng thái độ muốn che lấp của lão vẫn bị Bất Thông phát hiện. Chàng gầm lên:

- Bạch lão nhân gia! Phải chăng công phu của lão trượng đã bị Tôn lão tặc phế bỏ?

Điều mà Tôn Nhất Bình đã không lường trước liền xảy đến! Người kia tuy không thể lên tiếng được nữa nhưng để thừa nhận thì lại quá thừa!

Bất Thông phản nộ:

- Tôn Nhất Bình! Lão độc ác hơn loài cầm thú! Mảnh da dê này lão cứ xem như không hề có!

Nhìn thấy chàng đang từ từ bóp chặt cuộn da dê, Tôn Nhất Bình kinh hoàng:

- Ngươi...

Và lão kịp dừng lời, sau đó lại đổi giọng:

- Không sai! Võ công của lão đã bị ta phế bỏ. Nhưng không lẽ vì thế ngươi không muốn cứu lão? Ta nghĩ, dùng sinh mạng lão đổi lấy cuộn da dê hoàn toàn vô dụng đối với ngươi, điều đó có gì không xứng?

Lời lão nói không sai! Và tuy nhờ điều này chàng biết trong cuộn da dê phải có điều gì đó rất bí ẩn nhưng như lão nói, do chàng không thể biết nên kể như vô dụng!

Chàng nhìn lão:

- Nhưng ta vẫn không tin lão chịu tha người!

Lão cười lạnh:

- Được! Ta có cách buộc ngươi phải tin ta!

Trước khi chàng hỏi cách đó là cách gì, lão đột nhiên bảo Văn Quy Nguyên:

- Ngươi hãy lui về phía sau! Đứng gần tám thiết luyện kia!

Kính nghi, chàng vụt hỏi:

- Để làm gì? Lão dùng thủ đoạn đối với ta thì không xong đâu!

Lão nhún vai:

- Đó là cách duy nhất để tiến hành cuộc trao đổi giữa ta và ngươi! Ngươi không chấp thuận ta cũng đành chịu!

Chàng nhíu mày về suy nghĩ:

- Lão hãy nói rõ xem!

Lão gật đầu:

Được! Đó là ta muốn thả ngươi ra, trong khi ta vẫn giữ Bạch lão đầu và Quy Nguyên! Và sau đây một canh giờ, ta và ngươi sẽ gặp lại nhau ngay bên ngoài trang đề cùng tiến hành trao đổi! Muốn giữ Quy Nguyên lại, ta cần phải làm như thế để phát động cơ quan tách hai ngươi ra!

Đưa mắt nhìn trần động, chàng hỏi:

- Vẫn còn một hàng chấn song nữa sẽ rơi xuống sau khi lão phát động cơ quan?

Lão vừa gật đầu chàng liền mỉm cười:

- Ta tự nguyện ở lại...

Quy Nguyên thất kinh:

- Đại ca...

Chàng xua tay:

- Đệ chớ quá ngây thơ! Lão đề tao đi là lão đã có sẵn ý đồ! Và khi ta bị trận đồ ngay bên ngoài vây hãm làm cho hôn mê, chúng ta kẻ như bị mất trắng! Do vậy, chỉ có đệ đi là hay nhất!

Văn Quy Nguyên tuy hiểu những gì Bất Thông vừa giải thích nhưng mặt vẫn lộ vẻ băn khoăn:

- Nhưng đề đại ca lưu lại...

Chàng háy mắt với Quy Nguyên:

- Đệ đừng quên chỉ có ta là người duy nhất biết khai mở cơ quan đi vào Văn Gia Mật Thất! Lão sẽ không dám hại ta!

Chợt nhớ những gì Bất Thông đã nói trước, Quy Nguyên miễn cưỡng bảo:

- Đại ca nhớ bảo trọng!

Chàng gạt đầu vừa giao cuộn da dê cho Quy Nguyên vừa căn dặn:

- Nếu có bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ lão sắp giờ trò, bằng Xích Dương chương, đệ lập tức hủy ngay vật này!

Trong lúc nghe Bất Thông căn dặn, Quy Nguyên chợt phát hiện sắc mặt của Tôn Nhất Bình có phần thay đổi, nhất là lúc lão nghe đến ba chữ Xích Dương chương!

Ghi nhận điều này, Quy Nguyên có phần thần nhiên lúc nhìn Bất Thông tự dịch lùi về phía sau, đúng như lời Tôn Nhất Bình khi nãy đã nói!

Cạch...

Ầm!

Một hàng chân song từ bên trên liền rơi xuống ngăn cách Bất Thông và Quy Nguyên!

Tiếp đó, cả hai nghe Tôn Nhất Bình bảo:

- Ta sẽ đưa Bạch lão đầu ra ngoài trước! Nửa canh giờ sau sẽ có người phát động cơ quan thả Quy Nguyên ra! Hừ!

Lão quay lại chộp vào lão ăn mày Bạch Kiếm Nhật vào tay và lập tức động thân bỏ đi!

Hai tên thuộc hạ của lão cũng định bỏ đi thì nghe Văn Quy Nguyên gọi:

- Hà Tam, Đinh Thủ! Hai người đã quên Thiên Nhất Trang từng bảo bọc curu mang hai người nhất tâm phản bộ ư?

Hai gã nọ quỳ sụp xuống:

- Mong Trang chủ lượng xét! Mẫu thân và thê tử của chúng thuộc hạ đã bị lão bắt giữ. Chúng thuộc hạ thật sự không dám trái lệnh lão!

- Đệ đừng trách bọn chúng! Lão vốn giáo hoạt, ta đã đoán trước thủ đoạn này của lão!

Văn Quy Nguyên thở dài:

- Được rồi! Bọn người đi đi! Ha...

Còn đang thở dài, Văn Quy Nguyên bỗng bước đến cạnh hàng chân song đang ngăn cản giữa y và Bất Thông:

- Đại ca nghĩ thế nào? Đệ nhìn thấy sắc mặt của lão đã thay đổi khi nghe đại ca bảo đệ phải dùng Xích Dương chương để hủy bỏ vật này!

Bất Thông kinh ngạc:

- Có như thế ư?

Trong khi Văn Quy Nguyên gạt đầu thừa nhận thì bỗng dưng Bất Thông đưa tay qua song sắt và chộp lại cuộn da dê!

Biết Bất Thông là người tâm cơ mẫn tiệp, Quy Nguyên cứ để Bất Thông chộp lấy!

Và Quy Nguyên kinh nghi khi nhìn thấy Bất Thông dùng một tay mở rộng cuộn da dê, sau đó đặt ngửa trên lòng bàn tay!

Quy Nguyên chỉ hiểu khi nghe Bất Thông bảo:

- Ta sẽ đưa chân nguyên Xích Dương chuyển dần vào mảnh da dê, đệ hãy nhìn vào cho ta biết có gì thay đổi không!

Bảo nhìn, Quy Nguyên hiểu là y phải cố nhìn từ phía dưới lên vì nhìn từ trên nhìn xuống đã có Bất Thông vừa vận công vừa nhìn rồi!

Khi bàn tay hữu của Bất Thông bắt đầu rực đỏ thì mảnh da dê cũng bắt đầu chuyển màu!

Trong lúc đó ở mặt trên những hàng chữ do Xích Hoá Đầu Đà lưu lại tự dần dần biến mất thì ở mặt dưới, Quy Nguyên kêu khẽ:

- Có kinh văn? Như là Hấp... Đại Pháp!

Bất Thông thoáng chấn động:

- Phải chăng là Hấp Nguyên Đại Pháp? Ta từng nghe Bạch bang chủ đề cập đến công phu tà môn này!

Quy Nguyên lắc đầu:

- Có lẽ là chữ Nguyên! Chỉ tiếc nó đã bị bàn tay đại ca che khuất!

Bất Thông thu kinh về:

- Thôi! Không cần xem nữa! Ta đã biết tại sao Tôn Nhất Bình cứ khẳng khẳng muốn đoạt lại mảnh da dê này! Đây là công phu bàng môn tà đạo, lão muốn luyện cứ để lão luyện! Đệ giữ lấy và đừng quên những gì ta đã dặn!

Quy Nguyên vừa cuộn lại mảnh da dê vừa khẽ hỏi:

- Đại ca thật sự biết cách khai mở mật thất?

Chàng chỉ vừa lắc đầu thì.

Cạch... Soạt!

Thấy hàng chấn song ở phía sau Quy Nguyên đã được kéo lên trên, chàng giục giải:

- Đệ đi đi! Chúng ta rồi sẽ gặp lại!

Quy Nguyên khi đã hiểu Bất Thông có ý lừa dối Tôn Nhất Bình về việc khai mở mật thất, y lo ngại:

- Đệ sẽ quay lại giải cứu đại ca!

Chàng trầm giọng:

- Không được, và cũng không cần! Điều cần nhất là đệ phải liên thủ với các phái, cùng phải phối hợp với Thanh Hải Cung! Muốn đối phó với bọn ác nhân, kẻ cả lão Môn chủ thần bí, không có sẽ liên thủ không xong! Đi đi! Đừng để quá muộn, kéo Tôn Nhất Bình sinh nghi!

Hiểu rõ sự nghiêm trọng, Quy Nguyên vội gạt đầu và còn nói thêm:

- Đệ sẽ gặp gia mẫu, giải thích rõ mọi ngộ nhận! Đại ca nhớ bảo trọng! Đệ đi đây!

Vút!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Phát hiện đồ hình vào mật thất - bí ẩn văn gia đang hé lộ

Chờ đợi đã hơn một canh giờ nhưng không thấy Tôn Nhất Bình quay lại, Bất Thông đứng ngồi không yên vì khó thể biết tình trạng của Quy Nguyên lúc

này như thế nào!

Vì nếu việc trao đổi được tiến hành suôn sẻ, lão Tôn Nhất Bình sẽ vì quan tâm đến sở học Văn gia chắc chắn phải quay lại để uy hiếp chàng.

Cũng vậy, giả như Quy Nguyên kém trí, không những không cứu được Bạch bang chủ mà còn bị Tôn Nhất Bình dùng thủ đoạn bắt giữ trở lại, lão cũng phải đưa Quy Nguyên vào đây để tiếp tục giam giữ mới đúng. Sao cho đến giờ vẫn không thấy Tôn Nhất Bình quay lại?

Đang lo lắng là vậy, bất chợt chàng nghe có nhiều tiếng chạm kính văng vẳng đưa đến.

Àm! Âm!

Quá đổi kinh nghi, Bất Thông càng không thể biết là ai dám tấn công vào tận Tôn Nhất Bình này, không lẽ chỉ mới đó Văn Quy Nguyên đã kịp gặp người bốn phái: Hoa Sơn, Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My và cùng họ tiến hành việc giải cứu chàng!

Đang bán tính bán nghi, Bất Thông chợt nghe.

Cach... Soạt!

Hàng chắn song giam giữ chàng bỗng được kéo lên!

Chưa biết rõ là ai phát động cơ quan, Bất Thông bỗng nghe có tiếng người hỏi thúc:

- Ngươi chưa chạy nữa sao?

Nghe tiếng nữ nhân, chàng kinh ngạc:

- Thạch Bích Vân?

Vút!

Thạch Bích Vân lập tức xuất hiện nhưng với sắc mặt thật khẩn trương:

- Thần Bí môn đang tấn công Thiên Nhất Trang! Nếu ngươi không chạy ngay bây giờ, việc ta đền ân cứu mạng của ngươi độ nào kẻ như vô nghĩa!

Chàng vội lao ra và chạy theo sự hướng dẫn của Thạch Bích Vân!

Vút!

Chàng lo lắng hỏi:

- Còn Quy Nguyên thì sao?

Thạch Bích Vân lắc đầu:

- Y và Tôn Nhất Bình vẫn chưa quay lại, ta nghĩ có lẽ họ cũng chưa biết điều gì đang xảy ra cho Thiên Nhất Trang!

- Sao thế được? Thần Bí môn là môn phái nào? Đã xâm nhập vào đây không lẽ họ không biết?

Thạch Bích Vân lờ mờ mắt nhìn chàng:

- Ngươi còn không biết Thần Bí môn ư? Sao ta nghe họ nói họ biết ngươi và còn nghi ngờ ngươi đang ở trong Thiên Nhất Trang?

Vẫn thấy chàng tỏ ra ngờ ngác, Thạch Bích Vân bảo:

- Chính bọn hắc y đã từng dùng công phu của Ma Trung Tử...

Chàng tỉnh ngộ:

- Là họ? Họ tự xưng là Thần Bí môn? Có phải họ đột ngột xuất hiện từ giữa rừng và xông luôn vào đây nên Tôn Nhất Bình không thể biết?

Thạch Bích Vân kinh nghi:

- Sao ngươi tỏ tường điều này?

Chàng không đáp, chài hỏi tiếp:

- Còn lệnh tôn và hai phái Côn Luân, Điểm Thương đâu? Chạy cả ư?

Thạch Bích Vân làm gì không hiểu hàm ý mỉa mai trong câu nói của chàng! Nàng sa sầm nét mặt:

- Ngay từ đầu ta vì nghi ngờ lòng dạ Tôn Nhất Bình nên có khuyên ngăn gia phụ! Trong này có rất nhiều ân tình, người chưa biết thì đừng vội vô đoán, có những lời hàm ý chê bai gia phụ!

Chàng cười nhạt:

- Ân tình gì nếu không phải lệnh tôn từ trước đã có dã tâm!

Thạch Bích Vân dừng lại và có gương mặt lạnh như băng:

- Việc đáp trả ân cứu mạng của người trước kia đến đây kể như xong! Cáo biệt!

Nàng chưa kịp bỏ đi thì bất ngờ có tiếng quát:

- Đến lúc này thì tiện tỳ người còn muốn bỏ đi nữa ư? Dễ dàng như vậy chứ? Ha... ha...

Vút! Vút!

Có nhiều hắc y nhân xuất hiện trong đó Bất Thông nhìn ra nhân dạng của hai người:

- Điền Quy Nông? Phản đồ Hoa Sơn phái! Và bên cạnh người phải chăng là lệnh tôn, cũng là một phản đồ như người?

Bị chàng ám chỉ như vậy, người bị ám chỉ vụt lên tiếng:

- Sao người dám nói bỗ hợ pháp là phản đồ?

Chàng cười dài vì chánh lão đã tự đề lộ hình tích:

- Điền Trung! Lão đã quên ta đã từng nhìn thấy lão và Văn Quy Nguyên đứng đối thoại dưới gốc đại thụ ở Tu La Viện ư? Hay lão còn tính danh khác ngoài hai chữ Điền Trung đây phản trắc!

Soạt!

Điền Trung tự lột bỏ giả diện, để lộ ra hình gương mặt của người mà chàng đã từng thấy ở Tu La Viện:

- Người đã cho Văn Quy Nguyên biết?

Chàng không đáp! Thay vào đó chàng ồm ồm nhìn người mà chàng vừa bảo là Điền Quy Nông:

- Hổ phụ sanh hổ tử, lệnh tôn còn dám chường mặt thật, không lẽ người không dám?

Điền Quy Nông, thanh âm của Điền Quy Nông vang lên thật cao ngạo:

- Có gì mà không dám một khi tiểu tử người đang là thú nằm trong bẫy rập? Xem đây!

Không sớm cũng không muộn, Bất Thông chờ đúng lúc này, khi động tác giật bỏ vương lụa trùm đầu của Điền Quy Nông đang làm nhiều người phân tâm, chàng xuất kỳ bất ý lao đến lão Điền Trung:

- Nạp mạng!

Vù... Vù...

Quá bất ngờ, Điền Trung ngay sau đó càng thêm bất ngờ vì phát hiện cường lực của Bất Thông là một luồng chưởng mang theo luồng nhiệt khí và nó xuất phát từ một tâm chưởng đỏ rực như chu sa, không thể ngờ là do một người như Bất Thông thực hiện!

Lão kêu lên:

- Xích Dương chưởng?

Thì...

Ầm!

Y phục của lão liền phát hoả, vừa tạo nổi kinh hoàng cho chính lão vừa gây hỗn loạn toàn trường!

Bất Thông lập tức vận dụng Thái Cực Huyền Ảo Bộ và hồi hải hô loạn:

- Thạch cô nương, chạy?

Nào ngờ, có tiếng Điền Quy Nông hạ lệnh:

- Tung Mê Hồn Vụ! Nhanh!

Những màn bạch vụ lập tức được lũ hắc y vấy loạn!

Bất Thông thoáng nhủ mảy nghĩ suy khi phát hiện Thạch Bích Vân vẫn hùng hổ lao vào lũ hắc y như không sợ Mê Hồn Vụ.

Và đúng như điều chàng đang lo sợ, thái độ của Thạch Bích Vân là thái độ của kẻ liều mạng và nàng hoàn toàn không có năng lực ngăn ngừa hoặc hoá giải Mê Hồn Vụ! Nàng hùng hổ như vậy chẳng qua nàng không muốn một lần nữa chịu ân giải cứu của Bất Thông! Nàng chỉ muốn liều chết!

Thoáng thờ dài, chàng lao đến ngay bên cạnh Thạch Bích Vân, kịp lúc nàng đang lao đao!

Dùng hữu thủ chụp giữ nàng, Bất Thông vội di hình hoán vị khi nghe Điền Quy Nông quát tháo:

- Tiểu tử không còn tay nào để phản công! Tất cả tiến lên, đừng để tiểu tử thoát!

Y nói đúng, hai tay của chàng một thì chưa thể cử động một còn lại thì phải ôm giữ thân hình mềm oặt của Thạch Bích Vân, nhưng y quên chàng hãy còn một bộ pháp tuyệt ảo.

Vút!

Bằng cách này chàng đưa Thạch Bích Vân đi xuyên qua lũ hắc y! Và bước chân dịch chuyển của chàng hầu như ở mỗi bước đều để lại dấu tích! Đó là sự gục ngã của những tên hắc y xấu số.

- Phi Cước Đoạt Mạng!

Bộp! Hự!

- Vỹ Hồ Xuyên Vân!

Bộp! Hự!

Không dùng tay thì chàng dùng cước!

Phát hiện phương hướng dịch chuyển của chàng, có tiếng Điền Trung gầm phẫn nộ:

- Phóng Ngô Công Phi Độc! Mau!

Cả sợ, là sợ cho Thạch Bích Vân, Bất Thông bất ngờ lao ngoặt người về phía một tịnh phòng đang mở rộng cửa!

Vút!

Phía sau tịnh phòng là một thư phòng, Bất Thông xông bừa vào!

Vút!

Ở một vách thư phòng không hiểu sao có một bức hoành phi bị ai đó treo lệch! Bất Thông tuy nhìn thấy nhưng vì lo tìm lối đưa Thạch Bích Vân chạy đi nên không hề chú tâm.

Ở ngoài thư phòng và có lẽ cũng ở ngoài tịnh phòng, chàng nghe tiếng điều động ủa lão Điền Trung:

- Tiểu tử có thể vượt qua những kỳ môn thế trận đồ! Bọn nguoi mau rút theo, nếu cần cứ phóng hoả huy diệt cả khu rừng!

Chàng nhẹ nhõm thờ phào vì như thế bọn chúng không hề nhìn thấy chàng lên vào đến tận thư phòng này!

Tuy nhiên, tiếng thờ phào của chàng vụt lặng đi khi chàng phát hiện ở trong thư phòng không hề có lối thoát!

Định chạy trở ra, nhìn bức hoành phi treo lệch, chàng động tâm.

“Thiên Nhất Trang vốn ám tàng nhiều cơ quan, có lẽ đây là một!”.

Tung chân đá bay tấm hoành phi, Bất Thông bỗng giật mình khi nhìn thấy một đồ hình Thái Cực được ai đó khắc sâu vào vách đá!

Tiếng bức hoành phi bị đá bay lập tức được một thanh âm đáp trả:

- Phụ thân! Hải nhi vừa nghe có tiếng động!

Bất Thông thất kinh vì không ngờ cả Điền Quy Nông và Điền Trung hãy còn hiện diện đâu đó ở bên ngoài!

Lập tức, có thanh âm của Điền Trung vang lên:

- Ta vừa ở trong thư phòng đi ra, có lý nào tiểu tử lại có ý chui vào?

Chàng nghi ngờ, nếu Điền Trung ngay khi tấn công Thiên Nhất Trang lại tỏ ra quan tâm đến thư phòng này phải chăng bức đồ hình kia mới chính là vật khiến lão quan tâm?

Chợt nhớ Điền Trung đã có lần nhìn thấy bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực, Bất Thông không thể không nhận ra sự giống nhau của bức đồ hình đó với bức đồ hình này!

Chúng có tất cả ba điểm khác biệt: thứ nhất: ở đây không có chữ Hà Lạc Thái Cực Đồ, thứ hai: bức đồ hình ở đây là bức đồ hình đã được thu nhỏ, nó có chu vi chưa đến vài thước vuông, thứ ba: ở quanh đây không hề có thêm bất kỳ dấu vết nào, không như ở thạch động trước kia đã từng có tám mươi một vết lõm ở vách đá đối diện bức đồ hình!

Có tiếng Điền Trung đi vào:

- Ngươi thử tìm những chỗ khác, ta sẽ tìm ở thư phòng này!

Với một linh cảm chợt có, Bất Thông đủ biết lời nói vừa rồi của Điền Trung là nói với Điền Quy Nông, chứng tỏ lão đang ngờ chàng ẩn thân ở đây, nhưng chàng vẫn vội đặt Thạch Bích Vân nửa nằm nửa ngồi, dựa vào vách đá có bức đồ hình Thái Cực!

Sau đó, chàng nhanh nhẹn điểm loạn vào bức đồ hình, điểm đúng vào tám mươi một bộ vị của Thái Cực Huyền Ảo Bộ như chàng đã biết.

Đang điểm và gần như là sắp xong, Bất Thông nghe tiếng Điền Trung gầm ngay phía sau:

- Ngươi...

Chàng quay lại thật nhanh:

- Đờ!

Ào... Ào...

Xích Dương chưởng cực nóng được chàng vận dụng!

Điền Trung sau lần kinh hoàng cũng vì công phu này vội rùn bộ hất mạnh một chiêu Quỷ Ảnh:

- Ngươi chó mong đắc ý như lần trước! Đờ!

Ầm!

Và Điền Trung phải kinh ngạc vì nội lực đột nhiên thâm hậu của chàng! Lão bị chấn lùi.

Hự!

Bất Thông quay trở lại vách đá, điểm thêm hai lượt nữa.

Cach...

Điền Trung lập tức hùng hổ lao đến:

- Sao ngươi biết cách khai mở mật thất? Đờ!

Vù...

Quay mặt nhìn lão với nụ cười bí ẩn nở trên môi, chàng bật hét:

- Lão muốn biết ư? Thì đây! Đờ!

Ào... Ào...

Hai chưởng lại chạm nhau.

Ầm!

Điền Trung đang lùi thì đụng phải Điền Quy Nông đang thần tốc lao vào!

Họ va vào nhau.

Hự! Hự!

Trong khi đó, cả hai không thể không nhìn thấy Bất Thông và Thạch Bích Vân đang được thạch môn của một thất khép lại, giữ họ ở phía sau!

Cạch!

Điền Trung vội lao đến vách đá vẫn còn nguyên vẹn bức đồ hình Thái Cực.

- Ta phải giết ngươi!

Ầm! Ầm! Ầm!

Lão quật liên hồi kỳ trận vào vách đá nhưng Bất Thông và Thạch Bích Vân vẫn không hề hiện thân...

Dù đã biết đây là mật thất của Văn gia, dù đã hiểu từ lâu công phu chàng tình cờ luyện chính là sở học Văn gia, nhưng chàng không vì thế mà nôn nóng tìm hiểu trong mật thất!

Chàng đặt Thạch Bích Vân nằm xuống và nghĩ cách hoá giải chất độc Mê Hồn Vụ cho nàng.

Sau một lúc ngẫm nghĩ, chàng mạo hiểm tự cắn vào đầu ngón tay! Và khi máu của chính chàng bắt đầu nhỏ xuống từng giọt, chàng cho chảy vào miệng Thạch Bích Vân!

Khi cảm thấy đủ, chàng dừng lại và bồi hồi chờ kết quả!

Lâu sau đó vẫn không thấy nàng tỉnh lại, chàng vì quá lo lắng phải tiếp tục lặp lại cử chỉ trên.

Từng giọt máu lại được chàng cho rơi vào miệng Thạch Bích Vân!

Khi chàng đang thực hiện điều này, đột nhiên Thạch Bích Vân mở bừng hai mắt! Và nàng lập tức ngồi bật dậy:

- Ngươi làm như thế là có ý gì?

Chàng thu ngón tay về và ung dung đáp:

- Tại hạ chỉ muốn giúp cô nương tỉnh lại!

- Tỉnh? Ta bị hôn mê sao?

Đang hỏi, nàng dừng lời vì như đã nhớ những gì đã xảy ra! Và nàng lại tròn mắt nhìn chàng:

- Muốn cứu ta tỉnh cần phải làm như ngươi vừa rồi sao?

Chàng nhún vai:

- Rất tiếc! Tại hạ không có giải dược! Cũng may, trong máu của tại hạ lại có, nên không còn cách nào hay hơn cách này!

- Trong máu ngươi có giải dược! Ngươi nói mà không hề ngượng miệng sao?

Chàng đứng lên và đưa mắt nhìn quanh:

- Tùy cô nương, tin cũng được mà không tin cũng được!

Thạch Bích Vân cũng đứng lên và cũng đưa mắt nhìn quanh như chàng:

- Hừ! nơi đây là nơi nào? Sao chỉ có ta và ngươi, lại ở trong một thạch thất chật hẹp thế này? Hay ngươi có tà ý?

Chàng nhìn nàng định phát tác! Kịp nghĩ lại, chàng bảo:

- Nghe nói nơi này là một mật thất gì đó của Thiên Nhất Trang? Tại hạ đang đưa cô nương chạy tình cờ lọt vào! Và tại hạ đang tìm...

Thạch Bích Vân sững sờ:

- Mật thất Văn gia? Ngươi định tìm sở học của Văn gia? Hừ! Ngươi cũng có tham vọng đâu kém gì ai khác?

Chàng xăng giọng:

- Tại hạ đang tìm lối thoát ra chứ không phải tìm di học như cô nương nghĩ? Cô nương cũng thử nhìn xem, ở trong phòng này có vật gì trông giống như kinh văn võ học không?

Nàng cười nhạt:

- Khi ta chưa tỉnh lại, ai biết ngươi đã lấy được những gì? Và bây giờ, khi thạch thất này hoàn toàn trống rỗng, ngươi nói như thế...

Đột nhiên có tiếng Bất Thông reo lên:

- A...! Đây rồi! Ít nhất phải vậy chứ!

Nhìn thấy chàng thật sự hí hửng khi tìm thấy một hộp vuông lụa được xếp nhỏ và được đặt ở một góc khuất, Thạch Bích Vân nhún vai:

- Rốt cuộc ngươi cũng phải để lộ bản chất tham lam của ngươi! Hừ!

Chàng xem qua vuông lụa, sau đó chàng vừa ném qua cô nàng vừa bảo:

- Cô nương có thể đọc! Đọc xong đi, rồi cho tại hạ biết cô nương nghĩ gì?

Không thể ngờ Bất Thông lại là người kháng khái, với vuông lụa kia rõ ràng là có tự dạng nhưng chàng vẫn dám đưa cho nàng xem, Thạch Bích Vân tuy chụp lấy vuông lụa nhưng sắc mặt vẫn ngò ngợ!

Đến mức độ, trước khi nhìn qua tự dạng trên vuông lụa như Bất Thông bảo, nàng đột nhiên bảo qua cái cười khẩy:

- Do tự dạng trên này không phải di họ võ công nên ngươi mới đưa ta xem? Chứ ngươi đâu dễ...

Chàng xua tay:

- Cô nương vẫn chưa đọc kia mà? Đọc đi rồi hãy nói!

Nhân lúc nàng đọc, Bất Thông tiến lại vách đá, nơi đã từng là thạch môn đưa chàng vào mật thất này! Chàng áp tai vào vách đá và ngưng thần nghe ngóng!

Chàng chỉ quay lại khi nghe Thạch Bích Vân bật kêu:

- Như thế này là thế nào?

Dự đoán trước phản ứng của nàng, chàng nhún vai:

- Nơi này không hề lưu di học võ công, cô nương rõ rồi chứ?

Nàng gật đầu, mắt không ngớt nhìn chàng!

Chàng tiếp:

- Vậy cô nương nghĩ gì về những chữ tham lam hoặc tham vọng vừa được cô nương gán cho tại hạ?

Nàng áp ứng:

- Ta cứ ngỡ... cứ ngỡ...! Và lại, gia phụ từng nghe Tôn Nhất Bình bảo sở học Văn gia vốn phải ẩn tàng trong chính mật thất này! Như vậy, Thái Cực động ở đâu? Ngươi có định tìm Thái Cực động không?

Chàng chợt đưa tay ra:

- Cô nương có thể giao hoàn mảnh lụa đó cho tại hạ được rồi! Người phải đọc nó chính là Văn Quy Nguyên, hậu nhân của Văn gia, như cô nương đã biết!

Thạch Bích Vân phải ném trả vuông lụa cho chàng và hàng loạt câu hỏi đến lúc này mới được nàng tuôn ra:

- Như vậy, người đã sáng lập Văn gia, Thiên Nhất Trang cũng chính là Vô Danh Kỳ Nhân, nhân vật đã đánh bại Ma Trung Từ trăm năm trước ở Võ Di Sơn?

- Trong vuông lụa có ghi như vậy, cô nương cần gì phải hỏi?

- Cũng theo di tự, trong mật thất này đã không có di học ẩn tàng, chứng tỏ Vô Danh Kỳ Nhân dù đánh bại Ma Trung Từ nhưng vẫn không thể quay lại

Thiên Nhất Trang?

- Đương nhiên! Đó chính là nguyên do khiến giang hồ trăm năm qua dường như không hề có ai biết Vô Danh Kỳ Nhân chính là nhân vật đã khai sáng Thiên Nhất Trang! Cũng không ai biết tại sao sở học của Văn gia không hề có uy lực như lời đồn đại! Chỉ vì Vô Danh Kỳ Nhân không kịp lưu truyền cho hậu nhân!

- Muốn khai mở Thái Cực động để tiếp nhận di học của Hà Lạc lão nhân như lời Vô Danh Kỳ Nhân lưu tự cần phải tìm nơi Vô Danh Kỳ Nhân đã tạ thế! Theo ngươi, liệu nơi đó có phải là Võ Di Sơn?

Chàng chợt mỉm cười:

- Những gì cô nương vừa đọc, tại hạ nghĩ, cô nương đừng nên cho ai biết thì tốt hơn! Bằng không, một lần nữa Võ Di Sơn sẽ biết thành nơi quần long tụ hội, cũng có không ít kẻ ác nhân sẽ tìm đến! Và như vậy một trường huyết chiến sẽ khai diễn mà người chịu trách nhiệm chính là cô nương!

Thạch Bích Vân đỏ mặt:

- Ngươi yên tâm! Tuy ta là nữ nhân nhưng lại kín miệng không thua gì nam nhân! Ta sẽ không phá hỏng đại sự của ngươi đâu!

Chàng ngạc nhiên:

- Đại sự gì của ta?

- Hừ! nếu ta không nói ra điều này, một mình ngươi sẽ tha hồ tìm kiếm khắp Võ Di Sơn, chẳng phải đó là ý của ngươi sao?

Chàng cười phá lên:

- Cô nương yên tâm! Tại hạ quyết không bao giờ tìm đến Võ Di Sơn cho dù là nửa bước! Tại hạ cần gì phải tìm đến Võ Di Sơn? Ha... ha...

Thạch Bích Vân rấp tâm ghi nhớ rõ lời này và sau này không những nàng phải tin mà nàng còn hiểu tại sao chàng nói chàng cần gì phải tìm đến Võ Di Sơn!

Đang cười, Bất Thông nín lặng! Và trước ánh mắt kinh ngạc của Thạch Bích Vân, Bất Thông lại áp tai vào vách đá!

Lo lắng, nàng khẽ hỏi:

- Có người sắp đi vào à?

Chàng quay lại:

- Chúng sắp sửa phá hủy nơi này thì có! Cô nương liệu có chịu đựng nổi áp lực, giả như bọn họ dùng hỏa dược để phá hủy vách đá kia?

Nàng thêm lo ngại:

- Chúng định làm như thế thật sao?

Chàng trầm giọng:

- Đó là điều tại hạ cũng đang tự hỏi? Tuy vậy, tại hạ hy vọng chúng vẫn muốn chiếm đoạt những di học mà chúng nghĩ phải có ở đây! Và như thế chúng chỉ dùng lượng hỏa dược vừa đủ, để công phá vách đá nhưng không hề gây tổn hại cho những vật ở bên trong! Đây cũng là cơ hội cho chúng ta chạy thoát!

- Chúng ta? Ngươi vẫn muốn ta đi cùng ngươi?

Chàng nhún vai:

- Tuy cô nương! Tại hạ thật không cam lòng nếu để cô nương một lần nữa rơi vào tay chúng!

Nàng không nói gì, chỉ hỏi:

- Theo ngươi, bây giờ chúng ta nên làm gì?

Nghe nàng dùng hai chữ chúng ta, Bất Thông biết thế là nàng đã mặc nhiên chấp nhận được cùng đi với chàng! Chàng bảo:

- Chờ đợi! Và khi cơ hội đến, nếu nghe tại hạ bảo gì, cô nương cứ như thế làm theo! Đừng hỏi cũng đừng làm ngược lại!

- Chờ đến bao lâu?

Bất Thông chưa kịp đáp thì vách đá trước mặt chàng bỗng rung chuyển mạnh! Liên sau đó sự rung chuyển truyền đến các vách đá kề cận, kể cả phần

nền bên dưới cũng như đang lâm con địa chấn!

Bất Thông nhìn thấy sắc mặt Thạch Bích Vân đang tái nhợt vì sợ, chàng lập tức đưa lưng lại phía nàng:

- Đã đến lúc rồi! Cô nương mau ôm chặt tại hạ!

Nàng vụt đỏ mặt:

- Sao lại...

Chàng khẽ nạt:

- Đừng hỏi! Cứ làm như tại hạ nói! Nhanh lên!

Lúc đó, vách đá khi nãy rung lên một lần nữa và lần này có tiếng chấn kinh truyền vào.

À... m...!

Bất Thông chàng thêm hỏi thúc:

- Sao vậy cô nương? Đừng để quá muộn! Mau lên nào!

Thạch Bích Vân đành phải vòng hai tay ôm lấy Bất Thông từ phía sau khi phát hiện vách đá phía trước bất ngờ đổ ụp xuống và vỡ thành nhiều mảng!

Chính lúc đó, Bất Thông không chờ bất kỳ ai khác ủa vào, chàng như tia chớp công Thạch Bích Vân ở phía sau lao ra.

Vút!

Hành động của chàng có lẽ ngoài sự dự liệu của người đã có quyết định phá hủy mật thất Văn gia! Vì chàng nghe có tiếng Điện Trung hô hoán:

- Tiểu tử đã tháo chạy! Môn chủ! Y đang chạy về phía Môn chủ!

Nghe hai chữ Môn chủ, Bất Thông thật sự kinh hoàng! Do đó, khi phát hiện bất kỳ chỗ rẽ nào bất chợt chàng cứ lao bừa vào, quyết tránh việc chạm mặt lão Môn chủ có công vô thượng kia!

Vút!

Có lẽ cũng chung tâm trạng với chàng, Thạch Bích Vân sau một lúc lâu im lặng đột nhiên mở miệng, nói vào tai chàng:

- Đến phía trước hãy rẽ qua mé hữu!

Sực nhớ Thạch Bích Vân ít nhiều cũng quen thuộc địa hình nơi này. Do phụ thân nàng là Thạch Phù Vân đã từng được Tôn Nhất Bình cho lưu ngụ ở đây như một vị thượng khách, Bất Thông ngay sau đó cứ chạy theo sự chỉ điểm của nàng!

- Bên tả!

Vút!

- Lao vượt qua dãy nhà phía trước!

Vút!

Đến một bờ sông thật vắng, Thạch Bích Vân đột nhiên bảo:

- Dừng lại! Ở đây ta có dấu một chiếc thuyền. Bây giờ ta và ngươi sẽ đi theo đường thủy!

Chàng kinh ngạc:

- Tại hạ phải đi với cô nương ư? Một mình cô nương đi không được sao?

Nàng xì một tiếng dài vào tai Bất Thông:

- Đương nhiên ta thừa năng lực đi một mình! Riêng ngươi thì không, ngươi không thể đi một mình!

Chàng ngờ ngác:

- Tại sao tại hạ lại không...

- Người thử nhìn cánh tay tả của người đã rồi hãy nói! Nếu người không sớm chữa trị, ta e cánh tay của người phải bị phế bỏ hoàn toàn.

Bất Thông nhìn và không ngờ trong lúc chạy đã làm động đến vết thương khiến cánh tay tả của chàng rất có thể bị phế bỏ như nàng nói!

Thạch Bích Vân bỗng nhẹ giọng:

- Ta có kim sang trị thương. Ta cũng tinh thông thủy tẩu! Người đừng cãi lời ta, có đi bằng đường thủy, ta đoán chắc chỉ sau năm ngày tịnh dưỡng người sẽ hoàn toàn bình phục!

Bất đắc dĩ, Bất Thông đành phải cõng Thạch Bích Vân đi đến chỗ bờ sông! Và khi tìm thấy chiếc thuyền được Thạch Bích Vân giấu trong một bụi rậm, Bất Thông đưa nàng bước vào lòng thuyền.

Chờ đến lúc này, Thạch Bích Vân rời khỏi Bất Thông vào bảo:

- Bây giờ đến lượt người phải nghe theo ta! Đừng hỏi và cũng đừng làm ngược lại! Nằm xuống đó và ngủ đi!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cùng quần hùng thiết lập liên minh - gây thanh thế ngũ kỳ diệt ác

Nhìn động tác đưa đẩy mái chèo của Thạch Bích Vân, vừa khoan thai vừa thuần thực, Bất Thông những muốn thời gian đừng tiếp tục trôi nữa. Chàng chỉ muốn vận vận khắp vũ trụ cứ dừng ngay lúc này để chàng mãi mãi được tận hưởng cảm giác thanh nhàn mà đã nhiều năm trôi qua chàng đã không còn được tận hưởng.

Năm năm cùng mẫu thân phiêu bạt giang hồ rồi phải sống đơn độc ở Vô Di Sơn. Hai năm sau đó lại phải khổ luyện công phu dưới những đòi hỏi khắt khe của lão ân mày Bạch Kiếm Nhật! Để rồi một năm nữa trôi qua mà hầu như ngày nào chàng cũng phải đối mặt với nguy hiểm và không ít lần suýt mất mạng!

Nhưng tất cả những điều đó tưởng chừng không thể nào quên đi thì chỉ với năm ngày vừa qua, Bất Thông ngỡ tất cả đã trôi vào dĩ vãng!

Chỉ có năm ngày vẹn vẹn nhưng đối với chàng tưởng chừng như chàng đã hưởng thụ đủ những gì chàng đã đánh mất!

Năm ngày được sự chăm sóc tận tình của Thạch Bích Vân, Bất Thông cứ ngỡ như đã năm năm!

Và có lẽ, đối với Thạch Bích Vân, nàng cũng có những cảm thụ của riêng nàng!

Dường như nàng thật sự tiếc nuối như thời gian năm ngày đã hết!

Bằng chứng, nàng bỗng thở dài:

- Người đừng nhìn ta nữa! Người đã bình phục, người đừng mong ta sẽ tiếp tục chăm sóc người như lúc người còn mang thương thế!

Bất Thông vẫn nhìn nàng:

- Cô nương đã suy nghĩ kỹ chưa? Cô nương vẫn quyết định đi tìm lệnh tôn, bất chấp lệnh tôn đang bị Tôn Nhất Bình dùng thủ đoạn khốc虐?

Nàng có sắc mặt thật buồn:

- Bách Tinh Hiếu Vi Tiên! Từ lúc được người cho biết gia phụ do lầm kẻ Điện Trung, đã luyện nhằm công phu chỉ có nửa vò, ta nhớ lại chính nhờ có Tôn Nhất Bình nên gia phụ mới toàn mạng! Với sự thật này, do gia phụ mãi mãi lệ thuộc Tôn Nhất Bình, phận làm con, đương nhiên ta phải kề cận! Có ta ở bên cạnh gia phụ sẽ không quá buồn mà sinh hận! Đối với ta, đó chính là hành vi hiếu đễ, ta không thể không tìm gia phụ.

Chàng đưa mắt nhìn xa xăm:

- Tôn Nhất Bình đã có Hấp Nguyên Đại Pháp, với tính giao hoạt của lão, tại hạ e...

Nàng ngắt lời:

- Chính vì sợ Tôn Nhất Bình lập mưu chiếm đoạt chân nguyên của gia phụ, ta cần phải gấp rút đi tìm người để bảo người phải cảnh giác!

- Cô nương không ngại rồi chính cô nương cũng rơi vào bàn tay độc ác của lão?

Nàng đột nhiên cười bí ẩn:

- Nếu lão muốn chiếm đoạt chân nguyên của ta. Ta sẽ làm cho lão sống không ra sống, chết không ra chết! Ngươi yên tâm! Lão sẽ không dám đâu.

Mơ hồ có một cảm nhận bất an, Bất Thông đột ngột bảo:

- Tại hạ sẽ đi với cô nương, giúp cô nương đưa lệnh tôn thoát khỏi Tôn Nhất Bình!

Nàng lắc đầu:

- Vô ích! Vì sau đó, ngươi cũng đâu có cách nào giúp gia phụ không bị đau đớn mỗi khi khí huyết kinh mạch bị đảo lộn! Ta đã từng nhìn thấy gia phụ chịu đau, ta thật sự không đành lòng!

Bất Thông thật sự phẫn nộ:

- Tất cả đều do độc kế của Diên Trung! Nếu không phải lão cố tình dùng một phần nhỏ di học của Ma Trung Tử để dẫn dụ quần hùng tìm đến Vô Di Sơn...

Nàng xua tay:

- Một phần là do Diên Trung, phần khác là do gia phụ không thể kềm lòng! Đến độ, dù gia phụ biết kinh văn đó không được đầy đủ người vẫn luyện! Và nếu không có Tôn Nhất Bình chỉ điểm cách trấn áp những đau đớn, có lẽ gia phụ đã tự tận từ lâu!

Nhưng Bất Thông vẫn nói:

- Dầu sao tội nặng nhất vẫn là Diên Trung! Tại hạ nhất định sẽ trừng trị lão và có thể sẽ bảo lão giao phần kinh văn võ học mà lệnh tôn còn thiếu. Có như thế...

Nàng đột nhiên đưa thuyền vào bờ:

- Ở phía trước như đang có người! Ta không muốn họ nhìn ta bằng ánh mắt căm ghét hoặc khinh bỉ! Ngươi có thể lên ở đây!

Chàng quay đầu nhìn và nhận ra những người Thạch Bích Vân vừa ám chỉ, Bất Thông cố nài nỉ:

- Có tại hạ ở đây, tại hạ sẽ giải thích cho họ hiểu!

Nàng lắc đầu quả quyết:

- Ngươi bắt tất phí công! Họ đã có định kiến! Định kiến sẽ không thay đổi nếu không có gì chứng minh cụ thể! Ngươi lên đi!

Biết nàng đã quyết ý, chàng vội dừng thuyền, miệng thì nói:

- Tại hạ sẽ tìm cô nương, chỉ ít là để giúp cô nương như đã nói!

Nàng gật đầu ghi nhận nhưng lại nhẹ nhàng đưa thuyền đi càng lúc càng xa.

Chàng nhìn mãi cho đến lúc nghe có tiếng bước chân từ phía sau mới quay lại:

- Nguyên đệ sao biết ta ở đây mà đến đón?

Văn Quy Nguyên vẫn hướng mặt ra dòng sông mênh mông nước:

- Sao đại ca không giữ Thạch cô nương lại?

Bất Thông vụt nghi ngờ:

- Đệ cũng biết Thạch Bích Vân đã cứu ta.

Văn Quy Nguyên gật đầu:

- Đệ có lên nghe bọn Thần Bí môn nói! Nhờ đó, vì biết đại ca đã thoát, đệ lập tức thông tin đến các phái!

Chàng lại nghi ngờ:

- Nhưng sao họ lại theo đệ đến đây? Đã có gì bất ổn sao?

Văn Quy Nguyên cười gượng:

- Tâm cơ của đại ca lúc nào cũng hơn đệ! Đúng vậy, Thần Bí môn đã bức mọi người và cả đệ nữa phải lâm vào cảnh không còn chỗ dung thân! Đại ca cứ gặp mọi người khác biệt!

Quả nhiên tình hình đã quá nghiêm trọng khiến Bất Thông phải vội vã bước đi.

Văn Quy Nguyên cố bước theo cho kịp:

- Đại ca!

Tiếng gọi của Văn Quy Nguyên có phần khác lạ khiến chàng phải dừng lại:

- Có chuyện gì nữa ư?

Văn Quy Nguyên bối rối:

- Lai lịch của đại ca...

Chàng giật mình:

- Sao? Đệ đã nói cho mọi người biết cả rồi ư? Ta, danh không chính ngôn không thuận, sao đệ lại vội nói?

Văn Quy Nguyên lắc đầu:

- Nhưng bây giờ, theo đệ đại ca mới danh chính ngôn thuận là trưởng tử của Văn gia, mọi việc đều do Bạch bá bá!

Nghe nhắc đến lão ăn mày, chàng nửa lo nửa phiền:

- Bạch lão đã như thế nào? Lão biết gì về ta mà nói cho mọi người biết?

Văn Quy Nguyên lần đầu tiên mỉm cười:

- Không như đại ca nghĩ! Bạch bá bá đã biết tất cả về đại ca và biết từ lâu rồi! Chính Bạch bá bá hỏi đệ về đại ca, sau cùng, cũng như mọi người, đệ mới biết vì sao phụ thân không thể lấy mẫu thân đại ca làm nương phôi!

Chàng kinh ngạc:

- Lão biết? Biết như thế nào, tại sao phụ thân phải...

Văn Quy Nguyên vội giải thích:

- Tất cả là do Tôn Nhất Bình! Lão bịa chuyện khiến nội tổ nghĩ lệnh đường vì muốn chiếm đoạt di học của Văn gia nên mới mê luyện phụ thân! Và nội tổ đã có một quyết định mà sau này chính quyết định đó đã làm cho Văn gia phải lâm vào cảnh ngộ như bây giờ!

- Chuyện như thế nào? Đệ hãy nói mau, đừng làm ta sốt ruột!

Văn Quy Nguyên nói:

- Như Bạch bá bá kể lại, trong khi lệnh đường được Tôn Nhất Bình thăm thương trộm nhớ thì gia mẫu lại được Điền Trung để dạ yêu thương! Tôn Nhất Bình vì không biết nên cố tình gán ghép gia mẫu cho phụ thân! Nghĩ gia mẫu là người của Tu La Viện, môn đăng hộ đối hơn nếu so với Triệu gia trang là những người không thuộc giới võ lâm, nội tổ đã bảo phụ thân phải ưng gia mẫu. Do không hài lòng với quyết định này, phụ thân đã phản kháng bằng cách tự ý thành thân với lệnh đường! Khi hay chuyện dường như lệnh đường đã có mang, chính là đại ca sau này, nội tổ buộc phải định này đưa phụ thân đến Tu La Viện! Cảnh đồng sàng dị mộng khiến gia mẫu phẫn uất và có những lời không phải với phụ thân! Đến một lần vì không chịu nổi tự phụ thân đã bỏ đi! Thời gian sau, khi hay tin phụ thân thăm tử, gia mẫu mới biết phụ thân đến và chết ở Triệu gia trang...

- Vậy chính lệnh đường vì hận nên phá hủy Triệu gia trang?

Văn Quy Nguyên cúi đầu nhìn xuống:

- Đệ cũng nghĩ như vậy! Nhưng cũng may, theo lời Bạch bá bá thì gia mẫu chỉ phá hủy chứ không sát nhân! Vì trước đó, lệnh đường đã đưa đại ca đi! Bạch bá bá có tìm nhưng không thấy!

Chàng kinh ngạc:

- Nhưng tại sao lão biết tường tận mọi việc?

Bất chợt có tiếng Du Thừa Phong vang lên:

- Sao lại không? Gia sư vốn là huynh đệ vong niên kết giao với lệnh tôn! Chính lệnh tôn đã cho gia sư biết tất cả! Vì biết lai lịch của đệ nên gia sư không thể thu nhận đệ làm truyền nhân! Một Văn gia công tử sao có thể làm một kẻ ăn mày? Ha... ha...

Cùng đến với Du Thừa Phong hầu như có đủ mặt người của bốn phái: Hoa Sơn, Võ Đang, Nga My, và Thiếu Lâm!

Tất cả cùng nhìn chàng và gọi:

- Văn trang chủ!

Chàng bối rối xua tay:

- Chư vị nói sai rồi! Trang chủ bốn trang phải là Nguyên đệ!

Nhưng Văn Quy Nguyên lại lên tiếng:

- Đó là do đệ tự nguyện! Đại ca chấp chương bốn trang thì phải hơn! Đệ không đủ tư cách!

Chàng nghiêm giọng:

- Trước mặt quần hùng, tại Võ Di Sơn, đệ đã chính thức chấp chương Thiên Nhất Trang! Ta mới là người không đủ tư cách!

Nhưng, một lần nữa Văn Quy Nguyên làm chàng tỉnh ngộ:

- Đại ca! Đệ cũng không thiệt thòi gì! Bây giờ đệ đường đường là viện chủ Tu La Viện! Đệ không đủ lực chấp chương Thiên Nhất Trang!

Chàng nhìn Quy Nguyên:

- Đệ đã quyết định?

Văn Quy Nguyên gật đầu:

- Sở học của Tu La Viện đã được đệ lĩnh hội gần như trọn vẹn! Đó là điều không thể thay đổi!

Bất Thông chùng giọng xuống:

- Nhưng còn lệnh đường..

Đến lúc này chàng mới nghe thính âm khào khào của người bị phế võ công là lão ăn mày vang lên:

- Đồng Hoàng Yến thừa biết ta là lão ca của phụ thân ngươi! Chính ta sẽ giải thích cho Đồng Hoàng Yến tất cả! Ngươi bắt tất phải lo ngại!

Chàng nhìn lão ăn mày:

- Trước đây sao lão trượng không cho văn bối biết?

Lão mỉm cười:

- Biết muộn vẫn hay hơn biết sớm! Và lại, có như thế thì giữa ngươi và Văn Quy Nguyên mới xảy ra những chuyện không hay! Ngươi nghĩ có đúng không?

Chàng ngẩn người và không thể không thừa nhận điều đó! Vì nếu biết từ trước đây chàng sẽ phải hận Văn Quy Nguyên và từ đó nảy sinh nhiều điều tác tệ khó lường?

Và ngay khi chàng mỉm cười, chính Văn Quy Nguyên là người bật reo lên đầu tiên:

- Đại ca đã chấp thuận? Hay quá, Thiên Nhất Trang đã có một vị trang chủ xứng đáng!

Mọi người lại hô hoán:

- Văn Trang chủ!

Nhìn mọi người, Bất Thông chợt hiểu rõ nguyên nhân khiến họ đặt nhiều kỳ vọng vào chàng! Đó là lần chàng đã mạo hiểm giải thoát họ khi họ bị Thần Bí môn dùng Mê Hồn Vụ bắt giữ!

Và nếu đây là sự thật, Bất Thông chợt có cảm nhận chàng đang bị áp đặt một trách nhiệm vượt quá tầm năng lực của chàng!

Nhưng chàng đâu thể phụ lòng kỳ vọng của các phái, chàng đâu thể nói cho họ biết bản lĩnh phi phàm của lão Môn chủ Thần Bí môn và cũng không thể

nói rằng rồi đây Tôn Nhất Bình rất có thể sẽ là một đối thủ cực kỳ nguy hiểm nếu lão thật sự vận dụng hết năng lực của môn công phu bàng môn tà đạo là Hấp Nguyên Đại Pháp!

Họ càng biết nhiều càng hoang mang! Và đã hoang mang nhất định sẽ dễ rơi vào sự khống chế của bọn ác ma!

Hít một hơi thật dài, chàng vòng tay thi lễ với bốn vị chủ môn của bốn phái: Thiếu Lâm, Nga My, Hoa Sơn và Võ Đang:

- Chư vị phải bỏ sơn môn đi như thế này, chẳng hay đã có chủ trương gì chưa?

Hư Tướng đại sư lên tiếng:

- A Di Đà Phật! Hiện tình này, Thần Bí môn đang là một thế lực vận lần khó đối phó! Bản tăng và các phái định cùng chúng quyết một phen sinh tử! Nhưng như Bạch bang chủ giải thích, làm thế có khác gì lấy trứng chọi đá, bọn bản tăng đành chờ nghe cao kiến của Văn Trang chủ!

Bất Thông thoáng giật mình:

- Dường như chư vị đã biết ít nhiều về bản lĩnh của Thần Bí môn?

Chủ môn Võ Đang phái, Văn Huyền đạo trưởng tỏ ra nghiêm trọng:

- Vô lượng thọ phật! Tất cả đều do Bạch bang chủ thổ lộ, như Môn chủ Thần Bí môn chính là hậu nhân của Ma Trung Tử, một đại ma đầu trăm năm trước?

Chàng kinh ngạc nhìn lão ăn mày:

- Lão trượng tự đoán ra hay do ai khác tiết lộ?

Lão ăn mày đáp:

- Đa phần ta tự đoán, phần còn lại do sự suy đoán của Tôn Nhất Bình!

Chàng cau mày:

- Tôn Nhất Bình đã nói như thế nào?

Gia Cát Phàm vội xen vào:

- Bất Thông! Người không cần nghi ngại nữa! Qua lời Tôn Nhất Bình đã nói với Bạch bang chủ, bọn ta biết được việc ở Võ Di Sơn năm xưa là do bọn Thần Bí môn cố tình lập kế và Tôn Nhất Bình cùng chủ môn ba phái kia do tham quyền số đi học ít ỏi của Ma Trung Tử nên suýt nữa đã bị Thần Bí môn khống chế! Phải chăng chính người cũng e ngại công phu tuyệt phẩm của Môn chủ Thần Bí Môn?

Chàng chợt nhắm mắt: "Họ đã biết tất cả. Biết mà vẫn kỳ vọng vào ta, phải chăng họ cũng đoán ra Vô Danh Kỳ Nhân độ nào chính là tổ sư khai sáng Thiên Nhất Trang?"

Đang nhắm mắt trầm tư, Bất Thông chợt nghe có thanh âm của Tuệ Đàn sư thái:

- Nam mô a di đà phật! Chỉ có duy nhất sở học của Vô Danh Kỳ Nhân là có thể đối đầu với công phu của Ma Trung Tử! Phải chỉ trong chúng ta có ai tìm thấy nơi di lưu võ học của vị kỳ nhân này?

Chàng mở mắt và thoáng bàng hoàng khi nghe chính miệng Văn Quy Nguyên bảo:

- Người duy nhất có thể tìm ra phần võ học này chỉ có đại ca! Sao đại ca không nói gì?

Rùng mình như người đang làm điều gì không đúng và bị người khác bắt gặp, chàng nhìn Văn Quy Nguyên:

- Đệ bảo ta phải nói, là nói gì đây?

Du Thừa Phong cười bí ẩn:

- Bất Thông đệ không biết phải nói gì ư? Đề ta giúp đệ! Trước hết đệ hãy nói về bộ pháp đã từng giúp đệ đôi lần đối đầu với lão Môn chủ Thần Bí môn! Sau đó đệ hãy nói những suy nghĩ của đệ giải thích nguyên nhân tại sao đệ dám nói với Tôn Nhất Bình đệ là người duy nhất biết cách khai mở nơi trọng địa cả Thiên Nhất Trang?

Chỉ cần nghe bao nhiêu đó cũng đủ cho Bất Thông mỉm cười và nhẹ nhõm lạ! Chàng nhìn mọi người:

- Hoá ra những ngày qua chư vị đã có thời gian bàn luận và có biện pháp đối phó với tình thế hiện nay?

Gia Cát Phàm chợt đảo mắt nhìn mọi người trước khi lên tiếng:

- Được rồi! Ta không cần nói những lời úp úp mở mở nữa! Không sai! Các phái đã bàn luận và dường như có cùng một ý nghĩ, sở học đang cất giấu ở Thiên Nhất Trang chính là sở học của vị Vô Danh Kỳ Nhân đó! Và bộ pháp kỳ ảo của người có phần khắc chế công phu bản lãnh của Môn chủ Thần Bí môn chắc chắn phải có liên quan đến vị kỳ nhân này! Người đã nghĩ như thế, đúng không?

Trước khi lên tiếng thừa nhận, Bất Thông hỏi Gia Cát Phàm:

- Dựa vào đâu chứ vị có suy nghĩ này?

Nào ngờ người lên tiếng giải thích chính là Bang chủ Cái Bang:

- Bọn ta buộc phải có suy nghĩ như thế từ khi phụ thân người bắt ngờ bị ám hại, sau đó là mẫu thân người đưa người đến lưu ngụ tại Võ Di Sơn!

Chàng hồ nghi:

- Những điều này sao lại có liên quan?

Lão ăn mày mỉm cười:

- Theo lời phụ thân người nói, Thiên Nhất Trang được sáng lập cùng thời với sự xuất hiện của Vô Danh Kỳ Nhân! Và sau này, nhiều đời Trang chủ Thiên Nhất Trang dù đã cố gắng nhưng vẫn không thể khai mở trọng địa, chứng tỏ sự thất tung của Vô Danh Kỳ Nhân sau lần tử chiến với Ma Trung Tử phải có liên quan đến việc này. Việc mẫu thân người đưa người tìm đến Võ Di Sơn nhất định là do phụ thân ta cản dận! Người nghĩ ta nói đúng hay sai?

Đến bây giờ Bất Thông mới trao cho Văn Quy Nguyên vương lụa chàng đã tìm thấy trong Văn gia mật thất!

Cứ để cho Văn Quy Nguyên xem, chàng đồng dục nói với mọi người:

- Không sai! Vô Danh Kỳ Nhân chính là người khai sáng Thiên Nhất Trang! Công phu sở học của vị kỳ nhân này là do tìm thấy nơi ẩn tàng di học của Hà Lạc lão nhân, và nơi ẩn tàng được gọi là Thái Cực Động! Tuy chưa luyện đủ ba phần Hạ – Trung – Thượng từ Hà Lạc Thái Cực Đồ nhưng vì phải khẩn trương giúp võ lâm trừ họa Ma Trung Tử, Vô Danh Kỳ Nhân đã đến Võ Di Sơn cùng ác ma tử chiến.

Nói đến đây, chàng chợt chùng giọng:

- Rất tiếc, để diệt trừ Ma Trung Tử, Vô Danh Kỳ Nhân ngay sau đó phải mang nội thương nghiêm trọng! Việc quay về Thiên Nhất Trang để lưu lại di học trong mật thất là điều không thể! Do đó, tại hạ muốn chư vị hiểu minh bạch rằng, dù tại hạ có dịp lọt vào Văn gia mật thất nhưng ở đó quả nhiên không hề có di học của Vô Danh Kỳ Nhân!

Chàng càng nói quần hùng càng sững sờ! Và người sững sờ nhất không ai khác chính là Văn Quy Nguyên!

Văn Quy Nguyên buông roi vương lụa và nhìn Bất Thông trân trối:

- Chúng ta phải làm gì bây giờ đại ca, nếu không tìm được di học tổ truyền?

Nhặt vương lụa, Du Thừa Phong xem qua, sau đó tuần tự chuyển cho những người kế cận.

Phản ứng của những nhân vật được xem qua vương lụa hoàn toàn giống phản ứng của Văn Quy Nguyên!

Chờ và chờ thật đúng lúc, Bất Thông chợt lên tiếng:

- Chư vị muốn biết chúng ta phải làm gì ư? Được, tại hạ xin nói! Chúng ta phải tự cứu chúng ta trước khi trời cứu! Chính chư vị phải tận dụng và phát huy hết sở trường của chư vị! Tại hạ được biết Thiếu Lâm phái có đến bảy mươi hai tuyệt kỹ do Đạt Ma sư tổ lưu truyền, trong đó lợi hại nhất phải kể đến Đại Trận La Hán chưa hề có đối thủ!

Quay nhìn Vân Huyền đạo trưởng và Tuệ Đàn sư thái, chàng cao giọng:

- Võ Đang cũng có Kiếm Pháp Mai Hoa danh chấn giang hồ! Nếu kiếm pháp này mà được dùng với Mai Hoa Kiếm Trận, uy lực có lẽ chỉ kém La Hán Đại Trận đôi chút! Phần Nga My phái thì có Lục Hợp Kiếm Trận đã từ lâu cùng phái Võ Đang xưng nhị đại kiếm phái!

Gia Cát Phàm dường như cũng hiểu chủ ý của chàng là gì nên lập tức nói oang oang:

- Lời của Văn Trang chủ quả nhiên không sai! Thất đại phái chúng ta do trăm năm trước đã một lần bị Ma Trung Tử đánh bại, nên bây giờ nghe đến danh xưng này chúng ta đều nom nớp lo sợ mất hết chí phách đại trượng phu! Gia Cát mỗ cũng muốn nói lên một nhận thức cho dù đây là sự nhận thức muộn màng!

Ngưng lời một lúc, Gia Cát Phàm thấy quần hùng có ý chờ đợi liền nói tiếp:

- Tại sao trăm năm trước chúng ta bị Ma Trung Tử đánh bại? Đó là vì y chỉ nhắm vào từng phái một và ra tay vào lúc các phái bất phòng! Bây giờ thì khác, chúng ta đang có sự hiệp lực của ít nhất bốn phái, đồng thời chúng ta có cơ hội để được chuẩn bị đủ đầy! Muốn đối phó với Thần Bí môn, chúng

ta không phải không có năng lực! Chư vị nghĩ sao?

Hết bị Bất Thông kích động lại được nghe những lời nói hùng hồn của Gia Cát Phàm, hầu hết mọi người đến phấn khởi, phấn khích!

Và Bất Thông cùng chờ, chờ thật đúng lúc mới đồng dục lên tiếng:

- Nếu chư vị thực sự đã có tự tin, theo tại hạ, chúng ta nên thành lập một liên minh! Và liên minh này phải gọi là Chánh Đạo Liên Minh Ngũ Kỳ Diệt Ác!

Gia Cát Phàm kinh ngạc:

- Sao chỉ có Ngũ Kỳ?

Chàng giải thích:

- Chư vị gồm bốn phái và một đại bang, tất cả là năm, tạo thành một Chánh Đạo Liên Minh, không phải là Ngũ Kỳ Diệt Ác hay sao?

Du Thừa Phong hoang mang, đưa tay chỉ Văn Quy Nguyên lại chỉ vào Bất Thông:

- Thế còn Tu La Viện và Thiên Nhất Trang? Không lẽ cả hai muốn đứng ngoài Liên Minh Chánh Đạo?

Chàng mỉm cười:

- Đệ và Văn Quy Nguyên đương nhiên không thể đứng ngoài. Nhưng do đây là trách nhiệm bọn đệ phải báo thù cho Tu La Viện và Thiên Nhất Trang đâu có tư cách đề kê là một trong Ngũ Kỳ!

Thấy Du Thừa Phong định nói nữa, chàng đưa tay ngăn lại:

- Còn điều này nữa đệ chưa kịp nói ra! Đó là ngay sau khi Liên Minh Chánh Đạo được thành lập, chư vị có thể chiếu cố lẫn nhau, đệ và Quy Nguyên có việc cần phải tạm xa chư vị!

Gia Cát Phàm gật đầu:

- Ta biết! Quy Nguyên đi tìm Thanh Hải Cung còn ngươi đi tìm Thái Cực Động. Đúng chứ?

Chàng gật đầu! Nhưng khi định nói Bất Thông đành phải chịu nhường cho Gia Cát Phàm nói trước:

- Do hành động của hai người cũng là vì việc diệt trừ Thần Bí môn như các phái nên trong Liên Minh này không thể thiếu phần của hai người!

Hướng về quần hùng, Gia Cát Phàm cao giọng, nói sang sảng:

- Gia Cát mỗ có một đề xuất, chức vụ Minh chủ và Phó Minh chủ Liên Minh Chánh Đạo sẽ do Văn Bất Thông và Văn Quy Nguyên đảm nhận! Chư vị nghĩ sao?

Đây là điều Bất Thông hoàn toàn không ngờ. Và quần hùng hầu như đều nhất loạt tán thành chủ ý của Gia Cát Phàm!

Thấy vậy, Bạch bang chủ bỗng chạm nhẹ vào người Gia Cát Phàm:

- Chương môn còn nhớ lời lão ăn mày này nói gì không? Bất Thông đâu có số làm ăn mày?

Gia Cát Phàm gật đầu:

- Văn bối cũng có cảm nghĩ như vậy nên đạo đó cũng không dám nhận Bất Thông làm truyền nhân! Hoá ra Bạch bang chủ đã tiên liệu tất cả từ trước!

Nghe rõ những lời này, Bất Thông mới biết đây là trách nhiệm mà chàng không thể thoái thác. Và trách nhiệm đó đã có từ lúc chàng tiếp nhận sở học của Bạch bang chủ!

Chàng vòng tay thi lễ với quần hùng:

- Chư vị đã tín nhiệm, tại hạ và xá đệ đương nhiên không thể khước từ! Cũng không thể chậm, tại hạ và xá đệ lập tức lên đường, chư vị xin bảo trọng! Cáo biệt!

Vút! Vút!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ân tình từ phía tu la viện - kết minh thanh hải thể phân khai

Chạy chưa được năm dặm, Bất Thông phải dừng lại khi nghe có tiếng gọi:

- Bất Thông! Chờ đã nào!

Văn Quy Nguyên thoáng kinh ngạc khi nghe Bất Thông hồi hã dặn:

- Nếu Hạ Uyển Nhu có hỏi về Khả Thuý Đình, đệ cứ để ta đối đáp!

Bất Thông vừa dứt lời thì người xuất hiện quả nhiên là Hạ Uyển Nhu!

Và câu hỏi của Hạ Uyển Nhu hoàn toàn không ngoài dự đoán của Bất Thông! Nàng hỏi nhưng hỏi như để quyết:

- Sao không thấy khả thất muội đi cùng ngươi? Hay Thạch Bích Vân đã khiến ngươi thay lòng đổi dạ, phụ bạc với thất muội?

Bất Thông dù đã dự đoán đúng câu hỏi của Hạ Uyển Nhu nhưng bị hỏi thế này thì hoàn toàn ngoài sở liệu của chàng!

Phải lúng túng một lúc chàng mới có thể đáp:

- Thuý Đình hiện là nghĩa nữ của Đồng tiền bối, thân mẫu của Quy Nguyên! Do chưa có lệnh của nghĩa mẫu, Thuý Đình đương nhiên không thể cùng đi với tại hạ!

Đưa mắt nhìn Văn Quy Nguyên, Hạ Uyển Nhu nghi ngờ:

- Y nói đúng hay sai, Văn thiếu hiệp?

Văn Quy Nguyên không thể không đáp lời:

- Đó là sự thật, gia huynh không hề dối gạt cô nương!

Hạ Uyển Nhu gật đầu và cười khẩy khi nhìn lại Bất Thông:

- Nếu đúng thì sao! Còn như không phải, có nghĩa là thất muội đã trao nhầm trái tim cho một kẻ phụ bạc, Hạ Uyển Nhu này nhất định không tha thứ!

Bất Thông cười nhạt:

- Cô nương nói cứ như giữa tại hạ và Thuý Đình đã thật sự có hôn ước! Lời nói này thật khó chấp nhận!

Hạ Uyển Nhu bỗng giận dữ:

- Dù ta biết là chưa hề có chuyện đó, nhưng ngươi nghĩ như thế nào khi đã biết thất muội đã vì ngươi không quản ngại đến sinh mạng? Tình ý của thất muội, không lẽ ngươi không biết?

Bất Thông cau mặt:

- Thuý Đình dù có tình ý với tại hạ, không nên chỉ vì thế cô nương buộc tại hạ phải đáp ứng? Đây là đạo lý gì vậy, cô nương?

Hạ Uyển Nhu lạnh giọng:

- Không là đạo lý nào cả nhưng tự ngươi phải có trách nhiệm! Trừ phi ngươi lại muốn đi vào vết xe đổ của lệnh tôn!

Chàng tái mặt:

- Cô nương muốn ám chỉ vì điều gì? Sao cô nương giám xúc phạm đến người đã khuất là gia phụ?

Hạ Uyển Nhu chưa kịp đáp, bỗng có âm thanh tức tức vang lên:

- Lục sư tỷ đừng nói nữa! Có bức bách y, bất quá muội cũng lâm vào cảnh ngộ như nghĩa mẫu, cũng cảnh đồng sàng dị mộng mà thôi!

Bất Thông hốt hoảng:

- Kia Thuý Đình! Sao cô nương bảo sẽ không lộ diện với diện mạo này?

Hạ Uyển Nhu cười lạnh:

- Vì ngờ thất muội không bao giờ lộ diện nên người mặc tình trắng gió với yêu nữ Thạch Bích Vân?

Tuy có phần áy náy vì khó xử trước sự bất ngờ của Thuý Đình nhưng Bất Thông vẫn phần nộ vì không thể chấp nhận những lời lẽ hàm ý miệt thị của Hạ Uyển Nhu. Chàng quát mắng:

- Cô nương nói năng nên giữ lời! Nếu không có Thạch cô nương giải cứu, tại hạ không thể chạy thoát khỏi Thiên Nhất Trang! Và nếu không có Thạch cô nương tận tình chữa trị, cánh tay tả của tại hạ đã bị phế bỏ rồi! Cô nương đừng vội vô đoán rồi có những lời lẽ hồ đồ về một người đáng được trân trọng là Thạch cô nương!

Hạ Uyển Nhu bĩu môi:

- Lời của người chỉ là phiến diện...

Văn Quy Nguyên xua tay ngăn lại:

- Cô nương sai rồi! Cánh tay của gia huynh thật sự đã bị thương tích trầm trọng, chính tại hạ cũng ngỡ gia huynh khó thể bình phục! Như vậy chứng tỏ những gì gia huynh vừa nói về Thạch Bích Vân đều đúng!

Hạ Uyển Nhu kinh nghi:

- Thiếu hiệp cũng tin như vậy sao?

Văn Quy Nguyên gật đầu:

- Đó là điều tại hạ tận mục sở thị, có lý nào lại không tin!

Nghe thế Bất Thông vội quay nhìn Khả Thuý Đình:

- Khả cô nương! Những tình ý cô nương dành cho tại hạ, tại hạ nhất mực cảm kích và hứa sẽ không quên những gì tại hạ đã hứa! Chỉ có điều tại hạ không hiểu, tại sao cô nương khẩn khoản xin tại hạ đừng để lộ tung tích của cô nương?

Nước mắt ngấn nước mắt dài, Khả Thuý Đình vừa sụt sùi vừa giải thích:

- Tiểu nữ vì không muốn lâm vào tình cảnh như nghĩa mẫu nên không đành lòng nhìn nghĩa mẫu càng lúc càng lún sâu vào hai chữ bất nghĩa! Ý tiểu nữ là...

Có cảm giác mơ hồ về một chuyện chẳng lành, Văn Quy Nguyên thật sự nôn nóng qua tiếng hỏi vội vàng:

- Gia mẫu đã có những hành vi gì để gọi là bất nghĩa?

Cũng có cảm giác như Văn Quy Nguyên, Bất Thông thoáng rung mình:

- Phải chăng tiền bối đã...

Khả Thuý Đình giương to hai mắt:

- Đã như thế nào? Dường như thiếu hiệp đã đoán biết sự việc?

Cuối cùng, chính Văn Quy Nguyên cũng đoán ra qua tiếng kêu xé lòng:

- Phải chăng gia mẫu đã cùng lão thất phu Điền Trung... Ôi ! Mẫu thân!

Khả Thuý Đình cúi mặt không dám nhìn vào mặt Quy Nguyên:

- Họ đã tình cờ gặp lại và nghĩa mẫu đã bị những lời đường mật quyến rũ! Bây giờ họ...

Văn Quy Nguyên gầm lên:

- Lão thất phu hiện ở đâu? Ta không giết lão thì không làm người!

Thuý Đình thật sự sợ hãi:

- Sao thiếu hiệp muốn giết lão? Dẫu sao trước kia họ cũng đã là ý trung nhân của nhau, thiếu hiệp đâu thể ngăn cản họ?

Nhưng Văn Quy Nguyên vẫn gầm vẫn hét:

- Tuyệt đối không để họ thực hiện những hành vi hoàn toàn lỗi đạo với gia phụ! Họ đang ở đâu?

Thúy Đình sợ sệt trao cho Văn Quy Nguyên một mảnh giấy được xếp nhỏ:

- Lúc tiểu nữ có ý định bỏ đi, nghĩa mẫu có giao tiểu nữ vật này bảo là trao cho thiếu hiệp!

Văn Quy Nguyên chớp lấy và mở ra xem thật nhanh! Và thật bất ngờ, Văn Quy Nguyên vừa lao đi vừa hét:

- Ta phải ngăn họ lại! Ta nhất định phải ngăn họ lại!

Vút!

Bất Thông quá lo lắng định đuổi theo. Nhưng chàng vẫn đứng yên sau đó hỏi Thúy Đình:

- Cô nương có xem qua nội dung của mảnh giấy đó?

Thúy Đình gật đầu:

- Tiểu nữ có đọc qua! Đại ý, họ đã định ngày cùng nhau báỉ đường!

- Báỉ đường? Lúc nào? Ở đâu?

Thúy Đình lắc đầu:

- Tiểu nữ không rõ thời gian! Còn địa điểm là ở Tu La Viện!

Chàng rung mình thẳm đoán biết ý đồ của Điền Trung khi chọn Tu La Viện làm địa điểm cùng Đồng Hoàng Yến báỉ đường!

Đưa mắt nhìn dõi theo bóng dáng của Văn Quy Nguyên đang khuất dần Bất Thông đáp khi nghe Thúy Đình hỏi:

- Thiếu hiệp không đuổi theo ư?

- Không! Chính Nguyên đệ phải tự mình quyết định! Và nếu phải động thủ, Nguyên đệ hiện giờ có thừa năng lực đối phó! Tại hạ không tiện xen vào!

Quay người lại, chàng dặn họ:

- Nếu nhị vị định quay lại chờ lệnh sư, tạm thời đừng nhắc đến chuyện của Nguyên đệ! Cáo biệt!

Vút!

Chạy được một lúc chàng tự trách thầm:

"Sao ta chạy cứ như muốn chốn chạy Thúy Đình? Phải chăng trước kia phụ thân cũng vậy, cũng vội vàng rời xa Tu La Viện để đến với mẫu thân mới chính là người phụ thân thương yêu? Còn ta, ta yêu ai? Thúy Đình? Thạch Bích Vân? Hay Hồ Bạch Cúc?".

Chợt nhớ đến Hồ Bạch Cúc, Bất Thông mơ hồ nhận ra có sự khả nghi về thời điểm đã được Điền Trung chọn làm cơ hội gặp lại Đồng Hoàng Yến!

"Phải chăng đang lúc này là lúc Điền Trung được rảnh tay? Có phải vì lão Môn chủ Thần Bí môn đã có kế sách khả dĩ có thể tiêu diệt Thanh Hải Cung ngay trong lúc này? Kế sách đó phải chăng là lão đã có sự hỗ trợ ngầm ngấm của Kiều Toàn và lão cho thời cơ tiêu diệt Thanh Hải Cung đã đến?".

Không thể không tin vào nhận định này, Bất Thông vội tăng cước lực, quyết nhanh chóng tìm đến chỗ Thanh Hải Cung đang lưu ngụ!

Vút!

Bất Thông đến tuy không muộn nhưng tình thế của Thanh Hải Cung thật khó vấn hồi!

Giữa những trận chiến đang tiến dần đến hồi kết cục, khắp chiến trường đầy dẫy những thi hài đầm máu của hơn ba mươi người đều vận y phục màu xanh!

Môn nhân Thanh Hải Cung đã bị huỷ diệt gần như trọn vẹn, chỉ còn lại Hồ Bạch Cúc, Mộ Dung Quang và hai nhân vật khác! Bốn người bọn họ phải khó khăn lắm mới kéo dài cục diện được đến lúc này! Bởi đối thủ của họ là lão Môn chủ Thần Bí môn và Kiều Toàn.

Một mình Hồ Bạch Cúc tuy thừa năng lực trùng trị kẻ phản bộ nhưng Mộ Dung Quang và hai nhân vật kia lại không thể chống đỡ sức tấn công ào ạt của lão Môn chủ Thần Bí môn!

Ngược lại, nếu Hồ Bạch Cúc lao qua bên kia để giúp Mộ Dung Quang thì chính nàng phải khốn đốn do không phải là đối thủ của lão Môn chủ! Một trong hai nhân vật Thanh Hải Cung còn lại không đủ lực diệt Kiều Toàn!

Họ đành phải giữ mãi thế giằng co đầy bất lợi, do chân lực của họ càng lúc càng kiệt quệ!

Bất Thông sau khi lượng định tình hình lập tức lao vào nhập cuộc!

Đầu tiên, chàng cố tình nói lớn để gây phấn khích cho bốn người Hồ Bạch Cúc:

- Cung chủ nghĩ sao nếu Bất Thông này tự ý xen vào nội tình của quý cung? Ha... ha...

Vút!

Hỏi cho có hỏi, Bất Thông tuy đang cười nhưng đã bắt đầu xuất lực vào Kiều Toàn:

- Mối hận đã một lần giam hãm nay Bất Thông xin được hoàn trả! Tiếp chiêu!

Ào... Ào...

Kiều Toàn do vẫn ngỡ Bất Thông chỉ có bản lĩnh như trước nên vẫn đứng vững:

- Ngươi muốn rửa hận hay lại phải nạp mạng? Hãy xem Quỷ ảnh Công phu!

Ào... Ào...

Đến lúc này mới có tiếng Hồ Bạch Cúc vang lên:

- Ngươi đến thật đúng lúc! Bỏ cung chủ chấp nhận sự tiếp trợ của ngươi như đã từng tiếp trợ! Hãy cố lên nào! Đánh!

Vù...

Không riêng gì Hồ Bạch Cúc phấn khích, hai nhân vật kia như đã được Mộ Dung Quang nói về chàng nên tất cả bọn họ đều tăng thêm dũng lực! Họ tận lực phát chiêu:

- Đỡ!

- Phán đồ, đỡ!

Kiều Toàn phải bắt ngờ sau tiếng chạm kinh vang lên.

Ầm!

- Tiểu tử ngươi sao bỗng nhiên có nội lực thâm hậu?

Bất Thông cười dài:

- Nào phải chỉ có như thế! Xem đây!

Vút!

Chàng thi triển Thái Cực Huyền Ảo bộ và một chiêu Hà Lạc Huyền Ảo liền bắt ngờ lao ập vào Kiều Toàn.

Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân của Kiều Toàn quả nhiên phải giảm dần sự lợi hại! Lão quát lên inh ỏi:

- Cầu tiểu tử muốn chết!

Ào... Ào...

Bắt ngờ Bất Thông quát:

- Xem ám khí!

Chàng vờ hất mạnh tà thủ!

Kiều Toàn vừa dịch bộ để lo tránh né thì Bất Thông bật cười ngạo nghễ:

- Trúng! Ha...ha...

Ào...

Àm!

Bị Bất Thông lừa đến phải bị quật trúng một kinh, Kiều Toàn phải lao đảo hồi bộ!

Bất Thông bật lao thẳng vào lão:

- Xích dương trường đỡ!

Ào... Ào...

Tức giận đến đỏ mặt, Kiều Toàn trợn to hai mắt:

- Tiểu tử quá giáo hoạt! Xem chiêu!

Vù... Vù...

Ào...

Àm!

Thán phục lão vì lão xem ra hãy còn nhiều nội lực, Bất Thông vừa chao người lập tức chuyển dịch theo Thái Cực Huyền Ảo Bộ.

Vút!

Bất ngờ chàng nghe tiếng rít cắm phẫn của lão Môn chủ Thần Bí môn vang bên tai:

- Ngươi phải chết! Hãy xem Quỷ Ảnh Trảo Đoạt Hồn!

Vút!

Chàng thất kinh đến phải dịch chuyển liên tiếp nhiều bộ vị.

Vút! Vút!

Tuy nhiên...

Àm!

Bị trúng một chiêu của lão Môn chủ, Bất Thông bàng hoàng kinh khiếp trước võ học thượng thừa của đối phương!

Và chàng thêm lo sợ khi thanh âm của lão cứ bám theo sát sạt:

- Võ học ở Văn gia mật thất đâu? Ngươi không dùng phải chăng vì ngươi chưa học được? Hãy đỡ!

Vút! Vút!

Nhìn bóng trảo chập chùng, Bất Thông dù biết là không thể nhưng vẫn tiếp tục vận dụng Thái Cực Huyền Ảo Bộ để hi vọng toàn mạng!

Vút! Vút!

Nhưng tiếng chấn kinh vẫn vang lên.

Àm!

Huyết khí nhưng nhờ đó Bất Thông đã biết chàng chạy là thất sách. Nên khi có tiếng quát lạnh lùng của lão Môn chủ vang lên:

- Đã đến lúc phải nạp mạng rồi! Đỡ!

Vù... Vù...

Với cảm nhận vừa có, Bất Thông lập tức vận dụng đủ Thái Cực Huyền Âm Bộ và Hà Lạc Huyền Ảo Chương.

Vút!

Ào... Ào...

Nhờ vậy, dù tiếng chạm kinh vẫn phải vang lên nhưng đó là tiếng chạm giữa chuông và chuông, hoá giải bớt uy lực lợi hại từ Quỷ Ảnh công phu của lão Môn chủ! Bất Thông không bị mất mạng như lão môn chủ vừa bảo, mà chàng còn làm lão phải kinh ngạc:

- Hừ! Quả nhiên là Hà Lạc Thái Cực công phu! Vậy ngươi càng đáng chết! Đờ!

Vù... Vù...

Chàng tuy chưa phải đối thủ của lão nhưng chàng vẫn mừng thầm! Thứ nhất, công phu của Hà Lạc lão nhân là khắc tinh của Quỷ Ảnh công phu. Bằng chứng trăm năm trước tuy Vô Danh Kỳ Nhân chưa luyện đủ ba phần, Hạ, Trung, Thượng của công phu Hà Lạc nhưng vẫn có thể đã bại và diệt trừ Ma Trung Tử. Từ này giờ vừa do khiếp sợ vừa do không đủ hiểu biết chàng đã lăm lăm khi cứ lo nhảy tránh. Do đó chàng mới bị lão Môn chủ hai lần nhờ vào Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân quật cho chàng hai trảo đến thất điên bát đảo!

Thứ hai, công lực của chàng giờ đã tăng tiến nhờ vào hạt Thiên Niên Tuyết Liên Tử nên may còn duy trì tính mạng và đang có hi vọng cùng lão Môn chủ kéo dài cục diện! Giả như sau này chàng vào được Thái Cực động là nơi Hà Lạc lão nhân có lưu lại công phu võ học, nếu chàng luyện đủ ba phần Hạ, Trung, Thượng của Hà Lạc công phu, việc diệt trừ lão môn chủ Thần Bí môn là điều hoàn toàn có thể!

Phản kích, Bất Thông từ đó không hề giám khinh suất vận dụng các môn công phu khác. Chàng toàn tâm toàn ý dồn Thái Cực Huyền Ảo Bộ và Hà Lạc Huyền Ảo Chưởng, để cùng lão Môn chủ Thần Bí môn duy trì cục diện ở thể giằng co!

Bất Thông chủ động quát:

- Đã mấy lần lão định giết ta, nhưng lão nào có thực hiện được! Hãy đỡ Hà Lạc Huyền Ảo Chưởng!

Vút!

Vù... Vù...

Lời của chàng làm cho lão môn chủ động nộ đến phát cuồng:

- Liệu ngươi duy trì được bao lâu, tiểu tử? Nạp mạng nào!

Ào... Ào...

Àm!

Chàng cũng đang tự hỏi như vậy, chàng sẽ phải duy trì đến bao lâu nếu tình thế vẫn kéo dài?

Đúng lúc đó, tiếng thét thịnh nộ của Hồ Bạch Cúc chợt vang lên:

- Thất phu phản bội! Hãy xem Quỷ Ảnh Hư Vô Chi đoạt mạng ngươi!

Vù... Vù...

Và rồi tiếng gầm của Kiều Toàn phải vang lên làm cho Bất Thông vui mừng có tác dụng làm cho lão Môn chủ phải nao núng:

- Hồ Bạch Cúc! Hừ! Ta quyết không quên mối hận này!

Àm!

Lão môn chủ nao núng cũng phải vì đã đến lượt lão là đối tượng cho Hồ Bạch Cúc nhắm vào:

- Cả lão nữa! Hãy đỡ Quỷ Ảnh Hư Vô Chi!

Vù... Vù...

Đang dồn toàn bộ chân lực vào việc trừ khử Bất Thông, sự xuất hiện thêm nữa của Hồ Bạch Cúc khiến lão Môn chủ phải cười lên thống hận:

- Được lắm! Kể từ nay giữa Thần Bí môn và Thanh Hải Cung quyết một mất một còn! Bọn ngươi đừng mong toàn mạng! Ha...ha...

Vút!

Lão dịch người tạt bộ sau đó bất ngờ động thân lao đi mất dạng!

Không cam tâm, Hồ Bạch Cúc cố sức đuổi theo:

- Sao lão chạy? Hãy đỡ!

Vù...

Nhưng do công phu nội lực của lão môn chủ cao thâm hơn, chỉ pháp của Hồ Bạch Cúc gần như vô hại đối với lão!

Bất Thông nhìn theo lão, sắc mặt vẫn còn hiện nguyên nổi kinh hoàng:

- Lão ta quả nhiên quá lợi hại! Hà...

Hồ Bạch Cúc nghe thế mới thẩn thờ nhìn lần lượt vào thi thể của những môn nhân Thanh Hải Cung:

- Nếu lão luyện được Quỷ Ảnh Hư Vô Chi, mức độ lợi hại của lão không chỉ có bấy nhiêu! Không ngờ bốn cung lại lâm phải đại nạn này! Hà...

Bất chợt, Mộ Dung Quang từ phía xa chạy về:

- Cung chủ! Kiều Toàn đã được tên Môn chủ quỷ quái kia đưa đi! Thuộc hạ không giám đuổi theo!

Nghe thế, Bất Thông mới biết lão Kiều Toàn khi nãy đã kịp bỏ chạy, chưa bị Quỷ Ảnh Hư Vô Chi của Hồ Bạch Cúc khu xử!

Hồ Bạch Cúc đưa mắt nhìn Mộ Dung Quang:

- Trường lão không đuổi theo cũng đúng! Ta đang sợ, nếu để lão Môn chủ bắt được, Thanh Hải Cung nhất định không còn cơ hội khôi phục, chứ đừng nói đến việc báo thù!

Nghe nàng nói với sắc diện chán nản, Bất Thông kinh ngạc:

- Cung chủ nói đến khôi phục có vẻ như toàn bộ nguyên khí của quý cung...

Nàng gật đầu, thú nhận một sự thật phũ phàng:

- Không sai! Nguyên khí của bốn cung gần một trăm năm trở lại đây hầu như đã bị những hạng người có tâm địa phản phúc làm cho kiệt quệ. Những người đã theo ta vào Trung Nguyên lần này và vừa bị hạ sát chính là lớp môn nhân cuối cùng của bốn cung! Muốn khôi phục lại như trước e phải mất không dưới mười năm, với điều kiện những kẻ phản phúc kia hoặc bị tiêu diệt hoặc đừng quấy nhiễu bốn cung! Nhưng hai vấn đề này, điều nào cũng là nan giải, thật khó thực hiện hoặc mong đợi!

Trong khi Mộ Dung Quang và hai nhân vật kia đang lo thu thập và an táng cho những người xấu số, Bất Thông nhân cơ hội vội hỏi Hồ Bạch Cúc:

- Ma Trung Từ, nhân vật được lão Môn chủ kia gọi là tổ sư gia, trăm năm trước cũng là người Thanh Hải Cung?

Nàng thờ dãi:

- Không chỉ là môn nhân, đó chính là người đã được chọn trước làm môn chủ bốn cung!

Chàng giật mình:

- Vậy tại sao Ma Trung Từ...

Nàng nhìn chàng:

- Thiếu hiệp đã tưởng lão làm phản vì muốn chiếm đoạt cương vị cung chủ? Nếu chỉ có thế, lão đâu đã bị gán cho hai chữ phản nghịch? Chính lão muốn xua Thanh Hải Cung vào chỗ ắt phải bị huỷ diệt nên bốn cung phải tức quyền làm cung chủ của lão! Thiếu hiệp thử đoán lão muốn gì?

Bất Thông chỉ ngờ ngờ nên lời nói còn có phần dè dặt:

- Có phải Ma Trung Từ còn có dã tâm lớn hơn, lão không thích chỉ làm một cung chủ của một Thanh Hải Cung vốn ở nơi xa xôi?

Nàng gật đầu:

Thiếu hiệp đoán đúng rồi! Mục đích của lão là muốn độc bá võ lâm Trung Nguyên! Khi lão manh nha ý đồ này, đã có nhiều người khuyên ngăn, nhưng càng khuyên ngăn lão càng thêm ngông cuồng! Lão bảo ở võ lâm Trung Nguyên không hề có môn phái nào xứng là đối thủ của bốn cung! Và dù biết đó là sự thật, nhưng bốn cung vì không muốn gây công phẫn, phạm đến đất trời nên phải quyết liệt phết trút lão!

Khẩu ngữ của nàng làm cho chàng bất phục! Chàng buột miệng bảo:

- Nhưng cuối cùng, Ma Trung Từ cũng bị một nhân vật ở võ lâm Trung Nguyên đánh bại! Đó là vì lão quá ngông cuồng nên quên câu thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân!

Sắc diện mỉa mai của Hồ Bạch Cúc đột nhiên sa sầm:

- Điều này ta đã từng nghe! Nhưng thiếu hiệp có thể cho ta biết nhân vật nào có đủ bản lĩnh đã bại Quỷ Ảnh công phu của bản cung?

Chàng đáp lại mập mờ:

- Tại hạ chỉ nghe nói đó là một nhân vật tự xưng là Vô Danh kỳ nhân!

Nàng lăm bằm:

- Vô Danh Kỳ Nhân? Một danh xưng thoát nghe thì rất khiêm tốn nhưng thật ra lại hàm chứa sự cao ngạo ngút trời! Hừ! Kỳ nhân!

Chàng lo ngại

- Như cung chủ không tin đã từng có nhân vật như vậy?

Nàng trầm giọng:

- Ma Trung Tử đã bị tiêu diệt, đó là một sự thật quá rõ sao ta lại không tin? Nhưng ta không tin là không tin ở điểm khác!

Chàng nôn nao hỏi:

- Là điểm gì?

Nàng bảo:

- Nếu Ma Trung Tử trước khi vào Trung Nguyên gây hoạ kịp luyện Quỷ Ảnh Hư Vô Chi ta hoàn toàn không tin vị Vô Danh Kỳ Nhân nào đó có đủ bản lĩnh để làm điều đã làm!

- Cung chủ có ý bảo công phu của Vô Danh Kỳ Nhân không thể đối phó nổi Quỷ Ảnh Hư Vô Chi?

Nàng quả quyết:

- Đúng vậy! Nếu vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân chỉ có thể làm cho đối phương rối loạn nhãn quang thì Quỷ Ảnh Hư Vô Chi sẽ khiến cho đối phương không thể nào nhận định được phương hướng phát kình! Đối phương sẽ chết mà không hiểu tại sao lại chết!

Chàng càng thêm bất phục nhưng chỉ giám nói bằng quơ:

- Đáng tiếc lão Môn chủ không thể biết tuyệt kỹ này, bằng không...Hừ!

Hồ Bạch Cúc nghi ngờ:

- Bằng không thì sao? Như thiếu hiệp muốn ám chỉ người thừa kế sở học của Vô Danh Kỳ Nhân đã xuất hiện và người này không hề sợ tuyệt kỹ của bản cung, Quỷ Ảnh Hư Vô Chi?

Chàng giật mình và thầm trách là không biết tự chủ, đã để lộ một điều không để lộ, nhất là để lộ cho một cung chủ Thanh Hải Cung như Hồ Bạch Cúc!

Chàng đáp lại mập mờ:

- Đó là tại hạ tự nghĩ như thế!

Nàng đột nhiên cười nhẹ:

- Ta lại nghĩ khác! Nhất định người này đã xuất đầu lộ diện! Và nếu là vậy, thì...

Chàng hốt hoảng:

- Thì thế nào? Cung chủ đừng nói là sẽ cùng người đó thử tài cao hạ hạ nha?

Nhưng Hồ Bạch Cúc lại nói đúng điều chàng đang lo sợ:

- Sao lại không? Đó là điều ta muốn và sẽ không ai ngăn cản được ta!

Bối rối tốt độ, Bất Thông chỉ muốn nàng phải quên đi ý tưởng kỳ quái này nên vội lảng sang chuyện khác:

- Sau đây, cung chủ định làm gì? Quay về Thanh Hải Cung hay phải tìm và trừng trị Kiều Toàn?

Nàng nhìn những lăm mọ vừa được Mộ Dung Quang đáp vội:

- Họ chết thảm như thế, ta là Cung chủ của họ có lý nào để họ chết mà không nhắm mắt!

Chàng chợt đề xuất:

- Sau lần này nhất định Kiều Toàn sẽ đầu nhập Thần Bí môn! Các phái võ lâm Trung Nguyên vừa cùng nhau lập một liên minh để đối phó với Thần Bí môn, nếu cung chủ không ngại và cũng có ý định như thế...

Hồ Bạch Cúc lập tức cắt ngang:

- Họ liên minh thì kệ họ! Ta hoặc không liên minh với ai, hoặc chỉ liên minh với một người.

Chàng lại có thêm một nỗi lo sợ khác:

- Cung chủ muốn nói...

Nàng mỉm cười với chàng:

- Chính thiếu hiệp! Vì chẳng phải giữa chúng ta đã có hai lần kết minh và đều có kết quả sao?

Lúc đó, Mộ Dung Quang kịp đến gần và đã nghe Hồ Bạch Cúc nói lời này! Lão hớn hờ bảo:

- Cung chủ nói không sai! Cứ như là duyên nợ, hai lần bốn cung lâm nạn là hai lần được thiếu hiệp xuất hiện tiếp trợ! Có vẻ sự kết minh giữa bốn cung và thiếu hiệp càng về sau càng thuận lợi!

Nhìn hai nhân vật kia đang đến gần, Hồ Bạch Cúc hoan hỉ dẫn tiến:

- Nhị vị trưởng lão! Đây là Bất Thông Thiếu hiệp ta đã có lần nhắc đến!

Quay sang chàng, nàng vẫn tươi cười:

- Họ là bào huynh bào đệ, một người là Đoàn Nhất, một người là Đoàn Nhị, cùng là trưởng lão bốn cung!

Đoàn Nhất lớn tuổi hơn liền tiến lên:

- Huynh đệ mỗ không những đã nghe mà còn vừa được mục kích khí phách hơn người của thiếu hiệp! Thật trăm nghe không bằng một thấy!

Bất Thông nghĩ thầm, muốn tiêu diệt Thần Bí môn không thể không cần đến bốn người còn lại của Thanh Hải Cung! Và nếu họ không muốn có sự kết minh với các phái thì chàng đành phải nhân nhượng họ! Chàng mỉm cười:

- Được quý cung xem trọng tại hạ cứ hồ thẹn là không xứng! Nhưng vì muốn cùng quý cung lo việc đối phó với Thần Bí môn, tại hạ đành muối mặt nhận lời khen tặng của chư vị. Đã thế này, tại hạ mạo muội nêu ra một chủ kiến, quý cung tạm thời theo chân tại hạ! Đề khi tin này tới tai lão Môn chủ, lão phải tự xuất đầu lộ diện!

Hồ Bạch Cúc như chỉ chờ có thế là lập tức tán đồng:

- Một chủ kiến thật hay! Ta tán thành!

Chính lúc này Bất Thông không thể không nhìn thấy những ánh mắt ý nhị của ba người Mộ Dung Quang đang nhìn nhau! Cứ như họ đã biết trước thế nào cung chủ của họ cũng phải tán đồng, bất luận ý kiến của Bất Thông như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Những lầm lẫn dẫn đến muộn màng - người gần tâm gần một liên minh

Dù đang mệt mỏi vì phải chạy một đoạn đường khá xa nhưng khi chạm mặt, Mộ Dung Quang vẫn vội vàng bấm báo:

- Những dự đoán của thiếu hiệp đều lầm lẫn! Nơi mà thiếu hiệp gọi là Tu La Viện cho đến giờ vẫn là nơi hoang tàn đổ nát, không có lấy một bóng người!

Không như Hồ Bạch Cúc, Đoàn Nhất và Đoàn Nhị đang nhấn nhó vì sự lầm lẫn của Bất Thông khiến Mộ Dung Quang phải đi không về không! Bất Thông đột nhiên mỉm cười:

- Tuy là lầm lẫn nhưng qua đó tại hạ đã biết tại sao những ngày qua không thấy lão Môn chủ xuất hiện!

Hồ Bạch Cúc ngạc nhiên:

- Lão có điều bận tâm khác cần phải gấp rút đối phó, hơn là phải đối phó với chúng ta?

Chàng gật đầu:

- Không sai! Và lần này nếu tại hạ không làm lần nữa thì lão đang phải đương đầu với Liên Minh Chánh Đạo như tại hạ đã nói cho Cung chủ nghe!

Hồ Bạch Cúc suýt phì cười khi đưa ra một nhận định:

- Một Liên Minh Chánh Đạo như lời thiếu hiệp, ta e chưa đủ làm cho lão bận tâm!

Với ý định là làm cho Hồ Bạch Cúc bớt sự khinh thị về các võ phái Trung Nguyên nên Bất Thông cứ thản nhiên bảo:

- Có thể sẽ không như Cung chủ nghĩ. Trái lại đây chính là cơ hội giúp quý cung tiêu trừ mọi lo âu về lão Môn chủ và Kiêu Toàn! Mọi người cứ theo tại hạ sẽ biết!

Họ lại đi như mười ngày vừa qua, họ đã đi theo Bất Thông.

Thấy sự quả quyết của chàng, Hồ Bạch Cúc tuy đi theo nhưng vẫn tìm cách dò hỏi:

- Nay, hay thiếu hiệp thấy sự hiện diện của người đó nên mới bảo lão Môn chủ phải bận tâm đương đầu?

Chàng vờ hỏi lại:

- Cung chủ ám chỉ người nào?

Nàng ngoe nguẩy:

- Còn ai nữa ngoài kẻ đã tiếp nhận hết di học của Vô Danh Kỳ Nhân? Trừ y còn ai đủ khiến lão Môn chủ bận tâm?

Chàng lắc đầu nguầy nguậy:

- Ở Liên Minh Chánh Đạo hiện giờ không hề có người nào như Cung chủ vừa nói!

- Thật không? Sao thiếu hiệp biết?

Chàng cười nhẹ:

- Cứ đến rồi Cung chủ sẽ biết!

Thái độ úp úp mở mở của chàng khiến Hồ Bạch Cúc giận dữ! Từ đó, nàng cứ lẳng lặng đi theo chàng, tịnh không nói, không hỏi một lời nào nữa!

Nhưng, không hiểu sao những lúc gần đây mọi suy đoán của chàng đều làm lẫn và những làm lẫn dễ dẫn đến tai họa.

Đang đi, chàng hốt nhiên kêu thất thanh khi thất thanh khi nhìn thấy ở phía trước đang có một thân hình cứ một bước là lao đảo vấp ngã một cái:

- Thạch Bích Vân?

Đã nhận ra đó là một nữ nhân, Hồ Bạch Cúc càng thêm chau đôi mày liễu khi nghe Bất Thông gọi ra tính danh đó với vẻ quá mật thiết! Vì thế, cả Hồ Bạch Cúc cũng phải vội vàng chạy đến như Bất Thông đang hối hả chạy đến. Và Hồ Bạch Cúc phải sa sầm nét mặt khi nhìn thấy nữ nhân nọ thản nhiên là đứng vào vòng tay Bất Thông, ngay lúc chàng kịp đến.

Không những thế, Hồ Bạch Cúc còn nghe Bất Thông cứ quá mức quan tâm khi dồn dập hỏi nữ nhân kia:

- Bích Vân! Điều gì đã xảy ra? Có phải lệnh tôn đã gặp nguy hiểm? Và có phải tất cả đều do Tôn Nhất Bình?

Thạch Bích Vân đã quá kiệt lực! Lời của nàng chỉ là lời thêu thào đứt đoạn:

- Hấp Nguyên... Lão đã dùng Hấp Nguyên... Gia Phụ đã... bị lão sát hại...

Bất Thông vội đặt nàng xuống và quay qua Hồ Bạch Cúc:

- Cung chủ có thể vì tại hạ ban cho Thạch cô nương một hoàn linh đan Trấn Nguyên Đan.

Không nói không rằng, Hồ Bạch Cúc ném cho chàng một hoàn linh đan Trấn Nguyên.

Vừa nạp linh đan cho Bích Vân, Bất Thông vừa truyền cho nàng ít chân nguyên nội lực!

Chàng vội hỏi khi thấy Thạch Bích Vân có phản lại sức:

- Còn Sa Hồng Cát, Hoa Vô Sắc họ đã như thế nào?

Thạch Bích Vân nhìn chàng bằng ánh mắt cảm kích:

- Họ phục tùng Tôn Nhất Bình nên tạm thời Tôn Nhất Bình còn dùng họ!

Chàng gật đầu và lại hỏi:

- Ai đã hại cô nương? Cũng là Tôn Nhất Bình ư?

Nàng lắc đầu, đáp thật khẽ:

- Chân nguyên thì bị Tôn Nhất Bình chiếm đoạt, còn thương tích và những cái khác... Không phải lão!

Chàng hoang mang:

- Cô nương đã bị tước đoạt hết chân khí, kẻ nào nhẫn tâm vẫn tiếp tục ra tay hành hạ cô nương?

Lúc đó, có tiếng quát đặc ý vang lên:

- Là ta! Ngươi hỏi phải chăng có ý báo thù cho tiện tỳ?

Chàng quắc mắt nhìn ba bóng người vừa xuất hiện:

- Là một mình Địch Hành ngươi hay có cả hai tên kia nữa?

Địch Hành vung vẩy ngọn trường tiên:

- Một mình ta vị tất đối phó nổi. Hỏi làm chi ba người! Ha... ha...

Mộ Dung Quang đương nhiên không chịu nổi chàng cười này có Địch Hành! Lão lao vọt ra:

- Hà hiệp nữ nhân lại là một nữ nhân không còn công phu chân lực, ngươi...

Bất ngờ có tiếng quát của Bất Thông vang lên khiến Mộ Dung Quang phải dừng lại:

- Lùi lại nào, tiền bối!

Thấy Mộ Dung Quang đã đứng lại, chàng nói thêm:

- Hãy để bọn chúng cho tại hạ xử trí! Tiền bối bắt tất phí tâm!

Tuy nói vậy nhưng chàng vẫn cứ thân nhiên ở bên cạnh Thạch Bích Vân! Chàng hỏi nàng:

- Cả ba tên đều ra tay?

Nàng gật đầu:

- Địch Hành là chính hung, còn hai gã kia là a tòng!

Chàng cười nhạt:

- Cô nương muốn tại hạ xử chúng như thế nào?

Nàng biến sắc:

- Chúng đã được Tôn Nhất Bình thu làm đệ tử.

Chàng cười thành tiếng:

- Tại hạ không quan tâm đến điều đó!

- Chúng đã dùng Hấp Nguyên Đại Pháp để tước đoạt chân nguyên nội lực của lũ sư đệ chúng!

Chàng gần giọng:

- Như vậy tội càng thêm nặng!

- Chúng còn luyện Xích Dương Chưởng!

Chàng mất lộ hung quang:

- Chúng sẽ nhận được sự trừng phạt từ chính công phu đó!

Lúc đó, Dịch Hành vì quá phần nộ khi phải nghe mãi lời khinh miệt của chàng, y vùng trường tiên quật đến:

- Ngươi chó quá ngông cuồng! Đờ!

Vèo...

Bất Thông lừ mắt, không cho Hồ Bạch Cúc hay bất cứ ai ra tay!

Và lừ mắt như vậy, chàng nghiêng đầu chấp nhận một roi của Dịch Hành vào lưng, vì chàng đang hỏi Bích Vân:

- Cô nương vẫn chưa nói, muốn tại hạ trừng trị chúng như thế nào?

Chát!

Thấy chàng thân nhiên hứng chịu một roi, Hồ Bạch Cúc bắt đầu mất lộ hung quang! Nhưng nàng và cả ba người Mộ Dung Quang đều phải chấp nhận nhượng bọn kia cho Bất Thông. Vì họ vừa nghe Thạch Bích Vân hét:

- Giết chúng! Chúng đã thay nhau chiếm đoạt trình tiết của muội!

Như một tia chớp, Bất Thông lao vút về phía Dịch Hành!

Vút!

Và một tiếng gầm kinh thiên động địa lập tức vang lên từ cái miệng đang há thật to của chàng:

- Dịch Hành, tên đâm tặc vô sỉ! C...h...ế...t....!

Thấy chàng lao đến, Dịch Hành vì đã có sự chuẩn bị nên cứ nhếch môi giễu cợt! Tuy nhiên nụ cười của y phải biến mất, thay vào đó là tiếng kêu kinh hoàng:

- Xích Dương Chưởng?

Lập tức y ném bỏ trường tiên, đưa song thủ về phía trước, miệng hét vang:

- Ta cũng có Xích Dương Chưởng cho ngươi! Đờ!

Ào... Ào...

Àm!

Hự!

Bất Thông cười nhạt khi thấy Dịch Hành chỉ bị chấn lùi mà chưa chết:

- Khá lắm! Hấp Nguyên Đại Pháp quả nhiên đã giúp ngươi nhiều! Ha... ha...

Vút!

Đột nhiên bóng nhân ảnh của chàng biến mất khiến Dịch Hành thất kinh:

- Ngươi không dám đường đường giao chiến ư?

Chàng xuất hiện ngay bên tả y:

- Ngươi không xứng! Đờ!

Ào... Ào...

Bị Bất Thông quật chưởng quá bất ngờ, Địch Hành hốt hoảng tìm cách tránh chiêu, nhưng...

Vút!

Bất Thông lại xuất hiện ngay trước mắt y với chưởng Xích Dương tận lực bình sinh:

- Nằm xuống!

Ào... Ào...

Ầm!

Phùng...!

Toàn thân Địch Hành lập tức phát hỏa! Y kêu thảm thiết:

- A... A...

Hai tên còn lại cả kinh, cùng một lúc lao vào chàng:

- Tiểu tử quá ác độc! Đờ!

- Ngươi phải chết!

Ào... Ào...

Nhìn chúng từ hai phía cùng thi triển Xích Dương Chưởng, Bất Thông mỉm cười và bất ngờ vút lên không.

Vút!

Trong khi hai gã kia vô tình quật kinh vào nhau, từ bên trên Bất Thông quát ầm lên:

- Kẻ phải chết chính là lũ dâm tặc bọn ngươi! Đờ!

Ào... Ào...

Chưởng quật xuống của chàng cũng là Xích Dương Chưởng! Với những luồng nhiệt khí nóng hừng hực có từ ba chưởng Xích Dương, hai gã nọ vô hình trung tự cho đầu vào chỗ chết.

Ầm! Ầm!

Phùng! Phùng!

- A... A...

- A... A...

Nhìn ba ngọn đuốc sống cứ chốc chốc gào lên bi thảm, Hồ Bạch Cúc vì bất nhẫn phải phát tay phát ba ngọn chỉ kinh Quỷ Ảnh Hư Vô Chi về phía chúng.

Viu...

Oa...! Oa...! Oa...!

Tuy nhìn thấy nhưng Bất Thông vẫn không can ngăn! Chàng tiến lại gần Thạch Bích Vân:

- Chúng đã bị trừng phạt đúng như cô nương muốn! Cô nương hãy cố gắng chịu đựng...

Thạch Bích Vân cố nhồm người lên:

- Bất Thông! Như các hạ là... huynh là hậu nhân của Văn gia?

Chàng cố nương nhẹ để đặt Thạch Bích Vân nằm trở lại:

- Có là hậu nhân của Văn gia tại hạ vẫn là Bất Thông ngày nào cô nương biết! Tại hạ không hề có địch ý với lệnh tôn!

Thạch Bích Vân gượng cười, một nụ cười vừa là cảm kích vừa là tạ lỗi Văn Bất Thông!

Thật lạ, đột nhiên Hồ Bạch Cúc đối diện với Bất Thông và Hồ Bạch Cúc bỗng có những lời nói dịu dàng với Bích Vân:

- Cô nương yên tâm! Chỉ cần cô nương cố gắng chi trì nhất định là Bất Thông sẽ nghĩ được cách giúp cô nương bảo toàn tính mạng.

Thạch Bích Vân khẽ lắc đầu:

- Cô nương đẹp lắm được đồng hành cùng Bất Thông và còn là đồng bệnh tương lân, cô nương kể như có phúc, còn Thạch Bích Vân này chỉ là một kẻ bạc số!

Hồ Bạch Cúc đỏ mặt nhưng cất nghiêm giọng:

- Cô nương nói chỉ những lời này! Bất Thông đang rất lo lắng cho cô nương, vì cô nương y dám chịu một roi của gã kia! Chính Bất Thông đã để y rất yêu cô nương!

Khi không lại bị hai nữ lang chọn làm đối tượng để đối thoại và là đối thoại ngay trước mặt, Bất Thông hắng giọng:

- Bích Vân! Những gì Hồ cung chủ vừa nói rất đúng, cô nương đừng phí lực nữa. Hãy cố gắng chịu đựng, tại hạ nhất định sẽ nghĩ cách giúp cô nương khôi phục nguyên trạng!

Nàng cười héo hắt:

- Liệu có được không, Bất Thông? Đây là lúc muội nhận thức rõ nhất những gì đang xảy ra trong muội! Không những sinh mạng muội đang như ngọn đèn treo trước gió, những gì tốt đẹp nhất muội đã che giấu huynh là sẽ dành cả cho huynh cũng không còn! Muội không còn gì nữa để trao huynh! Muội thật bạc phước đúng không huynh?

Bất Thông bị dao động thật sự khi nghe Thạch Bích Vân thổ lộ tâm can! Chàng cố trấn tĩnh và nhìn ngay vào mắt nàng:

- Không! Tại hạ không nghĩ như thế! Những ngày được cùng cô nương lênh đênh trên thuyền thật ra cô nương đã cho tại hạ rất nhiều, nhiều hơn tại hạ mong muốn!

Bích Vân mở to hai mắt và nhìn chàng hốt hơ:

- Huynh nói thật? Huynh sẽ không quên những ngày đó? Huynh không cảm thấy hối tiếc khi bị buộc phải có những ngày tù túng bên cạnh muội, một kẻ rất có thể là kẻ thù của huynh, của Văn gia?

Đến lúc này, Bất Thông không còn cách nào nữa để che giấu cảm xúc. Và dường như chàng nghĩ, có còn gì nữa mà che giấu! Chàng hít một hơi thật chậm để khi buông lời chàng cũng buông ra thật chậm, thật rõ:

- Không, tại hạ không quên cũng không hối tiếc. Có tiếc chẳng, tại hạ tiếc là tại sao trong những ngày đó tại hạ lại phải cố nén mọi cảm xúc rất thật của tại hạ! Đáng lý ra tại hạ phải bộc lộ hết những gì tại hạ cần phải bộc lộ!

- Bất Thông!

Chàng cúi mặt xuống gần nàng:

- Cô nương muốn nói gì?

Nàng thoáng ửng hồng hồng gương mặt đã quá nhợt nhạt:

- Nếu những ngày như thế được lặp lại, huynh sẽ bộc lộ những gì với muội? Huynh có thể nói ngay bây giờ cho muội biết không?

Chàng lo sợ, lời nói của Bích Vân đang tạo cho chàng một nỗi lo sợ bất tường! Chàng liếc mắt nhìn lên và gặp phải ánh mắt ra chiều khích lệ của Bạch Cúc! Như Bạch Cúc đang bảo chàng muốn nói gì thì nên nói ngay, bằng không tất cả sẽ quá muộn!

Chàng nhìn lại xuống Bích Vân, nàng vẫn chờ nghe những bộc lộ của chàng!

Khẽ cắn vào một bên môi, cắn mạnh đến khi cảm thấy đau, từ tâm can chàng cũng lập tức xuất hiện một cảm giác đau nhói, đau đến xé lòng! Và lời nói của chàng cũng bật thốt lên, không thể và không còn kiềm chế được nữa:

- Bích Vân! Điều mà ta muốn bộc lộ đó là ta yêu nàng!

Bích Vân ưỡn người lên, miệng lắp bắp sung sướng:

- Huynh yêu muội! Thật thế ư? Chàng yêu ta? Chàng thật sự yêu ta? Huynh ơi! Bất Thông ơi! Huynh có biết là muội sung sướng lắm không? Vì muội, huynh hãy nói cho muội nghe một lần nữa, câu nói mà chàng vừa nói! Nói đi, chàng!

Tri giác đang rời bỏ nàng. Nàng lăm lăm như người cuồng trí! Và nếu đây không phải thái độ của người cuồng trí thì có nghĩa là sự sống đang rời bỏ nàng, sự minh mẫn cũng đã rời bỏ nàng!

Bất Thông bồng vòng hai tay quanh thân hình mềm oặt của Bích Vân! Thân hình nàng dù đang giá lạnh nhưng ánh mắt nàng vẫn nồng ấm, vẫn nhìn chàng và chờ đợi nàng thực hiện lần cuối nguyện vọng của nàng! Cả miệng nàng cũng vậy, một cái miệng hé mở và từ đó như đang có lời hối thúc chàng, nài nỉ chàng hãy nói cho nàng nghe điều nàng rất muốn nghe!

Thế nhưng, những gì chàng đã nói, đang nói và định nói không hiểu sao bỗng tuột khỏi miệng chàng! Chàng không thể thốt ra bất cứ lời nào, cho dù chàng đang cố hết sức để nói ra! Chàng bất lực và đang giận bản thân vì sự bất lực không đúng lúc đó!

Bất chợt, một động lực bỗng đến với chàng, thúc đẩy chàng và chàng nói lên điều chàng phải nói! Đó là bàn tay, bàn tay của Hồ Bạch Cúc bỗng chạm vào chàng, một cái chạm nhằm ý cảm thông, khích lệ và cả oán trách chàng nữa! Và lời nói của chàng lập tức được thốt ra:

- Bích Vân! Ta yêu nàng! Ta nói ta yêu nàng! Ta... yêu... nàng...

Đôi mắt của Bích Vân hững hờ khép lại nhưng miệng của nàng, trên miệng của nàng rõ ràng là đang động lại một nụ cười mẫn nguyện!

Điều đó khiến Bất Thông phải tiếp tục nói:

- Ta yêu nàng! Bích Vân! Ta yêu nàng...

Một cái chạm nữa của Hồ Bạch Cúc đang chạm vào chàng! Cùng với cái chạm này, Hồ Bạch Cúc còn buông nhẹ một câu:

- Bất Thông! Nàng chết rồi!

Bất Thông cảm thấy toàn thân rúng động, và chàng bật gào lên:

- Bích... Vân...!

Phải một lúc lâu sau đó, Bất Thông mới nghe Hồ Bạch Cúc nói! Có lẽ nàng đã nói khá lâu nhưng đến bây giờ tai chàng mới có thể tiếp nhận thanh âm của nàng:

- ... nàng đã chết trong mẫn nguyện! Và những gì cần làm, huynh đã làm tất cả cho nàng!

Chàng đột nhiên tỉnh táo, sự tỉnh táo làm cho Bạch Cúc kinh sợ!

Đặt Bích Vân nằm trở lại, chàng đứng lên nhìn quanh!

Khi tìm được một nơi ưng ý, chàng ra tay đào mộ, một mộ huyệt ngay phía dưới một cội cây tùng có tàng thật to!

Sau đó, chàng thân nhiên đến mức lạnh lùng đặt hình hài bất động của Thạch Bích Vân vào đáy mộ!

Lập mộ, lập mộ chí, chàng lẳng lặng làm và làm thật quả quyết, dứt khoát!

Lạnh lùng đứng nhìn ngôi mộ mới đắp, sau đó, chàng buông thõng một câu:

- Chúng ta đi!

Hoàng sợ, Hồ Bạch Cúc tất tả đi bên cạnh chàng và cố hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

Những tưởng chàng không nói, nào ngờ chàng lại nói tất cả những gì chàng đang nghĩ:

- Chúng ta cần phải đến với Liên Minh Chánh Đạo! Mới đây thôi, tại hạ đã làm khi nghĩ lão Môn chủ không xuất đầu lộ diện vì mãi lo đối phó với Liên Minh Chánh Đạo! Nhưng thật ra không phải, lão đang chơi trò ngư ông đắc lợi! Kẻ đang phó với Liên Minh Chánh Đạo chính là Tôn Nhất Bình! Phần lão Môn chủ chỉ biết chờ đợi và chờ đợi! Tôn Nhất Bình thắng là lão thắng, lão sẽ thu thập Tôn Nhất Bình sau! Và như Tôn Nhất Bình bại lão sẽ chiêu dụ Tôn Nhất Bình để sau cùng kẻ đạt thắng lợi chính là lão!

Ngừng lời một lúc, chàng quay sang Hồ Bạch Cúc:

- Muốn đối phó với lão Môn chủ, chư vị không còn cách nào khác là phải hợp lực với Liên Minh Chánh Đạo! Có loại bỏ được Tôn Nhất Bình chư vị mới có cơ hội đối diện với lão Môn chủ và Kiều Toàn! Và ngược lại, nếu Tôn Nhất Bình lại trừ được Liên Minh Chánh Đạo, rốt cuộc chỉ một mình Thanh Hải Cung chư vị phải đối đầu với hai thế lực cùng quyết tâm tiêu diệt chư vị! Cung chủ nghĩ thế nào nếu tại hạ, Minh chủ của Liên Minh Chánh Đạo, khản khoản mời chư vị cùng hiệp lực?

Hồ Bạch Cúc hoang mang:

- Huynh là Minh chủ của liên minh đó?

Chàng gật đầu:

- Tại hạ không hợm mình, tự nhận là Minh chủ Liên Minh Chánh Đạo! Đó là do quần hùng công cử! Cung chủ không trách tại hạ?

Hồ Bạch Cúc nghiêm mặt:

- Như vậy, Minh chủ đang muốn báo thù cho Bích Vân hay vì Liên Minh Chánh Đạo?

Chàng cũng nghiêm mặt:

- Vào lúc này tại hạ rất thật lòng! Vì cả hai! Không thể tách bạch thành hai chuyện khác biệt! Có công lẫn có tư! Và cũng có thể nói, tại hạ vừa vì võ lâm Trung Nguyên vừa vì Thanh Hải Cung! Vì những kẻ Thanh Hải Cung muốn diệt trừ cũng là những kẻ võ lâm Trung Nguyên phải đối phó! Do đó, càng khó có thể tách bạch thành hai chuyện riêng lẻ!

Hồ Bạch Cúc trầm tư một lúc lâu mới nói:

- Tóm lại, Minh chủ vẫn bằng mọi cách kéo bốn cung vào Liên Minh Chánh Đạo?

Chàng trầm giọng:

- Từ hai chữ Chánh Đạo đã nói lên tất cả! Thanh Hải Cung là chánh hay tà? Nếu là tà, từ lâu tại hạ đã không mấy lần cùng Thanh Hải Cung kết minh! Và nếu đã là chánh tại sao Cung chủ không tự nhân quý cung cũng là một thành phần trong Liên Minh?

Nàng mấp má môi định nói thì chàng vội xua tay ngắt lời:

- Cung chủ muốn nói gì, tại hạ có thể đoán biết! Cung chủ sắp sửa viện cớ, bảo Thanh Hải Cung vốn ở chốn xa xôi, không là phần tử của võ lâm Trung Nguyên? Xa thì sao? Người xa nhưng tâm lại gần và nhất là tâm đó lại là tâm chánh! Người có tâm chánh thì bất luận đi đâu cũng là người thuộc phe chánh đạo. Hay cung chủ muốn người xa thì tâm cũng xa?

Hồ Bạch Cúc lẩm bẩm:

- Người xa nhưng tâm gần? Cũng có nghĩa là người gần nhưng tâm lại xa! Xa gần, gần xa? Những lời này như Minh chủ có ám thị?

Chàng giật mình vì biết nàng đã nghĩ quá xa, nghĩ đến nỗi có thể dẫn đến những lầm lẫn, ngộ nhận! Chàng lắc đầu:

- Tại hạ không có ý ám thị những gì như Cung chủ đang nghĩ! Có chăng, tại hạ xin giải thích, đã có tâm gần tại sao người cứ phải ở xa nếu đã có những điều kiện để có thể ở gần?

Hồ Bạch Cúc lập tức quay mặt về phía chàng:

- Ta có điều này muốn Minh chủ hiểu mình bạch!

Ngờ chàng muốn đề cập đến vấn đề liên minh, chàng gật đầu:

- Tại hạ đang chờ nghe, Cung chủ bắt tất phải e ngại!

Bọn Mộ Dung Quang đến lúc này không hiểu sao tất cả cùng tăng cước lực, họ vượt lên trước, chỉ để chàng và Hồ Bạch Cúc cùng sóng vai đi phía sau!

Mơ hồ biết nàng sắp bộc lộ tâm tư, Bất Thông định tăng cước lực thì đã muộn.

- Ta đã sai khi cứ nghĩ giữa huynh và Bích Vân có những quan hệ mật thiết! Và ta càng sai khi phần nào có thái độ thù địch lúc nhìn thấy huynh biểu lộ sự quan tâm thái quá đối với Bích Vân! Hà... ! Bích Vân thật đáng thương, mãi đến lúc chết mới có cơ hội biểu lộ tình cảm! Và nàng đã được huynh đáp ứng vào lúc quá muộn màng! Văn huynh! Đó là điều Bạch Cúc này không muốn! Không bao giờ muốn!

Đột ngột, nàng dừng lời làm cho tâm can chàng chợt trĩu nặng.

Chàng tự trách bản thân:

“Ngươi có còn là người nữa không? Sao một lần nữa để trái tim ngươi rung động? Ngươi là hạng người gì khi cứ để nữ nhân lần lượt theo đuổi và thổ lộ tâm tư với ngươi? Một Khả Thủy Đình đang mong mỏi chờ sự đáp ứng của ngươi, một Thạch Bích Vân mãi đến cuối đời mới được nghe ngươi bộc lộ tâm can, một hành động muộn màng dễ dàng ngộ nhận là hành vi thương hại, và một Hồ Bạch Cúc đang hé lộ dần con tim để chờ đón ngươi! Ngươi là hạng người gì chứ?”

Cũng lúc đó, một tiếng nói khác vang lên từ lý trí chàng:

“Không! Ngươi không có quyền tự bóp chết những rung động của riêng ngươi! Ngươi từng nói trong tình yêu không có sự miễn cưỡng! Ngươi phải để con tim ngươi lên tiếng, nói lên đúng tiếng lòng của người! Ngươi không thể bỏ lỡ cơ hội như ngươi đã từng bỏ lỡ Thạch Bích Vân!”.

Đang miên man suy nghĩ, chàng giật mình khi nghe Hồ Bạch Cúc hỏi:

- Văn huynh đang nghĩ gì? Không lẽ lời đáp ứng của ta vẫn chưa làm huynh vừa lòng?

Nàng vừa nói lời đáp ứng? Đáp ứng điều gì? Vì không chú ý nghe nên chàng bối rối? Thế nhưng, sức nhớ lại, chàng lập tức hiểu nàng vừa nói gì?

Chàng mỉm cười:

- Cung chủ đã đáp ứng! Hay lắm! Sao tại hạ không vừa lòng?

- Minh chủ cười có nghĩa là Minh chủ thật lòng tiếp nhận?

- Tiếp nhận? Vâng! Tại hạ đương nhiên phải tiếp nhận, hoan hỷ tiếp nhận! Chúng tôi tại hạ đã nói đúng, chúng ta là hai con người có tâm thật gần, thật gần!

- Thật ư, Văn huynh?

Chàng giật mình vì nhìn thấy hai mắt nàng long lanh vì hạnh phúc!

Không thể để đôi mắt đang long lanh đó phải vụt tắt, chàng bỗng buột miệng bảo:

- Thật! Rất thật!

Hồ Bạch Cúc lập tức nắm tay chàng và lời đi thật nhanh:

- Muội thật sung sướng! Đi! Chúng ta đừng chậm nữa! Đừng để phí thời gian nữa!

Phí thời gian? Phí vì tình ý của cả hai bây giờ mới bộc lộ hay phí vì chậm đến với Liên Minh? Có lẽ vì cả hai!

Chàng chép miệng:

- Phải! Chúng ta đã để phí nhiều rồi! Đừng chậm nữa! Đi thôi!

Vút! Vút!

Họ lướt qua bọn Mộ Dung Quang!

Bọn Mộ Dung Quang nhìn họ rồi nhìn nhau mỉm cười thích thú, và họ cũng tăng cước lực.

Vút! Vút! Vút!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lưỡng đầu thọ địch đại kiếp nạn - diễn biến phát sinh gây ngỡ ngàng

Nhìn Tôn Nhất Bình đang hung hăng như hổ đói giữa lũ môi vụng dại, Bất Thông bật gầm lên:

- Lão thất phu thật độc ác! Hãy tiếp chiêu của Bất Thông ta!

Chàng lao đến và tận lực xô kinh.

Vút!

Ào... Ào...

Tôn Nhất Bình cao ngạo ném bỏ một nhân vật giang hồ vừa bị lão dùng Hấp Nguyên Đại Pháp tước đoạt đến cạn kiệt chân nguyên! Và lão cười sảng sặc khi lao thẳng vào văn chương Xích Dương của Bất Thông.

- Là người ư, một tiểu tử của Văn gia đáng bị khu xử? Ta sẽ cho người biết thế nào là Xích Dương Chương! Đờ!

Ào... Ào...

Nhìn vằng chương Xích Dương đang do Tôn Nhất Bình thi triển, Bất Thông đương nhiên phải hiểu tại sao chương lực của lão lại đạt mức uy lực lợi hại hơn chàng! Đó là lão đã hấp thụ, tước đoạt chân nguyên của quá nhiều nhân vật giang hồ! Nội lực của lão hiện giờ nhất định không có dưới một giáp tý công phu tu vi! Lão đang là đối thủ đáng sợ nhất của chàng nói riêng và của toàn thể võ lâm nói chung.

Àm!

Chàng vừa bị chấn lùi thì một bóng nhân ảnh bỗng vượt qua chàng để tấn công Tôn Nhất Bình:

- Lão là Tôn Nhất Bình, kẻ đã đang tâm biến Thạch Bích Vân thành phế nhân? Lão phải chết để đền tội! Đờ!

Vù... Vù...

Tôn Nhất Bình gầm lên:

- Quý Ảnh Nhiếp Tâm Trảo? Di học của Ma Trung Tử đã rơi vào tay tiện tỳ ngươi? Ngươi phải chết! Đờ!

Ào... Ào...

Àm!

Chân lực của Hồ Bạch Cúc quả nhiên cao thâm, nàng chỉ bị chao đảo đôi chút, không bị Tôn Nhất Bình chấn lùi như Bất Thông!

Đảo mắt nhìn quanh, Bất Thông thấy Mai Hoa Kiếm Trận của Vô Đang phái đang bị Sa Hồng Cát khuấy đảo, chứng tỏ chân nguyên nội lực của lão cũng đã tăng cao nhờ Hấp Nguyên Đại Pháp do Tôn Nhất Bình truyền thụ!

Lục Hợp Kiếm Trận của Nga My phái thì hầu như không chống đỡ nổi sự hung hăng tàn ác của Hoa Vô Sắc chương môn phái Điểm Thương.

Chỉ có La Hán Trận của Thiếu Lâm là đang dần dần khống chế những tên đệ tử của Tôn Nhất Bình, Hoa Vô Sắc, Sa Hồng Cát.

Còn phái Hoa Sơn dưới sự chỉ đạo của Gia Cát Phàm cùng với Du Thừa Phong và đệ tử Cái Bang thì đang trong tư thế chờ đợi cũng như đang chăm sóc cho những nạn nhân vừa bị Tôn Nhất Bình hoặc đả thương hoặc hút cạn chân nguyên khí lực!

Lo sợ đây là lúc Thần Bí môn ung dung xuất hiện, Bất Thông lập tức lao về phía Gia Cát Phàm:

- Tiến bói! Đã có Thanh Hải Cung đối phó với bọn Tôn Nhất Bình, tiền bói mau bảo các phái nghỉ tay kéo Thần Bí môn xuất hiện vào lúc này chúng ta sẽ không kịp trở tay!

Gia Cát Phàm cũng đang dõi nhìn sự xuất hiện kỳ lạ của bốn nhân vật vận thanh y, khi nghe Bất Thông nói thế, lão ngớ người:

- Thanh Hải Cung, họ cũng am tường Quý Ảnh Nhiếp Tâm Trảo làm ta cứ ngỡ...

Bất ngờ, Gia Cát Phàm bỗng dựng kê lên kinh ngạc:

- Ở kia! Sao Thanh Hải Cung quay sang đối đầu với Liên Minh Chánh Đạo chúng ta?

Bất Thông sau một thoáng ngỡ ngàng bèn vụt hiểu! Chàng gầm vang:

- Hồ Cung chủ! Mau đề phòng bọn Thần Bí môn giả làm môn nhân Thanh Hải Cung!

Vào lúc này, có lẽ đã có sự chuẩn bị từ trước, khắp toàn trường đâu đâu cũng có những nhân vật vận thanh y xuất hiện!

Và cũng đúng như Gia Cát Phàm vừa hồ hoán, những thanh y nhân đó xuất hiện ngay lập tức nhắm vào các phái trong Liên Minh Chánh Đạo.

Tiếng gầm của chàng lập tức được tiếp nối bằng những tiếng gầm của Mộ Dung Quang, Đoàn Nhất và Đoàn Nhị:

- Kiều Toàn! Lão môn chủ Thần Bí môn cũng đã xuất hiện!

- Bọn Thần Bí môn đáng chết. Sao dám giả dạng làm người của bọn cung?

Tràng cười lồng lộng của lão Môn chủ Thần Bí môn lập tức vang lên:

- Ha... ha... ha...! Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Thanh Hải Cung thề tận diệt Liên Minh Chánh Đạo! Ha... ha...

Hoạ vô đơn chí, phúc bất trùng lai, để đối phó với lão Môn chủ Thần Bí môn, Bất Thông và Đoàn Nhị đành phải cùng nhau hiệp lực, Đoàn Nhất thì hiệp lực với Mộ Dung Quang để trừng trị kẻ phản nghịch Kiều Toàn.

Các phái nhất nhất đều rối loạn vì vừa lo đối phó với phe Tôn Nhất Bình vừa phải đương đầu với Thần Bí môn đang giả dạng người Thanh Hải Cung!

Hồ Bạch Cúc càng lúc càng điều đứng vì Tôn Nhất Bình!

Nhận ra điều đó, Bất Thông lập tức gọi nàng:

- Cung chủ mau qua đây, cố chỉ trì với lão Môn chủ Thần Bí môn! Hãy giao Tôn Nhất Bình cho tại hạ!

Vừa hô hoán chàng vừa thi triển Thái Cực Huyền Ảo Bộ để bắt ngờ giáng cho lão Môn chủ một chương Huyền Ảo Hà Lạc.

- Đờ!

Vút!

Ầm!

Cũng với bộ pháp này, chàng lao nhanh về phía Tôn Nhất Bình!

Vút!

Hồ Bạch Cúc cũng nhanh chóng phát xạ Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ để tạm thời chặn đứng sức tấn công hung hãn của Tôn Nhất Bình:

- Xem chiêu!

Tôn Nhất Bình như đã từng nếm mùi lợi hại của chi lực này nên gầm vang!

- Ngươi cũng đỡ Quỷ Ảnh Xích Dương Trảo!

Vụt... Vụt...

Ầm!

Hồ Bạch Cúc lao đảo nhưng vẫn cố dận Bất Thông:

- Lão phối hợp Quỷ Ảnh Trảo với Xích Dương công phu! Minh chủ chớ xem thường!

Và nàng vội lao nhanh khi nghe Đoàn Nhị đang kêu thất thanh:

- Quỷ Ảnh Nhất Cự - Lãnh Khí Đoạt Hồn?

Hồ Bạch Cúc sợ không kịp cứu Đoàn Nhị, từ xa nàng hét lên:

- Hãy xem Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ!

Viu... Viu...

Cùng lúc này, tiếng gầm của Kiều Toàn chột vang lên:

- Bọn ngu muội các ngươi đừng trách Kiều Toàn ta trở mặt! Mộ Dung Quang, đờ! Đoàn Nhất, đờ!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Tràng cười ngạo mạn của Tôn Nhất Bình cũng vang lên:

- Đúng là số trời đã định! Văn gia của ngươi đã đến lúc phải tận số! Ha... ha...

Bất Thông thần tốc thi triển Thái Cực Huyền Ảo Bộ:

- Hãy xem tuyệt học Văn gia! Đờ!

Vút!

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Những tiếng trấn kinh không hẹn nhau nhưng đã vang lên như cùng một lúc.

Và kết quả sau những tiếng trấn kinh là tràng cười ngao mạn của Tôn Nhất Bình và lão Môn chủ:

- Sao ngươi bảo chỉ dùng tuyệt học Văn gia? Xích Dương Chương mà là tuyệt học Văn gia à? Ha... ha...

- Bạch Cúc! Biết điều thì nên giao quyền chấp chương Thanh Hải Cung cho ta, Dương Phi Thủ! Ha... ha...

Bất Thông cứ chấp nhận cho Tôn Nhất Bình mĩa mai, chàng quyết tâm làm rối loạn nhân pháp bằng Thái Cực Huyền Ảo Bộ:

- Ta tiếp nhận di học của Xích Hoả Đầu Đà là để diệt trừ lão, kẻ đã hai lần phản bội lại sư môn! Đờ!

Vút!

Ào... Ào...

Quá biết bộ pháp của chàng lợi hại, Tôn Nhất Bình chỉ còn cách đối phó duy nhất là dùng công phu phối hợp thập phần biến ảo là Quỷ Ảnh Xích Dương Trảo:

- Ta không phải phản đồ của Xích Hoả sư phụ! Và đây là bằng chứng! Đờ!

Vút... Vút...

Ào... Ào...

Ầm!

Chàng cười khanh khách:

- Không lẽ lão không xem di tự của Xích Hoả Đầu Đà? Trước đã xem nên ta không thể không tin! Đờ!

Vút!

Ào... Ào...

Càng lúc càng khó nhận định phương vị của Bất Thông, Tôn Nhất Bình bất ngờ tung người lao đi. Vút!

Và lập tức có tiếng hét thất thanh của một đệ tử Thiếu Lâm phái:

- Hấp Nguyên Đại... Hự!

Hư Tướng đại sư thật sự động nộ:

- La Hán Đại Trận mau phát động, diệt trừ ác ma Tôn Nhất Bình!

- A... di... đà... phật!

Nghe tiếng niệm phật hết sức trầm hùng của một trăm linh tám vị tăng nhân, Bất Thông lập tức chững người lại! Vì nếu chàng tiếp tục đuổi theo Tôn Nhất Bình thì chính chàng cũng bị La Hán Đại Trận uy hiếp.

Còn đang nửa hoang mang nửa tiếc rẻ, chàng nghe tiếng Du Thừa Phong gọi:

- Bất Thông đệ! Mau giúp mọi người triệt hạ lũ Thần Bí môn đang nhất mực hung hăng!

Chàng lao đến:

- Bọn vô sỉ muốn chết! Xem chiêu!

Vút!

Ào... Ào...

Dùng Xích Dương Chương với công phu đủ thập thành, chàng làm cho lũ Thần Bí môn hoảng sợ phải dạt sang cả hai bên!

Bất chợt, trước mặt chàng có hai bóng nhân ảnh đang xuất hiện với những tiếng cười ngao mạn:

- Chớ đắc ý! Hãy xem Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo của Điện lão gia! Ha... ha...

Ào... Ào...

- Còn đây là Tu La Mai Hoa Ấn của Đồng nương nương này! Hề... hề....

Liên Minh Chánh Đạo đang lúc bấn loạn như thế này, sự xuất hiện thêm nữa của Điền Trung và Đồng Hoàng Yến, thân mẫu Văn Quy Nguyên, nhất là họ đứng về phía Thần Bí môn lẽ đương nhiên khiến Bất Thông càng thêm bấn loạn.

Chàng đang khó xử vì không thể đối đầu với Đồng Hoàng Yến thì may thay Gia Cát Phàm đã lao đến:

- Tu La Viện vốn bị Tôn Nhất Bình huỷ diệt, sao Văn phu nhân vô cớ tấn công nhằm vào Bất Thông cũng là hậu nhân của Văn gia? Chớ trách Gia Cát mồ đa sự, Văn phu nhân, đỡ!

Ào... Ào...

Cũng vậy, một tiếng gầm Bất Thông đang trông chờ bỗng vang lên:

- Ta luôn xem Bất Thông là đại ca thâm tình còn hơn thù tặc, lão muốn gì cũng được miễn là đừng đụng đến y! Đỡ!

Vù... Vù...

Lời nói của Văn Quy Nguyên người đang được Bất Thông trông chờ, tuy biểu lộ những ý nghĩ khá kỳ quái nhưng do Bất Thông lúc này không còn tâm trí đề suy nghĩ nên chàng dường như không quan tâm!

Đã có Gia Cát Phàm, Văn Quy Nguyên lần lượt ngăn cản Điền Trung và Đồng Hoàng Yến, Bất Thông lập tức lao về phía Hồ Bạch Cúc.

Kịp lúc chàng nghe lão Môn chủ Thần Bí môn cười ngạo mạn:

- Muốn đối đầu với bản toạ, chỉ có ngươi và Hồ Bạch Cúc thì rõ ràng hai người chỉ muốn tìm chết! Xem đây! Ha... ha...

Bất Thông nhìn thấy lão bỗng dừng xoay người quanh một chân trụ và từ đó những tia kinh sắc lạnh lập tức toả ra tứ phía! Chàng biết lão thi triển công phu Quỷ Ảnh Nhất Cự Lãnh Khí Đoạt Hồn hầu đối phó với Quỷ Ảnh Hư Vô Chi của Hồ Bạch Cúc có Đoàn Nhị cùng hợp lực!

Và cứ qua sắc mặt có phần khiếp hãi của Đoàn Nhị chàng biết lão và Hồ Bạch Cúc đang trong tình thế khấn trương, có thể nguy hại đến sinh mạng! Chàng bật quát lên, tận lực bình sinh đề lao đến:

- Hãy xem công phu Hà Lạc Thái Cực! Đỡ!

Vút!

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Vì có Bất Thông xen vào nên ý đồ đã thương Đoàn Nhị hoặc Hồ Bạch Cúc của lão Môn chủ kẻ như thất bại! Lão động nộ, vụt biến mất:

- Ngươi muốn chết! Đỡ!

Vút!

Chàng biết lão lại vận dụng Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân mong triệt hạ chàng sớm chừng nào tốt chừng nấy!

Cổ trấn tĩnh, chàng vận dụng Thái Cực Huyền Ảo Bộ và Hà Lạc Huyền Ảo Chương cùng một lúc:

- Đỡ!

Vút!

Ào... Ào...

Và thanh âm của Hồ Bạch Cúc chợt vang lên làm chàng phấn chấn:

- Đoàn Nhị! Hãy đề lão cho ta và Văn Minh chủ đối phó! Lão mau mau tiếp trợ quần hùng! Bất Thông chớ lo! Hãy xem Quỷ Ảnh Hư Vô Chi!

Viu... Viu...

Như vậy, nếu có Hồ Bạch Cúc liên tay, chàng nghĩ, chỉ ít sự hung hãn của lão Môn chủ Thần Bí môn phải bị họ kiềm chế triệt để!

Nhưng, thật bất ngờ, bên tai chàng chợt nghe tiếng cười sảng sặc của Điền Trung:

- Môn chủ lượng thứ vì thuộc hạ đến có phần chậm! Bất Thông! Đờ!

Ào... Ào...

Àm! Âm!

Chàng hoang mang và cứ nghĩ Văn Quy Nguyên không lẽ đã bị Diên Trung hãm hại? Nhưng, từ phía Đại Trận La Hán chàng nghe Văn Quy Nguyên đang gầm thét cuồng nộ:

- Tôn Nhất Bình! Ta phải giết lão để rửa hận cho Tu La Viện! Hãy xem Tu La Âm Minh Chương đây!

Ào... Ào...

Lo lắng đến thất kinh, chàng kêu toáng lên:

- Nguyên đệ sao tự ý xông vào La Hán Đại Trận? Mau quay lại nào!

- Bất Thông! Ngươi nên lo thân ngươi thì hơn! Đờ!

Ào... Ào...

Bất ngờ bị Diên Trung xuất thủ đánh vào, chàng phần nộ gầm vang:

- Lão muốn chết! Đờ!

Vù... Vù...

Vừa mới tung chương, tiếng kêu thất thanh của Hồ Bạch Cúc làm chàng phải buông bỏ ý định.

- Bất Thông! Mau tiếp trợ ta!

Chàng lập tức chuyển dịch bộ vị.

Vút!

Diên Trung bị hụt chiêu nên tìm cách đuối bám:

- Ngươi chạy đi đâu? Đờ!

Nhưng chàng đã kịp thoát và đang tiếp cận lão Môn chủ Thần Bí môn! Chàng quát:

- Xem chiêu!

Àm! Âm!

Đang lúc hàng ngũ Liên Minh Chánh Đạo bị rối loạn như thế này, Bất Thông thoáng rung mình khi nghe thanh âm của Hư Tướng đại sư vang lên:

- Phó minh chủ mau lui lại! Chớ để Tôn Nhất Bình càng lúc càng có cơ hội tước đoạt chân khí của các đệ tử tề phái!

Chàng lập tức đưa mắt nhìn! Quả nhiên đúng như lời Hư Tướng đại sư vừa hô, do có sự xuất hiện của Văn Quy Nguyên khiến Đại Trận La Hán phải ngừng phát động! Và cũng một mình Văn Quy Nguyên không đủ lực kiềm chế Tôn Nhất Bình nên lão ung dung vừa giao đấu vừa tìm cơ hội tước đoạt chân khí của các đệ tử Thiếu Lâm phái vốn đang đứng sẵn gần đó!

Và quanh chân Tôn Nhất Bình lúc này có ít lắm là ba tầng nhân đệ tử Thiếu Lâm phái vì bị mất chân nguyên nên bị lão ném nằm la liệt!

Đang trong lúc bất nhẫn và bất lực như vậy, chàng lại nghe tiếng kêu cứu của cấp bách Hồ Bạch Cúc:

- Bất Thông!

Phần nộ đến tột cùng, Bất Thông quay ngoắt lại, dồn toàn bộ sự phần nộ vào lão Môn chủ Thần Bí môn:

- Lão ác ma! Hãy đỡ Hà Lạc Huyền Áo Chương!

Vù... Vù...

Àm!

Cố bám sát lão, chẳng lại quát:

- Khâm Vị Hà Lạc công phu! Đờ!

Ào... Ào...

Àm!

Chàng cứ quát như kẻ phát cuồng:

- Chấn Vị Công Phu Hà Lạc! Đờ!

Ào... Ào...

Bị Bất Thông xuất chiêu dồn dập lão Môn chủ tuy thừa năng lực đối phó nhưng cũng phần nào chột dạ! Vì lão biết Bất Thông đang liều lĩnh đến mức độ sẵn sàng cùng chết với lão! Lão gầm vang:

- Ngươi phát cuồng rồi sao?

Thật bất ngờ, Hồ Bạch Cúc cũng thét như điên như dại:

- Dương lão thất phu! Ta cũng liều chết với lão! Đờ!

Ào... Ào...

Một người liều mạng cũng đủ cho lão Môn chủ Dương Phi Thủ chột dạ, huống hồ lại có đến hai, lão lập tức bối rối và rơi vào thế bị động! Lão bắt đầu tìm cách tránh chiêu.

Vút!

Bất đồ, Hồ Bạch Cúc quay ngoắt về phía Điền Trung đang lượn lờ ngay trong tầm chưởng của nàng:

- Cả lão tặc ngươi nữa! Đờ!

Viu... Viu...

Đã một lần bị Quỷ Ảnh Hư Vô Chi của Hồ Bạch Cúc làm cho kinh tâm khiếp đảm, Điền Trung vừa nhìn thấy nàng vẩy tay phát xạ chi kinh đã lập tức quay người bỏ chạy!

Vút!

Nhưng, Bất Thông nhờ Thái Cực Huyền Áo Bộ bất ngờ hiện thân ngay bên cạnh Điền Trung:

- Xích Dương Chưởng! Đờ!

Ào... Ào...

Động nộ, Điền Trung liều lĩnh giờ cao song thủ:

- Ta cũng liều mạng với ngươi! Đờ!

Àm!

Nhìn Điền Trung đang loạng choạng ngã nghiêng, dù rất muốn tiếp tục truy sát nhưng Bất Thông cũng đành phải bật tung người lao về phía lão Môn chủ:

- Ta vẫn không quên lão đâu! Đờ!

Vút!

Ào... Ào...

Như tâm ý liên thông, Hồ Bạch Cúc cũng lập tức áp sát lão:

- Quỷ Ảnh Hư Vô Chi! Đờ!

Viu... Viu...

Như mơ hồ nhận ra sự liều lĩnh của Bất Thông và Hồ Bạch Cúc là có ý đồ, lão Dương Phi Thủ lập tức quát lên kinh thiên động địa:

- Bọn ngươi không cần nhân nhượng nữa! Mau tung Mê Hồn Vụ không chế tất cả!

Nghe lão nhả tâm hạ lệnh này, Bất Thông cũng lập tức hô hoán:

- Bọn Thần Bí môn tên nào cũng mang giải dược! Chur vị mau đoạt lấy!

Đến lúc đó, tiếng chấn kinh giữa chàng và lão ác ma đã vang lên, có sự tiếp lực của Hồ Bạch Cúc, lão ác ma phải ân hận vì lỡ ban ra một mệnh lệnh mà không lường trước được hậu quả.

Do sợ Mê Hồn Vụ làm hại, quần hùng các phái, kể cả bọn Tôn Nhất Bình tất cả đều nhao nhao nhắm vào bọn thủ hạ Thần Bí môn để tìm cách chiếm đoạt giải dược! Và đây là lý do khiến bọn Thần Bí môn vì phải chịu áp lực từ hai phía nên mất mạng không ít!

Và quan trọng hơn, lão ma nhìn thấy Tôn Nhất Bình đã nhân cơ hội vừa bắt vừa tước đoạt chân nguyên không ít tên thủ hạ Thần Bí môn!

Cũng tương tự, Hoa Vô Sắc và Sa Hồng Cát cũng có dịp vận dụng Hấp Nguyên Đại Pháp để hãm hại không ít tên môn hạ Thần Bí môn.

Phần nộ về điều này, lão bắt ngờ lao đến Tôn Nhất Bình:

- Ngươi cũng muốn đổi đầu với ta sao? Đờ!

Vù... Vù...

Phát hiện có chuyện này, hai hồ dữ đang kinh chống lẫn nhau, Bất Thông lập tức nháy mắt ra hiệu cho Hồ Bạch Cúc!

Hiểu ý, khi Bất Thông lao về phía Điền Trung thì Hồ Bạch Cúc lập tức lao đến Kiều Toàn.

Bất Thông quát ầm lên:

- Điền Trung! Đờ!

Vù... Vù...

Thật bất ngờ, Văn Quy Nguyên bỗng dưng xen vào:

- Bất Thông huynh xin tha thứ! Đệ buộc phải mạo phạm!

Ào... Ào...

Đang kinh ngạc vì lời lẽ và thái độ khác thường của Văn Quy Nguyên, Bất Thông càng ngạc nhiên nhiều hơn khi nghe Tôn Nhất Bình bỗng dưng phát cười sảng sặc:

- Kê nào chống lại ta, kê đó sẽ chết! Ai dám chống lại ta, một thiên hạ đệ nhất nhân! Ha... ha...

Tràng cười của Tôn Nhất Bình đâu chỉ làm cho một mình Bất Thông kinh ngạc! Có tiếng kêu hoảng loạn của Hoa Vô Sắc và Sa Hồng Cát vang lên:

- Tôn lão huynh! Sao Tôn lão huynh cứ cười như kê đã...

- Không sai! Phải chăng Hấp Nguyên Đại Pháp của Tôn lão huynh có vấn đề?

Sau hai câu nói có phần hoảng loạn này, Bất Thông phải kinh hãi khi nghe mục Đồng Hoàng Yến chọt quát:

- Gia Cát Phàm, ngươi thật sự muốn chết ư? Xem đây!

Và có tiếng kêu kinh hãi của Gia Cát Phàm vang lên:

- Ngô Công Phi Độc?

Chàng hốt hoảng lao đến thật nhanh.

Vút!

Nhưng có người khác còn nhanh hơn chàng:

- Nghĩa mẫu xin đừng hại mạng gia sư!

Vút!

Và Khả Thuý Đình đang thân nhiên chộp vào con độc vật nọ.

Bị Khả Thuý Đình ra tay ngăn cản, mục Đồng Hoàng Yến thét lên căm phẫn:

- Ngươi định làm phản, ta là nghĩa mẫu của ngươi? Nghịch nữ đáng chết!

Ào... Ào...

Bất Thông một lần nữa lao đến chậm hơn một người khác:

- Mẫu thân mau dừng tay! Chớ hại mạng Thuý Đình!

Văn Quy Nguyên kịp xuất lực ngăn lại.

Ầm!

Đồng Hoàng Yến càng thêm hậm hực:

- Ngươi cũng muốn phản ta? Tại sao chứ?

Phát hiện Điền Trung đang đứng gần, Bất Thông định lao đến, nhưng tràng cười đắc ý của lão Môn chủ vang lên khiến chàng phải dừng lại:

- Tôn Nhất Bình! Ngươi chưa phải là Thiên hạ đệ nhất nhân đâu! Hãy theo ta, ta sẽ đưa ngươi đi gặp một thiên hạ đệ nhất nhân thực sự! Ha... ha...

Còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, Bất Thông phải ngơ ngác nhìn Dương Phi Thủ vừa chạy vừa chờ Tôn Nhất Bình đuổi theo!

Tôn Nhất Bình vừa động thân, Hoa Vô Sắc và Sa Hồng Cát cũng tung người chạy theo một hướng khác!

Vút! Vút!

Điền Trung sau một lúc phải ngó người như Bất Thông, lão bỗng dung hô hoán:

- Chúng ta đi thôi, Yến muội!

Bất Thông hoang mang không dám tin vào mắt chàng, bọn ác ma cứ lần lượt tháo chạy và dường như không quan tâm đến số phận của chúng!

Chạy theo sau Đồng Hoàng Yến là Văn Quy Nguyên!

Bất Thông kinh nghi kêu với theo:

- Nguyên đệ sau đi theo bọn họ?

Hoặc Văn Quy Nguyên không đáp lời hoặc có nhưng vì lúc đó tiếng quát của Mộ Dung Quang vang lên nên Bất Thông chỉ thấy Văn Quy Nguyên tiếp tục chạy đi mà không hề nghe một thanh âm hồi đáp nào.

Quay nhìn về phía có tiếng quát, chàng nghe Kiều Toàn đang chấp choạng giữa vòng vây bốn người Thanh Hải Cung do Hồ Bạch Cúc dẫn đầu:

- Ta quyết liều chết với bọn ngươi!

Ào... Ào...

Mộ Dung Quang, Hồ Bạch Cúc, Đoàn Nhất và Đoàn Nhị cũng quát to một tiếng:

- Đờ!

Và họ cùng phát kinh quát ào vào một mình Kiều Toàn.

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Bốn tiếng chấn kinh cùng vang lên, biến Kiều Toàn thành đồng thịt vụn.

- A... A...

Nhìn quanh, Bất Thông vận lực hô to:

- Chư vị chớ lạm sát! Chỉ cần khống chế huyết đạo của chúng là đủ! Mau dừng lại!

Tiếng hô hoán của chàng làm quần hùng đang say máu phải sực tỉnh! Họ bàng hoàng nhìn quanh và thảm thất sắc...

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Lúc nguy biến mới rõ chính tà - dù mang ân vẫn ngờ thanh hải

Nhìn nhưng tên may mắn sống sót, tuy đã bị khổng chế huyết đạo, nhưng sắc mặt vẫn còn tỏ ra khiếp hãi, trong đó có mười hai tên thủ hạ Thần Bí môn và bốn gã đệ tử của ba phái Không Động, Côn Luân và Điểm Thương, chàng hỏi chúng:

- Môn chủ và chương môn của các người đã không ngó ngang gì đến các người, họ chỉ lo thân họ, các người nghĩ sao?

Bọn chúng do không thể cử động nên chỉ biết lấy mắt nhìn nhau!

Sau cùng một tên lên tiếng:

- Tại hạ là người của Không Động phái! Lệnh của chương môn, một đệ tử như tại hạ nào dám kháng lệnh?

Chàng cười lạnh:

- Người có tính danh gì?

Gã đáp:

- Khương Minh Trí!

Chàng giễu cợt:

- Xem ra ta phải gọi người là Bất Trí thì đúng hơn! Thạch Phù Vân, chương môn và là sư phụ người đã bị Tôn Nhất Bình tước đoạt toàn bộ chân nguyên rồi sát hại, người có biết không?

Gã thất sắc:

- Không thể có chuyện này! Chính Tôn Nhất Bình đã nói, gia sư chết là do...

- Do người sát hại? Là ai? Phải chăng lão đồ cho ta, Văn Bất Thông?

Gã chớp mắt:

- Đó là lời Tôn Nhất Bình nói! Và tại hạ không thể không tin!

Chàng gắt đầu:

- Vậy còn Tôn Nhất Bình tước đoạt hết chân nguyên của Thạch Bích Vân, sư tỷ hoặc sư muội của người, người có lẽ cũng không biết?

Gã động dung:

- Việc này...! Đúng là tại hạ chưa biết!

- Hừ! Sau đó, hoặc cố ý, hoặc vô tình, Tôn Nhất Bình mặc nhiên để cho Thạch Bích Vân lần lượt bị Địch Hành và hai tên khác cũng là đệ tử phái Côn Luân làm nhục! Thạch Bích Vân đã chết! Người cũng không biết?

Gã phẫn nộ:

- Bọn Địch Hành dám ư?

Phát hiện gã đệ tử Côn Luân phái đứng cạnh đó chợt có sắc mặt bối rối, chàng hất hàm bảo Khương Minh Trí:

- Những gì ta nói hoàn toàn là sự thật! Không tin, người thử hỏi gã kia!

Khương Minh Trí đảo mắt nhìn gã đệ tử Côn Luân phái:

- Tạ Bất Mê! Sự thật là thế nào?

Chàng suýt phì cười khi biết rõ tính danh của gã đệ tử Côn Luân:

- Nếu ngươi đúng là không hề mê muội, như tính danh do thân sinh phụ mẫu đặt cho ngươi, ta khuyên ngươi nên nói rõ sự thật!

Tạ Bất Mê thờ dài:

- Đến lúc này Tạ mộ nghĩ không còn gì để giấu! Lúc Tôn Nhất Bình đoạt chân nguyên lần lượt của Thạch chương môn và sau đó là Thạch cô nương, Tạ mộ cũng nhìn thấy! Do Thạch cô nương đã phản kháng bằng cách dùng trăm hoặc móng tay gì đó, chính xác là vật nhọn đâm vào huyết Đại Truy của Tôn Nhất Bình, lão...

- Lão ác tặc, nếu trời cho Khương Minh Trí ta sống, nhất định ta phải phanh thây xẻ thịt lão để báo thù cho gia sư và Thạch sư muội!

Chờ con phần nộ của Khương Minh Trí lắng lại, Tạ Bất Mê lại nói:

- Tạ mộ dù bất nhẫn vẫn phải bắt lực khi nghe Tôn Nhất Bình hạ lệnh giao Thạch cô nương cho Dịch đại sư huynh toàn quyền xử lý! Dịch đại... hừ, y không đáng là đại sư huynh của Tạ mộ, y càng lúc càng lộ hành nhất là khi y thay lòng đổi dạ cam tâm nhận Tôn Nhất Bình làm sư phụ! Tạ mộ nào ngờ Dịch Hân và hai tên a tông kia nở mày nở mặt làm nhục Thạch cô nương? Nếu biết sẽ có chuyện này. Tạ mộ nhất định phải tìm cách giải cứu!

Khương Minh Trí phần nộ:

- Chuyện đã rồi, lời ngươi nói có đáng tin không?

Tạ Bất Mê giận dữ, gất um lên:

- Lòng dạ của Tạ Bất Mê này thế nào chỉ có trời biết, đất biết! Ta đã tòm lợm bọn Tôn Nhất Bình lắm rồi, và ta đã có ít lắm một lần tìm cách bỏ đi! Không tin, ngươi có thể hỏi Du Vãn Thiên hoặc Trang Vi Nghĩa thì rõ!

Khương Minh Trí vội đưa mắt nhìn hai gã còn lại, vốn cùng là đệ tử phái Điểm Thương:

- Vãn Thiên, Vi Nghĩa! Ta tin hai người tên thế nào người thế ấy! Tạ Bất Mê nói có đúng không?

Du Vãn Thiên là gã cao niên hơn vội chớp mắt vài lượt:

- Có một lần ta phát hiện họ Tạ đang tìm cách lên đi! Sợ ta cáo giác, họ Tạ suýt cùng ta động thủ! Sau đó, khi có Trang đệ xuất hiện, họ Tạ cô thế đành thú thật và cầu xin hai ta chớ cáo giác y! Ta chỉ có thể nói bao nhiêu đó, tin hay không tùy Khương đệ!

Càng nghe, Bất Thông càng lấy làm kỳ, không lẽ có điều xảo hợp đến vậy! Bốn gã này, từ tính danh đến khẩu ngữ dường như đã từ lâu có ý bất phục thái độ của sư môn! Cả bốn đều ngầm ngầm tỏ ý phản kháng hành vi đi vào ma đạo của trưởng bối! Và kỳ lạ hơn, họ lại tình cờ cùng sống sót sau trận thảm biến như nhau!

Chàng đưa mắt nhìn mọi người, để xem họ có cảm nghĩ đúng như chàng đang nghĩ không! Và chàng lần lượt nhận được những cái gật đầu tán thành của mọi người! Rõ nhất là lời nói của Du Thừa Phong tự nói lên, không chờ chàng hỏi:

- Bọn họ rất lạ! Chính ta nhìn thấy dường như họ cố tình giao giải được ra, không chờ mọi người chiếm đoạt! Đệ muốn xử lý họ thế nào tùy đệ, vì đệ là Minh chủ của Liên Minh Chánh Đạo!

Hít mạnh một hơi, Bất Thông đột nhiên vung tay giải huyết cho họ!

Du Vãn Thiên thì bất ngờ phải lên tiếng nói lên sự kinh ngạc:

- Thiếu hiệp muốn tha cho bọn ta?

Chàng mỉm cười:

- Sao các hạ hỏi ta? Tên các hạ là Vãn Thiên? Vậy hãy đem điều đó hỏi cao xanh! Cao xanh đáp thế nào, các hạ hãy theo đó mà thực hiện!

Vỡ lẽ, Du Vãn Thiên cúi đầu thi lễ khắp quần hùng:

- Được chư vị lượng thứ, tạo cho huynh đệ Du mộ và tề phái Điểm Thương có cơ hội chuộc lại lỗi lầm, lời đáp tạ Du mộ không có tư cách nói ra, chỉ xin lấy hành động sau này để chứng minh!

Cũng hiểu như Du Vãn Thiên, Tạ Bất Mê và Khương Minh Trí cũng có những hành động tương tự!

Thấy thế, một tên trong bọn thuộc hạ Thần Bí môn vụt kêu:

- Văn thiếu hiệp đã buông tha thì hãy buông tha luôn cho bọn tiểu nhân! Bọn tiểu nhân vì bị lão Điền Trung cưỡng ép nên đành phải có những hành vi hoàn toàn ngược lại tâm ý!

Chàng nhìn gã:

- Ta sẽ buông tha nếu ngươi hoặc ai khác trong bọn ngươi có thể cho ta biết một điều. Những gì vừa xảy ra, bọn ngươi nghe hoặc biết như thế nào?

Nghe rõ lời hứa của chàng, cả mười hai tên cùng nhao nhao tranh nói:

- Tiểu nhân biết! Môn chủ từ lâu đã có ý định lợi dụng Tôn Nhất Bình! Chuyện xảy ra hôm nay là do Môn chủ đã ngầm ngầm đưa tin nên Tôn Nhất Bình mới biết mà tìm đến!

Tên khác bảo:

- Ngươi biết như vậy chưa đủ! Đầu tiên là lão Điền hộ pháp đưa tin cho Môn chủ!

- Không phải như vậy! Trước khi Điền hộ pháp biết tin phải có người đưa tin! Ta biết người đưa tin đó là ai!

- Xi! Đó là do Trịnh lão thất này cho ngươi biết! Tự ngươi làm sao biết được! Ngươi đưa tin cho Điền hộ pháp chính là mục đồng đánh kia! Mục tên là...

- Là Đồng Hoàng Yến! Một mục già chẳng ra gì, bị Điền hộ pháp lừa phỉnh mà không biết!

- Ai bảo mục bị lừa? Mục chỉ vì tình xưa với Điền hộ pháp nên tình nguyện nói ra!

- Là nói trong ngày mục và Điền hộ pháp thành thân lần thứ hai chứ gì?

- Sao chi là lần thứ hai? Ít nhất phải mười lần hoặc trăm lần gì đó! Bằng không sao mục có thể cru mang cốt nhục của Điền hộ pháp nếu chỉ có một lần chung đụng?

- Ngươi nói cứ như ngươi đã biết cốt nhục của Điền hộ pháp là ai vậy? Thử nói xem nào!

- Là ngươi đó ta hay ngươi đang tìm cách để ta nói cho ngươi biết? Thôi được, nếu ngươi muốn biết thì nghe ta nói đây!

- Không cần! Ngươi tưởng ta không biết sao? Là ta, Trịnh Đa Sự này, chứ đâu phải lão họ Văn khù khờ mà không biết lão đã bị phụ nhân của lão dối lừa!

- Giỏi! Hoá ra không ai không biết cốt nhục của mục và Điền hộ pháp chính là...

Bất Thông bật thét lên căm phẫn:

- Câm ngay!

Như chưa đủ cơn tức giận, chàng bỗng chớp động thân hình lao vun vút qua đủ mười hai tên kia.

Vút!

Và...

Hự! Hự! Hự!

Huych! Huych! Huych!

Nhìn mười hai tên đang lồm ngồm bò lê dưới nền đất thấm ướt đầy máu huyết, Bất Thông bật quát:

- Vì đức hiếu sinh của trời đất, ta tha cho mười hai cái mạng chó của bọn ngươi! Cút! Đừng bao giờ để ta thấy mặt một lần nữa! Cút!

Gượng đứng lên, mười hai tên phải dựa vào nhau để có sức tập tễnh bỏ chạy!

Không còn là những ý nghĩ mơ hồ nữa, mọi người quanh đó, kể cả Bất Thông đều hiểu quá rõ những lời vừa rồi của bọn thủ hạ Thần Bí môn có hàm ý gì!

Cũng như Bất Thông, mọi người hoàn toàn bất động, vờ như mãi nhìn theo mười hai tên kia do đã bị Bất Thông phé bỏ võ công nên tuy hồi hả nhưng thật sự chúng đi khá chậm!

Không như cảm nghĩ của mọi người, khi bọn kia đã đi mất dạng, Bất Thông quay lại nhìn họ bằng dáng điệu hoàn toàn trầm tĩnh!

Chàng bình thân hỏi họ:

- Chư vị có hiểu gì không? Tại sao Dương Phi Thủ Môn chủ Thần Bí môn rõ ràng là đang thắng thế sao lại đột nhiên bỏ đi? Lão buông tha chúng ta vì lẽ gì? Lão không nhớ hay đã có một âm mưu nào khác?

Những nghi vấn chàng vừa nêu lập tức khiến mọi người phải quên đi câu chuyện vừa rồi để bàn tán và mong tìm ra những lời giải thích thoả đáng!

Gia Cát Phàm hắng giọng:

- Nhất định là một âm mưu. Nhưng là âm mưu gì hoá đến lúc thật sự việc xảy ra chúng ta mới biết!

Du Thừa Phong lắc đầu:

- Có biết thì đã muộn! Bản lãnh như lão, chúng ta càng bị bắt ngờ càng dễ mất mạng!

Hư Tướng đại sư cúi đầu niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Theo thiên ý của bản tăng, Liên Minh Chánh Đạo phải luôn cảnh giác để tránh chuyện bất ngờ!

Vân Huyền đạo trưởng than:

- Còn cảnh giác thế nào đây, đại sư? Nguyên khí của chúng ta vừa bị tổn thương nghiêm trọng, bất luận lúc nào lão xuất hiện, Liên Minh Chánh Đạo chúng ta vẫn rơi vào thế bị động! Vô lượng thọ Phật!

Du Văn Thiên chợt kêu lên khe khẽ:

- Nếu đây là âm mưu, phải chăng chỉ là âm mưu vừa chợt có, không hề liên quan đến gia sư... a..., đến tệ chương môn Hoa Vô Sắc?

Nghe được lời này, Bất Thông bỗng nhớ lại hành vi cuồng cuồng bỏ chạy một cách kỳ lạ của Hoa Vô Sắc và Sa Hồng Cát! Chàng chợt cao giọng:

- Không sai! Nhờ Du huynh đệ nên tại hạ mới nhớ! Tại sao Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc khi bỏ chạy không chạy theo Dương Phi Thủ, như lão Điền Trung đã chạy theo? Nhất định trong này phải có ẩn tình, và chỉ cần hiểu rõ ẩn tình này chúng ta hoặc biết rõ điều gì đang xảy ra hoặc có thể minh bạch Dương Phi Thủ thật sự có âm mưu gì!

Hồ Bạch Cúc bỗng lên tiếng:

- Những lời úp mở của Hoa Vô Sắc trước lúc bỏ chạy, Bất Thông huynh có nhớ không?

Tuệ Đàn sư thái gật đầu:

- Nam mô A di đà Phật! Bản ni cũng vừa nghĩ đến điều này! Đúng như nữ thí chủ vừa nói, lời nói của Hoa Vô Sắc ngấm lại thật là lạ!

Sự nhớ chưa dẫn tiến Hồ Bạch Cúc với mọi người, Bất Thông nhìn mọi người vẻ hối lỗi:

- Đây là cung chủ Thanh Hải Cung, Hồ Bạch Cúc, vì Dương Phi Thủ cũng là hậu nhân của phẫn đồ Thanh Hải Cung, Hồ Cung chủ đã có ý định cùng chúng ta đứng chung hàng ngũ!

Du Thừa Phong phì cười:

- Đã liên tay với nhau hơn nửa ngày trời, đây đâu còn là ý định nữa, Bất Thông đệ?

Chàng cũng cười nhưng là cười bối rối:

- Khi đưa Hồ Cung chủ đến đây, đệ đâu nghĩ là có chuyện cứ thực hiện trước, sau đó mới bày tỏ ý định?

Gia Cát Phàm xoa tay:

- Trước hoặc sau, thế nào cũng tốt! Chỉ có điều, đây là lần đầu tiên Gia Cát mới biết Ma Trung Từ có xuất xứ từ Thanh Hải Cung!

Không muốn mọi người ngộ nhận vì đã biết Ma Trung Từ là đại ác ma, và bây giờ đến lượt Dương Phi Thủ cũng tàn độc không kém mà có ý nghĩ không đúng về Thanh Hải Cung, Bất Thông vẫn tắt giải bày:

- Thanh Hải Cung vốn ở chốn xa xôi, dù có nghe có biết về võ lâm Trung Nguyên nhưng chưa bao giờ có ý nghĩ mạo phạm! Trăm năm trước, Ma Trung Từ là người đầu tiên có ý nghĩ này! Vì thế lão đã bị Thanh Hải Cung tước phế khỏi cương vị Cung chủ! Sau đó, lão đã vào võ lâm Trung Nguyên như chúng ta đã biết!

Lời giải thích của chàng tưởng đâu quá rõ, nào ngờ liền sau đó Hư Tướng đại sư bỗng lên tiếng chất vấn:

- A di đà Phật! Hồ Cung chủ, bản tăng muốn hỏi câu này! Ma Trung Từ đã vào và gây hoạ khắp Trung Nguyên, sau mãi trăm năm sau quí cung mới có

ý nghĩ vào đây thu thập phản đồ?

Hồ Bạch Cúc tuy bối nhưng vẫn cố giải thích:

- Ma Trung Từ đã bị phế truất, người bổn cung trăm năm qua hầu như không còn nhớ đến! Chỉ những lúc gần đây chính do Kiều Toàn nhắc nhở, bổn cung mới nhớ và có ý định này!

Tuệ Đàn sư thái nghi ngờ:

- Kiều Toàn nào? Phải chăng là người vừa bị người của quý cung hạ thủ?

Hồ Bạch Cúc gật đầu:

- Lúc vào Trung Nguyên, Kiều Toàn bỗng dưng có ý định làm phản! Bổn cung chiếu theo quy luật phải thanh lý môn hộ!

Vân Huyền đạo trưởng bỗng hỏi:

- Sau này, nếu Dương Phi Thủ thực sự bị trừng trị, quý cung sẽ làm gì tiếp theo?

Hồ Bạch Cúc hoang mang:

- Trừng trị xong Dương Phi Thủ ư? Một khi đã khử xong phản đồ, bổn cung còn biết làm gì nữa ngoài việc quay về Thanh Hải Cung?

Vân Huyền gật gù:

- Quay về là tốt, bản đạo cũng chỉ mong như vậy!

Mộ Dung Quang bỗng háng giọng:

- Đương nhiên bổn cung phải quay về nơi xuất phát. Đạo trưởng như không tán thành lắm nếu bổn Cung chủ cứ ở lại Trung Nguyên?

Vụt hiểu Vân Huyền đạo trưởng muốn ám chỉ điều gì, Hồ Bạch Cúc cười nhạt:

- Đạo trưởng bất tất phải lo ngại! Trung Nguyên dù rộng lớn vẫn không khiến bổn Cung chủ động lòng đến phải quên nơi đã từng cưu mang sinh dưỡng bổn cung!

Hư Tướng đại sư bỗng cúi đầu:

- A di đà phật! Bọn bản tăng không hề có ý đó, mong Hồ Cung chủ chớ hiểu lầm!

Phát hiện Hồ Bạch Cúc càng lúc càng có ý giận, Bất Thông bỗng lên tiếng như chàng đã suy nghĩ khá lâu mới có nhưng quyết định này:

- Tại hạ vừa nghĩ ra một điều! Đúng như Tuệ Đàn sư thái vừa nói khi nãy, lời nói của Hoa Vô Sắc đúng là khó hiểu. Tuy vậy, nhất định những lời nói đó phải liên quan đến việc Dương Phi Thủ đột ngột bỏ đi! Do vậy, tại hạ có ý định đi tìm Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc! Rất có thể từ bọn chúng ta sẽ biết rõ mưu đồ của Dương Phi Thủ!

Ngừng lời một lúc, chàng tiếp:

- Còn chừ vị, để tránh Dương Phi Thủ bất ngờ xuất hiện, tại hạ nghĩ chừ vị hoặc là quay về sư môn hoặc là tìm một nơi nào đó tạm thời ẩn thân, chừ vị nghĩ sao?

Lời của chàng làm cho Tuệ Đàn sư thái thất sắc:

- Quay về sư môn là không được! Bất luận thế nào các phái chúng ta đã là một Liên Minh thì cứ ở chung một chỗ thì hay hơn!

Vân Huyền đạo trưởng ngập ngừng:

- Dù ở chung một chỗ nhưng nếu Dương Phi Thủ bất ngờ xuất hiện vị tất chúng ta đủ lực đối phó!

Hư Tướng đại sư cũng bối rối không kém:

- A di đà phật! Theo thiên ý của bản tăng, hay chúng ta cứ đi theo Minh chủ? Đã là Liên Minh Chánh Đạo, lại có một Minh chủ rõ ràng, có gì chúng ta cứ phải đầu một nơi, người một nẻo?

Gia Cát Phàm đã lâu không lên tiếng, giờ bỗng cao giọng:

- Nhưng Bất Thông đâu thể ở mãi bên chúng ta? Y vừa nói, cần phải truy tìm Hoa Vô Sắc và Sa Hồng Cát, chúng ta đâu thể cứ thế này ùn ùn kéo nhau đi truy tìm họ?

Bất Thông cười nhẹ:

- Nếu biết họ chạy đến địa phương nào, chúng ta có đi chung cũng không sao! Rất tiếc, đó là điều chúng ta chưa biết!

Du Thừa Phong mỉm cười:

- Không sai! Hay là thế này vậy, chúng ta lập tức chia nhau ra tìm họ! Người nào tìm được sẽ thông tri đến những người còn lại?

Bọn Hư Tướng, Văn Huyền và Tuệ Đàn lập tức co rúm người lại, tìm cách thoái thác:

- Bần tăng chỉ quen tụng niệm tu hành! Việc truy tìm là không thể!

- Bần đạo cũng thế!

- Bần ni cũng vậy!

Bất Thông cau mày:

- Các vị không quen việc truy tìm thì đòi theo tại hạ có ích gì?

Họ bối rối, muốn đáp nhưng lại không dám!

Chàng thở dài:

- Chư vị ngại không đủ lực đối phó với Dương Phi Thủ! Tại hạ cũng đâu hơn gì chư vị? Hoặc giả, nếu chư vị có lời thỉnh cầu, tại hạ sẽ nhờ Thanh Hải Cung cùng lưu lại với chư vị?

Họ càng bối rối nhiều hơn!

Biết ý của Bất Thông cũng là ý của Du Thừa Phong và Gia Cát Phàm, Hồ Bạch Cúc bỗng lên tiếng phản bác:

- Không được đâu, Minh chủ! Bỏ cung vào Trung Nguyên không ngoài mục đích thu thập phản đồ! Bỏ cung đâu thể cứ lưu lại một nơi chờ Dương Phi Thủ đột nhiên dẫn xác đến nạp mạng?

Chàng vờ thở dài nhưng lại cố tình nheo mắt với Hồ Bạch Cúc:

- Nếu là vậy, thật đáng tiếc, tại hạ nào dám miễn cưỡng quý cung!

Quay nhìn Du Thừa Phong, Gia Cát Phàm, chàng hỏi:

- Chương môn và Du đại huynh có ý như thế nào? Lưu lại với các phái hay quay về sơn môn?

Gia Cát Phàm trầm giọng:

- Như Minh chủ có lần nói, các phái phải tự cứu trước khi chờ trời cứu! Minh chủ yên tâm, Gia Cát mạo hiểm định tự lo liệu!

Du Thừa Phong bật cười:

- Đối với Cái Bang, đâu đâu cũng có thể làm nơi trú sở! Minh chủ chớ lo, Du mỗ biết làm gì rồi!

Chàng gật đầu, thái độ thật cảm kích:

- Mọi chuyện đều nhờ chương môn và Du đại huynh gánh vác hộ! Tại hạ xin nguyện tận lực vì võ lâm Trung Nguyên!

Vòng tay thi lễ với mọi người, Bất Thông lên tiếng cáo biệt và bỏ đi!

Vút!

Cùng một lúc với chàng, Hồ Bạch Cúc cũng lập tức ra hiệu cho bọn họ và bỏ đi!

Vút!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Sự Thật Phũ Phàng, Kế Hạ Lưu - Thái Cực Động Thu phục Kẻ Ác

Đuổi kịp chàng, Hồ Bạch Cúc chợt hỏi:

- Thật ý họ muốn gì, Văn huynh?

Chàng hít mạnh một hơi, sau đó đột nhiên hỏi lại nàng:

- Cung chủ đã có sắp xếp gì? Bọn Mộ Dung Quang đâu?

Nàng cười khẩy:

- Nếu không vì Gia Cát Phàm và Du Thừa Phong ta đâu cần ngấm ngấm ám thi, bảo họ phải ẩn nấp quanh quần chò tiếp trợ cho các phái?

Chàng mỉm cười:

- Đa tạ!

- Đa tạ! Tại sao?

- Cung chủ vì Gia Cát Phàm, Du Thừa Phong cũng là vì tại hạ, sao tại hạ không phải đa tạ?

Nàng nhăn mặt:

- Không sai! Đó là vì mình chủ một phần! Ta thật không hiểu nổi bọn kia, những kẻ dường như chỉ có khẩu phật nhưng trong tâm lại không có phật.

Chàng chùng giọng:

- Không sai! Hay nói đúng hơn, trong lòng họ hãy còn để bả hư danh sai khiến! Họ đã quen được mọi người xưng tụng là những đại phái danh trấn giang hồ! Nhưng thật ra khi có chuyện, họ lại sợ chết, không dám đem hai chữ đại phái ra để đương đầu vì quá mạo hiểm!

- Hừ! họ lại còn sợ bốn cung, lo bốn cung lưu lại Trung Nguyên làm cho hai chữ đại phái của họ bị lu mờ! Ta hiểu đúng hay sai vậy?

Chàng gật đầu:

- Rất đúng! Thân thủ của từng môn nhân Thanh Hải Cung đã làm họ ganh tỵ! Từ ganh tỵ sẽ chuyển sang đố kỵ! Do đố kỵ, họ chỉ muốn quý cung mau mau giúp họ dẹp trừ đại loạn, sau đó lại muốn quý cung mau mau lui về Thanh Hải Cung để lo tiếp tục hưởng thanh nhàn với những hư danh họ đã có và muốn nó vẫn có!

Hồ Bạch Cúc chép miệng:

- Thấy họ như vậy ta mới hiểu tại sao trăm năm trước Ma Trung Tử chỉ muốn đưa Thanh Hải Cung vào Trung Nguyên! Những người như họ có bị như vậy cũng đáng!

Chàng chợt bảo:

- Cũng may vẫn có nhiều người như Gia Cát Phàm và Du Thừa Phong! Những người này thật đáng trân trọng!

Nói đến đây, đột nhiên Hồ Bạch Cúc hỏi:

- Dường như đúng như Văn huynh nói, nhân vật kế thừa võ học Vô Danh Kỳ Nhân không hề thấy xuất hiện?

Chàng đáp lại mập mờ:

- Tại hạ không bảo là không có! Tại hạ chỉ nói ở Liên Minh Chánh Đạo lúc này người đó chưa xuất hiện!

Thoáng nghỉ ngơi, Bạch Cúc liếc nhìn chàng:

- Như Văn huynh đã biết người đó là ai?

Đang định tìm lời đối đáp, Bất Thông bỗng quát:

- Đề phòng ám khí!

Một tay thì xô Bạch Cúc qua một bên, tay còn lại Bất Thông vội vàng vung ra, chop vào một vật!

Thấy vậy, Hồ Bạch Cúc thất kinh:

- Là Ngô Công Phi Độc?

Trước khi đáp, Bất Thông đảo mắt nhìn khắp lượt:

- Chỉ là một mảnh hoa tiên được vo tròn! Người nào ném ắt có thân thù phi phạm. Y đã bỏ đi, trước khi tại hạ kịp phát hiện.

Dứt lời chàng xoè ra cho Bạch Cúc thấy vật chàng đang cầm trên tay!

Thấy Bạch Cúc định chạm vào, chàng vụt nắm lại:

- Chớ chạm vào, đề phòng có độc!

Nàng kinh ngạc:

- Nếu có độc, Văn huynh sao lại dùng tay bắt giữ?

Chàng nhún vai:

- Tại hạ không sợ độc!

- Thảo nào hai lần Văn huynh dám chop vào Ngô Công Phi Độc nhưng vẫn không táng mạng! Sao trước kia Văn huynh không nói cho ta biết?

Sợ nàng hiểu lầm, chàng giải thích:

- Cũng sau hai lần đó và không chết, tại hạ mới biết bản thân không ngại độc!

Do không biết nên tại hạ đâu có thể nói cho cung chủ biết!

Nàng nhìn chàng:

- Ở Văn huynh càng lúc càng có nhiều bí ẩn? Ta không biết đâu mà lường!

Cố tình lảng tránh những lời giải thích chàng lại xoè tay và mở mảnh hoa tiên ra xem.

Cùng xem với Bất Thông, Hồ Bạch Cúc giật mình:

- Là y? Y còn muốn gặp Văn huynh để làm gì?

Chàng như kẻ đang bàng hoàng sức tỉnh, cứ lắc đầu quây quây:

- Muốn biết rõ, trừ phi tại hạ phải đến gặp y!

Nàng có giọng lo sợ:

- Đi một mình?

- Phải! Y bảo thế!

- Nhờ y có địch ý thì sao?

Chàng lắc đầu:

- Không đâu, tại hạ rất tin y!

- Hừ! Văn huynh đừng quá tin người! Ta nhất định sẽ đi với Văn huynh!

Chàng quả quyết:

- Không cần đâu! Và Cung chủ cũng đừng khiến tại hạ khó xử! Tại hạ đi ngay và về ngay, Cung chủ bắt tất quá lo lắng!

Nàng vẫn lo ngại:

- Văn huynh đã quyết ý?

Chàng gật đầu:

- Đương nhiên! Nhanh thì nửa canh giờ, chậm là một canh, Cung chủ cứ chờ ở đây, tại hạ sẽ quay lại!

Vút!

Bồn chồn lo lắng, nếu không vì sợ Bất Thông phải lâm vào cảnh khó xử, chắc chắn Hồ Bạch Cúc sẽ không khi nào chấp nhận để cho chàng đi một mình!

Do bồn chồn nên nàng không hề biết có người lên đến gần nàng từ phía sau!

Đến khi nàng nghe động thì...

Viu...

Nàng bật kêu nửa vờ:

- Là người? Ngô Công...hự?

Huych!

Ngay khi nàng ngã, một người nữa cũng xuất hiện với người vừa lén hạ thủ nàng!

Người thứ hai lập tức nấp vào miệng nàng một hoàn thuốc, sau đó đặc ý bảo người thứ nhất:

- Được rồi! Chúng ta đem ả đi bây giờ hay chờ một lúc nữa?

Người thứ nhất cười khê:

- Nên đi ngay thì hơn! Nhưng chúng ta sẽ không vội xuất hiện! Để xem bọn chúng nói gì với nhau! Ta thật sự nóng lòng muốn biết điều đó!

Người thứ hai lắc đầu:

- Tính khí của y như thế nào, người cũng là người từng gần gũi y có lẽ người cũng biết rõ không kém gì ta! Y sẽ không như chúng ta muốn!

Người thứ nhất gằn giọng:

- Nếu vậy, ta có cách khiến bọn chúng phải xem nhau như kẻ thù! Nhất định phải có đứa sống đứa chết, sau đó đến lượt đứa còn lại phải chết! Đi nào!

Cả hai xách Hồ Bạch Cúc lên, cùng lao nhanh về phía trước đó, nơi Bất Thông mới bỏ đi!

Và có một điều mà hai nhân vật này hoàn toàn không ngờ, lời của bọn họ vừa nói đã bị Hồ Bạch Cúc nghe rõ, trước lúc nàng bị người thứ hai vung tay chế trụ huyệt đạo của nàng...

Dù rất muốn có thái độ hoặc giọng nói thật lạnh lùng nhưng khi thấy Văn Quy Nguyên, Bất Thông bỗng cảm thấy nao lòng nên mọi ý định đều phải thay đổi! Chàng chỉ có thể trầm giọng:

- Hồ Bạch Cúc rất muốn cùng ta đi đến đây, nhưng do đệ đã ghi rõ...

Văn Quy Nguyên xua tay:

- Không đến là tốt nhất! Vì có những việc chỉ có thể nói giữa hai chúng ta!

Chàng lắc đầu:

- Đã không còn là việc riêng của hai ta nữa rồi!

Văn Quy Nguyên giạt mình:

- Văn huynh muốn ám chỉ điều gì?

Chàng khê bảo:

- Là ám chỉ điều đệ sắp bày tỏ cho ta!

- Văn huynh sao lại biết đệ muốn bày tỏ điều gì?

Chàng thở dài:

- Ta đã nghe bọn thủ hạ Thần Bí môn kháo nhau! Không riêng gì ta, các phái và Hồ Bạch Cúc cũng đã nghe!

Văn Quy Nguyên vụt lạnh giọng:

- Nếu vậy, Văn huynh sẽ có thái độ như thế nào?

Chàng hỏi ngược lại:

- Còn đệ, thái độ của đệ sẽ ra sao?

Phát hiện ở Quy Nguyên có sự lúng túng, chàng nói luôn:

- Vẫn có câu cây đấng sanh trái ngọt! Ta hy vọng đệ sẽ không có những hành vi đi ngược công đạo!

Bất ngờ, Văn Quy Nguyên bật thét:

- Không đúng! Cây đấng thì quả phải đấng! Ta không chấp nhận ta là người họ Điền! Và nếu ta là người họ Điền đi nữa, ta không muốn có một phụ thân như Điền Trung!

Chàng cao giọng:

- Đệ sai rồi! Không một ai có quyền chối bỏ cội nguồn, nếu đệ thật sự là cốt nhục của Điền Trung và Đồng...

Quy Nguyên liền quát:

- Ta không muốn nghe nữa! Bất quá, ta chấp nhận ta là hậu nhân của Tu La Viện! Tôn Nhất Bình đã huy diệt Tu La Viện, ta phải giết lão để báo thù!

Thái độ của Quy Nguyên đang quá phần nộ, khiến Bất Thông dù muốn trấn an cũng không biết phải trấn an như thế nào! Chàng chỉ có thể giúp Quy Nguyên tạm quên đi chuyện đau buồn bằng cách hỏi sang chuyện khác:

- Đệ muốn gặp ta, ngoài điều định bày tỏ mà ta đã biết, còn chuyện gì nữa không?

Sực tỉnh, Quy Nguyên chợt nhẹ giọng:

- Đệ vẫn xem Văn huynh như thư nào, lời của đệ vừa rồi...

Bất Thông mỉm cười:

- Ta hiểu, và ta không để tâm, nào, nếu còn chuyện gì nữa...

Quy Nguyên bỗng hạ thấp giọng:

- Văn huynh đã thử tìm đến Thái Cực Động chưa?

Chàng kinh nghi:

- Đệ hỏi để làm gì?

Văn Quy Nguyên đảo mắt nhìn quanh:

- Văn huynh phải tìm nhanh, đừng chậm trễ nữa! Tôn Nhất Bình không hiểu sao đã hoá cuồng và lão đã là công cụ để Dương Phi Phù sai khiến! Nếu để chậm hơn...

Bất chợt, có tràng cười của Điền Trung vang lên từ một nơi không xa lắm

- Nguyên nhi! Phụ thân đã đắc thủ rồi! Nguyên nhi còn chờ gì nữa không ra tay? Ha ...ha.

Vút... Vút...

Nhìn Điền Trung cùng xuất hiện với Đồng Hoàng Yến, trong tay họ là Hồ Bạch Cúc đang bị chế trụ huyết đạo, Bất Thông vụt quát:

- Quy Nguyên! Ngươi giải thích chuyện này như thế nào đây?

Điền Trung và Đồng Hoàng Yến bất ngờ lao đến:

- Không lẽ nguoi ngu muội đến thế sao? Cần gì ai khác phải giải thích? Đờ!

Vù... Vù...

Đồng Hoàng Yến thì cười sảng sặc:

- Lần này, một khi Đồng nương nương đã bố trí thiên la địa võng, nguoi đừng mong thoát! Đờ!

Ào... Ào...

Phản ứng của Quy Nguyên thật lạ, dường như y không hề biết Bất Thông đang quật kinh vào y!

Điều đó khiến Đồng Hoàng Yến phải bật thét:

- Kia Nguyên nhi! Hãy cho y biết sự lợi hại của Tu La công phu đi!

Ầm!

Quy Nguyên bị trúng kinh, khiến thân hình phải bị chấn động về phía sau có đến ngoài trượng! Nhìn đôi mắt của Quy Nguyên vừa biểu lộ sự đau xót lẫn phần hận, Bất Thông thoáng nghĩ ngờ những lời chàng vừa vội vã kết tội Quy Nguyên!

Để mọi việc mau chóng minh bạch hơn, chàng bất ngờ dùng Thái Cực Huyền Ảo Bộ đảo người về phía mặt Đồng Hoàng Yến:

- Sao mặt không tự tay dùng Tu La công phu cho ta nếm mùi lợi hại! Đờ!

Vút!

Ào.. Ào...

Quy Nguyên bất ngờ thét lên:

- Chớ hại mạng gia mẫu! Đờ!

Vút!

Ào... Ào

Không muốn Quy Nguyên chạm kinh, Bất Thông đành phải buông tha mặt!

Chàng dịch người về phía lão Diên Trung:

- Lão thất phu! Đờ!

Ào... Ào...

Bất ngờ, Diên Trung vừa dùng thân hình Hồ Bạch Cúc đưa vào chưởng kinh của chàng vừa cười ngạo mạn:

- Nguoi dám không? Ha... ha...

Thủ đoạn của Diên Trung tuy thô bỉ nhưng lại kiến hiệu! Bất Thông giận giữ thu chiêu vào quất tháo:

- Hay lắm! Giờ ta mới biết thế nào là ngu ru tầm ngu ru mã tầm mã! Bọn nguoi thật sự muốn gì ở ta?

Quy Nguyên vội kêu lên:

- Văn huynh...

Nhưng tràng cười của Diên Trung lập tức át đi tiếng kêu của Quy Nguyên:

- Xem ra nguoi cũng ngoan ngoãn đó! Thế nào? Hoặc nguoi nói cho ta biết Thái Cực Động ở đâu, hoặc tiện tỷ này phải chết ! Ha... ha...

Chàng rúng động! Tuy rằng liền lúc đó chính tai chàng nghe Quy Nguyên quát...

- Phụ thân...

Một lần nữa Diên Trung cười khoả lấp:

- Thế nào, Nguyên nhi? Phụ thân nhất định bắt y nói cho Nguyên nhi biết Thái Cực Động ở đâu? Cũng may nhờ có diệu kế của Nguyên nhi, chúng ta đã có tiện tỷ này giúp chúng ta toại nguyện! Ha...ha..

Và Bất Thông tỉnh ngộ khi nghe Quy Nguyên bảo lão Điền Trung:

- Nếu đây là kế của hài nhi, được phụ thân mau giao ả cho hài nhi giữ!

Điền Trung lắc đầu, tìm lời thoái thác:

- Bất luận thế nào, Nguyên nhi đã bị trọng thương, cứ để phụ thân giữ ả là tiện nhất!

Và lão bất ngờ đặt tay lên huyệt Bách Hội của Hồ Bạch Cúc, lúc quay sang Bất Thông:

- Ngươi ắt biết rõ tính khí của ta! Nói đi! Thái Cực Động ở đâu?

Rõ ràng chàng nhìn thấy Quy Nguyên đang có ý đoạt lại Hồ Bạch Cúc từ tay lão và thái độ uy hiếp của lão dường như cũng có tác động đến Quy Nguyên!

Bất Thông vụt có một chủ định! Chàng cố tình nói cho lão biết địa điểm có Thái Cực Động:

- Lão còn nhớ nơi một vách đá có nhiều dấu tay...

Quy Nguyên lập tức có phản ứng đúng như chàng nghĩ:

- Đó là kế của lão! Văn huynh chớ...

Điền Trung gầm lên, cố ý bỏ qua lời nói của Quy Nguyên:

- Ngươi bảo đó là Thái Cực Động?

Chàng cố ý khinh khỉnh nhìn Quy Nguyên:

- Kế của ai, ta không cần biết! Ta đã nói ra địa điểm Thái Cực Động, tốt hơn hết ngươi nên bảo phụ thân ngươi thả người!

Quy Nguyên biến sắc thất vọng:

- Lão sẽ không buông tha đâu!

Điền Trung cười đại:

- Nguyên nhi nói rất hay! Ta đâu đại buông tha một cách dễ dàng? Ha... ha...

Do đã tiên liệu điều này, chàng cố ý găm thét:

- Lão giám đòi giọng ư? Nếu Hồ Bạch Cúc bị thương tổn, liệu lão có đủ năng lực đối phó với Thanh Hải Cung? Cả ta nữa, ngay bây giờ và ở tại đây, Quy Nguyên đã bị nội thương, lão và mụ họ Đồng kia liệu có là đối thủ của ta không?

Điền Trung như cảm nhận chàng sẽ ra tay thật nên lập tức bước lùi!

Nhưng khi nhớ lại, lão đắc ý cười lớn:

- Nếu ngươi ngay bây giờ manh động, tiện tỷ này lập tức phải mất mạng! Ngược lại, ha... ha... đến khi ta luyện xong công phu của Hà Lạc lão nhân, bọn Thanh Hải Cung đâu phải đối thủ của ta! Ha... ha...

Nhìn lão tuy cười nhưng vẫn lấy mắt ra hiệu cho Đồng Hoàng Yến, và họ từ từ bước lùi ra xa, Bất Thông quắc mắt nhìn Quy Nguyên:

- Ngươi nhớ đấy! Chuyện hôm nay bất luận thế nào ta vẫn không bỏ qua! Khôn hồn thì bảo phụ thân ngươi thả người đừng gây thương tổn cho Bạch Cúc, bằng không, ha... ha... Chính ta chứ không phải Thanh Hải Cung hỏi tội bọn ngươi! Ha... ha...

Chàng bất ngờ tung người lao đi về một hướng, đủ tạo cho lão Điền Trung sự nghi ngờ.

Vút!

Sau khi tìm chỗ nấp kín và chờ đợi, không bao lâu sau Bất Thông tự mỉm cười hài lòng!

Ngay bên ngoài. Chàng nhìn thấy Quy Nguyên đang vội vã bám theo Điền Trung và Đồng Hoàng Yến.

Đồng thời, lúc họ lao vượt qua chỗ chàng nấp, chàng nghe Điền Trung hậm hực nói với mẹ họ Đồng:

- Thật không ngờ tiểu tử dám giở trò! Hừ! nếu y bảo Thái Cực Động ở nơi mẹ thường ẩn thân thì ta tin chắc đó phải là nơi ta đã từng thấy y luyện công theo Hà Lạc Thái Cực Đồ! Phen này, hoặc là Hà Lạc công phu hoặc ta phải chôn sống tiểu tử đó! Đi nhanh lên nào!

Chờ họ đi khuất, Bất Thông lập tức lao về phía ngược lại!

Câu nói cuối cùng của chàng và phương hướng chàng cố tình bỏ chạy rốt cuộc đã làm Điền Trung hiểu lão đã làm âm mưu của chàng!

Lão và chàng đã hai lần và ở hai địa điểm cùng gặp nhau tại nơi có lưu di học Hà Lạc! chàng cố ý nói địa điểm có Thái Cực Động thật cho lão nhưng khi bỏ đi lại đi về phía không hề có Thái Cực Động!

Vì ở nơi có bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực Đồ, cũng là nơi chàng khởi đầu luyện Thái Cực Huyền Áo Bộ thật ra chỉ là nơi Vô Danh Kỳ Nhân sau khi đã bại Ma Trung Tử nhưng do nội thương nên phải dùng nơi đó làm nơi táng thân!

Muốn khai mở Văn Gia Mật Thất cần phải biết tám mươi một bộ vị của Thái Cực Huyền Áo Bộ! Vô Danh Kỳ Nhân lưu Hà Lạc Thái Cực Đồ và bộ pháp ở đó là nhằm ý này. Và nếu ai nhờ vào bộ pháp để có thể lọt vào Văn gia mật thất, tuy chỉ bắt gặp vuông lưa do Vô Danh Kỳ Nhân lưu lại nhưng từ đó sẽ biết đâu là nơi ẩn tàng di học của Hà Lạc lão nhân! Đó là nơi có vách đá với nhiều dấu chương tay, ám thị Hà Lạc Huyền Áo Chương!

Như Bất Thông đã đọc vuông lưa và hiểu Vô Danh Kỳ Nhân nhờ tình cờ tìm thấy vách đá có nhiều dấu tay chương nên đã luyện được hai trong ba phần Hạ Trung Thượng từ di học của Hà Lạc lão nhân! Định lưu lại di học này trong Văn gia mật thất, ý định của Vô Danh Kỳ Nhân cũng là người sáng lập Thiên Nhất Trang, vì sự xuất hiện của Ma Trung Tử nên phải bỏ dở!

Vì đại cục giang hồ, Vô Danh Kỳ Nhân đã đã bại Ma Trung Tử nhưng vẫn mang thương thế nghiêm trọng! Và Vô Danh Kỳ Nhân phải chết sau khi kịp lưu lại bức đồ hình để luyện Thái Cực Huyền Áo Bộ!

Bất Thông còn nhớ đến mảnh hoa tiến cơ hồ mục nát sau đó bị Điền Trung bắt ngờ đột nhập khiến chàng vô tình phá hủy! Nếu không có chuyện đó, có lẽ từ lâu chàng đã biết Vô Danh Kỳ Nhân là ai, sao lại chết ở đó và tại sao có hai chữ "Nghịch Súc" nhằm quả măng con Kim Viên!

Bây giờ chàng đã hiểu vì đoán ra nguyên nhân!

Vô Danh Kỳ Nhân có lẽ đã nuôi dưỡng con Kim Viên trong những ngày dưỡng thương ở thạch động! Và do Kim Viên chưa đủ thông linh nên có lần gây kinh động đang lúc Vô Danh Kỳ Nhân chữa thương! Bị kinh động, Vô Danh Kỳ Nhân đánh theo bản năng, vô tình có phản ứng là dùng công phu hạ sát Kim Viên! Sau đó biết thương tích khó mong bình phục, Vô Danh Kỳ Nhân phải sắp đặt hậu sự lúc chết...

Đứng nhìn vách đá vốn trước kia có tất cả tám mươi dấu chương tay, nhưng bây giờ đã bị hủy hoại - là Bất Thông đã khích nộ Điền Trung khiến lão tự phá hủy một phần, phần còn lại là do chàng phá hủy, Bất Thông suy nghĩ để tìm cách khai mở Thái Cực Động!

Muốn khai mở Văn Gia Mật Thất, Bất Thông đã vô tình lĩnh hội và dùng Thái Cực Huyền Áo Bộ để khai mở!

Chàng nghĩ, vậy ở đây nếu chàng cũng vỗ vào vách đá đúng tám mươi một bộ vị của Thái Cực Huyền Áo Bộ, liệu cơ quan có phát động và đưa chàng vào Thái Cực Động không?

Đúng vào lúc chàng định thực hiện ý định đó, đầu đó ở phía sau chàng bỗng vang lên tiếng động khẽ.

Giật mình nhưng chàng vẫn không quay lại, Bất Thông cứ vờ như đang ngắm nghía vách đá nhưng thật ra là đang ngưng thần nghe ngóng!

Thật lâu sau đó, vì không phát hiện điều gì khả nghi nên khi thật sự chú tâm vào vách đá một lần nữa chàng bỗng có một khái niệm tựa như một tia chớp bất ngờ loé lên giữa màn đêm! Đó là:

"Vô Danh Kỳ Nhân thoát tiên khi nhìn thấy vách đá này chắc chắn là chưa thể biết thế nào là Thái Cực Huyền Áo Bộ! Thế nhưng Vô Danh Kỳ Nhân vẫn có cách khai mở và đi vào Thái Cực Động! Điều này chứng tỏ việc khai mở cơ quan và Thái Cực Huyền Áo Bộ hoàn toàn không có liên quan! Nhưng sau đó, để có thể khai mở Văn gia mật thất chính Vô Danh Kỳ Nhân đã phải lưu lại bộ pháp này! Như vậy phải chăng ta nên hiểu cách khai mở Văn Gia Mật Thất là do Vô Danh Kỳ Nhân học theo cung cách của Hà Lạc lão nhân nhưng đã sửa đổi một chút! Và để khai mở Thái Cực Động, ta nên vận dụng Hà Lạc Huyền Áo Chương, hoàn toàn không được dùng Thái Cực Huyền Áo Bộ"

Với ý nghĩ này, Bất Thông vô hình chung có hai phương cách cần phải chọn lựa để khai mở Thái Cực Động! Và rất có thể với một cách nhưng không thể khai mở Thái Cực Động thì chính chàng đã tự phá hỏng cơ quan phát động, sẽ không còn lần thứ hai cho chàng lập lại!

Buộc phải lâm vào cảnh phải chọn lựa như thế này, Bất Thông trầm quyết định:

"Chắc chắn phải là Hà Lạc Huyền Áo Chương! Năm xưa, Vô Danh Kỳ Nhân nhờ có ngộ tính uyên thâm, từ tám mươi một dấu chương tay đã tự tìm ra dấu tay nào cần phát động trước, tiếp đến là dấu tay nào! Vì đã thức ngộ xong Hà Lạc Huyền Áo Chương, Vô Danh Kỳ Nhân vô tình chạm đủ vào tám mươi một dấu tay nên phát hiện Thái Cực Động và di học của Hà Lạc lão nhân ở bên trong! Quyết không thể nào sai"

Khi đã tự quyết định như vậy, Bất Thông lập tức phát huy Hà Lạc Huyền Áo Chương lao đến và vỗ ầm ầm vào vách đá đúng tám mươi một lượt, hy vọng sẽ đúng tám mươi một vị trí trước kia vốn có in dấu tay!

Àm! Âm!

Hành vi của chàng và chuỗi thanh âm cứ liên tiếp vang ra khiến chàng không những không nhìn thấy mà cũng không nghe, không phát giác có hai bóng nhân ảnh đang chậm chậm tiến về phía chàng!

Chàng ngừng tay và lùi lại chờ Thái Cực Động rồi sẽ khai mở!

Bỗng chợt, một trong hai nhân vật kia bỗng phát thoại:

- Ngươi phát cuồng rồi sao, tiểu tử?

Giật nảy người, chàng quay phắt lại.

Chính lúc đó ở vách đá bỗng phát ra chuỗi thanh âm kỳ lạ:

Kít... kít... kít...

Trước mắt chàng là hai nhân vật chàng không ngờ xuất hiện, sau người khi nãy, người còn lại giả vờ kêu lên?

- Uý! Nơi này sao lại có cơ quan ẩn tàng? Lão Sa, phải chăng đó là...

Người được gọi là lão Sa bỗng vọt miệng hô hoán:

- Đích thị là nơi lưu giữ sở huyệt của Văn Gia!

Bất Thông càng không thể ngờ họ lại nhận ra điều này. Chàng bật quát:

- Sa Hồng Cát, Hoa Vô Sắc! Phải hay không cứ tiếp chiêu của ta!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Cùng một lúc quật ra hai kinh Xích Dương, Bất Thông hy vọng đủ ngăn hai lão này lại trong chốc lát!

Vì thế, khi phát hiện cả hai cùng phát kinh chống trả, Bất Thông thân nhiên chờ tiếng chạm kinh vang lên:

Àm! Âm!

Sa Hồng Cát, Hoa Vô Sắc, cả hai từng nhiều lần vận dụng Hấp Nguyên Đại Pháp để tước đoạt chân khí của nhiều người, kinh lực của họ thật thâm hậu, đẩy thân hình Bất Thông lao vút về phía sau.

Vút!

Đó là điều chàng đang chờ đợi! Nương theo chân kinh, Bất Thông cả mừng vì kịp nhìn thấy vách đá ở sau lưng chàng giờ đang hé mở!

Vút!

Chàng lao thẳng vào trong, chính là Thái Cực Động!

Thái Cực Động cũng được chiếu sáng nhờ một viên dạ minh châu cực lớn! Ánh sáng của nó đủ cho chàng nhìn thấy một hồ nước nhỏ nơi chàng sắp sửa rơi vào!

Sức bị chấn bay tuy hãy còn nhiều nhưng vì không muốn bị va vào vách đá, chàng cố vận dụng công phu Thiên Cân Truy để trầm người xuống, cho rơi đúng vào hồ nước nhỏ.

Ừm!

Toàn thân hoàn toàn bị nước trong hồ làm cho ướt đầm nhưng đó chưa phải là điều đáng ngại nhất đối với chàng lúc này!

Điều đáng ngại đã xảy đến từ phía hai lão Sa Hồng Cát, Hoa Vô Sắc!

Trước khi Thái Cực Động tự phong bế lối xuất nhập, hai lão đã kịp lao theo chàng! Và bây giờ, Bất Thông thật phần lo ngại khi theo họ lần lượt kêu lên theo từng mức độ họ đang nhìn vào đâu và điều gì khiến họ kinh ngạc:

- Quả nhiên đây là nơi lưu giữ những pho võ học thượng thừa! Hà Lạc Huyền Ảo Chương! Lão Hoa ơi lão Hoa! Chúng ta có lẽ không cần dùng đến Hấp Nguyên Đại Pháp đáng nguyên rủa đó rồi! Hà... hà...

Vẫn ngâm mình trong hồ nước nhỏ, Bất Thông mỗi lần nghe họ reo là mỗi lần chàng nhìn vào một vách đá! Và đúng như họ vừa bảo nhau, ở ba mặt vách đá họ đã nhìn quả nhiên ở mỗi vách đá đều có một bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực! Ở mỗi bức đồ hình đương nhiên có tự dạng lưu lại cho họ biết đó là bức đồ hình để luyện công phu gì!

Họ đã thấy công phu Hạ Tầng và Trung Tầng của Hà Lạc công phu! Thạch động Thái Cực có bốn vách đá, vách đá thứ tư là nơi có hồ nước nhỏ Bất Thông đã rơi vào và vẫn đang ngâm mình ở đó!

Hoa Vô Sắc quay nhìn vào vách đá này trước! Lão kêu:

- Thượng Tầng Hà Lạc công phu! Trên Hoạch Thiên dưới Tảo Địa có thể xưng Vũ Nội Đệ Nhất Nhân!

Sa Hồng Cát cũng phải quay nhìn:

- Chà...! Lời ghi quả là ngạo mạn: Hà Lạc Hoạch Thiên - Thái Cực Tảo Địa - Thượng Tầng Công Phu – Vũ Nội Đệ Nhất! Lão Hoa, lão có tin không? Ha... ha...

Hoa Vô Sắc cũng cười:

- Ha... ha...

Lúc đó, ngay dưới chân Bất Thông, từ đáy hồ nước, đột nhiên có một vật gì ngoi lên chậm chậm!

Đồng thời với hiện tượng này, từ khắp người Bất Thông không hiểu sao bỗng toả ra những làn hơi nước trắng xoá! Chính lúc đó, Bất Thông có cảm nhận nước trong hồ đang nóng lên, phải chăng vì nước bỗng nóng lên hơi nước bốc lên cao phủ quanh chàng.

Còn đang nghi ngờ, vật đang từ dưới ngoi lên bỗng vươn bật ra khỏi mặt nước, để lộ một đoá kỳ hoa chưa đến hồi khai mở!

Hai lão kia đang cười do nhìn thấy đoá hoa kỳ lạ bỗng vươn lên, cả hai cùng kêu:

- Kỳ Liên Hoa Chí Bảo?

- Đúng là Kỳ Liên Hoa Chí Bảo!

Hai lão định lao đến vô lấy đoá kì hoa!

- Vút! Vút!

Đối với Bất Thông năm chữ Kỳ Liên Hoa Chí Bảo tuy xa lạ vì chưa từng nghe nhưng chàng đủ thông minh để hiểu đoá hoa này hẳn phải có công năng hiệu dụng hoặc bằng hoặc hơn Vạn Niên Chi Sâm Đan mà chàng đã dùng!

Do vậy, hai lão nấn dậm vô vào sao chàng lại ngần ngại không dám?

Tách!

Đoá kỳ hoa bỗng khai mở, cho Bất Thông nhìn thấy đó là đoá liên hoa (hoa sen) và một làn hương ngào ngạt liền từ đoá liên hoa bốc lên xộc thẳng vào mũi chàng!

Được mùi hương kích thích, Bất Thông chỉ cần nghiêng người và há miệng to là đã ngoạm trọn vẹn đoá kỳ hoa!

Vừa vắn lao đến hai lão thấy đoá kỳ hoa bị Bất Thông ngoạm vào miệng và hai cùng thi nhau gào:

- Tiểu tử muốn chết!

- Muốn sống thì nhà Kỳ Liên Hoa ra!

Miệng thì gầm nhưng hai tay lập tức phát kinh.

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Theo bản năng, Bất Thông vừa cố nuốt nhanh đoá kỳ hoa vừa hất mạnh tay quét lại họ hai kinh:

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Đã một lần chàng không chống nổi hiệp lực của cả hai thì lần này cũng vậy!

Chàng bị ném mạnh vào vách đá phía hậu.

Bộp!

Nhưng, do hồ nước nằm ngay chân vách đá, Bất Thông bảo là bị ném vì phía sau nhưng thực sự chàng vẫn mãi lơ đãng ngả trong hồ nước!

Nước trong hồ vẫn cứ nóng lên và toàn thân chàng vẫn tuôn ra không dứt những làn hơi trắng xoá!

Thấy Bất Thông kẻ như vẫn vô sự hai lão giận giữ quật tiếp vào, hết kinh này đến kinh khác, như muốn sát hại chàng và vùi luôn thi thể chàng vào chính hồ nước đó!

- Nạp mạng!

Ào! Ào

Vù...

Ầm! Ầm!

- Ngươi vẫn chưa chết sao? Đờ!

Ào... Ào...

Vù...

Ầm! Ầm!

Bất Thông phải đưa toàn bộ chân khí vào đan điền nhằm phát kinh chống lại nhiều không muốn tan xác.

Tuy nhiên, do việc chàng vừa nuốt đóa Kỳ Liên Hoa vào, giờ lại đưa chân khí vào đan điền khiến đóa Kỳ Liên Hoa bắt đầu phát huy hiệu dụng.

Chàng cảm thấy một luồng chân khí mãnh liệt khởi phát ra từ đan điền đi khắp cơ thể đồng thời toàn thân chàng cũng bốc lên những làn hơi trắng xoá. Nước trong hồ cũng dần nóng lên hoặc là do chàng cảm thấy vậy.

Chưa kịp mừng thầm thì chàng đã phải thất sắc khi thấy hai lão Hoa Vô Sắc và Sa Hồng Cát đã lao đến tóm vào hai bên uyển mạch của tay chàng. Có lẽ hai lão đã thấy hiện trạng của chàng và hiểu rằng hiện trạng đó là do đóa Kỳ Liên Hoa gây ra. Hai lão cũng biết số phận toàn thân chàng bốc khí là do công lực của chàng đang tăng lên mãnh liệt nên thay vì ép chàng nuốt đóa Kỳ Liên Hoa, một việc không thể thực hiện được nữa, hai lão chọn giải pháp đơn giản hơn là dùng Hấp Nguyên Đại Pháp hút chọn công lực của chàng.

Bất Thông ngẫm hoảng loạn, chân khí vẫn tiếp tục tuôn ra ồ ạt từ đan điền nhưng chân khí của chàng cũng đang bị hút dần sang hai lão Hoa Vô Sắc và Sa Hồng Cát. Trong khi bản thân chàng không thể có bất kỳ hành vi phản kháng nào đâu muốn, vì với luồng khí đang lưu chuyển trong cơ thể, bất kỳ cử động nào của chàng có thể dẫn tới tẩu hỏa nhập ma ngay tức khắc.

Nước trong hồ càng nóng nhiều hơn! Toàn thân chàng những làn hơi trắng xoá bỗng tuôn ra nhiều hơn!

Và cũng như vậy, Chân khí trong người chàng đang bị hai lão hút đi mãnh liệt hơn!

Thất sắc, chàng những muốn kêu nhưng không được! Chàng đành đảo mắt nhìn quanh hy vọng có thể tìm thấy một phương cách nào đó hữu hiệu, khả dĩ có thể giúp chàng thoát khỏi tình trạng này!

Mục quang chàng vô tình chạm vào bức đồ hình Hà Lạc Thái Cực Hạ Tầng Tâm Pháp.

Cũng như bức đồ hình đã được Vô Danh Kỳ Nhân lưu lại bức đồ hình này ngoài những dấu vết khắc ghi ở tám quẻ Bát Quái và hình lưỡng cực ở giữa, tuyệt nhiên không hề có bất kỳ tự dạng nào hướng dẫn cách luyện tập công phu!

Nhưng đối với Bất Thông, chàng hoàn toàn không cần sự hướng dẫn đó, chàng đã biết phải khởi đầu từ đâu và đi đến đâu ở những vết khắc loạn xạ nằm gọn trong bức đồ hình. Biết đó là phần tâm pháp Hạ Tầng, Bất Thông chợt quên đi thực tại để đưa mắt nhìn vào các dấu vết nọ, từ vết khởi đầu đến các vết kẻ tiếp!

Thật lạ, chân khí trong người chàng tuy đang bị hai lão cường đoạt nhưng từ Đan Điền vẫn đang ào ạt xuất hiện những luồng khí mới!

Cùng với sự xuất hiện của luồng nội khí kỳ lạ này, do mắt chàng vẫn dõi nhìn bức đồ hình Hà Lạc Hạ Tầng Tâm Pháp nên khắp các kinh mạch của chàng bỗng từng chỗ cứ trương phình lên, sau đó liên kết lại với nhau thành một vòng đại kinh khí che chở khắp kinh mạch của chính chàng!

Điều đó vô hình chung tạo thành một lực cản, khiến việc chân khí đang bị cường đoạt có phần chậm lại!

Cho đâu là dấu hiệu đáng mừng, Bất Thông lập tức đưa mắt nhìn qua bức đồ hình Hà Lạc Trung Tầng Tâm Pháp!

Những diễn biến kỳ lạ lại xuất hiện! Đầu tiên là từ cơ thể của chính chàng!

Vòng đại kinh khí xuất hiện ngày càng bền vững khiến việc vận dụng Hấp Nguyên Đại Pháp của hai lão kia hoàn toàn bị chặng đứng!

Hai lão kinh nghi, cố vận dụng Hấp Nguyên Đại Pháp để tiếp tục việc cường đoạt chân nguyên của Bất Thông!

Sự cố gắng của hai lão rốt cuộc có kết quả. Chân khí trong người Bất Thông lập tức truyền qua hai bên uyển mạch tay để đưa sang nội thể hai lão!

Đó là lúc Bất Thông đã nhìn xong bức đồ hình Trung Tầng và chàng đang quay nghiêng đầu về phía sau để nhìn vào bức đồ hình Thượng Tầng Hà Lạc!

Do đang nhìn vào đồ hình nên Bất Thông không còn mắt đâu để nhìn vào mặt hai lão! Hai lão đang có sắc mặt thật kỳ quái: vừa kinh ngạc vừa hoảng loạn!

Bất Thông chỉ có cảm nhận nội khí trong người chàng tuy vẫn truyền qua lại hai lão nhưng truyền bao nhiêu và chạy theo đường nào là tùy chàng điều động!

Mà không, không phải chàng điều động! Chàng chỉ nhìn vào các dấu vết có trên bức đồ hình, nội khí của chàng cứ theo đó mà dịch chuyển!

Không hay biết về sự sợ hãi đến thất kinh, thần sắc của hai lão, Bất Thông ngay khi nhìn xong bức đồ hình Hà Lạc Thượng tầng vì muốn công phu Hạ Tầng và Trung Tầng không bị quên, chàng lần lượt nhìn lại những bức đồ hình tâm pháp nọ.

Hạ tầng xong thì đến lượt trung tầng! Xong trung tầng thì lẽ đương nhiên là phải đến Thượng tầng! Xong tất cả, vẫn sợ chưa nhớ kĩ, Bất Thông lập lại một lần nữa và một lần nữa!

Hự! Hự!

Phịch! Phịch!

Tiếng kêu và tiếng ngã vật ra của hai lão làm cho chàng sợ hãi.

Nhìn lại, chàng thấy hộ nước đã cạn khô, ngay dưới đấy có hàng chữ:

“Dịch Thủy Tẩy Cốt - Kỳ Koa Tẩy Tâm - Tịnh Tâm Tẩy Trần - Kim Cương Bất Hoại”

Vụt hiểu, chàng vừa mất đi cơ hội luyện tới mức Kim Bất Hoại thân, đó là do hai lão đã liên tục quấy nhiễu lúc chàng luyện công phu Hà Lạc đủ tam tầng.

Giận dữ, chàng nhìn hai lão.

Sắc mặt hai lão đang biểu lộ sự đau đớn tột cùng, điều đó khiến chàng không thể không ngời giận! Mắt tròn trũng, hai môi giận đến méo xệch, toàn thân vừa run bần vừa chốc chốc giật nảy lên, những biểu hiện của hai lão làm chàng kinh nghi!

Chộp vào tay Sa Hồng Cát, Bất Thông vừa giữ yên lão vừa thử xem qua kinh mạch khắp người lão!

Vụt hiểu chàng cá cười:

- Lão có nghe câu: gieo nhân nào gặt quả ấy chưa? Chính chân lực của những người từng bị lão tước đoạt giờ đang quay lại xâu xé khắp các kinh mạch lão! Chà... chà...! Ngươi này, có lẽ ta phải giúp lão, chẳng thà cho lão chết đi còn hơn cứ chịu thống khổ mãi thế này!

Sa Hồng Cát cố kêu lên:

- Không... không phải... không phải đâu...?

Hoa Vô Sắc cũng cố gắng không kém:

- Là do... do chân lực... của ngươi... đã... đã...

Sa Hồng Cát rú lên:

- Ngươi mau giúp... giúp... ta!

Hoa Vô Sắc thì gào:

- Dùng chân lực... chân lực của ngươi... giúp... giúp... bọn ta...

Sa Hồng Cát bỗng trào lệ:

- Hãy cho ta... cơ hội... ! Ta sẽ... sẽ...

Hoa Vô Sắc giật nẩy toàn thân:

- Bọn ta sẽ... hướng thiện...! Đừng giết... giết bọn ta...

Chàng đánh giọng:

- Nếu ta có thể giúp được hai lão ta không tiếc! Nhưng ta phải giao phó thể nào đây với những người đã bị hai lão hãm hại?

Sa Hồng Cát nắc lên:

- Ta... sẽ... chuộc lỗi... với... võ lâm!

Hoa Vô Sắc bật hét thật to do quá đau đớn:

- Ta cũng thế ! Ngươi... mau giúp... bọn ta!

Chàng nhìn họ:

- Được! Để xem hai lão sau này thực hiện lời hứa như thế nào?

Chộp tay vào hai lão, cũng như vừa rồi hai lão cùng lúc chộp vào tay chàng, Bất Thông đang diễn lại cảnh tượng khi nãy nhưng với chút khác biệt!

Khi nãy là chàng bị hai lão cưỡng đoạt chân nguyên, còn lần này chàng tự đem chân nguyên của chàng truyền vào hai lão!

Do đã biết hai lão đang bị đủ loại những chân nguyên hỗn tạp xâu xé kinh mạch, nên bây giờ chàng chỉ cần dùng chân nguyên của chàng hoá giải toàn bộ những chân nguyên đó là xong!

Buông hai lão ra, chàng bảo:

- Bây giờ nội lực trong người hai lão vẫn nguyên vẹn của chính hai lão như lúc hai lão chưa tước đoạt chân nguyên của người khác! Để ổn định, ngay bây giờ hai lão hãy lo toạ công đi!

Không cần chàng giải thích, hai lão như cũng tự hiểu:

Khẽ buông tiếng thở dài vừa là nhẹ nhõm vì không còn đau đớn nữa, vừa là tiếc nuối những gì vừa bị mất, hai lão nhập định.

Trong lúc hai lão lo nhập định, Bất Thông lần lượt nhìn qua các bức đồ hình!

Đến khi đã luyện xong Hà Lạc Phi Thiên Chi và Hà Lạc Huyền Ảo Chưởng ở mức tối thượng chàng chợt nhìn thấy một hộp gỗ nằm ở một góc khuất!

Mở hộp gỗ ra, chàng nhìn thấy di tự của Hà Lạc lão nhân, trong đó có đoạn:

- ... Kỳ liên hoa ba trăm năm khai nở một lần. Do vậy cần có nước Dịch Thủy nuôi dưỡng! Người tiếp thu kỳ hoa nhớ đừng bao giờ để hồ nước cạn khô. Bã không, Kỳ Liên Hoa sẽ hoàn toàn tịch diệt!”

Lại có đoạn:

“... Vào Thái Cực Động nếu không đúng kì Kỳ Liên Hoa khai nở, lão phu có lưu lại hai hoàn Vạn Niên Chi Sam Đan! Dùng một hoàn để luyện, Hạ và Trung Tàng!

Năm năm sau dùng hoàn còn lại để luyện tiếp thượng tàng!

Đừng miễn cưỡng kéo gấp hoạ sát thân!”

Đến lúc đọc đoạn cuối, Bất Thông mới thật sự khiếp đảm

“... theo lão phu tìm hiểu, dường như khi nước Dịch Thủy không còn, Kỳ Liên Hoa tịch diệt, ắt sẽ xảy ra một cơn địa chấn! Vì Thái Cực Động vốn là nơi Thiên Linh Địa Khí giao hoà! Mất cân bằng, việc địa chấn xuất hiện cũng là điều tự nhiên...”

Không cần xem thêm nữa vì đất ở dưới chân đang rung chuyển nhè nhẹ, Bất Thông kinh hoàng gọi hai lão:

- Hai lão toạ công xong chưa? Chúng ta phải chạy khỏi nơi này gấp! Sắp có địa chấn rồi!

Không cần chàng kêu, đất rung chuyển đã làm cho hai lão tỉnh lại!

Họ nhìn chàng:

- Địa chấn?

- Chạy theo lối nào nếu chưa khai mở cơ quan?

Chàng găm vang:

- Không còn thời gian để khai mở cơ quan nữa rồi! Hai lão lui về phía sau! Mau!

Họ hoảng hồn nhảy lùi thật sát về phía sau! Bất Thông vận dụng toàn lực, hét:

- Khai!

Ào... Ào...

Chàng quật kinh vào lối xuất nhập Thái Cực Động.

Ầm!

Rào... Rào...

Đá vỡ tung, cửa động bị vỡ, Bất Thông lao vọt ra:

- Chạy!

Vút!

Hai lão vừa chạy vừa kêu:

- Chờ bọn ta với! Bọn ta không thông thuộc địa hình!

Thoạt hiểu, hai lão vào đây được vì đã lên theo chàng lúc vào!

Chàng quay lại, chớp vào tay hai lão:

- Hai lão có chạy cũng không kịp! Mau đề ta giúp! Đi!

Vút!

Như tia chớp, Bất Thông lao vút qua từng ngách động! Trong khi đó, lòng núi quả nhiên đang chấn động càng lúc càng nhiều!

Sợ không kịp, chàng lao nhanh hơn:

- Đi!

Vút!

Lối nhanh nhất vẫn là lối đưa đến khu rừng ngay bên ngoài Thiên Nhất Trang, Bất Thông cứ thế lui hai lão đi.

Vút!

Phía sau chàng, ở hai bên chàng, đá bắt đầu vỡ.

Ầm! Ầm!

Thất kinh, chàng dốc toàn bộ chân lực vào khinh thân pháp, quyết chạy chết.

Đi!

Vút!

Ầm! Ầm! Đã xuất hiện ở giữa rừng rồi nhưng chàng vẫn sợ địa chấn vẫn có thể lan xa, Bất Thông cứ tiếp tục lui hai lão đi.

Vút!

Ở phía sau, Thiên Nhất Trang đang rung mình và đổ ập xuống.

Àm! Âm!

Rào... Rào...

May thay, họ đã thoát và là thoát chỉ trong gang tấc...

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cùng lập kế giải thoát quần hùng - thế phân vân giai nhân dao động

Nhìn Diên Trung và Đồng Hoàng Yến đang lúi húi chôn hỏa dược ở khắp động thất, nơi họ cho là Bất Thông đang ẩn thân luyện công, Hồ Bạch Cúc khẽ gọi Quy Nguyên:

- Ta có điều này muốn cho các hạ biết! Hãy giải huyết, hoặc đưa ta đi khỏi nơi này, ta sẽ nói!

Quy Nguyên giật mình vì không ngờ Hồ Bạch Cúc không những đã tỉnh mà còn có thể phát thoại! Y cũng nói khẽ:

- Cô nương muốn lên đi? Bất Thông sắp bị họ dùng hỏa dược chôn sống, cô nương đành tâm bỏ đi sao?

Nàng bàng hoàng:

- Sao các hạ biết Bất Thông đang ở dưới đó?

- Do y nói!

- Y nói? Y nói như thế nào?

Quy Nguyên không đáp, chỉ lúi húi giải huyết cho nàng! Nhưng y bỗng lắc đầu:

- Có lẽ đây là thủ pháp độc môn của lão họ Diên, tại hạ không giải được!

Hồ Bạch Cúc không cần vội chuyện giải huyết, nàng lại gấp gấp hỏi:

- Nói đi! Y sao lại ám chỉ nơi ẩn thân cho họ?

Quy Nguyên khẽ thuật lại mọi việc cho nàng nghe!

Nghe xong Hồ Bạch Cúc tươi tỉnh:

- Họ bị y lừa rồi! Y...

Đột nhiên nàng ngừng lời khiến Quy Nguyên biết hai người kia đang quay lại!

Diên Trung xoa hai tay vào nhau nói với Đồng Hoàng Yến:

- Y phải chết! Yến! Mụ hài lòng chưa?

Mụ họ Đồng gật đầu:

- Ta hận phụ thân và mẫu thân y bao nhiêu thì càng muốn giết y bấy nhiêu! Bao giờ lão điểm hỏa?

Diên Trung khom người về phía Hồ Bạch Cúc, miệng đáp:

- Ngay bây giờ! Nhưng chúng ta phải tìm nơi ẩn nấp đã!

Lão định chộp vào Hồ Bạch Cúc thì Quy Nguyên nhanh tay hơn:

- Phụ thân để hài nhi lo cho ả!

Bị Quy Nguyên chộp giữ trước, lão lo ngại:

- Thương thế của Nguyên nhi...

Hồ Bạch Cúc vụt hét:

- Chạy đi! Lão không phải phụ thân của các hạ!

Giật mình và dường như đó cũng là ý định đang có, Quy Nguyên lập tức đưa Hồ Bạch Cúc bỏ chạy!

Vút!

Phát hiện Diên Trung định đuổi theo Quy Nguyên, mẹ họ Đồng hô hoán:

- Lão vẫn chưa điểm hỏa? Kẻ cần diệt là Bất Thông, quay lại mau!

Diên Trung sực nhớ vội quay lại!

Có cơ hội tốt, Quy Nguyên lập tức tăng cước lực, đưa Hồ Bạch Cúc đi càng lúc càng xa.

Phía sau họ, có tiếng hỏa dược phát nổ đưa đến những tiếng chấn động âm vang.

Ầm! Ầm!

- Sao Cung chủ biết đó là kẻ của Bất Thông?

Hồ Bạch Cúc bảo:

- Ta sẽ giải thích sau. Điều cần yếu bây giờ là các hạ đưa ta đến gặp Mộ Dung Quang, trưởng lão bổn cung! Ta cần giải huyết và cũng cần tìm hiểu Bất Thông thật sớm!

Vẫn tiếp tục đưa Hồ Bạch Cúc đi theo hướng dẫn của nàng, Quy Nguyên càng thêm nôn nóng khi hỏi:

- Còn khi nãy như lời cô nương nói, tại hạ không phải cốt nhục của lão họ Diên, tại hạ cần biết rõ mọi việc ngay bây giờ!

Hồ Bạch Cúc thờ dãi:

- Các hạ rất nôn nóng, ta hiểu nhưng ta chỉ có thể nói những gì ta tình cờ nghe! Còn hiểu như thế nào và bằng cách nào để minh chứng, ta hi vọng cả các hạ lẫn Bất Thông sau này cần phải bình tâm khi cùng hành động!

Hồ Bạch Cúc sau đó nói cho Quy Nguyên nghe những gì Diên Trung và mẹ Đồng Hoàng Yến đối thoại!

Nghe xong, sắc mặt của Quy Nguyên bỗng đánh lại chứng tỏ dường như y đã hiểu những gì đã xảy ra có liên quan đến thân thế y!

Hồ Bạch Cúc cũng yên lặng và theo đuổi những nghĩ suy riêng của nàng!

Được một lúc, cả hai bỗng bừng tỉnh khi nghe từ xa có những tiếng chấn kinh vang đến!

Quy Nguyên hoang mang, khẽ hỏi nàng:

- Tiếng chạm kinh đang vang đến phải chăng các phái và người của quý cung đang gặp đại địch?

Hồ Bạch Cúc chợt rít:

- Lại là lão Tôn Nhất Bình, hạng người này...

Quy Nguyên ngắt lời:

- Tôn Nhất Bình đã hóa cuồng, hiện là công cụ của lão Môn chủ Dương Phi Thủ! Nếu đúng như cung chủ vừa dự đoán...

- Hóa cuồng? Tại sao Tôn Nhất Bình lại trở nên như vậy?

Quy Nguyên vừa tăng cước lực vừa giải thích:

- Tuy chưa ai nói cho tại hạ rõ nguyên nhân nhưng có thể đoán đó là do Tôn Nhất Bình đã dùng Hấp Nguyên Đại Pháp và tước đoạt chân nguyên của nhiều người! Nhưng chân nguyên này do không đồng nhất nên phải xảy ra hiện tượng xung khắc dẫn đến cuồng loạn tâm trí!

Hồ Bạch Cúc bật kêu:

- Nếu chân nguyên xung khắc cùng lắm là tự hóa giải hoặc nặng hơn là bị rối loạn kinh mạch! Theo ta, có lẽ đây là hậu quả lão phải gánh chịu từ khi lão bị Thạch Bích Vân dùng vật nhọn đâm vào huyệt Đại trụy của lão!

- Có chuyện này ư? Sao Cung chủ biết? Thạch Bích Vân làm sao thực hiện được khi bản lĩnh của nàng quá kém so với Tôn Nhất Bình?

Một lần nữa Hồ Bạch Cúc phải vội vã thuật lại cho Quy Nguyên nghe về cái chết thảm của Thạch Bích Vân!

Quy Nguyên bỗng cười và là tiếng cười hàm ý phần hận:

- Đáng, đáng lắm! Hóa ra chính Tôn Nhất Bình đã tự chuốc họa! Thạch Bích Vân nếu có chết cũng yên lòng nhắm mắt vì nàng đã tự tay báo thù cho chính nàng!

Ha... ha...

Tràng cười của Quy Nguyên không ngờ lại gây kinh động đến người khác!

Vút!

Vừa xuất hiện, nhân vật nọ bỗng gầm lên:

- Cung chủ? Quy Nguyên, người độc ác như thế này từ lúc nào? Dù không là đối thủ của ngươi, ta cũng quyết liều mạng! Đờ!

Vù... Vù...

Quy Nguyên hoảng hốt nhảy lùi lại và tìm cách tránh chiêu:

- Du huynh đã lầm rồi! Tại hạ...

Nhưng nhân vật nọ vẫn hăm hở lao đến:

- Phải, ta lầm, cả Bất Thông trước đây cũng đã lầm! Ngươi...

Nhân vật nọ bỗng phải dừng lại khi nghe Hồ Bạch Cúc hỏi hã hồ hoán:

- Mau dừng lại nào, Du huynh! Chính Quy Nguyên đã giải cứu ta! Y không như Du huynh nghĩ!

Dừng lại, Du Thừa Phong ngoảnh nhìn Hồ Bạch Cúc vẫn đang được Quy Nguyên giữ trong tay:

- Y như thế nào mà Cung chủ bảo không như Du mỗ nghĩ?

Không đáp vội, thay vào đó Hồ Bạch Cúc nôn nóng hỏi Du Thừa Phong:

- Sao Du huynh lại xuất hiện ở đây? Ở phía trước đang xảy ra chuyện gì? Sao ta nghe nhiều tiếng chạm kình?

Vẫn dè dặt nhìn Quy Nguyên, Du Thừa Phong đáp:

- Các phái tuy đang có người của quý cung tiếp trợ nhưng xem ra sắp bị lão ác ma Dương Phi Thủ hủy diệt! Du mỗ phải chạy đi là muốn khẩn cấp tìm Cung chủ và Bất Thông...

Hồ Bạch Cúc hoàn toàn biến sắc trước tin này! Nhưng lập tức, nàng chứng tỏ bản lĩnh của một Cung chủ khi đưa ra những quyết định xác đáng!

Nàng nhìn Quy Nguyên:

- Đây là lúc người của các phái đang cần đến các hạ! Và đương nhiên là cần các hạ mạo hiểm!

Quy Nguyên gật đầu:

- Tại hạ đã minh bạch nhiều điều, Cung chủ cần gì xin cứ sai bảo!

Hồ Bạch Cúc hạ thấp giọng:

- Trong khi Du huynh ngấm ngấm đưa Mộ Dung Quang đến đây để giúp ta khai giải huyết đạo, các hạ bằng mọi cách làm cho lão Dương Phi Thủ chú tâm! Muốn vậy, các hạ phải vờ hốt hoảng và cho lão biết rằng: “Bất Thông chính là truyền nhân kế thừa di học của Vô Danh Kỳ Nhân và Bất Thông hầu như sắp luyện xong những di học đó”.

Càng nghe Du Thừa Phong càng hoang mang kinh hãi! Ngược lại, Quy Nguyên thì cứ gật đầu:

- Hay lắm! Bằng cách này nhất định lão ác ma phải vội vã bỏ đi! Nhưng nếu lão vẫn cứ hồ nghi thì sao?

Hồ Bạch Cúc nhắm tính:

- Nếu ta tính không lầm, ba ngày qua đủ cho Bất Thông luyện thành tuyệt nghệ! Thôi được, nếu lão vẫn hồ nghi, các hạ có thể cho lão biết Bất Thông hiện đang ở đâu! Và các hạ cứ dẫn bừa lão đến một nơi nào đó có vẻ giống nơi Bất Thông cần phải ẩn thân khổ luyện!

Quy Nguyên bỗng hăm hồ:

- Không cần phải dẫn bừa, tại hạ biết Bất Thông đang ở đâu! Được! Tại hạ lập tức đi ngay, Cung chủ hãy tự bảo trọng!

Vút!

Nhìn theo Quy Nguyên, Du Thừa Phong lo lắng:

- Chuyện gì đã xảy ra? Chẳng phải y là cốt nhục của Điền Trung sao? Sao bỗng dưng y phản lại phụ thân y?

Hồ Bạch Cúc thở dài:

- Tất cả đều là quỷ kế của Điền Trung! Và đầu tiên là phải tính đến tâm địa âm loạn cũng như sự hờn ghen vô lối của Đồng Hoàng Yến! Ha...! Theo ta đoán, Quy Nguyên chính là cốt nhục của họ Văn! Nhưng do phụ thân Quy Nguyên hoặc là không tin giọt máu đang được Đồng Hoàng Yến curu mang là của mình, hoặc chỉ một lòng một dạ chung thủy với mẫu thân của Bất Thông, điều đó đã khiến Đồng Hoàng Yến phải trả đũa bằng cách ngã vào vòng tay Điền Trung! Mọi chuyện sau này có lẽ sẽ được minh bạch hơn nếu huynh đệ Bất Thông cùng hiệp lực tìm hiểu!

Có phần hiểu, Du Thừa Phong phản chấn trở lại:

- Hy vọng mọi chuyện sẽ như Cung chủ nói! Ngay bây giờ tại hạ sẽ đi gọi Mộ Dung quang đến giúp Cung chủ! Cáo biệt!

Vút!

Du Thừa Phong đã đi xa nhưng Hồ Bạch Cúc vẫn cứ nhìn theo! Những suy nghĩ này giờ đã đeo đuổi nàng đã quay trở lại để tiếp tục dẫn vật nàng! Nàng nào ngờ người kế thừa di học của Vô Danh Kỳ Nhân lại là người đang được nàng thâm trao gởi trái tim! Bất Thông lại là kẻ đã từng được nàng trịnh trọng nói bằng lời: “Ta không tin võ học của vị kỳ nhân đó có thể hơn võ học của Thanh Hải Cung!”

Và bây giờ, vô hình chung nàng đang lâm vào hoàn cảnh khó xử, buộc nàng phải chọn thái độ thích hợp! Là Cung chủ, nàng phải giữ đúng lời nàng đã nói và còn phải thực hiện điều đó!

Nhưng Bất Thông lại chính là người nàng yêu, việc đôi đầu dù ở mức độ nào cũng vậy, là không thể!

Mãi suy nghĩ, nàng bỗng giật mình vì tiếng gọi:

- Cung chủ!

Biết Mộ Dung Quang đã đến, nàng gọi:

- Mộ Dung trưởng lão! Ta đây!

Theo hướng phát thoại, Mộ Dung Quang tìm đến thật nhanh!

Vút!

Và khi nhìn thấy nàng, Mộ Dung Quang vừa tiến đến vừa mỉm cười luôn miệng...

Đang đắc ý trước cảnh tượng đang được diễn ra thuận lợi, Dương Phi Thủ thoáng nhăn mặt khi nghe có tiếng người hô hoán:

- Không xong rồi, Môn chủ! Bất Thông đã tìm được Thái Cực Đông! Công phu võ học của Vô Danh Kỳ Nhân năm xưa phen này chắc chắn sẽ lọt vào tay y!

Dương Phi Thủ dừng tay, quay đầu nhìn người vừa hô hoán:

- Bỗng tọa đã sai Điền Trung giám sát y, tin này sao không do Điền Trung báo mà do nguoi, Quy Nguyên?

Lão rất giáo hoạt, muốn làm lão tin, Quy Nguyên nghĩ, không phải dễ!

Quy Nguyên đành đáp bừa:

- Gia phụ đang đuổi theo y, hy vọng kịp ngăn cản y và chờ Môn chủ đến!

Bất chợt, có tiếng quát vang lên ngay bên cạnh Quy Nguyên:

- Ta không ngờ một người như ngươi lại dễ dàng thay đổi tâm tính! Ta phải giết ngươi, trừ hại cho giang hồ! Đờ!

Vù... Vù...

Quay lại thật nhanh và trước khi lão Dương Phi Thủ phát kinh, Quy Nguyên cố tình ra tay trước, xuất thủ vào người vừa có lời mắng y:

- Gia Cát Phàm! Lão thật sự muốn chết! Hãy xem Tu La Mai Hoa Ấn!

Vù... Vù...

Ầm!

Gia Cát Phàm không ngờ nội lực của Quy Nguyên lại cao thâm đến vậy! Lão bị chấn lùi nhưng vẫn cố gượng để tìm cách lao đến một lần nữa:

Ào... Ào...

Dương Phi Thủ bất ngờ lao vào Gia Cát Phàm:

- Bốn tọa đã nói kẻ nào dám đối đầu là phải chết! Mau nạp mạng!

Ào... Ào...

Quy Nguyên thất kinh, thậm chí lo sợ cho sinh mạng Gia Cát Phàm! Vì y dù không muốn cũng đâu dám nói nên lời ngăn cản hoặc ra tay giúp đỡ Gia Cát Phàm!

Thật kịp lúc, hai nhân vật của Thanh Hải Cung chợt xuất hiện thần tốc:

- Chưởng môn mau lui! Ác ma, đờ!

- Hãy lo đối phó với Tôn Nhất Bình! Phân ác ma cứ để mặc bốn cung! Xem chiêu!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Ầm! Ầm!

Nhờ có Đoàn Nhất và Đoàn Nhị xuất lực ngăn đỡ, Gia Cát Phàm may mắn vẫn chưa bị Dương Phi Thủ sát hại!

Quy Nguyên nghe Dương Phi Thủ gầm vang:

- Cung chủ của bọn ngươi đâu? Chỉ có hai ngươi làm sao ngăn được bốn tọa? Đờ!

Ào... Ào...

Nghe thế, Quy Nguyên hoang mang vì sự chậm xuất hiện của Hồ Bạch Cúc! Y đảo mắt tìm kiếm Du Thừa Phong hoặc Mộ Dung Quang!

Du Thừa Phong đang hối hả chạy về phía Gia Cát Phàm!

Lo ngại sợ Du Thừa Phong nói tất cả mưu đồ cho Gia Cát Phàm biết và rồi sẽ không ai có ý đối địch với bản thân, Quy Nguyên lao đến đối đầu Du Thừa Phong:

- Đờ công phu Tu La!

Ào... Ào...

Du Thừa Phong quả nhiên đang tìm cách giải thích cho Gia Cát Phàm, hành vi của Quy Nguyên khiến Du Thừa Phong phải hoang mang:

- Ngươi... Đờ!

Ào... Ào...

Ầm!

Gia Cát Phàm thấy Du Thừa Phong bị Quy Nguyên bức lùi, vội lao đến tiếp trợ:

- Gã cầu tiểu tử kia! Đờ!

Vù... Vù...

Ngang nhiên đối đầu với Gia Cát Phàm, Quy Nguyên còn tìm cách dùng mắt ra ám hiệu cho Du Thừa Phong trong khi đối thủ vẫn xuất thủ:

- Lão Gia Cát thôi tha muốn chết! Đờ!

Ào... Ào...

Àm!

Tuy nhiên thấy Quy Nguyên nháy mắt nhưng Du Thừa Phong vẫn không hiểu, vì Quy Nguyên như đang cố ý sát hại Gia Cát Phàm! Du Thừa Phong lại hăm hở quát kinh vào Quy Nguyên:

- Ngươi đã làm ta thất vọng! Tội đáng chết! Đờ!

Vù... Vù...

Muốn tìm cách tách Du Thừa Phong và Gia Cát Phàm, Quy Nguyên đành phải áp sát Du Thừa Phong và ra chiêu bắt tạt:

- Ngươi mới đáng chết! Đờ! Đờ! Đờ!

Ào...

Àm! Àm! Àm!

Bị bức lùi liên một lúc mấy lượt, Du Thừa Phong tuy phần hận nhưng vẫn nhận ra những cái nháy mắt liên tục của Quy Nguyên!

Mơ hồ hiểu, Du Thừa Phong vừa quát âm lên vừa lùi xa thêm nữa:

- Quy Nguyên, tên súc sinh! Ta quyết không buông tha ngươi! Đờ!

Ào... Ào...

Lúc đó, phát hiện ra Dương Phi Thủ đang ráo riết dồn Đoàn Nhất và Đoàn Nhị vào chỗ khốn, Gia Cát Phàm dù biết kém nhưng vẫn lao lên tiếp trợ:

- Lão ác am chó hung hăng! Ngươi cứ chờ Bất Thông luyện xong di học Văn gia, ngươi phải nhận hậu quả! Đờ chừng!

Vù... Vù...

Đột nhiên nghe nói đến Bất Thông, sắc mặt của Dương Phi Thủ có phần ngưng đọng!

Đúng lúc đó, lão bỗng nghe có tiếng Quy Nguyên gầm lên:

- Họ Du ngươi đừng vọng tưởng trông chờ Bất Thông xuất hiện! Ngay khi diệt trừ toàn bộ các ngươi, chính ta sẽ đưa môn chủ đến và hủy diệt tiểu tử Bất Thông! Hãy chờ!

Ào... Ào...

Có tiếng cười ngạo nghễ của Du Thừa Phong vang lên:

- Thật vậy sao? Ta thì đoán chắc Bất Thông đã luyện xong tuyệt nghệ và đang trên đường quay về đây! Bọn ngươi rồi sẽ không tránh khỏi số mệnh đã an bài! Ha...ha...

Vù! Âm!

Dương Phi Thủ bỗng quay người thành vòng:

- Bọn ngươi phải chết!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Đoàn Nhất lập tức hô hoán:

- Quý Ảnh Nhất Cự-Lãnh Khí Đoạt Hồn? Tất cả lùi mau!

Vút! Vút!

Gia Cát Phàm tuy kịp nhảy lùi nhưng vẫn phải thất kinh vì suất nữa đã bị tuyệt học kỳ bí của Dương Phi Thủ hãm hại!

Bất chợt, Gia Cát Phàm hoàn toàn hưng phấn khi nghe tiếng niệm phật trầm hùng của Hư Tướng đại sư vang lên:

- La Hán Trần Tịch Tà! Mau mau diệt trừ tên cuồng loạn Tôn Nhất Bình! A di đà phật!

Tiếp đó là tiếng gầm phẫn nộ của Văn Huyền đạo trưởng:

- Phát động Mai Hoa Kiếm Trận! Đừng để Tôn Nhất Bình có cơ hội thoát trận!

Dương Phi Thủ đưa mắt nhìn thì phát hiện Tôn Nhất Bình dù thân thủ phi phàm vẫn đang bị người của ba phái vây hãm! Vòng trong là tiểu trận La Hán chỉ có chín tăng nhân, vòng ngoài là Mai Hoa Kiếm Trận và Lục Hợp Kiếm Trận của hai phái Nga My và Võ Đang chực chờ sẵn!

Không thể để một tay sai đắc lực như Tôn Nhất Bình bị sát hại, Dương Phi Thủ lập tức lao vọt đến.

Vút!

Không sớm cũng không muộn, mọi người cùng nghe có tiếng người hô hoán đến hoảng loạn:

- Môn chủ! Tiểu tử Bất Thông đã vào Thái Cực Động! Thuộc hạ...

Dương Phi Thủ dừng phát lại, quắc mắt nhìn người đó:

- Điền Trung! Sao bây giờ ngươi mới nói?

Điền Trung cùng xuất hiện với Đồng Hoàng Yến! Lão bối rồi nhìn Dương Phi Thủ:

- Thuộc hạ đã làm kể tiểu tử! Vả lại...

Bất ngờ Điền Trung nghe Quy Nguyên gọi lão:

- Phụ thân mau đưa Môn chủ đến Thái Cực Động! Mọi việc ở đây đã có hài nhi và mẫu thân lo liệu!

Đào mắt nhìn, Điền Trung thật sự hoang mang khi phát hiện Quy Nguyên quả nhiên đang cùng người của các phái giao đấu sinh tử!

Không trông thấy Hồ Bạch Cúc đâu, lão có phản ngộ ngộ thì nghe tiếng Đồng Hoàng Yến cười đắc ý:

- Hào hài tử! Được! Mẫu thân sẽ cùng hài tử cho chúng biết thế nào là công phu lợi hại của Tu La Viện! Ha...ha...

Toàn là những diễn biến bất ngờ và cần phải có sự quyết đoán chuẩn xác, Dương Phi Thủ bỗng gầm lên:

- Tôn Nhất Bình! Tạm thời hãy tha cho bọn chúng! Đi thôi!

Dương Phi Thủ vừa gầm vừa vận dụng toàn lực xô vào La Hán Trận một chương Quý Ảnh đầy uy lực.

Ào... Ào...

La Hán trận lập tức giãn ra, tạo cơ hội cho Tôn Nhất Bình đào thoát!

Điền Trung không thấy Môn chủ nhắc gì đến nên lo sợ gọi Quy Nguyên và Đồng Hoàng Yến:

- Chúng ta cũng đi thôi! Nhanh lên nào!

Vút! Vút!

Sau cái nhảy mắt của Du Thừa Phong, Quy Nguyên cũng vội vã đuổi theo bọn Điền Trung.

Vút!

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Kẻ ác đến lúc chết vẫn ác - Người gian sau cùng cũng là gian

Phát hiện Quy Nguyên có phần chậm chân, Đồng Hoàng Yến thoắt lùi lại:

- Hải tử đã sao rồi?

Quy Nguyên bối rối:

- Thương thể chưa bình phục! Mẫu thân có thể giúp, đưa hải nhi cùng đi?

Điền Trung cũng dừng lại, nôn nóng câu gắt :

- Ngươi lại giờ trò gì đây? Ngươi đừng nghĩ ta không biết ngươi đang nghĩ gì!

Cố kiềm nén phần nộ, Quy Nguyên cười gượng :

- Hải nhi chỉ đi không kịp! Nếu phụ thân vội thì đừng chờ hải nhi! Đã có mẫu thân đây rồi!

Lão cười lạnh:

- Ngươi còn xem ta là phụ thân sao? Ta hỏi ngươi, tiện ty Hồ Bạch Cúc đâu? Ắ đã nói với ngươi những gì?

Những muốn nói hết cho hả tức, nhưng một nửa Quy Nguyên cố kiềm nén :

- Hải nhi chạy đến đây, phát hiện phía Môn chủ khá cô thế! Mãi lo giúp môn chủ, hải nhi không biết ai đã cứu ả!

- Hừ! Ngươi không biết hay ngươi không muốn nói?

Quy Nguyên sợ khó lòng kiềm chế sẽ để lộ quá sớm mưu đồ, vội đưa mắt nhìn mẫu thân để cầu cứu:

- Mẫu thân...

Đồng Hoàng Yến đương nhiên không thể không bênh vực cốt nhục của mẹ:

- Nguyên nhi dù đang mang thương tích nhưng vẫn tận lực, lão cũng thấy rồi, sao còn nghi ngờ Nguyên nhi?

Điền Trung bữu môi nói, lời nhắc nhở kịp lúc Đồng Hoàng Yến khiến lão giật mình :

- Môn chủ hiện chưa biết đâu là Thái Cực Động, sao lão vẫn cứ chần chừ?

Lão quay đi, chỉ ném lại một câu:

- Thái độ của Nguyên nhi không đáng tin! Ta khuyên mẹ đừng quá mê muội! Hừ!

Vút!

Không muốn mẫu thân vì nghi ngờ sẽ tiếp tục dò hỏi, Quy Nguyên thúc hỏi :

- Chúng ta cũng đi thôi, mẫu thân!

Đồng Hoàng Yến nhìn Quy Nguyên như muốn hỏi? Nhưng có lẽ do câu hỏi thật khó thốt ra nên mẹ thở dài và dìu Quy Nguyên cùng đi!

Họ vừa đi khuất, Gia Cát Phàm và Du Thừa Phong xuất hiện!

Gia Cát Phàm gật đầu:

- Có lẽ đúng như ngươi nói! Quy Nguyên không phải cốt nhục của Điền Trung!

Dư Thừa Phong lắc đầu:

- Nếu là vậy, Quy Nguyên sẽ càng thêm khó xử! Mẹ Đồng vừa là thân mẫu vừa là hạng nữ nhân lăng loạn trác nết, có thể đã a tòng cùng gian phụ sát hại chính thân phụ!

Gia Cát Phàm lại gật đầu :

- Như vậy cũng phải! Ta không thể ngăn họ nếu họ muốn được tận mục sở thị, nhìn thấy ác ma tồi sẽ bị trừng trị! Chỉ mong sao Bất Thông kịp luyện xong tuyệt nghệ đúng lúc! Đi thôi!

Vút! Vút!

Đúng như Dư Thừa Phong đoán, người của các phái sau đó cũng lần lượt bám theo. Tất cả cùng đi về một hướng, vô tình đó là hướng dẫn đến Thiên Nhất Trang, cho họ biết Thái Cực Động và Thiên Nhất Trang thật sự có liên quan!

Bất Thông đứng lặng người một lúc và khó xử trước hai lão nhân đang quỳ trước mặt chàng!

Càng thấy chàng lặng yên, Sa Hồng Cát lo lắng! Lão vẫn tìm cách nài nỉ :

- Như thiếu hiệp nói, tề phái hiện giờ vẫn cần Tà Bất Mê! Chỉ cần sau này Sa mỗ trao truyền toàn bộ bí kíp sư môn cho y, nhất định y sẽ là một cường môn nhân tốt! Còn Côn Luân phái nhờ đó sẽ phát dương quang đại, không như Sa mỗ đã làm tề phái lâm cảnh diệt vong!

Hoa Vô Sắc cũng nói :

- Tề phái cũng đã có Du Vấn Thiên, Trang Vi Nghĩ! Hoa mỗ chỉ muốn dùng chuối ngày còn lại cùng thiếu hiệp khôi phục Thiên Nhất Trang, chuộc lại mọi lỗi lầm trước đây!

Bất Thông hít một hơi thật dài:

- Như nhị vị nói, Tôn Nhất Bình đã dùng Hấp Nguyên Đại Pháp, sát hại gia nội tổ và tề sư bá?

Sa Hồng Cát gật đầu :

- Không sai! Tuy Xích Hỏa Đầu Đà đã cố giấu, nhưng Tôn Nhất Bình vẫn tìm cách để Xích Hỏa Đầu Đà tự nói ra cách vận dụng đại pháp Hấp Nguyên! Vì chưa lĩnh hội đủ cách vận dụng nên y chỉ có thể làm Văn lão trang chủ và đại sư ca của y bị rối loạn kinh mạch và chết thảm!

Hoa Vô Sắc tiếp lời:

- Cứ điều này mà suy Hấp Nguyên Đại Pháp vốn là công phu bàng môn tà đạo, Tôn Nhất Bình có bị cuồng tâm loạn trí cũng là điều không tránh khỏi!

Chàng nghiêm mặt :

- Có điều này tại hạ nghĩ không cần phải giấu nhị vị! Nếu Tôn Nhất Bình thật sự đã phát cuồng, theo lời thuật lại của Thạch Bích Vân thì chính là do nàng dùng vật nhọn đâm vào huyệt Đại Trụ của lão, không phải do Hấp Nguyên Đại Pháp dẫn đến hậu quả đó!

Sa Hồng Cát tuy có thoáng ngần người khi nghe chàng nói như vậy nhưng sau đó lão vẫn nói:

- Dẫu sao, kẻ nào luyện Hấp Nguyên Đại Pháp trước sau gì cũng bị chính Đại Pháp này làm cho tính mạng lâm nguy! Sa mỗ đã lập thề rồi, bất luận thế nào cũng không bao giờ dung đến loại Đại pháp kinh tởm đó!

Hoa Vô Sắc bỗng phục lạy:

- Trang chủ! Xin hãy thu nhận lão nô! Lão nô nguyện không bao giờ phản bội và cũng không bao giờ dung đến Đại Pháp Hấp Nguyên! Nếu trang chủ vẫn quyết liệt khước từ, lão nô...

Bất chợt có tràng cười vang đến:

- Nếu tiểu tử khước từ, sao cả hai không theo bốn tọa như Tôn Nhất Bình hiện giờ? Ha... ha...

Bất Thông lạnh giọng:

- Nhị vị đứng lên đi! Nếu lấy đầu Tôn Nhất Bình làm lễ vật, nếu nhị vị hoàn thành, Văn mỗ lập tức thu nhận nhị vị như lời thỉnh cầu.

Cùng lúc đó, Dương Phi Thủ và Tôn Nhất Bình đồng loạt hiện thân!

Vút! Vút!

Hoa Vô Sắc lập tức lao đi :

- Mong trang chủ nhớ lời! Lão Sa! Chúng ta đã có lệnh! Lên!

Vút!

Sa Hồng Cát cũng lao về phía Tôn Nhất Bình với tiếng gầm phẫn nộ :

- Tên họ Tôn thất phu! Chính ngươi đã hại ta suýt nữa phải vong mạng! Đáng chết!

Vút!

Ào... Ào ...

Dương Phi Thủ tuy có bất ngờ vì hành động khác lạ của Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc, nhưng lão vẫn cười:

- Tôn Nhất Bình! Giết! Ha... ha...

Đã bị Dương Phi Thủ khống chế, Tôn Nhất Bình quả nhiên đã biến thành công cụ đắc lực cho lão ma! Tôn Nhất Bình cười sằng sặc:

- Giết! Ha... ha...! Giết! Ha... ha...

Vút!

Ào... Ào...

Nhìn Bất Thông vẫn trầm tĩnh đứng nhìn, Dương Phi Thủ lập tức ngưng cười :

- Ta chưa đến nơi nhưng ngươi vẫn biết là có Tôn Nhất Bình theo ta! Là ngươi đoán bừa mà đúng hay thật sự đã luyện xong di học của Vô Danh Kỳ Nhân?

Chàng khinh khinh nhìn lão:

- Khẩu thiệt vô bằng! Dù ta nói thế nào lão cũng không tin! Sao lão không tự ra tay để biết sự thật?

Dương Phi Thủ gầm vang :

- Đương nhiên ta phải ra tay rồi, dù ngươi chưa luyện hay đã luyện xong Hà Lạc công phu! Đờ!

Vù! Vù!

Thấy lão ngay chiều đầu đã dùng ngay thân pháp Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân và Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo, Bất Thông biết vì lão không tin chàng đã luyện xong công phu Hà Lạc nên quyết tốc chiến tốc thắng.

Chàng tương kế, vờ hoảng loạn lúc thi triển Thái Cực Huyền Ảo Bộ.

Vút!

Ào... Ào ...

Do công lực đã tăng tiến vượt bậc nhờ Dịch Thủy Tẩy Cốt và Kỳ Liên Hoa Tẩy Tâm, Bất Thông dễ dàng nhận định phương vị của lão nhưng vẫn vờ gầm thét:

- Lão không dám đương trường cùng ta đối chiêu sao? Đờ!

Vù...

Ầm!

Vì nghe rõ lời quát của chàng nên lão phải nghĩ chàng chỉ nhờ may nên mới phát trúng kinh vào chiêu trảo thiên biến vạn hóa của lão!

Lão vẫn tiếp tục đấu pháp đang sử dụng:

- Nạp mạng!

Vút!

Ào... Ào...

Sau lần chạm kinh, Bất Thông nhận ra chân nguyên nội lực của chàng hoặc là bằng hoặc là phải hơn lão! Chàng phấn khích, quát thật to:

- Chưa chắc! Đờ!

Ào... Ào...

Àm!

Lại bị trúng kình và còn bị chấn kình bức lùi đội, Dương Phi thủ thất thanh kêu:

- Người đã luyện xong Hà Lạc công phu?

Chàng bật cười:

- Lão có biết thi đã muộn! Đờ!

Vù... Vù...

Kinh hoảng, Dương Phi Thủ vội tìm cách lách tránh:

Vút!

Bất Thông nào dễ buông tha! Chàng bám theo.

- Đờ!

Vút!

Vù... Vù...

Bất ngờ lão vững thân hình và tự xoay thành vòng:

- Hãy xem quý Ảnh Nhất Cự - Lãnh Khí Đoạt Hồn của ta!

Vù... Vù...

Chưởng kình của chàng lập tức bị những tia kình khí sắc lạnh của lão ma ngăn chặn.

Ào... Ào...

Àm!

Giận dữ, chàng cũng trụ bộ, gương thẳng một ngón chỉ:

- Hà Lạc Phi Thiên Chi! Đờ!

Vù... Vù...

Dương Phi Thủ lại xoay người:

- Xem đây!

Vù... Vù...

Àm! Àm! Àm!

Bất Thông phải thi triển Thái Cực Huyền Áo Bộ để tránh một vài tia kình khí vô tình bay vào chàng!

Vút!

Lúc đó, có tràng cười ngạo mạn của Điền Trung vang lên:

- Thuộc hạ đã đến rồi! Môn chủ! Hãy cho thuộc hạ được tiếp lực! Ha... ha...

Điền Trung lao vút vào Bất Thông:

- Tiểu tử, đờ!

Vút!

Vù... Vù...

Bất Thông cảm giận tột độ, quật một kinh tận lực bình sinh:

- Chính lão là hung thủ sát hại gia phụ! Lão phải chết!

Ào... Ào...

Àm! Hự!

Nhìn thấy chàng chỉ một chiêu đã bức Điền Trung bay về phía sau gần ba trượng, Dương Phi Thủ bỗng đổi sắc vì có phần kinh tâm!

Nhưng thay vì lao vào chàng, lão lại dịch lùi và đưa tay đón lấy Điền Trung!

Được môn chủ đón đỡ, Điền Trung thật sự cảm kích:

- Môn chủ...

Dương Phi Thủ gạt đầu và dùng một tay đặt vào mệnh môn huyệt của Điền Trung:

- Ngươi đừng nói nhiều! Ta biết ngươi vẫn trung thành với ta!

Bất Thông thoáng nghi ngờ khi nghe Điền Trung bỗng kêu lên bằng một âm thanh kỳ lạ:

- Môn chủ, sao...

Dương Phi Thủ cười nhẹ:

- Điền Quy Nông cũng đã chứng tỏ lòng trung thành với ta, không lẽ ngươi không bằng lệnh lang?

Điền Trung bỗng ưỡn người, âm thanh cứ lạc đi:

- Môn chủ...

Và Bất Thông vụt hiểu khi thấy Dương Phi Thủ ném Điền Trung qua một bên:

- Ngươi đừng trách ta! Nếu chẳng có ngươi, mười năm trước ta đã là minh chủ võ lâm rồi! Vì nghe ngươi chờ ngươi tìm di học Thiên Nhất Trang nên ta mới phải chậm trễ đến tận bây giờ! Ngươi yên tâm, Điền Quy Nông cũng vừa xuống quỷ môn quan chưa lâu, ngươi có theo vẫn còn kịp gấp mặt! Hừ!

Bất Thông kinh hãi gầm lên:

- Lão cũng dùng Hấp Nguyên Đại Pháp?

Dương Phi Thủ cười ngạo nghễ:

- Thì sao? Thế ngươi tưởng ta cam tâm để ngươi dùng công phu Hà Lạc đã bại Dương gia một lần nữa sao? Hãy đỡ! Ha...ha...

Vù... Vù...

Thật không ngờ Dương Phi Thủ vừa độc ác lại vừa quỷ quyệt, Bất Thông đành phải vận dụng toàn bộ sở học, quyết trừ khử một đại ma đầu nữa cũng của Dương gia:

- Hà Lạc Huyền Áo Chương! Đỡ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Àm!

Bất ngờ, từ phía sau Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc có tiếng cười lồng lộng của Tôn Nhất Bình vang lên:

Giết! Ha... ha...! Giết!

Ào... Ào...

Vội nhìn sang, Bất Thông thấy hai lão Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc đang lâm vào cảnh mảnh treo sinh mạng! Chàng lập tức phát xạ một ngọn chỉ kinh!

- Tôn thất phụ! Đỡ!

Viu...

Nhưng tiếng quát của Dương Phi Thủ cũng vang lên cùng lúc:

- Ngươi phải đỡ thì đúng hơn! Ha... ha...

Đang bối rối vì chưa biết phải làm như thế nào để vừa giúp hai lão kia vừa lo đối phó với Dương Phi Thủ, Bất Thông phải ngỡ ngàng khi nghe tiếng Quy Nguyên vang lên:

- Đại ca chớ lo. Hãy giao Tôn Nhất Bình cho đệ! Đỡ!

Ào... Ào...

Không còn thời gian để suy nghĩ, Bất thông lập tức hướng chỉ kinh về phía Dương Phi Thủ:

- Ta đâu quên lão?

Viu... Viu...

Ầm!

Và càng bất ngờ hơn khi chàng nghe Quy Nguyên hô hoán:

- Mẫu thân! Tôn Nhất Bình đã hủy diệt Tu La Viện! Mẫu thân mau giúp hài nhi báo thù cho Tu La Viện!

Có tiếng Đồng Hoàng Yến lo lắng:

- Nhưng phụ thân của hài tử...

Quy Nguyên gầm thét:

- Lão không phải thân phụ của hài nhi! Mẫu thân đừng vì lão cố tình dối gạt hài nhi! Hãy mau giúp hài nhi diệt trừ kẻ thù! Đây là cơ hội duy nhất nếu mẫu thân vẫn muốn hài nhi xem mẫu thân là mẫu thân của hài nhi!

Và mọi việc đều rõ khi Bất Thông nhìn thấy Đồng Hoàng Yến chỉ sau một thoáng phân vân quả nhiên đã lao đến giúp Quy Nguyên!

Có tiếng thét căm hờn của mẹ:

- Tôn ác tặc! Ta phải giết ngươi! Giết! Ha...ha

Ào... Ào...

Vù...

Ầm! Ầm!

Phấn chấn, Bất Thông bật kêu trước khi quật kinh vào Dương Phi Thủ:

- Hay lắm, Nguyên đệ! Ta thật sự hài lòng! Lão ma! Đỡ!

Ào... Ào...

- Tất cả đều phải chết! Ta phải giết tất cả, hủy diệt tất cả! Đỡ! Đỡ!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Ầm! Ầm! Ầm!

Bất Thông vội dùng bộ pháp, phối hợp với Hà Lạc Huyền Áo Chương thượng thừa:

- Ác ma mau nạp mạng!

Vút!

Vù... Vù...

Ầm!

Lão bị chấn động do không kịp tránh!

Bất thông vội lập lại lần thứ hai:

- Trúng!

Vút!

Vù...

Nào ngờ, lão cũng biến mất và tiếp đó là tiếng lão quát thịnh nộ:

- Xem chiêu!

Ào... Ào...

Ầm!

Sợ lão lại thi triển Quỷ Ảnh Nhất Cự nếu chàng để lão lợi tay, Bất Thông vận toàn lực hét:

- Phi Thiên Hà Lạc Chi! Đờ!

Viu...

Do không kịp thi triển công phu tuyệt kỹ Dương Phi Thủ vội nhảy tránh.

Vút!

Bất Thông lập tức dùng bộ pháp bám theo như âm hồn bất tán:

- Đờ!

Vút!

Ào... Ào...

Sở học của Ma Trung Từ quả nhiên đã bị Thái Cực Huyền Áo Bộ khắc chế, Dương Phi Thủ chưa kịp lách tránh thì:

Ầm!

Đang lao đảo, lão cũng cố hết sức để xoay người thành vòng:

- Hãy xem Quỷ Ảnh Nhất Cự - Lãnh khí...

Bất thông gầm lớn:

- Hà Lạc Phi Thiên Chi! Đờ!

Viu... Viu...

Ầm! Ầm!

Bất chấp có vài tia kinh khí sắc lạnh rất có thể do tình cờ lao đến làm phương hại đến sinh mạng, Bất Thông bật tung người lao đến và thần tốc phát chiêu:

- Hà Lạc Huyền Áo Chương! Trúng!

Vù... Vù...

Dương Phi Thủ do không kịp xoay người một lần nữa đành dùng Quỷ Ảnh Chương ngăn đỡ:

- Xem chương!

Ào... Ào...

Àm!

Lão phát chiêu chậm hơn nên đành phải bị chấn kinh bức lui!

Đây là cơ hội tốt cho Bất Thông khử trừ ác ma! Chàng lao đến!

Vút!

Nước chàng phải dừng lại vì vừa nhìn thấy có bóng dáng Mộ Dung Quang lao ập vào Dương Phi Thủ phía sau :

- Kẻ phản nghịch phải chết! Nằm xuống!

Àm! Hự!

Dương Phi Thủ chưa kịp ổn định cước bộ thì Mộ Dung Quang, Đoàn Nhất, Đoàn Nhị lập tức vây kín xung quang:

- Phải giết phản đồ! Đờ!

- Nạp mạng!

- Họ Dương nguoi phải chết!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Yên tâm về phần Dương Phi Thủ, Bất Thông quay qua nhìn Văn Quy Nguyên!

Vì chàng phải thất kinh vì đang trông thấy cách phát chiêu quá ư liều lĩnh của Văn Quy Nguyên.

Chàng vội lao đến với tiếng gào bản loạn:

- Nguyên đệ đâu cần phải liều mạng với thù nhân!

Trong cảnh trạng này một Tôn Nhất Bình vừa cuồng tâm loạn trí vừa là kẻ đã nhờ Hấp Nguyên Đại Pháp đã tước đoạt chân nguyên của nhiều người nên nội lực cực kỳ uyên thâm, muốn đối phó với hạng người như vậy thì bốn người như Sa Hồng Cát, Hoa Vô Sắc, Văn Quy Nguyên và Đồng Hoàng Yến dù đang hiệp lực cũng khó thể đối phó! Và điều đó càng khó hơn khi họ không có sự tương đồng nhất quán!

Văn Quy Nguyên chỉ cạy trông vào một mình Đồng Hoàng Yến là mẫu thân, Đồng Hoàng Yến thì đang nghi kỵ Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc, cũng như hai lão này vẫn có phần nghi kỵ ngược Đồng Hoàng Yến và Văn Quy Nguyên!

Do không có sự nhất quán, Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc nếu trước đó đã bị Tôn Nhất Bình đã thương suýt chết thì sự có mặt của hai lão lúc này hầu như không giúp ích gì cho Văn Quy Nguyên!

Hoặc vì lý do này, hoặc do ân tình khó hiểu nào đó, Văn Quy Nguyên cứ luôn tìm cách lẫn xa vào Tôn Nhất Bình đã loạn cuồng tâm!

Lúc Bất Thông hô hoán là lúc Văn Quy Nguyên vận dụng Tu La Âm Minh Chú để tận lực lao thẳng vào chưởng Xích Dương của Tôn Nhất Bình!

Tiếng hô hoán của chàng có phần nào làm khích nộ Đồng Hoàng Yến khiến mọi cũng dốc toàn lực lao vào Tôn Nhất Bình, khí thế như muốn lấy mạng đổi mạng:

- Ác tặc! Ta quyết liều chết với lão tặc!

Ào... Ào...

Tôn Nhất Bình tuy phát cuồng nhưng công phu bản lãnh dầu sao cũng nhanh nhạy, cứ như lão từng là trang chủ Thiên Nhất Trang, trước khi vờ giao Thiên Nhất Trang lại cho Văn Quy Nguyên! Lão lại tận lực phát huy xích Dương Chú:

- Giết! Ha... ha...! Giết!

Ào... Ào...

Bất Thông dù nhanh nhưng khi lao đến thì vẫn chậm hơn tiếng chạm kinh.

Àm! Àm!

Nhưng dầu sao chàng cũng kịp đưa tay đón đỡ thân hình Văn Quy Nguyên không hiểu sao cứ lặng lặng khụy xuống!

Vừa đỡ Văn Quy Nguyên vào tay, Bất Thông nghe tràng cười cuồng loạn của Tôn Nhất Bình vang lên bên tai:

- Giết! Ha... ha...! Giết!

Phần nộ, Bất Thông quát mắt nhìn thẳng vào đôi mắt hoàn toàn lạc thần của Tôn Nhất Bình:

- Lão muốn chết!

Vẫn xạ vào Tôn Nhất Bình một ngọn chỉ kinh Hà Lạc Phi Thiên, Bất Thông đẩy bật về phía sau và lập tức bị mũi Đồng Hoàng Yến từ phía sau lao đến:

- Lão cầu! Ta giết ngươi!

Vù... Vù...

Đúng lúc này, tiếng gầm đặc ý của Mộ Dung Quang bỗng vang lên làm Bất Thông động tâm:

- Hãy xem Quỷ Ảnh Hư Vô Chi!

Vù...

Chàng nhìn qua, kịp lúc trông thấy lão Dương Phi Thủ giờ hoàn toàn xác xơ rất thảm hại. Và với ngọn chỉ kinh kia của Mộ Dung Quang, lão Dương Phi Thủ nếu không mất mạng thì phải nói là rất lạ!

Định đặt Văn Quy Nguyên nằm xuống, Gia Cát Phàm bỗng xuất hiện bên cạnh chàng:

- Ngươi có biết Văn Quy Nguyên chính thật là cốt nhục của Văn gia?

Chàng hiểu tại sao Gia Cát Phàm hỏi câu này, chàng gật đầu bảo:

- Văn bối biết rồi! Xá đệ bị như thế này là do luyện công phu Tu La lúc chưa có đủ công lực. Vừa rồi lại còn phải tận lực giao chiêu với Tôn Nhất Bình!

Tiếng kêu thất thanh của Đồng Hoàng Yến bỗng vang lên cùng một lúc với tràng cười ằng ặc thật kỳ quái của Tôn Nhất Bình!

- A...! Lão cầu! Ngươi... Ngươi...

- Ặc... Ặc... Ặc...

Bất Thông lập tức giao Văn Quy Nguyên cho Gia Cát Phàm:

- Nhờ chương môn trong nom hộ. Văn bối...

Gia Cát Phàm lắc đầu:

- Ngươi không cần nôn nóng! Họ đã đến lúc đồng quy ư tận rồi!

Kinh hoàng, chàng quay đầu nhìn lại phía sau.

Tôn Nhất Bình tuy đang bị Đồng Hoàng Yến dùng hai tay phanh rộng lồng ngực khiến ngũ tạng lục phủ phải phơi bày nhưng miệng lão vẫn cứ ngoạm chặt vào huyết hầu lộ của Đồng Hoàng Yến! Song phương cứ thả sức hành hạ đối phương theo cách riêng của mỗi người!

Nhìn thảm trạng vừa kinh khiếp vừa bất nhẫn, Bất Thông định lao đến để ban cho họ cái chết nhẹ nhàng! Nhưng một việc khác lại xảy đến khiến chàng phải dừng lại.

Điền Trung không hiểu đã tỉnh lại từ lúc nào và đã bắt đầu mục kích thảm cảnh được bao lâu, với sức cùng lực kiệt do đã bị Dương Phi Thủ Tước đoạt chân nguyên, lão âm thầm bò đến và bất ngờ chồm lên lôi Tôn Nhất Bình ngã vật xuống!

Phịch!

Bị ngã nhưng vẫn bị Đồng Hoàng Yến ngoáy gai tay vào nội tạng, Tôn Nhất Bình càng thêm phát cuồng dùng một tay hất cổ Đồng Hoàng Yến ra! Vô tình tay đó lại vỗ trúng Điền Trung, Tôn Nhất Bình lập tức bấu chặt khiến Điền Trung suýt phải buông bỏ ý định!

Tuy nhiên, với mãnh lực phi thường, Điền Trung chồm hẳn thân hình lên người Tôn Nhất Bình và thừa cơ hội ngoạm luôn vào huyết hầu lộ của họ Tôn.

- Ặc... Ặc...

Bất Thông nhìn thấy và biết Điền Trung muốn làm như thế để báo thù cho Đồng Hoàng Yến!

Đang nhìn đến ngây người, tiếng kêu bi thảm của Dương Phi Thủ vang lên làm chàng sức tỉnh:

- Mộ Dung Quang! Ta...! A... A...

Chàng khẽ chớp mắt, thế là xong, lão ác ma Dương phi Thủ cuối cùng cũng đền mạng! Cho dù không phải chính tay chàng hạ thủ nhưng lão đã chết, thế là đủ!

Không nỡ nhìn cái chết đang chậm chậm đến với Tôn Nhất Bình, Đồng Hoàng Yến và Điền Trung, Bất Thông quay lại với Gia Cát Phàm và Văn Quy Nguyên!

Biết chàng định hỏi gì, Gia Cát Phàm bảo:

- Du Thừa Phong và các phái có lẽ cũng sắp đến nơi! Bọn ác ma đã bị diệt trừ ngươi yên tâm và nên tìm cách cứu tính Quy Nguyên!

Chàng gật đầu:

- Xá đệ chỉ tạm thời bị tắc nghẽn kinh mạch, vẫn bối đã quen cách điều trị rồi!

Dứt lời, chàng bắt đầu xem kinh mạch của Quy Nguyên, bắt đầu từ hai huyệt Khúc Trì ở hai bên huyệt Khúc Trì ở hai bên khuỷu tay!

Đang chuyên chú thực hiện điều này, Bất Thông bỗng giật mình khi nghe Gia Cát Phàm đột nhiên kêu lên:

- Sao chư vị nhìn Bất Thông bằng ánh mắt thù địch? Không lẽ ...

Chàng quay nhanh lại và quả nhiên thấy những đôi mắt thù nghịch của Mộ Dung Quang, Đoàn Nhất và Đoàn Nhị đang dành cho chàng!

Chàng vội đứng lên, dùng thân che chắn cho Quy Nguyên!

Chính lúc đó, chàng nghe Mộ Dung Quang gầm giọng:

- Cung chủ của bọn ta đâu? Mọi người ai cũng thấy cung chủ đi với ngươi, sao bây giờ chỉ có một mình ngươi xuất hiện?

Bất Thông nghe và hoang mang.

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Vì tham vọng chuốc lấy hậu quả - diệt ác ma thu phục giai nhân

Đang hoang mang do chưa biết phải đối đáp hoặc giải thích thế nào, Bất Thông bỗng nghe Gia Cát Phàm kêu kinh ngạc:

- Sao lạ vậy? Chẳng phải Mộ Dung Quang ngươi đã được Du Thừa Phong gọi đi giải huyệt cho...

Mộ Dung Quang bỗng gầm lên:

- Câm! Ta không hỏi lão!

Chàng vụt hiểu, quắc mắt nhìn bọn Mộ Dung Quang:

- Hồ Bạch Cúc sống hay chết có lẽ tại hạ nên hỏi chư vị!

Mộ Dung Quang lại gầm:

- Sao lại hỏi ta? Chẳng phải Cung chủ đã cùng đi...

Chàng cũng quát trả:

- Cho tại hạ hỏi, công phu Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ tại sao lão biết?

Quay nhìn Đoàn Nhất và Đoàn Nhị, Bất Thông phẫn nộ:

- Nhị vị nữa, phải chăng nhị vị đã đồng tình với Mộ Dung Quang? Nói đi, Hồ Bạch Cúc đâu?

Họ bối rối rõ rệt! Điều đó khiến chàng hoàn toàn hiểu rõ, cho dù Mộ Dung Quang đang tiếp tục găm thét với chàng:

- Chính ngươi đã ngấm ngầm hãm hại! Cung chủ! Ta phải giết ngươi để báo thù!

Xuất ý bất kỳ, Mộ Dung Quang tức tốc quật thẳng vào chàng một kinh với khoảng cách thật gần.

Vù...

Định dùng Thái Cực Huyền Áo Bộ để tránh nhưng kịp nhớ là hãy còn Gia Cát Phàm và Văn Quy Nguyên ở ngay phía sau, chàng vội quát:

- Mau đưa Văn Quy Nguyên lùi lại!

Cùng với tiếng quát này, Bất Thông cũng vội vàng đưa toàn bộ chân lực lên hộ vệ tâm mạch chấp nhận cho Mộ Dung Quang quật kinh.

Ầm!

Nhìn chàng chỉ lão đảo chứ chưa bị tán mạng, Mộ Dung Quang vì thất kinh nên xuất thủ tiếp:

- Ngươi không chết? Đờ!

Vù...

Nội khí sôi trào, Bất Thông càng thêm hiểu chương kinh vừa rồi là Mộ Dung Quang quyết giết chàng thật sự!

Chớp nhanh hữu thủ, chàng vẩy xạ tức khắc một kinh Hà Lạc Huyền Áo Chương.

- Lão đầu khác gì Kiều Toàn? Điều gì đã khiến lão đánh mất cả lương tri? Đờ này!

Ào...

Ầm...

Chương thứ hai vẫn chưa đạt được ý đồ, Mộ Dung Quang bất giác hô hoán:

- Hai người còn chờ gì nữa không mau báo thù cho Cung chủ? Tiến lên?

Đoàn Nhất và Đoàn Nhị tuy rat ay nhưng nhìn thần sắc cũng biết hai lão rất miễn cưỡng?

Mộ Dung Quang hậm hực vẩy xạ chỉ kinh, môn công phu được xem là tuyệt kỹ lợi hại nhất của Thanh Hải Cung:

- Hãy xem Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ!

Vù... Vù...

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, chàng quyết định chưa vội động đến Đoàn Nhất và Đoàn Nhị! Thi triển Thái Cực Huyền Áo Bộ, chàng biến mất!

Vút!

Mộ Dung Quang cũng nhờ Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân để dịch chuyển thân hình!

Vút!

Hai bóng nhân ảnh tuy cùng mờ ảo nhưng tiếng quát mỗi người mỗi khác:

- Ngươi mau nạp mạng!

Vù... Vù...

- Hừ! Muốn ta nạp mạng ư? Xem đây!

Vù... Vù...

Hai loại chỉ kinh thượng thừa chạm vào nhau, gây nên tiếng chấn kinh long trời.

Ầm!

Bất Thông vẫn tiếp tục dùng bộ pháp bám sát Mộ Dung Quang:

- Đỡ!

Vù...

Mộ Dung Quang có phần chậm hơn nên kêu lên kinh hãi:

- Ngươi...! Hừ! Đỡ!

Vù... Vù...

Ầm!

Bất Thông xuất hiện ngay trước mặt Mộ Dung Quang với thần sắc có phần nhợt nhạt:

- Nằm xuống!

Ào... Ào...

Mộ Dung Quang thè lưỡi liếm giòng máu nhỏ vừa rỉ ra hai bên miệng:

- Chưa chắc! Đỡ!

Vù...

Ầm!

Mộ Dung Quang vừa loạng choạng ngã nghiêng thì Bất Thông đã lao đến nhanh như tia chớp:

- Lão phải chết!

Ào...

Bất ngờ có nhiều tiếng hô hoán:

- Nghĩa mẫu!

- Quy Nguyên!

- Đùng giết y! Đây là lời thỉnh cầu của Hồ Cung chủ Thanh Hải Cung! A di đà phật!

- Du Thừa Phong! Sao bây giờ ngươi mới đến? Còn Hồ Cung chủ bị sao rồi?

Bất Thông lập tức thu kinh! Thay vào đó chàng tặng cho Mộ Dung Quang một cước Vỹ Hồ Xuyên Vân.

Bung!

Quay lại thật nhanh chàng nhìn thấy Hồ Bạch Cúc đang được Đoàn Nhất và Đoàn Nhị dìu đỡ hai bên! Trong khi Khả Thúy Đình chạy đến bên thì thể nghĩa mẫu thì Hạ Uyển Nhu lại hối hả lao về phía Văn Quy Nguyên!

Du Thừa Phong vừa thở hồng hộc vừa giải thích cho chàng nghe:

- Mộ Dung Quang, hừ... hừ..., đã không giải huyết cho Hồ Bạch Cúc thì chớ, lão còn dùng nhục hình buộc Hồ Bạch Cúc phải nói cho lão nghe khẩu quyết Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ! Phù...! Cũng may, Hồ Bạch Cúc chỉ bị lão khống chế huyết đạo, chưa đến nỗi mất mạng và ta nhờ đó có dịp thay ngươi lo lắng cho giai nhân! Lão sao rồi?

Chàng chưa kịp đáp, Hồ Bạch Cúc cũng vừa bước tới:

- Có ai ngờ lão lại nảy sinh tham vọng! Giờ thì không còn nữa rồi, lão đã bị phế võ công, đời của lão cũng đã hết!

Đưa mắt nhìn, chàng thấy Mộ Dung Quang đang lùi thui bước đi, vạt vò như một cái bóng không hồn.

Đang nhìn, bất ngờ chàng nghe Hồ Bạch Cúc gọi:

- Văn huynh!

Chàng quay lại:

- Gì?

Hồ Bạch Cúc chớp mắt:

- Hà Lạc công phu quả nhiên thâm hậu! Trăm năm trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy! Ta... muội thật tâm bái phục!

Chàng mỉm cười và trầm nghĩ:

- “Nếu nàng biết công phu của ta cao thâm hơn Vô Dạng Kỳ Nhân trăm năm trước, nàng sẽ nghĩ như thế nào đây?”

Bạn đang đọc truyện *Thái Cực Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.